

ДЖОН НАНС

УДАРЪТ НА СКОРПИОНА

ДЖОН НАНС

УДАРЪТ НА СКОРПИОНА

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Войната в Залива свършва, но всеки момент ще избухне нова, още по-смъртоносна...

... В навечерието на операция „Пустинна буря“ един иракски учен бяга от страната и разкрива плановете на режима за жесток отведен удар срещу съюзниците... и срещу света.

Време за губене няма — на американските специални части е наредено да открият и унищожат подземната лаборатория, в която един изключително смъртоносен вирус очаква войната да свърши и някой да отнесе проба от щамата за изследване в САЩ — това само ще отвори вратите на ада... Притиснати от времето и събитията, изпълнителите на специалната мисия „Скорпион-1“ са принудени да оставят всичко в ръцете на старите бойни другари полковник Уил Уестърман и запасния полковник Дъг Харис, който е обърнал гръб на цивилния живот и се е върнал на служба във ВВС.

Насочили полета си в сърцето на иракската военна машина, двамата могат да се уповават единствено на уменията си и един на друг, за да изпълнят една самоубийствена мисия с колосален залог — двубой, който трябва на всяка цена да спечелят.

Изпълнен с напрежение и високи скорости, този трилър грабва читателя, кара го да бледнее и да прелиства страница след страница със затаен дъх.

Къркър Ривю

Завладяващо четиво... Един отлично написан роман!
Юнайтед Прес Интернешънъл

Посвещавам тази творба на своите колеги от запаса и всички подразделения на Националната гвардия, които, точно като мен, през есента на 1990 година обърнаха гръб на цивилния живот и без колебание се върнаха на военна служба, за да участват в операциите „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“.

Джон Дж. Нанс, Такома,
Вашингтон

ПРОЛОГ

Последните капчици вода напуснаха козия мях с нежелание, паднаха върху езика на мъжа и изчезнаха, без да облекчат дори за миг жаждата, която бързо се превръщаше в спазъм на вледеняващ страх. Това беше всичката вода, тъй като другият мях беше безвъзвратно изгубен. Изчисленията му пак се оказаха погрешни...

Мъжът се олюля, треперещите му нозе се извърнаха на запад — или натам, където се надяваше да е запад, докато вятърът запращаше в лицето му колони от ситен пясък, издавайки някакъв подобен на стенание гърлен звук, който сякаш идваше направо от ада. Пясъчната буря го беше връхлетяла преди часове, или може би бяха дни? Изглеждаше безкрайна...

Вчера следобед, малко след като слънцето потъна в болезнено жълтеникавия облак, той изведнъж бе обзет от наивен и малко момчешки изблик на арабска гордост — предстоеше му изпитание според древните пустинни традиции на народа му, което щеше да издържи въпреки досегашните грешки.

Това състояние продължи десетина минути — времето, което му беше необходимо да осъзнае, че се намира в голяма опасност.

След което потъна в бурята, а устата му се напълни със ситни, противно скърцащи песъчинки — резултат от първото, но съвсем не последно падане по очи върху твърдия и негостоприемен терен на пустинята. Беше се надигнал с мъка, широко отворил уста, за да поеме минимума кислород, който предлагаше въздухът. Около главата си беше навил остатъците от хоули — благословената ленена роба на дедите му, без която престоят в пустинята беше невъзможен. Направи го веднага след като заряза колата, оставяйки само тесен процеп за очите. Чувстваше се доста глупаво, тъй като небето беше без нито едно облаче, въздухът — кристалночист, а температурата беше доста под двадесет градуса по Целзий. Но сега вече отчаяно се нуждаеше от защита. Дишаше трудно, въздухът беше натежал от микроскопични

частици пясък и прах, които проникваха дори през плата. Усещаше вкуса на пустинята, но не я виждаше. Алкално-горчив вкус на сажди...

Минаваше полунощ, наоколо цареше непрогледен мрак, вятърът виеше зловещо. Пясъчната буря сякаш щеше да се вихри без край. Мъжът изведнъж седна, инстинктивно подвивайки крака. Обърна гръб на вятъра, сведе глава към коленете и стисна клепачи. Опитваше се да мисли. Глезените му тръпнеха, гърбът го болеше, но пясъкът под него беше ситен и мек — съвсем различен от твърдия раздробен чакъл на Ал Хаджара, най-северната част на Арабската пустиня.

Отслабено от страха, в съзнанието му цареше тотално объркване. Отчаяно се опитваше да анализира положението трезво, използвайки всички качества на дисциплинирания си ум на учен: да дефинира отделните елементи на проблема, да потърси и изпробва различните хипотези...

След като слънцето изгрее, температурата бързо ще скочи до тридесет и осем градуса по Целзий — или сто по Фаренхайт за американците, окупирали една трета от родината му. Без храна би могъл да изкара една седмица, но без вода? Ако действително се беше изгубил, вероятно би се лутал седмици наред без да открие малкия граничен пункт на саудитците, който бе отбелязал върху картата на Южната иракска пустиня.

Преди няколко часа изостави колата си, тъй като не искаше да го открият. Прекосяващата пустинята кола се вижда от километри, просто защото зад нея се точи километрична ивица прах. Но самотният номад е почти невидим и никаква апаратура не може да го открие.

Мъжът направи опит да огледа треперещите си ръце, но хоули му пречеше. Разбира се, че не беше номад и той прекрасно го знаеше. Умерените пролетни температури на пустинята не го бяха изплашили, както биха изплашили един по-опитен човек. Беше приел като съвсем преодолим преходът от стотина километра — около шейсет мили, но изобщо не беше помислил за евентуална пясъчна буря, нито пък за внезапното пропадане в онова сухо и каменисто дере, наречено уади, при което загуби компаса и вторият мях с вода.

Разбираше, че има нужда от концентрация. Когато успяваше да я постигне, нещата изглеждаха прости, въпреки че дефиницията в главата му звучеше на оксфордски английски, а не на родния му

арабски език. Това го безпокоеше, тъй като имаше чувството, че за да оцелее, трябва да мисли на арабски.

Или съм в рамките на двадесет градуса от курса, или съм обречен...

Дръпна крайчеца на хоули, вдигна лявата си ръка на сантиметри от очите и натисна бутончето за осветление на дигиталния си часовник. Иронията на ситуацията го накара да се изсмее, въпреки страха, който сковаваше сърцето му. Едно малко късче западна технология покорно служи на образован на запад арабин, който е заплашен от смърт поради простата причина, че никога не се е учил да живее като арабин.

Цифрите показваха 1:43.

Изправи се толкова внезапно, колкото беше седнал. Обърна тялото си така, че вятърът да духа в десния му ръкав, остана няколко секунди неподвижно, колкото да провери действието на този природен компас, после с нова увереност закрачи напред. Сериозни основания за паника нямаше. Вероятността да се е отклонил с повече от двадесет градуса му се струваше слаба, освен това на юг от границата минаваше един петролопровод в посока изток-запад, който нямаше начин да пропусне.

На фона на виещия вятър в нощта монотонното съскане на пясъка под краката му звучеше хипнотизиращо, блокираше възприемането на други звуци, позволяваше на съзнанието му да се рее върху вълните на фантазията... Пред очите му съвсем ясно се очерта спалнята му в южните предградия на Багдад, на широкото легло се бяха сгушили съпругата му Салия и трите им деца — две момчета и едно момиче. Сърцето му се сви от болка, но той тръсна глава и си наложи да мисли за друго.

В Багдад от седмици нямаше ток, водата често спираше. От началото на американското нападение бе успял да ги види само веднъж. Страхът от първоначалните съобщения за блокада на столицата бързо се стопи и на негово място се върна увереността. Каквито и ужаси да бяха приготвили американците за Хюсеин, масовото избиване на населението едва ли беше сред тях. Когато най-сетне набра кураж да наруши заповедите и пое по разбития от бомбите път между Ар Рутба и Багдад, Салия и децата отдавна вече живееха по

правилата на елементарното оцеляване. Той се гордееше с тях, беше убеден, че ще се справят.

Но сега нещата бяха променени. Там, някъде в нощта, към Салия бавно се промъкваше една чудовищна лъжа, на която той не можеше да попречи. При нея щеше да се появи някой равнодушен тип с униформа, който щеше да ѝ каже: мъжът, с когото живееш в законен брак в продължение на осемнадесет години, беше открит овъглен в канавката край пътя Ар Рутба — Багдад. Най-вероятно е бил улучен от американска бомба и е умрял веднага, без да се мъчи...

Тази мисъл сякаш го препъна, но той успя да се задържи на крака. Секунда по-късно отново се повлече напред...

* * *

Денят настъпи под формата на мътно жълтеникаво сияние, по-силно от лявата му страна. Краката му продължаваха механичното си движение напред, независимо дали прекосяваха плаващите пясъци на някоя висока дюна, които бързо заличаваха следите му, или пък скърцаха върху гола и твърда като бетон скала. Жаждата започваше да го мъчи все по-силно. Часовете се нижеха с потискаща монотонност, разсеяната светлина бавно започна да избледнява...

Някъде към девет вечерта бурята най-сетне стихна. Облаците внезапно изчезнаха, по небето грейнаха ярки звезди. Настроението му бързо се подобри. Дръпна плата от лицето си, вдигна глава и започна да оглежда небето. Откри Голямата мечка, Орион и Северната звезда, благодарение на която успя да настрои компаса в главата си.

Погледни към хоризонта, бе идиот! — наруга се той. — Там трябва да има светлина, отблясъци от огън или бог знае какво!

Беше убеден, че вече е на саудитска територия.

Но наоколо цареше непрогледен мрак, а вятърът отново се усилваше.

В два след полунощ бурята виеше с пълна сила, а той най-сетне си призна, че е напълно изгубен.

Добре, в такъв случай ще посрещна смъртта в движение! — решително си каза той и ускори ход. Фигурата му бързо се стопи в мрака.

Вече беше сигурен, че тялото му е опасно обезводнено, емоциите му сякаш плуваха върху ленивите води на море от фалшиво спокойствие. Започна да брои крачките си, запазвайки постоянна скорост на движение от приблизително 1.5 метра в секунда. В един момент обаче умореното му тяло почти се сблъска в металната каросерия на някакъв тъмен и очевидно напуснат камион, който изскочи сякаш от произподнята.

* * *

Саудитският сержант рязко вдигна глава. Стори му се, че някакъв необичаен звук наруши монотонния вой на вятъра и периодичното потракване на ръждивата желязна врата, през която се влизаше в порутената постройка на караулното. Останалите членове на екипа — лейтенант и редник — продължаваха да спят. Те бяха от града, но сержантът беше истински бедуин и предпочиташе палатка в пустинята пред бетонния под на граничната застанва.

Не чу нищо повече, но беше убеден, че звукът не е рожба на въображението му. Изправи се, нахлузи сандалите на босите си крака и взе американската си автоматична пушка М-16. Излезе навън, обърна гръб на вятъра и внимателно тръгна да обикаля камиона. Само след няколко крачки се натъкна на тялото на непознат мъж, проснат в безсъзнание от другата страна на каросерията.

* * *

Шакир Абас се свести върху прост дървен стол, най-вероятно от лошия дъх на саудитския войник, който се беше надвесил над него. Разказът му бе приет с пълно недоверие. Преди да го оковат в белезници и да го откарат в Бадана, където му дадоха няколко глътки вода и го хвърлиха в тясна, воняща на изпражнения килия, до слуха му достигна арабската дума за шпионин.

Изтекоха няколко безкрайно дълги часа преди да се появи някакъв по-старши саудитски военен, който изслуша историята му с умерен интерес. После и той изчезна. Времето течеше и Шакир Абас

ставаше все по-притеснен за това, което ставаше на север, някъде на около петстотин километра отгук. То наистина нямаше да чака, затова душата му се изпълваше с нетърпение и гняв.

Когато най-сетне в коридора се появи фигурата на друг саудитски офицер, Абас събра остатъка от силите си, завря лице между металните пръти на решетката и изрева:

— Хей, идиот! Разполагам с жизненоважна информация за Саддам Хюсеин, която засяга пряко Саудитското кралство! Ако не ме свържеш веднага с представител на военното разузнаване, животът ти няма да струва и петак!

Саудитецът го погледна така, както посетителят на зоологическата градина гледа виещата хиена.

— Поне им предай, че съм тук! — удари го на молба Абас.

— На кого да предам? — попита на арабски офицерът.

Мъжът попипа предната част на ризата си. Химикалката си беше в джобчето, може би щеше да намери и лист хартия.

Да, ето... Измъкна го навън, отпусна се на едно коляно и набързо нахвърля схемата на една молекулярна верига, придружена от съответните химически описания.

„Моля ви, елате веднага! — добави на английски той. — Разполагам с жизненоважна информация!“

Подписа се най-отдолу, стана и плъзна листчето през решетката. Саудитецът продължаваше да го наблюдава, сякаш се чудеше що за поведение демонстрира затворникът. Най-накрая все пак се наведе и вдигна листчето. На лицето му се изписа видимо учудване.

— Американците ще разберат за какво става въпрос — поясни на арабски Абас. — Моля те, предай им го веднага и им кажи къде съм!

В същия момент си даде сметка, че между дебелите стени на подземие гласът му прилича на умолително скимтене. Лицето на саудитеца не се отличаваше от каменните стени — беше напълно безизразно. Той бавно обърна гръб на Абас и започна да се отдалечава. Преди да изчезне зад ъгъла, ръката му направи небрежно движение — сякаш хвърляше смачкания на топка лист хартия в невидимо кошче...

След което Абас потъна в непрогледния сън, който съпътства крайното изтощение. Не беше сигурен колко време продължи този накъсван от кошмарни видения сън, тъй като на границата бяха взели часовника му. Но навън беше тъмно, когато тишината в каменната

килия бе нарушена от грохота на вертолетен мотор. После издрънча тежката желязна врата, екнаха забързани стъпки. Беше твърде слаб, за да скочи на крака, но очите му се отвориха навреме, за да видят как вратата отскача на пантите си и в рамката ѝ се появяват двама души — единият беше цивилен, а другият носеше американска униформа.

— Вие ли сте... — Офицерът сведе поглед към листа в ръката си.
— ... Доктор Шакир Абас? — Стоманеносивите му очи настойчиво се забиха в очите на затворника.

— Да, аз... аз съм... — запелтечи Абас и започна да се изправя.

— Вие ли написахте това, докторе?

Американецът протегна длан, върху която лежеше смачканото листче с изписаната формула, изчака го да кимне с глава и бързо го дръпна.

— Да, аз го написах — потвърди Абас. — Знаех, че все някой ще...

— Направете го отново, веднага! — заповяда офицерът, който имаше чин подполковник. В ръцете му се появи бележник и писалка и Абас разбра за какво става въпрос. Бързо се отпусна на коляно и изписа химическия състав на същата биохимична молекула, придружена от пълно химическо описание. Този текст беше част от сложна биохимическа група и можеше да бъде разбран само от тесен кръг специалисти.

Цивилният направи крачка напред, взе бележника и се задълбочи в написаното. Измина почти цяла минута преди да вдигне глава. Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Доктор Абас — протегна ръка той и затворникът с благодарност я пое. — Моля ви да ни последвате...

ПЪРВА ГЛАВА

*Военновъздушна база Кефлавик, Исландия
Сряда, 6 март 1991 г., 15:30 ч. по Гринуич*

Представителят на Международния Червен кръст Йън Бей отвърна на краткия и сдържан поздрав на командира на огромния ДС-10 на авиокомпания „Балеър“, после прозорчето на пилотската кабина се затвори. Сгъваемата стълбичка вече беше оттеглена от задната врата на празната пътническа машина, а механиците от наземния персонал на американските ВВС се оттеглиха на позициите за стартиране на двигателите. Бей приглади изтънялата си руса коса и хвърли поглед към оловните, ниско надвиснали облаци. После сведе очи към циферблата на ръчния си часовник и поклати глава. Много му се искаше представителите на „Суис еър“ да бяха приели офертата да използват един от своите 747 директно от Женева, но швейцарците бяха изключително стриктни в неутралитета си и за нищо на света не биха позволили намесата на националния си превозвач. Въпреки внезапната и тайнствена промяна в политиката на американското правителство, швейцарците продължаваха да възприемат хуманитарната мисия на Международния Червен кръст до Багдад като някаква партизанска акция. По тази причина предложиха чартърен полет на втората си авиокомпания „Балеър“ — срещу добра цена, разбира се — при условието, че полетът стартира от територията на всяка друга страна, но не и Швейцария.

Делегацията избра за място на срещата Исландия, причините за това бяха известни единствено на американците. Оттук полетът до Багдад щеше да продължи почти осем часа.

Бей се обърна и тръгна към терминала, наслаждавайки се на хладния бриз. Денят се беше оказал изключително топъл и душен за страна като Исландия — с температури около и над 10 градуса Целзий. У дома, в Осло, вече часове наред бушуваше снежна виелица. Там щеше да му трябва едно наистина топло палто.

Стигна входа на стария дървен навес и миг по-късно се озова в чакалнята на военния терминал. Дългогодишните навици го накараха да хвърли поглед към огромните остъклени прозорци и по тази причина не забеляза приближаването на мъжа. Стресна се едва когато чу познатия глас.

— Не успя да ги забавиш, а? — тихо подхвърли мъжът.

Бей рязко се обърна и се озова лице в лице с полковник Ричард Кер от военното разузнаване на САЩ, който бе организиран чартъра и беше пристигнал с екипажа на ДС-10 предната вечер. Усмихна се на едрият пилот, когото познаваше още от времето, когато служеше във Вашингтон. Кер беше известен като изключителен майстор на шаха и опасен противник на голф. Висок близо метър и деветдесет, той се извисяваше доста над него. Откритите и малко наивни черти на лицето го правеха да прилича на хлапе, което обича да си играе със самолети, но умът му беше остър като бръснач. Изключително подходящ за поста военновъздушен аташе — ако изобщо някога приеме такъв пост, разбира се...

— Не успях, Ричард — призна с въздишка Бей. — Опитах се, но капитанът искаше да излети час по-скоро, а ти не ми даде достатъчно силни доводи да го задържа...

— Нямаше как. Но нямаше и нищо скрито-покрито...

— Естествено, как не!

Бей направи всичко възможно да изглежда като учител, възмутен от поредната нагла лъжа на учениците си. Усилията му не отидоха напразно, тъй като полковник Кер явно се притесни в усилията си да намери по-добър отговор.

Притежаващ богат опит в подобни ситуации, Бей вдигна ръка, за да покаже, че оправданията са излишни, после на лицето му се появи лукава усмивка:

— Добре, добре... Сега вече ще трябва да докладваш с тая портативна радиостанция, дето я държиш в дясната си ръка... — Със задоволство видя тревогата, която пробяга по лицето на Кер и продължи: — Предполагам, че хората, които очакват доклада ти, ще направят малки корекции в плановете си заради това ранно излитане... — Пристъпи крачка напред към полковника и надникна в очите му. Винаги му беше приятно да си играе с него. — Няма да ми кажеш какво става, нали?

— Нищо не става, Йън — направи опит да изглежда обиден Кер. — Обичайните мерки за сигурност при опасна мисия за опасна страна. Разрешенията на въздушния контрол и дипломатическите ноти са достатъчно трудни за координиране и без промени в графика...

Бей закова поглед върху рулиращия в далечния край на летището ДС-10, на лицето му се появи усмивка.

— Нищо значи... — промърмори той. — А какъв беше изразът, който подхвърли миналия месец вашият голям генерал? Мудна порнография... Чуя ли го, веднага се сецам за онзи мечок...

*„Сенди 101“ — Секретната коалиционна авиобаза в Арабската пустиня (югоизточно от Бир Фардан, Кралство Саудитска Арабия)
Сряда, 6 март 1991 г., 18:35 ч. (15:35 по Гринуич)*

Храната миришеше изненадващо добре, може би защото не беше хапвал нищичко от сутринта. На залез-слънце майор Джери Ронсън го беше изгонил от ЦУП — малката барака, в която се помещаваше центърът за управление на полетите, заповядвайки на един от сержантите да придружи гостуващия полковник до ярко осветената палатка трапезария и да го настави на масата за хранене.

Полковник Уил Уестърман, командир на Ескадрон за специални операции на ниско ниво (ЕСОНН), базиран във военновъздушната база Чарлстън в Южна Каролина, тръгна покрай затоплените витрини с готова храна, запълвайки кутийките на никелираната си табла с различни, вкусни на вид неща. Приключил с тази задача, той се върна обратно, прекоси палатката коридор, където си взе чаша кафе от продълговатия щанд, и седна на първата маса, появила се пред очите му. Трапезарията действително беше палатка, но в същото време представляваше и военно оборудване от най-ново поколение — изработена от супермодерния материал „Велкро“, снабдена с климатична инсталация и ярко осветление. И въпреки това му приличаше на онези палатки, които ползваха някога във Виетнам.

Уестърман се огледа, на устата му се появи усмивка. Нямаше да се изненада, ако тук изведнъж се появяха полковник Потър и Хулихън „Горещите устни“. Всичко наоколо му напомняше за декор от „Военнополева болница“.

Бедничкият Ронсън, помисли си той. Познаваше майора достатъчно добре, за да бъде сигурен, че преживява тежко месеците далеч от дома. Ронсън, трима сержанти и един лейтенант бяха командировани тук още в средата на август, със задачата да обслужват задръстената с радиостанции ламаринена кутия три на четири метра, захвърлена в центъра на Арабската пустиня. При това безсрочно...

Сгъваемата кутия на ЦУП, която имаше предназначението да служи като временен Команден пункт на военновъздушните операции, беше доставена по въздуха от един С-5 още на 14 август и набързо сглобена в центъра на саудитската авиобаза, която изглеждаше дълбоко заспала. Днес обаче тук действаше на пълни обороти Център за ремонт и поддръжка на американските ВВС, който включваше и отряд изключително арогантни според саудитците бойни пилоти от Кралските ВВС на Великобритания. В продължение на седем месеца Ронсън координираше действията на ВВК — военновъздушното командване, което ръководеше полетите от официално несъществуваща база.

Горкичкият — въздъхна Уил. — Аз съм тук по-малко от два дни и вече мразя проклетото място, а той се пържи из тези пясъци цели седем месеца!

После осъзна, че само си играе с пилешката пържола върху подноса си. Не беше гладен, мислите му бяха другаде. Безпокоеше се от проблемите, които неизбежно щяха да се появяват пред набързо организираната му мисия, стартираща след броени часове. Ставаше въпрос за една доста странна (меко казано) секретна операция, която изневиделица се стовари в скута му преди два дни — точно когато по всичко личеше, че войната е свършила и вече може да се диша спокойно.

Промяната беше зашеметяваща. В един момент си седеше кротко в канцеларията си в Чарлстън, в следващия вече летеше на изток с 4-моторния реактивен самолет от президентската ескадрила във Вашингтон, залепил слушалката на сателитния телефон до ухото си и опитвайки се да мобилизира нужните хора за екипа си. Беше дълбоко шокиран от факта, че използваша машината VC-137 (модифициран Боинг 707), която беше част от домуващата в базата Андрюс 89-та ескадрила и се използваше като ВВС-2 — тоест личен самолет на

вицепрезидента на САЩ. Но това показваше колко важна е мисията, която му бяха възложили. Директно от Белия дом.

Първият проблем беше да събере екипажите си, разпръснати между Щатите и Залива и изпълняващи полети за ВВК с „достопочтените старци“ на ВВС — товарните самолети С-141В. Това се оказа едно доста голямо предизвикателство.

Уестърман насочи вниманието си към хапката огретен, която от доста време се поклащаше на върха на вилицата му. Куп калории, рече си той. Слава богу, че беше от хората, които могат да ядат колкото искат и въпреки това не качваха дори грам от личното си тегло. Истинска благословия за човек, който обича да си хапва. А и това тук съвсем не изглеждаше зле, особено като се вземе предвид факта, че е приготвено от военнополова кухня. Картофите тъкмо потънаха в устата му, когато гласът на майор Ронсън пропука в мембраната на портативната радиостанция, взета назаем от ЦУП. Глас, който потрепваше от тревога.

Уестърман бързо преглътна и с уверено движение вдигна радиостанцията пред устата си.

— Слушам.

— Полковник, трябва да се върнете тук. Полетът, който очакваме, току-що мина на нашите честоти и докладва за проблем. Командирът иска да говори директно с вас.

— Какъв проблем?

Миг колебание, после Ронсън отвърна:

— Тежка повреда в системата за управление, сър.

Уестърман покри за броени секунди разстоянието от палатковия лагер до ламаринената барака на ЦУП. В мига, в който пресованата метална врата се затръшна с глух тътен зад гърба му, малкото помещение се изпълни от звучния и познат глас на командира на товарния самолет С-141, чието управление бяха поели:

— Моряк Зулу, как ме чувате? ВВК пет-нула-две-четири-нула търси Рамрод!

Напрежението му се долавяше във всяка изречена дума. Ситуацията явно е сериозна, помисли си Уестърман, отчитайки самообладанието на пилота, който все пак бе използвал кодовото му име.

— Тук Рамрод, две-четиридесет — каза той в микрофона, който му подаде дежурният сержант. Очите му се насочиха към смрачаващата се пустиня оттатък малкото квадратно прозорче. — Какво се е случило?

— Тежка повреда в елеваторната система, сър. Още не можем да установим причините ѝ. На излитане от Риад получихме 8-градусово повдигане на носа, което трябваше да се изключи автоматично на височина 10 000, но не го направи. Бяхме принудени да прекъснем механично действието на системата, но това доведе до блокаж на електрохидравличната система. Лостът за ръчно управление отказа, след което опитахме да изключим цялата хидравлична система и още какво ли не, но резултат няма... Лашкаме се нагоре-надолу, защото се включва системата за автоматичен контрол на хоризонталното положение. Полетът е възможен само ако повдигнем или наведем носа максимално... Средно положение няма! Вече двадесет минути подскачаме из небето като някаква жаба, опасявам се, че може да счупим опашката!

Уил напрегна въображението си, за да може да си представи системата за управление на С-141 — една сложна комбинация от хидравлични и електрически мотори, които движат огромната Т-образна хоризонтална площ на опашката нагоре и надолу, позволявайки поддържането на балансиран полет. В случай, че кабелите на тези мотори не са замръзнали в максимално горно положение, Колинуд би могъл да лети нормално като изключи съответните мотори. Но при осем градуса повдигане на носа и неизвестна повреда в елеваторите става въпрос за тежка авария, която заплашва живота на екипажа...

— Направихте ли контролна проверка на уредите?

— Да, сър. Системата за хоризонтален полет прави каквото си иска, но мисля, че ще можем да я овладеем и да приземим машината. Разбира се, ако не блокират и елероните... В един момент щурвалът също блокира на крайно предно положение и това ни лиши от възможността да наведем носа! Наложих се да предприема завой от 45 градуса, за да не влезем в свредел!

Уестърман ясно си представи сериозното лице на Джим Колинуд на фона на кокпита. Той беше сравнително млад командир, но въпреки това един от най-добрите пилоти в ескадрилата. Посред нощ, по време

на полета си над Атлантическия океан, Уестърман го беше засякъл във Военновъздушната база Торехон край Мадрид, където VC-137 кацна за междинно зареждане. Екипажът се радваше като деца на Коледа от възможността да летят на правителствен самолет с отлично зареден бар и плюшени килими. По време на полета Уил ги инструктира подробно за секретната мисия, след това ги остави в столицата на Саудитска Арабия Риад и отлетя за „Сенди 101“, където трябваше да уреди останалите подробности около мисията. Джим Колинуд и хората му трябваше да си починат добре, след което трябваше да присъстват лично на товаренето и подготовката на избора за полета C-141, който трябваше да изкара във въздуха една наистина тежка неделна нощ. Но явно не бяха избрали подходящия C-141В...

— Къде се намиращ в момента, Джим? — попита Уестърман.

— На шейсет километра от вас, височина четири хиляди метра, продължавам да се снижавам... — Командирът замълча за момент, после добави: — Нямам представа какво още ще излезе от строя, но всички на борда сме единомислени, че тази птичка трябва да бъде приземена...

— Задръж така, две-четиридесет — каза в микрофона Уестърман и се извърна към Джери Ронсън: — Свържи се с Фара по сателитния телефон. Запознай ги със ситуацията, накарай ги да прехвърлят сведенията на ВВК на Скот, поискай метеосправката за района на Риад и Дахран... — Пръстът му отпусна бутона за пауза на микрофона: — Две-четиридесет, тук Рамрод. Как сте с горивото?

— Ами... Момент така... Седем хиляди литра. Не е съвсем достатъчно за Дахран, ако това имате предвид, сър... А до час в околностите на Риад се очаква нова пясъчна буря. Знам, че те са по-добре оборудвани и разполагат с достатъчно хора, но вие сте най-подходящата база в района... Освен това пренасяме някои... хм... някои неща, от които се нуждаете...

Уестърман си даде сметка за какво става въпрос, в момента в който Ронсън потвърди за нестабилната метеорологична обстановка в Риад — на около петстотин километра в северозападна посока. Повечето от хората и техниката, които беше събрал за тази операция, вече бяха на линия в „Сенди 101“, готови да бъдат натоварени на съответния транспортен самолет. Но C-141 под командата на Колинуд носеше на борда си и част от най-важното оборудване, да не говорим

за самия командир и неговия екипаж, които бяха определени за изпълнители на конкретния полет. Всички те бяха преминали през специална подготовка за провеждане на секретни операции, която липсваше на останалите екипажи.

Законът на Мърфи отново в действие, въздъхна Уестърман. *Затова се страхувах, че нещата вървят прекалено гладко...*

— Как сте с техническата част, Джери? — обърна се към Ронсън той. — Ще можете ли да отстраните повредата на място?

— Вероятно не — поклати глава майорът. — Разполагаме с трима механици, които носят куфарчета с най-необходимите инструменти. Но за всеки достъп до някоя от работилниците на базата трябва да искаме специално разрешение от саудитците.

— Ясно. Предай на Фара, че полковник Уестърман иска от тях да потърсят друг C-141, който да поеме нещата оттук. Ясно е, че няма да можем да използваме две-четиридесет... Използвай шифрована линия.

След тези думи Уестърман отново вдигна микрофона:

— Две-четиридесет, говори Рамрод.

— Слушам ви, сър.

В отговора нямаше никакво колебание.

— Нямам забележки по плана ти, Джим. Опитай се да стабилизираш машината за дълго и абсолютно хоризонтално кацане, като гледаш да не пипаш щурвала. Не се безпокой за скоростта на захода, тъй като разполагаш с три километра и половина бетонна писта, а след нея — поне със сто мили твърда като асфалт пустиня.

— Разбрано — отвърна Колинуд, поколеба се за момент, после попита: — Сър, намекувате да не използвам задкрилките?

— Само ако решиш, че това е най-доброто, което можеш да сториш.

— Според мен е по-добре да летим с минимална скорост — все така колебливо подхвърли командир Колинуд. — Освен това вече сме в готовност за спускане на колесника...

— Ти решаваеш, Джим. Само я стабилизирай и не пускай задкрилките. Ще се разпоредя всички машини за аварийно кацане да бъдат на пистата... — Уил се обърна към дежурния сержант, който безмълвно следеше разговора: — Погрижи се, моля те... Имам предвид пожарни, линейки и съответното предупреждение до кулата.

Мъжът мълчаливо кимна, но в умните му очи проблесна дълбоко безпокойство.

„Сенди 101“ беше собственост на саудитските ВВС, а работещите на контролната кула офицери никак не си падаха по американските заповеди. Сержантът обаче беше майстор на дипломатическите маневри, който знаеше какво да прави. Чул заповедта на Уил, той без колебание се насочи към обикновения телефон в дъното на ЦУП.

Уил Уестърман отправи поглед в нощта, опипвайки по памет системите за контрол на стабилността на полета на С-141В. Правеше всичко възможно да прогони гадното усещане, че цялата операция е под заплаха. Даваше си сметка, че Колинуд познава тези системи не по-зле от него, но в момента Колинуд се намираше под огромно напрежение — въпреки че на пръв поглед се справяше добре с извънредната ситуация. Преди година лично Уил беше подписал заповедта, с която Колинуд ставаше редовен пилот изпитател, въпреки че в досието му бяха регистрирани едва 1800 летателни часа, а от повишението му в чин полковник бяха изминали само шест месеца. Специалните мисии винаги съдържаха елемент на опасност — понякога това беше бърснеш полет на тежкия транспортен самолет с четири мотора над планински или гористи местности, чиято цел беше да се стовари оръжие или техника за тайни операции в тила на врага — акт, който нормалните екипажи на С-141 възприемаха като проява на неразумна детинщина от възрастни хора. Хората, които изпълняваха стратегически полети с невъоръжени транспортни самолети, които на всичко отгоре бяха толкова огромни, че представляваха лесна цел за всеки новак зенитчик, изпитваха силна неприязън към полетите на малка височина и прекосяването на всякакви вражески линии.

Но този млад човек бе поискал доброволно да бъде включен в екипите със специално предназначение и бе показал впечатляващи умения както в процеса на тяхното сплотяване, така и в изслушването на индивидуалните мнения. Дори Уил беше научил някои нови неща, докато го наблюдаваше как прави инструктаж и осъществява тренировъчни полети.

Взе микрофона и потърси с пръст бутона за включване. Възнамеряваше да напомни на Колинуд, че като командир на самолета е длъжен да приземи машината лично, от лявото място в кабината —

според изискванията на ВВК. Но после се спря. Трябваше да му се довери, защото Колинуд знаеше правилата.

Мислите му бяха прекъснати от поредното включване на радиото.

— Рамрод, две-четиридесет. За сведение ви съобщавам, че вече заемаме позиция на заход, разстояние четиридесет и пет километра.

— Разбрано, две-четиридесет — отвърна Уестърман, познал гласа на първия лейтенант Джеф Райс. Откакто този младеж бе постъпил в ескадрилата, той се чувстваше специално отговорен за него, още повече след избирането на екипажа на Колинуд за изпълнител на тази истинска и доста опасна специална мисия — първата след операция „Справедлива кауза“ в Панама. Беше победил изкушението да позвъни на Уолт Райс и да му съобщи, че синът му се насочва в погрешна посока; че това ще доведе до неудобно положение както бащата, така и сина.

— Полковник?

Джери Ронсън беше придърпал стола си към предния ъгъл на ЦУП — там, откъдето започваше дългият почти пет метра плот, минаващ под големия правоъгълен прозорец, който заемаше цялата стена. Вляво от него светеха екраните на УКВ радиостанциите, вдясно бяха компютрите и високочестотните сателитни приемници. Лицето му издаваше силно притеснение, сякаш се объркваше от всичката тази електроника, струпана около него.

Уил го стрелна с поглед, после вдигна бинокъла и направи опит да засече приближаващия се С-141.

— Сър, от Фара препращат въпроса на Скот дали са затворили хидравлични системи една и две, при това в последователен ред. — „Фар“ беше кодовото наименование на Централния команден коалиционен пункт (ЦККП), базиран в Риад. А във военновъздушната база „Скот“ в Илинойс беше разположен щабът на ВВК.

Уил прехвърли въпроса към Колинуд.

— Мисля, че го направихме, но нека опитам още веднъж — долетя отговорът. — Ох... Господи... Мамка му! — Предавателят изключи, оставяйки фразата недовършена.

Тримата мъже в ЦУП замръзнаха по местата си. Изминаха няколко агонизиращо дълги секунди преди Колинуд отново да включи предавателя.

— Рамрод, кажете на онзи, който пита, че преди малко изключихме първата хидравлична система и за малко не съборихме машината! После изключихме и втората, самолетът се лашна в обратна посока. Според мен са повредени и двата елеватора, страх ме е да използвам аварийния пакет. Не забравяйте, че продължаваме да летим с необичайно вдигнат нос!

Уил трескаво натисна бутона за трансмисия:

— Никакви експерименти повече, две-четиридесет! — извика той. — Ще им кажа, че сте опитали.

— Разбрано, благодаря. Беше доста страшно.

Уил остави бинокъла и рязко се извърна към майор Ронсън.

— Джери, подай ми онази портативна радиостанция — рече той. — Ще взема джипа ти и ще отида да го чакам на пистата.

* * *

Уил подкара бързо към жълто-черния знак, който маркираше първия километър от пистата. Спря встрани, леко изненадан от царящата наоколо тишина. Но миг по-късно тя бе прогонена от гласа на лейтенант Райс, който размени няколко професионални фрази с диспечера на кулата. След като вторият пилот работи с радиостанцията, значи управлението е в ръцете на командира, съобрази Уил и доволно кимна. Колинуд не го беше подвел.

Светлините за кацане на две-четиридесет се включиха, изненадващо ярки в тъмното небе. Самолетът се оказа неочаквано близо. Два от прожекторите бяха монтирани под крилете, други четири — в шахтите на колесниците. Светлината им беше ярка и напълно достатъчна за добрата видимост. Тежката почти сто тона и дълга петдесет метра транспортна машина беше увиснала като странно съзвездие в небето на северозапад от базата. Уил със задоволство отбеляза, че заходът им беше доста по-полегат от нормалното. Очевидно Колинуд мислеше точно както мислеше и той: захождай плавно, дръж здраво руля и не променяй позицията му преди колелата да докоснат бетона. И никакви задкрилки, за бога! Ако реши да използва кормилния механизъм с цел наместване в центъра на пистата, елеваторите може да се включат на реверс. При тази минимална

скорост и толкова близо до земята машината няма да има шанс да се издигне отново.

Това го накара да си спомни и друго — нещо, което през цялото време дремеше някъде в подсъзнанието му. За съжаление то само се мерна и изчезна, оставяйки в душата му чувство на безпокойство и неудовлетворение. Какво беше то, по дяволите? Каква беше тази важна мисъл? Със сигурност имаше нещо общо с хидравличните проверки, които бяха извършили преди малко...

Тежкият С-141 се намираше на по-малко от три километра, до слуха на Уил вече долиташе свистенето на мощните турбореактивни двигатели „Прат и Уитни“. Ярките прожектори под крилете вече се плъзгаха по червеникавата земя преди началото на пистата.

Бяха изключили в последователен ред хидравличните системи на елеваторите, но трябваше да направят и още нещо — при това нещо съвсем нормално и напълно логично... Какво беше то, по дяволите?!

Самолетът прелетя над черния път, който обикаляше летището, увиснал на някакви си петдесетина метра над земята. Колинуд леко беше увеличил газта, опитвайки се да поддържа постоянна скорост. Уил ясно долови как свистенето на двигателите се усилва.

Ярките лъчи на прожекторите пробягаха по последните ивици пясък и осветиха цифрите 1 и 5, които маркираха началото на пистата.

Дали той е изчакал достатъчно дълго след изключването на всяка от хидравличните системи? Дали не е реагирал прекалено бързо? По дяволите, май точно така е станало!

В главата на Уестърман се блъскаха объркани мисли, сред които бавно изплува казаното от Колинуд преди малко. Дясната му ръка механично се протегна към микрофона с намерението да заповяда нов заход. В един внезапен проблясък нещата изведнъж станаха прости и ясни: Колинуд ще възстанови пълен контрол върху машината само като постави един ключ в нулево положение!

Чакай малко! — заповяда си Уестърман. — Ами ако греша? Тогава самолетът със сигурност ще бъде изгубен!

Пръстите му върху портативната радиостанция потрепнаха от напрежение. Коремът на С-141 зае хоризонтално положение спрямо пистата, от която го делиха не повече от тридесет метра. По неизвестни причини Колинуд бе променил налягането в задната част на машината, или нещо беше станало... Но самолетът все още беше твърде високо,

за да се търси т.н. „ефект на възглавницата“, или плътността на въздуха под него.

В следващия миг носът на С-141 започна да се навежда надолу — така, както трябваше да бъде по време на кацане.

Много добре! Отлично! Вече е късно да се променя каквото и да било! Налага се да кацне така, а аз би трябвало да се сетя по-рано!

Но нещата не се развиха нито добре, нито отлично. Нещо наистина не беше наред.

Наклонът на носа се прекрати, но тялото започна да се спуска много по-рязко към земята. Почти падаше.

Разстоянието до повърхността беше не повече от 7–8 метра, но машината летеше прекалено бързо.

Уил отвори уста да изкрещи „Вдигай“, но радиостанцията се включи и го накара да млъкне. Явно някой от пилотите бе натиснал бутона неволно, от репродуктора потече водопад от объркани думи, от които душата му се смрази.

— Щурвалът блокира! Издърпал съм го докрай, но не действа!

В следващия миг самолетът рязко се насочи надолу, сякаш решил да измине последните двадесет метра с мисъл за самоубийство. Носовият колесник пое цялата тежест на първото съприкосновение с пистата. Частица от секундата по-късно това стори и главният, фюзелажът се огъна нагоре като огромен кренвирш. Обшивката се разкъса под натиска на парчета от рамата, проникнали във вътрешността. Огромните крила се огънаха като живи, удариха земята и отскочиха нагоре като някакви гигантски пружини. Крайният десен мотор се откъсна и започна да се търкаля по бетона.

Самолетът се плъзгаше по осовата линия, стремително приближавайки наблюдателния пункт на Уил. Откъснатият мотор продължаваше да се търкаля с оглушителен грохот, а посоката му на движение беше точно към паркирания край пистата джип.

Уил с трепереща ръка потърси стартерния ключ, но не успя да го завърти. Разпадащата се грамада на реактивния турбодвигател ТФ-33 светкавично изпълваше рамката на челното стъкло. Времето се сви до съставните си части, очите му регистрираха как огромната маса метал се насочва към крехкото и леко на вид превозно средство японска направа, което със сигурност щеше да бъде размазано. Перспективата

да бъде сплескан от тази страховита маса не беше свързана със страх, тя беше самата реалност.

Ръката му престана да търси ключа, очите му примирено проследиха последния миг, в който двигателят се копна в пясъка пред джипа, сякаш за да събере сили за решителния скок. После хоризонтът се опразни.

Над главата му се разнесе характерният звук от прелитането на нещо голямо и тежко. По волята на някаква извънземна сила, раздърпаното механично чудовище прескочи джипа без да докосне вцепенения му обитател, обсипа го с дребна железария от неизвестен произход, после с грохот се затъркаля в пясъка на пустинята.

Задъхан от притока на адреналин, Уил не можеше да направи нищо друго, освен да приеме факта, че е жив. Нямахме време да анализира на какво се дължи този факт. Но това беше истината...

Ръката му най-сетне напипа връзката с ключовете. Моторът заработи, автоматичните скорости заеха позиция „ход“, педалът на газта потъна до дупка. Джипът полетя напред, следвайки плъзгащото се странично туловище на полония C-141, което продължаваше да се разпада. Лявото крило се пречупи, върхът му започна да се търкаля по бетона. Продълженият фюзелаж се изви на 45 градуса спрямо пистата, а триенето на алуминиевия скелет по настилката предизвикваше истински водопад от искри. Две-четиридесет бе кацнал с 210 километра в час, но в момента скоростта му не надвишаваше шейсет възела. Разбитото туловище бързо спираше, но искрите доведоха до неизбежното — от пречупеното ляво крило лумнаха първите алени пламъци...

Шумът! Никога не бе допускал, че една самолетна катастрофа може да бъде толкова оглушително шумна, да съдържа такова разнообразие от звуци. Когато най-сетне настъпи тишина, тя беше толкова плътна, че чак ушите му писнаха. После дойде ред на огъня, чиито жълтеникави езици жадно поглъщаха облаците дим и прах. Останките на самолета се намираха на около километър и половина и Уил настъпи газта до дупка, като едновременно с това издаваше кратки лаещи заповеди в портативната радиостанция, взета от ЦУП. В противоположния край на пистата се появиха мигащите светлини на първите противопожарни коли.

— Ще трябват линейки! — изкрещя в микрофона той. — На борда има петима членове на екипажа. Петима, ясно ли е?

* * *

Вторият пилот Джеф Райс бавно осъзна, че е жив — въпреки фантастичната комбинация от оранжеви пламъци и мигащи червени светлини, която изпълваше кабината. И той, като Уестърман, изпита усещането за неизбежност на това, което му се случваше. Откопча предпазния колан и потърси ръчката за изместване на креслото. Не усещаше болка, но в гърдите му се появи някакво странно напрежение.

Осъзна, че креслото не е на мястото си върху стоманените релси, едва когато си даде сметка, че ръчка няма... Намираше се някъде в средата на централната конзола, разкривена до неузнаваемост.

Обърна се към Джим Колинуд, който гледаше пред себе си с широко отворени очи, а слушалките ги нямаше на главата му. Изви се към креслото на втория ред, което допреди малко беше заето от бордния инженер Роби Джеймисън, но видя само изкривени железа, мрак и неясна мигаща светлина, долитаща от огромна дупка в пода на кабината — точно там, където трябваше да бъдат задните кресла. Продължаваше оглушителното стържене, появило се веднага след адския удар в пистата.

Джим размаха ръка и направи опит да каже нещо. Самолетът беше наклонен на една страна, но Джеф успя да пропълзи към него. Едва сега забеляза, че главата на командира е някак странно изкривена и опира в напуканото странично стъкло на кабината.

Внезапен взрив на топлина и оранжеви пламъци го накара да действа по-бързо. Опасността да изгорят живи беше съвсем реална. Джим очевидно не беше в състояние да се движи, а Роби, вторият борден инженер и придружителката на товара просто бяха изчезнали. На него се падаше отговорността да извади командира жив.

Хвана колана му с две ръце и започна да дърпа. В крайна сметка успя да го разхлаби достатъчно, за да издърпа тялото от дясната страна на пилотското кресло и да го завлече до масичката на навигатора отзад. От устата на Джим излетя тихо стенание, главата му остана все така

извита на една страна. Но това в момента нямаше значение, тъй като самолетът гореше.

Изведнъж се появиха още ръце, в ушите му прозвучаха непознати думи, вероятно арабски. Странно защо всичко това идваше някъде отдолу, откъм пода на кабината. Чу се някъде отстрани как крещи, че нищо му няма и всеки момент ще извади командира, но това явно не направи впечатление на непознатите, които издърпаха тялото на Джим от ръцете му, а някакъв глас на английски му заповяда да легне на носилката. Нямаше нужда от никаква носилка, трябваше да помогне и на останалите. Обърна се, за да тръгне обратно към самолета, но краката му изведнъж се подгънаха, а главата му се превърна в куха, болезнено ехтяща черупка...

* * *

Уил Уестърман пристигна при разбития самолет едновременно с първата пожарна кола. Мъжете в брезентови костюми започнаха да обливат с пяна горящото крило, опитвайки се да ограничат пожара, а той хукна към носа, под който зееше грозна пукнатина, стигаща чак до средата на огромното туловище. Вътрешността на пилотската кабина изглеждаше почти непокътната, но това се отнасяше само за контролните уреди и пилотските места. Двете кресла отзад просто ги нямаше. Очите му уловиха някакво движение, миг по-късно вече беше сигурен, че това е Джеф Райс, който влачеше неподвижното тяло на командира си. С два скока Уил се озова под процепа и помогна на двамата пожарникари, които вече бяха там, да измъкнат ранения. Трябваше да се действа бързо, тъй като горивото в резервоарите можеше да избухне всеки миг, а и жегата ставаше все по-нетърпима.

Положиха Колинуд в една от носилките, поставени направо върху бетона. Той беше в съзнание, но изпитваше силни болки. Уил се отпусна на коляно да му подхвърли няколко успокоителни думи, душата му се сви. После двама яки санитарии грабнаха носилката и се затичаха към чакащата наблизо линейка, а той ги последва. В главата му се въртеше един въпрос, отговорът на който не беше никак успокоителен — до най-близката болница с американски военни лекари имаше около петстотин километра!

Нови викове зад гърба му оповестиха разширяването на огъня — най-вероятно по посока на втория резервоар с гориво.

Хвана ръкава на единия от санитарите, които вдигаха носилката с току-що припадналия втори пилот.

— Поисках от центъра специален самолет за евакуацията на тези хора — извика той. — А вие имате лекари и тук, нали?

— Да, сър — отвърна човекът. — Но само един...

— Но болницата функционира, надявам се...

— Тук нямаме болница, а само лазарет, сър.

— Добре, закарайте го в лазарета — нетърпеливо кимна Уестърман. — След това изпратете някого в ЦУП, за да докладва състоянието му, ясно?

— Тъй вярно, сър.

Човекът направи знак на колегата си и двамата изчезнаха с носилката по посока на линейката. Уил вдигна радиостанцията пред лицето си и издаде серия от кратки и ясни заповеди.

Трима от хората му бяха в неизвестност и той беше длъжен да допусне най-лошото. В стомаха му се появи студената топка на вината. Защо не успя да прозре навреме проблема с хидравликата, който по всяка вероятност щеше да се окаже обидно прост? В момента беше напълно убеден, че този проблем е бил създаван само от едната хидравлична елеваторна система, но когато пилотът я включи и изключи прекалено бързо, втората се задейства автоматически и възстановява първоначалното положение. Възприемани от пилотската кабина, тези действия на системата неизбежно се третираха като повреда... Ох, защо не им заповяда да направят още един кръг, а след това да заходят за кацане?!

Уил се промъкна през дупката, която зееше на мястото на вратата за екипажа. Насочи се към товарния отсек. Подът беше толкова наклонен, че ходенето по него представляваше истинска мъка. През илюминаторите проникваха червеникавите отблясъци на пожара, които хвърляха странни сенки по стените на просторната кабина. Изведнъж се закова на място, очите му се разшириха. На ръба на дупката, която зееше в близост до пилотската кабина, стоеше някакъв мъж, който сякаш изобщо не забелязваше пламъците. Уил направи няколко крачки към него, озадачен от поведението му. Спасителите не бива да губят

време във вътрешността на катастрофирал самолет, който всеки миг може да избухне!

Зад гърба му блесна ослепителен лъч на прожектор, в процепа се появи главата на някакъв пожарникар. Едва сега Уил си даде сметка, че човекът, който беше взел за спасител, беше облечен в летателен костюм с познати цифри на ръкава.

Старши сержант Бил Бакъс се обърна, срещна погледа на командира си, после отново сведе очи към сгърченото тяло на сержант Сара Андрюз, която изпълняваше длъжността придружител на товара. И в тези очи имаше сълзи.

— И Роби е някъде там — промълви Бакъс и махна с ръка към дупката. — Двамата със Сара бяха седнали отзад и сигурно са... сигурно са...

Не довърши, олюля се и изведнъж рухна на една от оцелелите странични седалки. Лицето му потъна в треперещите длани. Уил остана на мястото си, напълно объркан. Правеше безуспешни опити да се концентрира, но всичко наоколо — разкривените железа, миризмата на керосин и разтопен метал, въртящите се червени светлини на спасителните автомобили — го тласкаше към душевен катарзис. Изведнъж пожела и той да скрие лице между дланите си. В крайна сметка ставаше въпрос за неговите хора!

Но времето течеше, вероятно им оставаха броени секунди. Някъде отдалеч до слуха му достигна напрегнатия глас на втория пожарникар, проникнал след него в кабината.

— Навън, бързо навън! — викаше той.

Уил направи крачка напред, вдигна Бакъс на крака и го тласна по посока на пожарникаря. Онзи бързо го издърпа навън и се обърна да помогне на полковника, който го следваше по петите. Жегата бързо се увеличаваше, вътрешността на самолета все повече заприличваше на пещ. Обърнаха се и затичаха към линейките и пожарните коли, наредени в дълга върволица покрай пистата.

Уил спря пред джипа си, затвори очи и ги разтърка с юмруци. Едва сега осъзна, че няма време да демонстрира мъка. Като дете вече беше имал подобен проблем, но тогава ставаше въпрос за запойте на баща му. За да бъде в състояние да действа, той трябваше да потиска всички чувства в душата си — страх и мъка, болка и гняв... И беше овладял това изкуство доста добре. В момента продължаваше да е

командир на мисия от изключително важно значение, въпреки че беше останал без самолет и без екипаж. И със сигурност щеше да остави мъката за по-късно, тъй като имаше да решава поредица от спешни задачи.

Пожарът продължаваше да се разгаря. Пламъците обхванаха и горната част на пречупеното крило, върху пистата падаха капки разтопен метал. Пожарникарите направиха нещо като жива верига, за да не допуснат приближаването до горящия самолет. И дума не можеше да става за измъкване на двамата членове на екипажа, чиито тела останаха в руините на товарния отсек.

Уил предаде сержанта в ръцете на медицинския персонал и се качи в джипа на ЦУП. Изчака една-две секунди, после приближи радиостанцията до устните си. В далечината отекна грохотът на токущо експлодиралия резервоар №2.

— Говори Рамрод — започна той. — Аз... Остава ни страшно много работа, за да спасим предстоящата мисия. Връщам се веднага!

ВТОРА ГЛАВА

*Полет на ВВК 60141 в посока Риад, Саудитска Арабия,
височинен коридор 350*

Сряда, 6 март 1991 г., 19:05 ч. (16:05 по Гринуич)

Полковник Дъг Харис, командир на 97-а Военновъздушна ескадрила от ВВС базата „Маккорд“ в Такома, Вашингтон, седеше на дясната седалка на втория пилот на С-141В и клатеше глава, а в скута му се търкаляха няколко таблици със секретни кодове. Заповедта на Фара за промяна на курса беше дошла изневиделица, а новите координати сочеха някаква неизвестна точка в пустинята. Такова нещо беше, меко казано, необичайно, и не му се беше случвало много отдавна. Веднага си помисли, че някой там долу няма представа какви ги върши, но сега, след като от Фара на два пъти не успяха да отговорят с точния код за автентичност по една изключително проста таблица, Харис вече наистина беше бесен. Защото под кодовото наименование „Фар“ се криеше не друго, а щабквартирата на съюзническите сили в Риад, под чието ръководство съвсем наскоро бяха спечелили една война! Те просто нямат право да бъдат толкова некомпетентни!

Харис натисна няколко клавиша на интерфона, за да установи контакт с останалите членове на екипажа — всички до един мобилизирани запасняци, членове на неговата ескадрила.

— Това вече е прекалено! — изръмжа той и стрелна с поглед командира на самолета Пит Тилдън, който седеше на креслото вляво. Пит също не беше стигнал доникъде в опитите си да получи обяснение за промяната на курса. По принцип контролиращите органи мачкат капитаните както си искат, но с полковниците се държат по-почтително.

Сега беше негов ред.

Включи микрофона и започна отново:

— До Фара, говори ВВК-полет Алфа две-пет-пет. Код за автентичност неточен, продължаваме по първоначалния си курс. Наредждането ви за промяна отхвърлено.

Намираха се достатъчно близо до Риад, за да използват УКВ радиостанцията, но това едва ли беше най-сигурното средство за връзка, просто защото можеше да бъде подслушвано от всеки, включително и Саддам Хюсеин. Искането на потвърждение за промяна на координатите посредством действащите кодове беше не само разумно и логично, но и задължително от гледна точка на устава.

Някъде отдолу се появи отегчен и малко ядосан глас:

— Добре де, две-пет-пет, хайде вече да приключим с глупостите, става ли? Направихте си кефа, а ние признаваме, че не сме много бързи с таблиците... Но вие получихте заповед да промените координатите и аз настоявам за незабавното ѝ изпълнение! Става въпрос за извънредно положение!

— Кой е насреща? — изръмжа Харис, усещайки как кръвното му се покачва.

— Повторете, две-пет-пет...

— Питам кой е насреща! — извика извън себе си полковникът.
— Искам име и звание!

В отговора се долови нескрито презрение.

— Говори майор Уокър от дежурната апаратна на Фара.

Дъг извърна глава към партньора си на лявата седалка, намигна му и натисна бутона на предавателя:

— А вие, майор Уокър, разговаряте с полковник Харис — три звезди, нали се досещате... И този полковник пита кой, по дяволите, сте вие, за да си позволявате да издавате заповеди, без да сте в състояние да ги потвърдите по съответния ред!? За мен вие сте случаен иракчанин, който е задигнал отнякъде полева радиостанция и сега ми се прави на умник!

Насреща му отвърнаха с мълчание и Дъг ясно си представи оцъклените погледи на дежурните оператори в щаба, насочени към ошашавения майор. Очакваше, че някой с по-висок чин ще се включи в разговора, за да заглади гафа.

И това се случи още в следващата секунда.

— Две-пет-пет — обади се непознат глас. — Извинете за объркването. Вече разполагаме с подходящите кодове и сме готови да

излъчим идентификацията, сър.

Този път всичко беше точно и кодовете съвпаднаха. Командирът протегна ръка и набра координатите за височина и ширина на клавиатурата на малкия компютър FSAS, вграден в централната конзола на управлението, който пилотите наричаха „Обърнатия образ“. След още три цифри огромната машина започна плавен десен завой и пое в югоизточна посока. Дъг отново включи предавателя:

— Окей, Фар, заповедта е изпълнена. Но какво трябва да правим, когато стигнем там? Нали си давате сметка, че в района бушува силна пясъчна буря? Бяхме изчислили времето си така, че да кацнем в Дахран, да натоварим и да излетим, преди да ни е връхлетяла.

— Да, сър, точно така — долетя отговорът. Пак нов глас, още по-почтителен и предпазлив от предишния. — Но промяната в курса ви е наложителна заради спешна въздушна евакуация.

— Как така? — учуди се полковникът. — Давате ни само височина и ширина, откъде да знаем дали ще ни стигне горивото? Имаме ли валидни алтернативи? Някой проверил ли е метеорологичните условия в района, в който ни изпращате?

— Разполагате ли с поне тринадесет тона гориво, сър?

Дъг включи за миг вътрешната връзка, получи нужната информация от бордния инженер и отново мина на линията на Фар.

— Да, дори с четиринадесет.

— Много добре, две петдесет и пет — отвърна гласът. — Официално потвърждавам заповедта за промяна в маршрута, за покриването на който са ви нужни минимум тринадесет тона гориво. Условията за полет в указаната дестинация са добри, ще имате напълно достатъчна видимост. Те ще се задържат без промяна минимум един час след вероятното време за кацането ви. Лично направих проверките. Добра и напълно валидна алтернатива за вас остава Дахран. Когато навлезете в радио обхвата на новата цел, фиксирайте „синя“ честота, кодовото ѝ име е „Моряк Зулу“. Ако не успеете да установите връзка в рамките на пет минути, свържете се с нас за нова честота. Ако пак няма връзка, изчаквайте двадесет и пет минути — повтарям двадесет и пет минути — след което променят курса и се насочват към Дахран.

Дъг отново поклати глава и натисна бутона за вътрешна връзка.

— Момчета, нали шибаната война уж беше свършила? — даде израз на недоумението си той. — Шантава работа!

Тилдън механично поклащаше глава, явно облекчен от факта, че полковникът се беше заел да задава въпросите, които никой капитан не би посмял да зададе.

Дъг се извърна да погледне единия от бордните инженери, седнал на съгъваемото столче в задната част на кабината.

— Миналата есен евакуирахме по спешност една счупена ръка и една навехната китка, които трябваше да бъдат прехвърлени за лечение чак в Германия — промърмори той. — Сега вероятно става въпрос за болки в корема или тежък махмурлук...

— Може би е акне в терминална фаза — веднага се включи бордният инженер.

Дъг отново включи радиостанцията.

— До Фара, говори две-пет-пет... Споменахте, че ще изпълняваме въздушна евакуация... На земята чакат ли ни медицински екипи?

— О, не, сър.

— В такъв случай не можем да говорим за законна въздушна евакуация. Защо не командировате някой от базираните в Дахран С-130? Те разполагат с подготвени за подобна дейност екипажи, имат и медицински персонал.

Ставаше въпрос за карго модификацията на модела С-130, който има четири турбовитлови мотора и е по-малкият брат на транспортния гигант С-141, произведен от корпорацията „Локхийд“, който обаче вършеше отлична работа при по-къси курсове.

— Ами... — поколеба се гласът насреща. — Имаме нужда от вас, сър... Толкова мога да ви кажа.

— Давате си сметка, че возим товар за Дахран, нали?

— Да, сър.

— И това не ви смущава?

— Не, сър. Случаят наистина е спешен... — Този път паузата се проточи доста по-дълго, после операторът добави: — Сър, става въпрос за тежко ранени хора, които са в критично състояние. По всяка вероятност вие сте единственият им шанс... Имат нужда от помощта ви!

Дъг погледна командира на самолета и сви рамене:

— Току-що чухме магическите думички...

* * *

В залата за комуникации, която беше част от невзрачна сграда в центъра на Риад, известна на малцина с кодовото име „Фар“, нервираният подполковник Дженсън затъкна микрофона на стойката му и изпусна въздишка на облекчение. След осем месеца непрекъснатата служба тук, той се чувстваше напълно изтощен и готов да се прибира у дома. Все още никой не бе оторизиран да получи информация във връзка с тежката катастрофа, претърпяна от самолет на ВВК при кацане на секретна база, известна единствено с кодираното име „Сенди 101“. А полет две-пет-пет нямаше право да получи никакви сведения, свързани с новия им маршрут.

Още по-малко пък да им обясни, че промяната в маршрута няма нищо общо със спасяването на оцелели в тази катастрофа хора.

Не можеше да се сърди на полковника от две-пет-пет за гневното му избухване. Когато разбере, че са го излъгали, той със сигурност ще бъде още по-гневен. Защото истинската въздушна евакуация вече беше в ход и един С-130 всеки момент щеше да излети от Дахран — точно както беше предложил полковникът. А както добре знае всеки кадрови офицер, да мотаеш тризвезден полковник от американските ВВС е занятие опасно и доста нездравословно за кариерата.

Дженсън хвърли поглед към майор Уокър, който стоеше няколко метра встрани от командния пулт, но следеше внимателно развоя на събитията. Вече беше успял да му каже някои неща относно кодовете за идентификация, а също така и за благоразумието да пита за име и длъжност на всеки, с когото контактува в небето над безкрайната пустиня.

Сенди 101

Сряда, 6 март 1991 г., 19:10 ч. (16:10 по Гринуич)

Уил взе своето решение по време на краткото пътуване по обратния път до ЦУП. Беше убеден, че няма друг избор. Едно беше да възложи секретна мисия на някой от висококвалифицираните екипи под негово лично командване, но съвсем друго да отклони екипажа на

С-141 от рутинна мисия и да го хвърли в бойна ситуация като ръководи развоя на събитията от разстояние. Не можеше да стои в сянка, не можеше да се задоволи с ролята на задкулисен режисьор. Този полет щеше да изпълни лично.

Връхлетя в тясната кабина на ЦУП с усещането, че в главата му тиктакат няколко будилника едновременно. Разполагаха с по-малко от два часа.

— Нещо ново?

— Да, сър — отговори майор Джери Ронсън и му подаде слушалката на сателитния телефон. — Променили са маршрута на един С-141, който е летял по дестинация Джеда-Дахран. Екипажът е преспал в Джеда и е достатъчно отпочинал — в случай, че решите да го използвате. Полетът е ВВК Алфа седем-две-пет-пет, номер на корпуса шест-нула-едно-четири-едно. Имали са малък проблем преди да ги убедят да поемат по новия маршрут, но вече всичко е наред.

— Какъв проблем?

— От Фара на два пъти са объркали кодовете за идентификация.

— Прекрасно, няма що. А какво става с въздушната евакуация?

Ронсън се поколеба, в очите му се появи смущение.

— Полетът трябва да стартира от Дахран след четиридесет и пет минути — обяви той. — Това означава, че ще бъде тук след около два часа — точно по времето, когато вие трябва да излетите, освен това съвпада с началото на пясъчната буря.

— Исусе!

— Помолих ги да излетят по-рано — уточни майорът, после добави: — Между другото, екипажът на две-петдесет и пет е информиран, че той ще извърши евакуацията.

— Много ми иска наистина да е така — въздъхна Уил. — Искан ми се още тази база да беше на ВВК с резервни екипажи, да не говорим за самолет със спомагателни функции. Трябваше да планираме началото на мисията от Риад, дявол да го вземе!

Ронсън го гледаше и мълчеше — най-добрата тактика в присъствието на ядосан старши офицер.

И на мен страшно много ми се иска тази мисия да беше организирана в Риад! — каза си той като внимаваше да запази безизразната си физиономия. От негова гледна точка цялата операция представляваше нежелана намеса в едно мъчително, но все пак

спокойно изгнаничество. Преди шумната поява на Уил Уестърман тридесетина часа по-рано, Ронсън съумяваше да поддържа състояние на относителна изолация — нещо, за което повечето офицери на активна служба могат само да мечтаят. Работата му се свеждаше до посрещане на два-три полета на ВВК дневно, които разтоварваха каргото си, дозареждаха и излитаха. Работа, която в общи линии вършеха двамата сержанти под негово командване и която му оставяше предостатъчно време за спане, писане на писма и — най-вече — да страда от самота, далеч от дом и семейство.

Но след тази катастрофа тук несъмнено щяха да цъфнат всички началства от проклетите ВВС, което означаваше, че самият той ще се превърне в нещо като рибка в аквариум.

Въздъхна, след това вдигна пръст да привлече вниманието на Уестърман.

— И още нещо, сър... Току-що ни съобщиха, че преди около петнадесет минути е стартирал полетът на ДС-10 на авиокомпания „Балеър“, който ще изпреварва графика с около двадесет и две минути.

За момент Уил замълча, заковал очи в лицето на майора, а останалите от екипа на ЦУП — старши сержант и сержант механик — с недоумение се питаха за какъв ДС-10 става въпрос. Това беше естествено, тъй като за полета на „Балеър“ беше информиран единствено майор Ронсън.

— Старшина Тейлър и сержант... извинете как ви беше името? — промърмори най-сетне той и се обърна да погледне подчинените си. — Ричардс? Да... Моля за извинение... Но хората тук се сменят прекалено често...

Двамата униформени мълчаливо се подравниха с майор Джери Ронсън.

— Ето какво ще направим — започна Уил. — Освен, че разполагам с ограничено време, аз съм новак в тази база. Вие сте хората, които знаете кои конци трябва да дърпаме. И така, имаме двама ранени пилоти, двама мъртви членове на екипажа и един в тежък емоционален шок. По всяка вероятност командирът ще се окаже със счупен врат, за втория пилот не мога да кажа нищо определено. Трябва час по-скоро да ги прехвърлим в добре оборудвана болница — задача, в която искам да вложите цялата си творческа енергия, независимо

дали ще има пясъчна буря, или не. Аз от своя страна трябва да се концентрирам изцяло върху своевременното стартиране на мисията.

Мъжете тържествено кимнаха с глави, а Уестърман продължи:

— И тъй, задача номер едно: в рамките на следващите петнадесет минути трябва да разчистим пистата от останките на катастрофиралата машина, като използваме булдозери. Ще се опитаме да не я смачкаме окончателно, но трябва да я махнем оттам на всяка цена! Ако се окаже, че има палети с неизгорял товар, ще ги свалим. Ще се справите ли с тази задача, старши сержант Тейлър?

Чул името си, старшината стреснато се размърда, после поклати глава:

— Ами... имам два проблема, сър. Първо, ВВК и уставът на ВВС не разрешават преместването на останките без употребата на кран. Започнем ли да ги изтласкваме, вероятността да причиним по-големи щети става далеч по-голяма. Да не говорим за задължителните процедури, които трябва да...

— Нямаме време за тях, старшина — прекъсна го Уил. — Отговорността за евентуалните щети е изцяло моя, но на този етап от мисията не бих се колебал да изтласкам от пистата и един напълно здрав самолет! Пистата просто трябва да бъде свободна, разбирате ли?

— Тъй вярно, сър.

— Готов съм да давам обяснения дори и пред военния съд — успокоително добави Уил. — Какъв е другият проблем?

— Саудитският полковник, който е началник на базата, сър. Той без съмнение ще нареди да се спазват инструкциите и ще затвори базата. Всъщност, вече го е направил... Технически погледнато, летището вече не приема. Вероятно ще се наложи да разговаряте лично с него.

Уил замълча за момент, без да отделя очи от лицето на старшината.

— Уредете го — кимна най-сетне той. — Но преди да се появи, ще трябва да ме запознаете с всички евентуални капани.

— Сър! — стреснато го погледна старшината. — Нима искате да го привикаме тук?! Всеки саудитски офицер ще го приеме като смъртна обида и...

— В такъв случай го поканете, помолете, излъжете или подкупете! — нетърпеливо отсече Уестърман. — Но аз не разполагам с

време, за да му правя посещения, ясно ли е? Разполагаме ли с някакви булдозери?

— Да, сър. Има няколко при момчетата от пехотната рота.

— Обадете им се и ги поискайте. Не чакайте никакви разрешения!

— Полковник Ал Рашир ще побеснее, сър!

— Нека побеснява. Точка втора: трябва ми една цистерна с керосин и един повдигач — заредени догоре и готови да се насочат към полет две-петдесет и пет в секундата, в който той докосне пистата. Искам човек, който да посрещне екипажа и да го доведе тук. Целият, без никакви изключения. Не искам някой да остане на борда, да спори и разпитва, защото това означава забавяне. В момента в който хората напуснат машината, започвате да разтоварвате. Не ме интересува къде ще оставите палетите, искам трюма да е празен. Не пропускайте и саковете с личните им вещи, които трябва да натоварите на някой от джиповете и да докарате тук. Ще имам нужда от единия пилот и всички останали, които по принцип трябва да са под мое командване. А полковника, който и да е той, ще изрита навън...

— Нима вие лично ще поемете изпълнението на мисията, сър?
— попита с преbledняло лице Ронсън.

— Нямам друг избор, Джери — отвърна с бледа усмивка Уил и продължи: — Веднага след като разтоварите машината започвате да товарите специализираните автомобили за мисията, плюс необходимото им количество гориво. А зареждането на самия самолет трябва да започне в мига, в който екипажът го напусне.

— С други думи — крадем този самолет, така ли? — позволи си да попита Тейлър.

— Май така излиза — кимна с лека усмивка Уил. — Точка трета: свържете се с британската ескадрила и ги помолете да вдигнат някой „ягуар“ или друга машина по свой избор, която да посрещне две-петдесет и пет и да го придружи до пистата. Знам, че е глупаво, но въпреки края на войната ние все още не можем да даваме координатите на тази база в открит ефир. Не можем да се включим на честотата на две-петдесет и пет и да им продиктуваме координатите си, не можем дори да включим системите за навигационно насочване, преди машината да дойде на тридесет километра от пистата... Предполагам, че ще се наложи да нарушим правилника и да им предложим фалшива

честота. Точка четвърта: В рамките на четиридесет и пет минути при мен трябва да се яви командирът на Специалния отряд, за да координираме подробностите по първата част на операцията. Мисля, че това е всичко, поне засега... Часът е деветнадесет и четвърт, местно време. В двадесет и един нула-нула трябва да сме във въздуха. Хайде, момчета, на работа!

Сержантите козируваха и бързо излетяха навън. Уил тръгна по посока на вратата, после се обърна и направи знак на Джери Ронсън да го последва в дъното на кабината.

— Искам да направиш така, че Фара да вдигне цистерната и фалшивата карго машина тридесет минути по-рано от планираното — натъртено каза той. — На всяка цена го направи, Джери! Веднъж във въздуха, те могат да направят някое и друго кръгче, за да ни изчакат, ако случайно се забавим. На всяка цена трябва да бъдат уведомени и екипажите на АУАКС, които дежурят в небето. Виж дали можеш да уредиш с тях да накарат гърците да позабавят с половин-един час разрешението за транзитно преминаване на онзи ДС-10 на „Балеър“.

— Ще направя всичко възможно, сър — кимна Ронсън.

— Аз отивам в онази палатка лазарет — обърна се Уил. — Мисля, че знам къде е... — Размаха радиостанцията в ръката си и добави: — За всеки случай ще взема това...

Джери Ронсън го изчака да затвори входната врата и бавно поклати глава. Беше абсолютно сигурен, че няма начин — ама наистина няма начин! — да се справят навреме.

* * *

Полковник Тарик ал Рашир бе обзет от чувство на задоволство и гордост, докато светлините на базата под негово командване летяха покрай стъклото на скъпия черен мерцедес. Шофьорът му беше получил заповед да натисне газта до дъно по посока на онази част от базата, която американците имаха позволение да използват. Несъзнателно попипа мустаците си, после плъзна ръка по предната част на униформата — просто ей така, за да се увери, че всичко е наред. Почти съжаляваше, че не разполага с ятаган — просто защото възнамеряваше да срита няколко американски задника, позволили си

да изпратят американски булдозери да изтикат останките от американски самолет от неговата саудитска писта, без да му поискат предварителното разрешение. Може би не е зле да използва точно този израз — „сритване на задници“. От опит знаеше, че американците обръщат повече внимание на онзи, който говори просташки и на висок глас, просто защото те самите са такива. Американците не схващат тънкостите на цивилизования нюанс и деликатния намек. Особено пък тези, които служат във военновъздушните им сили.

Рашир натисна бутона за спускане на страничното стъкло и с удоволствие се остави на хладния нощен вятър, който свиреше успокоително в нощта. О, колко добре познаваше той американците! Възхищаваше се от тях като нация, но едновременно с това и ги мразеше. При това, без да се учудва на тези напълно противоположни чувства. През шейсетте те го бяха научили да лети в един от своите тренировъчни центрове, като през цялото време се бяха отнасяли с него като с братовчед от провинцията. Но по време на онази едногодишна подготовка Тарик ал Рашир — най-големият син на първия братовчед на принца престолонаследник от рода Сауд, беше усвоил най-важното качество на американците — да говорят просташки и да ти кажат направо в лицето, че си сбъркал.

Шофьорът на полковника умишлено наби спирачки и лимузината се плъзна към малката ламаринена барака от готови елементи, която янките наричаха ЦУП. Премерен точно, облакът прах се насочи право към входната врата и прозорчето до нея. Рашир изчака вратата да се отвори и едва тогава изскочи навън. Върху лицето му се беше запечатала мрачна гримаса.

Старши сержант Тейлър и майор Ронсън го посрещнаха на крака.

В ръката на сержанта чернееше слушалката на сателитния телефон.

— За вас, господин полковник — почтително му я подаде той.

* * *

Уел Уестърман отметна платнището на палатката лазарет и направи няколко крачки в мрака. Чувстваше се потиснат и болен. Вдигна глава към небето, обсипано с едри звезди. Над палатковия

лагер, построен от съюзниците буквално за една нощ преди осем месеца, грееше съвсем отчетливо прекрасната и безкрайна галактика на Млечния път. Много му се искаше да изпита някаква наслада от красивия небосвод. Гола и непосредствена в своята простота, пустинята също имаше своя красота и вероятно именно по тази причина фразата „помириши розите“, която натрапчиво се въртеше в главата му, изглеждаше още по-абсурдна. Тя принадлежеше на Джанис, която му я беше подхвърляла десетки пъти през последната година — най-вече когато работата му пречеше да се присъедини към желанието ѝ да се „позабавляват“.

— Прекалено си сериозен, Уестърман — обичаше да казва тя. — А аз няма да се омъжа за такъв сухар като теб. Ако ме искаш, ще трябва да станеш по-ведър.

Вече десет години живееха под един покрив и точно толкова време кръстосваха шпаги по въпросите на брака. Но така и не стигнаха до момента, в който единият да го предложи, а другият да го приеме...

Сега ли е времето да мисля за Джанис!

Сведе поглед към часовника си, който показваше 11:35 преди обед. По това време тя трябва да е на работа в болницата — там, където беше мястото на всичките онези хлапета.

Все не му оставаше време да си свери часовника. В Чарлстън бяха с осем часа напред, което означаваше, че в момента там е 19:35. Оставаха точно един час и четиридесет и пет минути.

Ронсън го беше предупредил по радиото за скорошната поява на полковник Рашир — един доста по-възпитан и омекнал арабски офицер от този, с когото беше осъществил контакт едва десетина минути по-рано. Напомни си да попита старши сержант Тейлър с какво го е укротил. Стара истина беше, че военновъздушните бази се управляват от старшини като него. И това наистина беше така — поне дотолкова, доколкото мнозинството старши офицери избягваха да се заяждат с тях.

Трябва да се концентрирам. Трябва да мисля.

Уил рязко се обърна на запад, напрегна взор и направи опит да види челния фронт на настъпващата буря — една стена от прах и пясък, висока почти три километра. Не успя. Фронтът все още беше далеч.

А този С-130 просто трябваше да проникне дотук. Как иначе би могъл да тръгне? Как би се осъществила евакуацията по въздуха на Райс и Колинуд, ако тук не кацне самолет? Той самият не би могъл да ги остави в Риад, без да отмени изпълнението на задачата, за изпълнението на която беше работил толкова много. Самолетът ДС-10 на „Балеър“ вече летеше насам и зловещото му приближаване определяше неотложността на всички бъдещи действия.

Може би трябва да се свърже с Фара и да отмени мисията. Може би това трябва да е резервен вариант на ситуация, при която самолетът С-130 за евакуацията по въздуха не успее да кацне. Нима животът на двамата пилоти не е по-важен от съдбата на известен брой безименни и безлични араби, оставили се да бъдат манипулирани от един палач?

Мисълта за иракския учен, поставил началото на всичко това, му донесе пристъп на гадене. Малкият мръсник изведнъж демонстрира съвест и морал и иска съюзниците да свършат черната работа, без да го интересува, че двама военни са загинали, а други двама берат душа. Всъщност, това второто важеше най-вече за Джеф Райс. Но от рапорта на уморения лекар, който се бореше за живота му, лъхаше малко оптимизъм.

Трябва да се обади и на генерал Райс, въздъхна той и челото му се сбърчи. Как да съобщи на бащата, че единственият му син умира на петнайсет хиляди километра от дома и никой нищо не може да направи? В момента нямаше време за никакви реакции, генералът от Вашингтон не можеше да помогне с нищо. Според информацията на Джери Ронсън, самолетът С-130 току-що беше излетял от Дахран.

— Проклятие! — изръмжа Уил и с всички сили запрати пластмасовата чаша към земята. Тя отскочи от гумираното платнище на съседната палатка и се затъркаля нататък, маркирайки един жест на безсилие и гняв. Щурвалът на втория пилот беше нанесъл вътрешни поражения на младия Райс, тъй като в момента на удара креслото му се беше откъснало от пода и се беше забило в командния панел. Всичките му благородни усилия да спаси командира си явно са били осъществени под упойката на шока, но за сметка на сериозни вътрешни разкъсвания, причинени от счупените ребра. В момента имаше масивен вътрешен кръвоизлив и докторът — Уил не можеше да си спомни името му — вече бе направил първата животоспасяваща

операция. Състоянието му беше временно стабилизирано, но трябваше да бъде преместен в истинска болница, при това по най-бързия начин.

Джим Колинуд не беше кой знае колко по-добре. Вратът на клетника несъмнено беше счупен, но по някакъв чудотворен начин и благодарение на Бога действията на спасителните екипи не бяха нанесли допълнителни увреждания на гръбначния му стълб. До този момент нямаше признаци на парализа, но и той се нуждаеше от специализирана медицинска помощ, която не можеше да се намери в средата на Арабската пустиня.

* * *

Джери Ронсън изчака да изтекат пълни две минути от мига, в който саудитският комендант на базата напусна ЦУП, след което се обърна към старши сержант Тейлър и го поздрави с отворена длан.

— Страхотно, старши! — с уважение рече той. — Абсолютно брилянтно! Как усещаш кога да прескочиш чинопочитанието, да рискуваш дипломатически скандал и да се обърнеш към саудитски генерал, при това, без да ни изпратиш пред военния съд?! Когато чух кого търсиш по онзи проклет телефон, сериозно се замислих дали да не те гръмна!

Тейлър си позволи няколко секунди триумф, после прогони лукавата усмивка от лицето си и попита:

— Господин майор, вероятно знаете, че съм радиолобител, нали?

— Знам.

— А помните ли, че през декември изкарах едноседмични курсове в Оперативния център?

— Така ли?

— Там се запознах с един висш саудитски офицер, който е радиолобител от години. Случи се така, че си разменихме кодовете, след което станавме и приятели. Случайно го чух да кастри един от подчинените си, че не сътрудниichel достатъчно на коалиционното командване в базата „Крал Фахд“. И това беше достатъчно да допусна, че може би ще стори същото и по отношение на полковник Рашир, при това преди комендантът да ни вдигне скандал.

Ронсън помълча известно време, после на лицето му се изписа дълбоко смайване.

— Хей, да не би да говориш за генерал Ахмед, прекият началник на Рашир?!

— Че за кой друг — сви рамене старшината.

Звукът на бързите стъпки изпревари фигурата на коменданта, която изплува от мрака. Уил Уестърман изчака приближаването на Тарик ал Рашир, сложи една приветлива усмивка на лицето си и протегна ръка.

Рашир проговори пръв:

— Полковник Уест...

— Уестърман.

— Да, разбира се, Уестърман. Аз съм полковник Тарик ал Рашир от Кралските ВВС на Саудитска Арабия, комендант на тази база.

Уил сърдечно разтърси ръката му, припомняйки си краткия урок за местните нрави и обичаи, който беше получил: стой близо до събеседника си, гледай го в очите и стискай здраво ръката му.

— Добре дошъл, полковник Рашир! — извика той. — Нямате представа колко високо ценя вашата любезност да се отзовете на поканата ни, силно се надявам на помощта ви. Съжалявам, че до този момент не успях да намеря време да ви направя едно посещение на любезност, но пристигнах едва вчера.

Върху лицето на Рашир се изписа изненада, която бързо се замени от усмивка. Може би американският майор там в дъното не беше имал време да предаде на този полковник недоволството на коменданта от някои действия в района на базата.

— Удоволствието е мое, полковник — отвърна с лек поклон той. — Началникът ми в Риад помоли да ви окажа лично всякаква помощ.

— По време на катастрофата изгубих двама души от екипажа — започна без повече заобикалки Уестърман. — Двамата пилоти са в критично състояние — единият с вътрешни кръвоизливи, а другият — със счупен врат. От Дахран е излетял един С-130, който трябва да ги евакуира, а аз с притеснение се питам дали ще успее да изпревари пясъчната буря.

Лицето на саудитеца леко се проясни.

— Вероятно не знаете, че в близкия град Ал Убайла има чудесна болница, в която работят много добри саудитски лекари. Намира се

само на сто и осемдесет километра оттук, а пътят е добър. Можем да вземем спешни мерки за превозването на ранените.

— Благодаря — любезно се усмихна Уил. — Но аз мисля, че евакуацията по въздуха ще е по-бърза.

Рашир се поколеба, очите му изпитателно пробягаха по лицето на американеца.

— Уверявам ви, че нашите болници са много добре оборудвани, полковник — бавно и отчетливо каза той.

— Аз... Аз не се съмнявам в това, сър. Но нараняванията на хората ми са такива, че едва ли е подходящо да ги превозваме с автомобили.

— Можем да използваме хеликоптер — предложи Рашир. — Ще се свържа по радиото и ще заповядам да го осигурят.

Уил вдигна ръка.

— Цена високо любезността ви, полковник — каза той. — Но се надявам да разрешите кацането и излитането на онзи С-130, просто за да се придържаме към първоначалния план. След него трябва да приемем и един С-141, с който аз лично ще излети за изпълнението на една специална мисия.

— Каква мисия?

— Ами, аз... — Уил замълча, но вече беше късно и капанът щракна. — Нямам право да говоря за нея, сър. Такива са заповедите ми от Риад.

— Не мога ли да помогна за тази специална мисия? — настоя с вдигнати вежди Рашир и лицето му започна да потъмнява.

— Достатъчно ще бъде разрешението ви за кацане и излитане, сър — предпазливо отвърна Уил. — Независимо от капризите на времето...

— Аз съм комендант на тази база, полковник — изгледа го високомерно арабинът. — И действително притежавам специални пълномощия за извънредни ситуации. Моята страна е ваш домакин и съюзник, участвала активно при блестящата военна победа над Хюсеин. Не мислите ли, че имам право да знам каква мисия стартира от моята база?

Как можях да се изпусна, господи?! — мислено простена Уил. — Как можях?!

— Съжалявам, сър, но в суматохата Централното командване вероятно е пропуснало да ме уведоми, че мога да дискутирам мисията с вас, или с когото и да било друг... Бих могъл да се свържа с тях и да ги попитам...

Върху лицето на полковник Рашир се изредиха няколко оттенъка на червеното — от бледорозово до пурпурно, очите му не изпуснаха лицето на Уил. Гостоприемството му беше отхвърлено, авторитетът му — принизен, а достойнството му — наранено.

— Имам инструкции да ви сътруднича, полковник — ледено промълви той. — И вие ще получите това сътрудничество, независимо от лошото ви мнение за нашите болници и норми за сигурност. — След тези думи хладно кимна с глава и започна да се обръща, без да прави опит за прощално ръкостискане.

— Полковник Рашир, аз не исках да...

Рашир пъргаво се завъртя, направи крачка напред и се закова на сантиметри от американеца. Очите му бяха леко присвити и горяха с мрачен пламък, ръцете му бяха зад гърба. Изпитваше явно удоволствие от смущението на събеседника си.

— Странно, че са ви командировали точно в Саудитска Арабия, полковник... — процеди най-сетне той — Уестърман... Това не е ли еврейско име?

Уил направи отчаян опит да потисне примитивния гняв, надигнал се внезапно в душата му.

— Не, полковник — успя да пусне една крива усмивка той. — Аз съм от Тексас, а Уестърман е американско име!

Рашир презрително изсумтя, обърна се и се отдалечи.

* * *

Посланието от Ронсън пропука в портативната радиостанция в момента, в който Уил дръпна вратата на ЦУП и се озова очи в очи с офицера от Делта Форс на американската армия, който изобщо не възнамеряваше да крие нетърпението, с което го беше чакал. Оказа се, че полет две-пет-пет току-що бе навлязъл в обсега на техния радар, а британският изстребител беше излетял да го посрещне и да го доведе,

буквално „за ръчичка“ до пистата на секретната база. В далечината все още се долавяше грохота на двигателите му.

Ронсън кимна с глава по посока на майора в маскировъчна униформа на сухопътните войски, който се прокашля преднамерено звучно и се представи: Джеймс Мойер от Специалните части.

— Казаха ми да бъда тук преди десет минути, сър — отбеляза той. — И бях...

Уил му хвърли един хладен и пълен с безразличие поглед, без да си прави труда да отговаря.

Онзи се усети, пристъпи от крак на крак и добави:

— Ами... Готови сме да тръгнем в момента, в който получим самолет. Доколкото разбрах, вие лично ще го управлявате. — Интонацията на последната фраза беше леко въпросителна, с едва доловимо учудване.

— Точно така — кимна Уил. — Надявам се, че нямате нищо против.

Тоя тип е истински задник, добави на ум той.

— Разбира се, че нямам, сър — запелтечи онзи. — Но в светлината на катастрофата преди малко, ние всички изпитваме известно напрежение и...

— Какво искате да кажете? — хладно го прекъсна Уил.

— Искам да кажа, че двамата ранени пилоти са имали специална подготовка за този вид операции... — Човекът замълча, после добави: — Извинете за въпроса, но вие имате ли такава подготовка, сър?

— Аз съм командир на целия екип, майоре — отвърна Уил. — Разбира се, че имам специална подготовка. Всъщност, аз съм един от инструкторите, които преподават тази подготовка на специални курсове.

— Не исках да ви обидя, сър — размаха ръце майорът. — Имах предвид единствено особеностите на мисията. Вие сте свикнали да пускате парашутисти и да се прибирате в базата, докато този път ще се наложи да приземите това прасе направо в пустинята. — Усетил нарастващия гняв на Уил, Мойер изведнъж замълча.

— За какво прасе говорите, майоре? — ледено процеди Уестърман. — Може би имате предвид C-141B?

— Моля за извинение, полковник. Свикнал съм да приземявам хората си с хеликоптери, или най-много с някой C-130. Докато от

С-141 само сме скачали. Не знам кой идиот е одобрил приземяването на огромния 4-моторен самолет, според мен той трябва да е луд.

Уил направи върховно усилие, за да сдържи гневното си избухване.

— В момента разговаряте с този луд, майоре! — заплашително изръмжа той.

Очите на Мойер се разшириха от смайване.

— Но след като поставяте под въпрос самата логистика на операцията, аз ще ви дам някои разяснения — продължи Уил.

— Няма смисъл, господин полковник, моля за извинение...

— Млъкнете и слушайте, майоре! Не можем да превозим нужните ви автомобили в обикновен С-130 — най-вече онзи, с който ще вземете на буксир... хм... обекта. Разбира се, ако унищожението му на място се окаже невъзможно... За целта би трябвало да използваме два С-130. Причина номер две: изрична президентска заповед ни забранява да летим и се приземяваме от юг, ето защо трябва да се промъкнем от запад — нещо, което е невъзможно със С-130, тъй като този самолет не е достатъчно бърз. Същото важи и за любимите ви хеликоптери от типа „нисък паваж“.

— Тъй вярно, сър.

— Може би нямате достатъчно прослужени години, за да го знаете, майоре, но тази мисия е почти пълно копие на мисията по спасяване на заложниците в Техеран през 1980 г., непосредствено след провала на операцията с хеликоптери и С-130.

— Разбирам, сър.

— Тук трябва да добавя, че операцията положително щеше да е успешна, ако Картър не беше проявил глупостта да заповяда втори опит.

— Разбирам, сър, разбирам. Разрешете да ви поднеса своите извинения, господин полковник. Забележката ми наистина беше глупава.

— Тук сте дяволски прав — кимна Уил.

— Все пак ще си позволя да ви предупредя, че докато ни чакате, нещата може да станат сериозни. Възможно е дори да влезем в бой.

Уил хвърли поглед по посока на майор Ронсън, който се правеше на зает с нещо друго. После сложи ръце на гърба си, заклати се на токовете на обувките си и рязко се извъртя към Мойер:

— Къде сте виждали подобни операции, майоре?

— Сър?

— Случайно да сте бил в Панама?

— Не, сър. Тази я пропуснах.

— А да сте участвали в сухопътната кампания миналия месец?

— Бяхме в резерв, но нали знаете, че моята рота е част от Специалните...

— Аз имам шейсет и три бойни полета над територията на Северен Виетнам — прекъсна го със спокойна решителност Уил. — При един от тях бях свален над населено място, наречено Плейку. Година по-късно бях командир на С-141 и се озовах над абсолютно същото място. Вторият ми пилот беше тежко ранен от зенитния огън на противника, а в трюма превозвах триста и тридесет пехотинци от армията на Южен Виетнам, които бяха превързани към пода с коланите за карго, а през обшивката свистяха куршуми. Аз бях командир на първия самолет, нахлул във въздушното пространство на Гранада, управлявах един от малкото С-141, които получиха дупки от шрапнели в Панама. Казано с други думи, майоре, едва ли ще припадна от уплаха, ако по време на операцията започне да хвърчи олово. Но една от най-важните *ваши* задачи е да предотвратите това хвърчене. Прав ли съм?

— Да... Разбира се. Стига разузнаването да си е свършило работата и помощта, която ни се оказва, да бъде точна и навременна.

Зад гърбовете им внезапно се включи специалната „синя“ честота, в репродуктора екна необичайно чистият и силен глас на пилота от британския ягуар:

— Добър вечер, ВВК две-пет-пет. Към вас се присъединява „Аскот“ четиридесет и четири, дистанция двадесет морски мили, набиране височина под ъгъл до позиция три-пет-нула. Как ме чувате, момчета?

— Силно и ясно, Аскот. Как възнамерявате да процедираме?

— Поддържайте стабилен курс, а аз ще се изравня с крилото ви. В подходящо време ще мина пред вас и ще ви напусна едва след като се уверя, че имате пълна видимост към началото на пистата.

Двамата пилоти продължиха да си разменят информация относно скоростта на 141 и ъгъла на снижение, после в разговора се включиха сержант Ричардс и майор Ронсън, които изпратиха на ВВК 255

сведения за скоростта на вятъра, дължината на пистата и приземната температура на въздуха.

Уил отново насочи вниманието си към командира на Делта Форс.

— Докъде бяхме стигнали, Мойер?

— Тъкмо се правех на глупак, полковник — мрачно отвърна онзи. — Още веднъж моля да ме извините...

Уил заби поглед в лицето на човека срещу себе си, помълча известно време, после кимна с глава:

— Добре. Приведете в готовност превозните средства, качете ги на рампата заедно с хората си. Имайте готовност да помогнете и при разтоварването на машината, която ще се приземи. Не забравяйте, че от момента на опразването ѝ ще разполагате за товарене с максимум десетина минути!

Към тях пристъпи сержант Ричардс, лицето му беше мрачно.

— Господин полковник... Може ли да ми отделите една минутка, сър?

Уил му направи знак да почака и отново се извърна към Мойер:

— Часът е двадесет нула-нула местно време, майоре — рече той.

— Искам да сме във въздуха по най-бързия начин, което означава, че някъде към двадесет и четиридесет трябва да рулираме за излитане.

— Слушам, сър — стегнато отвърна Мойер, отдаде чест и напусна ЦУП.

Уил долови ръмженето на хамъра, което бързо заглъхна по посока на палатковия лагер. Спазвайки повишените изисквания по отношение на сигурността си, отрядът на Делта Форс бе пренебрегнал свободните места във временно градче и бе издигнал свои палатки малко встрани от него веднага след пристигането си преди около двадесет и четири часа. Според Министерството на отбраната такива отряди изобщо не съществуваха — тъй че колкото по-малко са контактите им с останалите войсковы подразделения, толкова по-добре.

Уил се обърна към сержанта, който току-що донесе вестта, че лейтенант Райс е изпаднал в кома. Според преценката на доктора, животът му можеше да бъде спасен само ако бъде опериран в рамките на следващите два часа. Това състояние на нещата не предлагаше голям избор за евентуалния телефонен разговор с Вашингтон, където в момента беше пладне.

Бащата на лейтенант Райс — генерал Уолт Райс, беше в кабинета си — точно както очакваше Уил. Лошата новина го зашемети, още повече, че липсваха сигурни прогнози. Онзи С-130 вече беше на път, болницата в Дахран имаше готовност, пясъчната буря също се приближаваше. Единствено лейтенант Райс беше в състояние да достави липсващата съставка на уравнението — тоест, да бъде жив. Уил продиктува на генерала директния номер на ЦУП и обеща, че майор Ронсън ще докладва за развоя на събитията направо в кабинета му в Пентагона.

* * *

Очите на Дъг Харис пробягаха по списъка на процедурите по изключване на двигателите, сториха същото и с инструкцията преди напускане на самолета, но скоро бяха привлечени от някаква суматоха около паркирания С-141. Веднага след кацането забелязаха обгорелия скелет на една машина от типа „Старлифтър“, който стърчеше мрачно на няколко метра встрани от пистата. Целият екипаж се стресна от гледката, която се разкри пред прожекторите на снижаващата се машина, още повече че никой не ги беше предупредил за наличието на някакви руини край пистата, да не говорим за огромното туловище на друг С-141.

Пространството около машината беше задръстено от автомобили, камиони и джипове — много повече, отколкото бяха необходими за една нормална въздушна евакуация. Дъг започна да схваща какво става. Тук наистина е имало катастрофа, но участниците в нея явно не желаят да споделят новината с останалата част на света. И те наистина щяха да осъществят спешна въздушна евакуация.

Хвърли един многозначителен поглед към командира на самолета, отмести седалката на втория пилот и тръгна да излиза, полагайки шлемофона върху облегалката на креслото. В същия момент от стълбичката, която свързваше пилотската кабина с товарния отсек на около метър по-долу, щръкна главата на щурмана.

— Какво става отвън? — попита го Харис. — По всичко личи, че ни готвят прекалено тържествено посрещане.

— Сър, старшината на базата настоява целият екипаж да се прехвърли в ЦУП, при това незабавно. Според него катастрофата, която видяхме, е станала само преди час.

— Окей — кимна Дъг и се обърна към командира, който тъкмо подписваше Протокол 781 за техническото състояние на машината. — Чу ли?

— Да, сър.

— Предлагам да отидем там и да оставим зареждането в ръцете на бордния инженер.

— Сър... — смутено заекна щурманът. — Те настояват всички да напуснем машината...

Харис изви глава, приветливата усмивка бавно напусна лицето му.

— Защо?

— Не знам, полковник — сви рамене щурманът. — Нали знаете какви чудаци са тези старшини по базите.

— Аз пък знам — бавно промълви Дъг Харис и устните му се превърнаха в тънка линия. — Искат да ни задигнат самолета, ето защо!

Няколко минути по-късно се натовариха на един джип и старшина Тейлър седна зад волана. В момента в който потеглиха, видяха как хора с камуфлажни униформи нахвърляха саковете с личните им вещи в някакъв открит бус и нещата започнаха да им се изясняват. Заобиколиха паркираната машина отдясно и почти веднага се натъкнаха на три леки бронетранспортъра и взвод въоръжени войници със странни барети на главите. Сега вече всичко си дойде на мястото — не ги бяха свалили от небето за никаква спешна евакуация. В момента в който пристигнаха пред ЦУП, Дъг Харис вече беше готов да разкъса всеки, който се изпречи на пътя му. Командирът на самолета мълчеше, но очевидно знаеше какво ще се случи. Джипът още не беше спрял, когато Дъг скочи и почти тичешком се втурна към вратата на ламаринената къщурка.

— Кой командва това проклето място, по дяволите? — ревна още от прага той и изведнъж се закова на място, забелязал почти двуметровата фигура на Уил Уестърман, който тръгна срещу него. Двамата мълчаливо се втренчиха един в друг, а Ронсън и Тайлър затаиха дъх с чувството, че настъпилата тишина ще трае вечно. Ръцете на Харис бавно напуснаха кръста и се плъзнаха надолу — един жест,

който Уестърман повтори като папагал. На лицата им едновременно изплуваха смаяни усмивки, а Уил беше този, който пръв протегна ръка.

— Е, това вече не мога да го повярвам! — хлъцна със странен фалцет той. — Дъг, какво, за бога, търсиш тук?!

ТРЕТА ГЛАВА

Сенди 101 ЦУП

Сряда, 6 март 1991 г., 20:10 ч. (17:10 по Гринуич)

Дъг Харис сграбчи дясната ръка на Уил Уестърман, а лявата размахна по посока на вратата.

— Така става, Уестърман, когато свалиш някого от небето без да гледаш! Попадаш на мен!

— Исусе, Дъг! Трябва да поговорим, при това веднага! Какво ужасно време за новата ни среща! Намирам се в окото на урагана, кризата е ужасна!

— Тая фраза май отдавна се изтърка от употреба — отбеляза с престорена гримаса Дъг.

Уил се обърна към Ронсън.

— Джери, поеми командването, докато аз вкарам в час... — обърна се да погледне сребърните орли на раменете на приятеля си и с престорено смайване добави: — Пресвети боже, напоследък повишават кого ли не... — После обратно към Ронсън: — ... докато вкарам в час уважаемия полковник Харис!

— Слушам, сър.

— Или трябва да те наричам полковник командир Харис? — подхвърли на приятеля си Уил.

— По принцип, да — кимна Дъг и неволно се усмихна на озадачената физиономия на Ронсън. — Вече съм командир на 747, но за момента ще се задоволя и с полковник.

Уил също забеляза объркването на майора и махна с ръка по посока на Дъг.

— Джери, този старец се уволни от активна служба още преди петнадесет години и отиде да кара пътнически самолети, докато аз останах да поддържам готовността на Чарлстън да помага на демократичните процеси. В момента е пилот на „Юнайтед Еърлайнс“, маскиран като полковник от американските ВВС!

Дъг стисна протегнатата ръка на Ронсън и едва тогава последва приятеля си през металната врата на ЦУП. Двамата направиха няколко крачки в непрогледния мрак на пустинята и спряха в края на палатковия град.

— Господи, Дъг... Колко време мина! Нека ти кажа с няколко думи как стоят нещата, моля те... Възложена ми е една много отговорна и много секретна мисия, но преди броени часове изгубих птичката си по време на кацане... — Думите излитаха от устата му забързано, застигайки се една друга — сякаш се подчиняваха на тиктакането на часовника в главата му.

— Видях я, докато кацахме — кимна Дъг. — И бях доста изненадан.

— Ами... Нямахше как да те предупредя по радиото.

— Разбирам. Но какво се случи, за бога?

— Ще те информирам по-късно — отклони въпроса Уил. — За момента е важно да знаеш, че ще ти отнема самолета и...

— Подуших нещо подобно, няма проблем — махна с ръка Дъг.

— Но ще се наложи да заема и част от екипажа ти — погледна го с безпокойство Уил.

— Те не са мой екипаж — успокои го приятелят му. — Просто ги използвам, тъй като летят в моята посока. Искам да кажа, че всъщност са си мои, защото съм им началник, но не и командир на самолета. Разбираш, нали?

— Не — поклати глава Уил.

— Аз съм командир на ескадрилата, но не съм капитан на екипажа — търпеливо поясни Дъг. — Тази роля изпълнява един младеж на име Пит Тилдън, с когото фактически трябва да поговорим.

— Ти си командир на ескадрила?! — смаяно го изгледа Уил. — Господи, боже мой! А аз още не мога да свикна с вида на полковнишките ти пагони! Нима става въпрос за Дъг, вечният бунтар?! За „Божията благословия“ за всички стюардеси?! — Уил избухна в смях, докато приятелят му предупредително размахва пръст под носа му.

— Добре де, помпозен задник такъв! Какво като си се окичил с тези орли и се водиш на действителна служба? Аз съм командир на 97 ескадрила в Маккорд, която също едва ли е на по-малко действителна служба!

— Аз също...

— Да бе! Не ми казвай, че и ти си командир на 97-ма...

— Аз съм командир в Чарлстън — поясни Уил. — Под мое ръководство е ескадрила за специални задачи.

— Отдавна знам, че си в Чарлстън.

— Браво, Харис, браво! Но не си направи труда да драснеш два реда, нали?

— Нито пък ти.

Двамата стари приятели замълчаха за момент, сякаш стреснати от десетгодишната пропаст без никакви контакти помежду им. После с облекчение установиха, че някогашните им отношения — престорено лековати, изпълнени със закачки и хумор — се възстановиха изцяло, поглъщайки на един залък всички преструвки и претенции, свързани с постове и лична кариера. Сякаш се бяха върнали във времето и пак станаха жадните за приключения ученици, готови да покорят планината от предизвикателства, която се издигаше пред тях. Кое беше действителността и кое живите спомени? Дезориентацията продължи само няколко секунди, но и те бяха достатъчни за разпечатването на дълбокия кладенец със спомените.

— Е, добре — въздъхна Уил. — Да се върнем към реалността.

— Към рилността — шеговито го поправи Дъг. — Ние сме тексасци, забрави ли?

— Не съм — поклати глава Уил, после прогони усмивката си. — Стегни се, човече, нещата са сериозни! Разполагам с по-малко от тридесет минути, за да седна в креслото на командира. В момента твоят самолет се товари и дозарежда. Личният ви багаж ще бъде докаран тук, в ЦУП. Но част от екипажа ще ми трябва, най-вече командирът... как му беше името?

— Капитан Тилдън.

— Да, Тилдън... Той има ли опит във ВЗ? Искам да кажа във въздушното зареждане.

— Хей, знам какво е ВЗ! — обидено го изглежда Дъг. — Забравяш, че съм висококвалифициран жокей на С-141.

Уил престорено се плесна по челото.

— Извинявай, наистина забравих!

— Кой още ти трябва?

— Той може да изпълнява ролята на втори пилот, но иначе ми трябва пълен комплект — двама бординженери и един придружител на товара. С нас на север ще лети и взвод бойци от Делта Форс, но тяхното присъствие на борда е дълбока тайна!

— На север? — присви очи Дъг.

Приятелят му само кимна с глава.

— Войната свърши, Уил.

— Не и за нас.

— И ти възнамеряваш да управляваш самолета лично, така ли?

— Нямам друг избор — отвърна Уил. — Двамата ми специално обучени пилоти са в критично състояние.

Сподели накратко дълбоката си тревога за състоянието на Райс и Колинуд, изрази надежда, че самолетът С-130 все пак ще победи бурята и ще кацне в базата.

— Тази буря беше под нас — кимна Дъг. — Едва ли е на повече от час отук. Може да се види дори и на лунната светлина.

Уил отново погледна часовника си. Беше 8:14. Стомахът му се сви в лек пристъп на паника, съзнанието му се концентрира върху непосредствените неща. По тази причина не чу какво казва Дъг.

— Какво?

— Казах, че ще дойда аз — усмихна се приятелят му. — Ще оставим Тилдън тук. За разлика от него, аз имам ВЗ квалификация. Може да е стара, но я имам.

— Не става, Харис — поклати глава Уил и на лицето му се появи усмивка. — Вече сме стари за подобни операции. Аз тръгвам само защото нямам друг избор, а това, от което се нуждая, е втори пилот.

— Прав си, главчо, но...

— Главчо ли?!

— Ами да... Или предпочиташ тъпчо?

— Никой вече не използва тези думи!

— Виж какво, приятелче — стана сериозен Дъг. — Престани с глупостите, защото няма време. На теб ти трябва втори пилот дотолкова, доколкото да може да поеме управлението, ако объркаш нещо. Тези млади бойци може да имат подготовка за екипна координация, но положително ще си седят на задниците и ще ни гледат с респект как ги спускаме на някой планински склон. Не знам каква е

тази мисия, но ми звучи доста взискателно. Следователно имаш нужда от помощта ми, толкоз.

Уил продължаваше да клати глава.

— Главчо, а?

— Какво ще кажеш?

— Ти си цивилен, Дъг — въздъхна Уил. — Имаш си собствен живот.

— В момента съм на служба и това ми е животът.

Уил се извърна встрани да помисли, но Дъг пъргаво застана в полезрението му.

— Представи си какво ще стане, Уил. Ти със сигурност ще изкараш акъла на нашия млад капитан. Дори аз го направих, въпреки че откакто излетяхме от Торехон съм му направил само една-две невинни забележки. — Махна по посока на ЦУП, където бяха останалите членове на екипажа, на лицето му се появи усмивка. — Толкова го бях респектирал, че дори се опита да ми носи багажа, когато ни вдигнаха под тревога.

Уил вдигна ръка да спре потока от аргументи, но приятелят му се направи, че не я вижда.

— Хей, момче! Каквото и да ни предстои, то ще бъде в кабината на добрия стар 141. А небето над Ирак, където отиваме, се намира изцяло под наш контрол. Какво по-хубаво от това да видиш в действие стария екип Уестърман-Харис. Какво ще кажеш?

— Окей.

— Окей ли?

— Ами какво друго, дявол да те вземе? Нямам време за спорове.

— Това е хубаво — кимна Дъг, помълча малко, после попита: — И тъй, къде отиваме?

— Стига де! — направи гримаса Уил, обърна се кръгом и тръгна по обратния път. Обяви решението си пред Тилдън и хората му. Самият капитан оставаше в базата, за да наблюдава евакуацията на Райс и Колинуд с онзи С-130, който се очакваше да кацне всеки момент, но екипажът му заминаваше с Харис и Уестърман. Дадоха се съответните заповеди, разместиха се сакове, след което новосформираният екипаж пое с висока скорост по обратния път към стоянката.

— И още нещо — подхвърли Уил. Вече беше успял да инструктира Ронсън и двамата пак бяха навън.

— Какво?

— По-добре е да се срещнеш с един човек. Той ще пътува с нас, но може би ще се наложи да ме възпираш, ако по обратния път се опитам да го изрита от самолета. Той е причина за по-голямата част от тази бъркотия...

Почти двуметровият Уил разпъна крачка по посока на палатковия лагер, принуждавайки значително по-ниския Дъг да подтичва след него.

— Колко ти е часът, Дъг? — подхвърли през рамо Уил.

Дъг дръпна ръкава на комбинезона си и натисна бутончето за осветление на дигиталния си хронометър.

— Осем и двадесет. Само дето не знам по кое време...

— Аз знам. След петнадесет минути трябва да сме на борда, готови за пуск на двигателите.

* * *

Доктор Шакир Абас седеше на сгъваемия нар в малката, приличаща на акордеон сграда и се вслушваше в звуците, които придружаваха кацането и излитането на неспирен поток от самолети. Виеха сирени, боботеха мотори на коли и камиони, но това бяха само част от звуците, които изпълваха нощта. Той нямаше представа кога ще дойде да го вземе командирът на Делта Форс. В продължение на часове го бяха разпитвали за разположението на лабораторията, уточняваха кой какво ще прави, когато се озоват там. На практика той щеше да върви начело — разбира се, с опрян в гърба пистолет.

Отново погледна часовника си. Осем и двадесет, местно време. Не беше очаквал пак да го види, просто защото не беше в стила на саудитските граничари да връщат конфискувани вещи. Часовникът беше марка „Сейко“, закупен от Лондон през 1988 г. Златният дигитален калкулатор с памет за петдесет адреса или телефонни номера бързо се беше превърнал в неразделна и важна част от собствената му памет. На практика му се беше доверил прекалено много.

Докато беше затворен в килията в Бадана, отчаяно се опитваше да си спомни информацията, вкарана в петдесетте миниатюрни гнезда

на силиконовия чип, но усилията му бяха пълен провал. Изобщо не допускаше, че ще му върнат часовника, а нужните цифри се въртяха някъде из главата му. Със смайване установи колко много неща може да си спомни, когато това се налага. Въпреки всичко обаче, два от най-важните номера упорито му убягваха. В продължение на часове се опитваше да ги извика в паметта си и на моменти това почти му се удаваше. Но в мига, в който напругаше сили да изостри фокуса, цифрите се изпаряваха като пустинен мираж по пладне.

А след това се появиа американците, подобно на свеж полъх на вятъра... И онзи саудитски офицер, който, слава на Аллаха, не беше изхвърлил бележката му, и който на всичкото отгоре му върна и часовника! Колко лошо се оказа мнението му за човешката природа! Шакир почти се засрами.

Малки победи, дребни поражения. Състоянието на духа му варираше от непоколебима самоувереност до дълбоко отчаяние, при това в рамките на няколко часа, отмерващи безкрайното чакане. Времето течеше с неумолима сила и ако тези западници с ясни очи и стегната мисъл, на които винаги се беше възхищавал, не вземат... как беше изразът... „не вземат спешни мерки“, контейнерите ще бъдат преместени, а последиците ще разтърсят цялата планета...

Дори за миг не бе допускал, че Саддам може да стане втори Хитлер. Винаги си беше въобразявал, че го разбира. Палач, убиец, манипулатор и демагог — всичко това да, но не и луд като Хитлер. По време на следдипломната си квалификация в Оксфорд — когато черпеше с пълни шепи от дълбоките извори на западната цивилизация, той бе попаднал на плановете на Третия Райх за английския народ, които съвсем наскоро бяха станали достояние на обществеността. Невероятната бруталност на тези планове в частта им, засягаща следвоенния период, беше неразбираема за нормалните хора. Те предвиждаха ликвидиране на абсолютно всички мъже, поробване на жените и превръщането им в обекти на сексуално забавление за арийците, избиване на всички деца от мъжки пол, разрушаване или демонтиране на всички британски музеи и културни паметници, изтриването им от лицето на земята завинаги — сякаш никога не е имало британска култура. Шакир беше разтърсен до дъното на душата си, просто не можеше да разбере как е възможно да има такива

чудовища. И през ум не му минаваше, че Саддам може да се превърне в едно от тях.

Но на практика беше станало точно така, при това с напълно съзнателната помощ на самия Шакир. Израелците бяха убедени, че са единствената цел на яростта на Саддам, без да имат и най-малката представа, че тя е насочена към целия свят, към корените на самата цивилизация.

Пред очите му отново изплуваха образите на децата и съпругата му Салия, самообладанието му се стопи. *Колко ми липсват, господи!*

Салия беше все така хубава, независимо от дългите години на брака и раждането на трите им деца. Много от иракските жени се отказваха да поддържат красотата си след брака, но не и Салия. Тя започваше и свършваше деня с една-единствена мисъл — да изглежда красива и привлекателна за него. И успяваше. *Колко много я желая, господи!*

Странно, рече си той. Доста любопитна реакция на раздялата. Спомените му станаха по-дълбоки и по-интимни, усмивката му се разшири. Всъщност, той беше голям късметлия. Вместо да намалява, гладът им един към друг ставаше все по-силен, особено през дългите и самотни месеци на раздялата. След 1989 г., когато Саддам го командирова за постоянно в пустинната подземна лаборатория Саад-18, в изграждането на която бе взел дейно участие, срещите им станаха изключително редки. Това беше истинска агония за семейството като цяло, мъчение за Салия и Шакир. Когато ставаше въпрос за жени, Ирак беше всичко друго, но не и традиционна мюсюлманска страна. Преданите на Саддам мъже, които се трудеха в пустинята, получаваха женска плът в изобилие, но Шакир не беше от тях. Той се интересуваше единствено от Салия и с нетърпение очакваше домашните отпуски, които му се полагаха.

Но какво стана в крайна сметка? Затръшна вратата на личния си живот!

В крайна сметка всичко се свежда до едно — стойността на това, което се готвя да направя, е прекалено малка в сравнение с това, което мога да изгубя в личен план...

Отново почувства как потъва в лепкавото бласто на срама и самотата. Енергията го напусна, смисълът на това, което вършеше от няколко дни насам, изведнъж се изгуби. В момента беше враг на

родината, независимо дали нейните управници го знаеха, или не. Във всеки един момент оттук нататък Салия и децата можеха да станат обект на тяхното внимание. Особено ако се сетят да направят аутопсия на обгорелия труп, който бе оставил в крайпътната канавка.

В същото време елементарната логика сочеше, че в една бомбардирана и разпокъсана от гражданската война страна едва ли ще се намерят време и сили за прецизно в криминологично отношение следствие. Но самата представа, че някоя вечер Салия може да отвори вратата и да се сблъска с двукраките животни от тайната полиция на Саддам, го накара да потръпне от ужас. Как започват страхотиите от този вид? С почукване? Или нахлуват директно, като стрелят на месо?

Внезапното отваряне на вратата му попречи да се освободи от кошмарните представи за Багдад. Затова Шакир скочи от нара и инстинктивно потърси къде да се скрие.

Уил, който беше пръв, изненадано се закова на място. Не очакваше да види иракчанинът залепен за влажната стена, с подивели от страх очи.

— Абас! Какво ви става, по дяволите?

Дъг протегна ръка и щракна осветлението, а Шакир бавно дойде на себе си.

— Стреснахте ме, извинете... — промърмори той.

— Полковник Харис, запознайте се с доктор Абас, известен и като „доктор Смърт“ — язвително подхвърли Уил, след което побърза да дръпне ръката на приятеля си, механично започнала да се протяга. — Не се ръкувай с този човек, преди да чуеш с какво са се занимавали през последните няколко години той и неговите приятелчета — слуги на Саддам. Разкажи му, Абас! — Уил тежко се отпусна на противоположния нар и добави: — Гледай да си кратък, тъй като след няколко минути излитаме!

Дъг също седна, чувствайки се малко неудобно от омразата, която приятелят му демонстрираше към този човек.

— В коя област работите, докторе? — попита той.

Абас се настани на нара срещу него и го погледна в очите.

— Аз съм микробиолог и биохимик — започна той. — Правителството на Ирак плати за образованието, което получих в Лондон и САЩ. Защитих докторска дисертация в „Джон Хопкинс“, а от 1972 г. работя в Иракския научноизследователски институт — дълго

преди Саддам да дойде на власт. Аз... Всъщност, това е една доста дълга история, полковник... За да бъда кратък ще кажа направо, че станах предател и избягах в Саудитска Арабия, за да потърся помощ срещу ужасните неща, за чието изобретяване допринесох и лично. Неща, които не бива да се използват за нищо друго, освен като заплаха, но които Саддам възнамерява да използва. Ето защо трябва да го спрем, при това веднага!

Абас замълча, а Дъг се обърна към приятеля си и попита:

— Какво, по дяволите, ще правим?

— Значи не сте в течение, така ли? — тихо попита Абас.

— Току-що пристигам — започна Дъг. — Стана една катастрофа и...

Уил вдигна ръка да го спре, после се извърна към арабина:

— Наложиха се някои промени, Абас. Ще летим с нов екипаж, но в екипа на специалните части, който те инструктира, няма да има нови хора. Полковник Харис ще бъде втори пилот.

Обърна се към Дъг и продължи:

— И така, ето каква е работата... Ще превозим щурмоваците на Делта Форс до района на подземната лаборатория, но няма да ги спускаме с парашути, а ще кацнем. Вчера там вече беше спуснат резервен екип щурмоваци, които осъществиха височинен скок със забавено отваряне на парашутите от един С-130. Те вече са на земята и изпращат данни до един АУАКС, който кръжи над района. Така че нещата са осигурени. Ще кацнем на разсъмване, Абас ще отведе командосите до бункера и на място ще унищожи бактериите, които е създал. Екипът ще плени всеки, който се окаже в подземната лаборатория, след това ще я взриви. Веднага след това се връщат в самолета, а ние имаме грижата час по-скоро да го вдигнем във въздуха и да се върнем на юг навреме, за да хванем закуската.

Дъг погледна Абас, премести очи върху Уил, после отново ги насочи към арабина.

— Това ли е всичко? — нервно попита той и изведнъж избухна в смях.

— Не ти ли стига? — с престолено учудване го попита Уил.

— Но можем ли да... — Дъг прекъсна наред изречението, обърна се към Абас и директно попита: — Можем ли да ви вярваме, докторе? Защо вършите всичко това?

— Защото все пак го е загризала съвестта! — скочи на крака Уил. — За което трябва да благодарим на бога. Но отбележи по кое време го прави! Неговата управлявана от престъпници страна е на път да се разпадне и точно тогава той изведнъж започва да се нуждае от помощта ни! Хайде, стига приказки! Да вървим да вършим работа!

Абас бавно се изправи и докосна ръкава на Дъг.

— Полковник, моето семейство все още е в Ирак, а то е всичко за мен. След като тази операция приключи, аз все пак ще трябва да ги изведа навън. Поставям тях и себе си в смъртна опасност и в това не бива да търсите никакви трикове.

Уил рязко се завъртя, с явното намерение да излее върху бедния арабски учен целия гняв, който бе трупал през последните няколко часа.

— Не знаеш какво говориш, Абас! — троснато каза той. — Нито пък имаш представа каква е цената, която сме платили до този момент. Мисията още не е започнала, а ние вече дадохме две жертви — мъж и жена от екипажа, които бяха истински професионалисти. Освен това имаме един пилот със счупен врат и друг с тежки вътрешни кръвоизливи, който всеки момент може да умре. И всичко това заради проклетите ти експерименти с бойни отровни вещества и разни гадни вируси, от които изведнъж си решил да се отървеш, но с наша помощ! — Уил сложи ръце на кръста и заплашително се надвеси над значително по-ниския на ръст арабин.

— Съжалявам, полковник... Но аз се нуждаю от помощта ви, за да спасим живота на страшно много хора!

— Хора, които са заплашени от твоя вирус! — намръщено го изгледа Уил.

Абас мрачно кимна. Разбираше напълно защо е гневен Уестърман, но от това не му ставаше по-леко. Вече усещаше цялата тежест на престъплението, на което е бил съучастник толкова дълго време, превързал очите си с плътна превръзка, при това напълно доброволно.

* * *

Майор Ронсън надникна през отворената врата на ЦУП и разтърси ръката на Уил.

— Успех, сър — загрижено рече той. — Добре ще е да тръгвате, тъй като вятърът се усилва и пясъчният фронт се намира на десетина километра оттук.

— Благодаря за всичко, Джери. Твърдиш, че самолетът е зареден, така ли?

— Четиридесет тона, сър — кимна Ронсън. — Току-що приключиха. Между другото, поисках метеорологична справка за района на Джеда. Засега е чисто, но и там очакват промяна. Това означава, че ще можете да дозаредите с около петнадесет тона. Малко преди да излетите, тук очакваме да се появи С-130 за въздушната евакуация. Пациентите са вече в линейката, а докторът каза да ви предам, че промяна в състоянието им няма. Вторият пилот продължава да е в кома.

Уил зърна Тейлър и Ричардсън през отворената врата, махна им за поздрав и седна на дясната седалка на хамъра, който щеше да ги откара до самолета.

В близост до крилото го чакаше старши сержант Бил Бакъс. Върху слабото му лице се беше изписало безпокойство.

— Идвам с вас, сър — обяви с категоричен глас той.

Уил мълчаливо го огледа. Беше висок около метър и осемдесет, тялото му бе леко прегънато над прозорчето на хамъра, ръката се подпираше на покрива. Коремчето и изпъкналите скули го правеха малко по-стар от четиридесет и осемте години, на които беше. Очите му бяха тъжни като на басет^[1], а отблясъците на околните светлини в зениците му придаваха страхлив вид. Сякаш нямаше да понесе отказ.

— Имам нужда от теб тук, Бил — тихо каза Уестърман и пред очите му изплува високата фигура на Бакъс, олюляваща се в средата на горящия трюм. *Този човек трябва да е в болница, а не на бойна задача.*

В същото време той се беше отървал без наранявания и имаше отлична подготовка.

— Според мен трябва да останеш при Джим и Джеф — опита още веднъж той. — Преди да напусна ЦУП, там се получи съобщение от С-130. След десет минути ще бъде тук.

— Санитарите могат да се справят, сър. А аз не получих дори драскотина при катастрофата, имам специална подготовка, а и вие ме

запознахте с всички подробности на мисията по време на полета от Риад. Другите двама бординженери нито имат специална подготовка, нито подозират за каква операция става въпрос. — При тези думи палецът му се стрелна по посока на кабината.

— Бил...

— Моля ви, сър! Ами ако нещо се обърка? Аз съм обучаван да стрелям, да бягам и да се промъквам, а двамата бординженери там горе не са... Да не говорим, че никога не сте летели с тях...

Уил въздъхна и погледна в краката си, а Дъг слезе от колата и пъргаво тръгна към металната стълба, опряна на входа за екипажа.

— Моля ви, сър! — повтори настоятелно сержантът. — Искам да участвам в тази мисия!

Уил вдигна глава и направи опит да прочете това, което се криеше в очите му.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Абсолютно, сър!

— Това е в разрез със здравия разум, ако изобщо имам такъв — въздъхна Уил. — И вероятно в разрез с правилата. Но отговорът ми е „да“. Бягай горе и питай кой иска да остане в базата. Имаш на разположение само...

— Вече е уредено, полковник — пресече го Бакъс. — Човекът е готов да си тръгне веднага, само трябва да му взема шлемофона и наръчниците.

След тези думи сержантът буквално литна нагоре по стълбата, а Уил с усмивка го последва. Минута по-късно вече седеше на командирското място и се занимаваше със задължителните предполетни манипулации — закопчаване на предпазния колан, включване на апаратурата за вътрешна връзка и кислородната маска. Настанил се на мястото на втория пилот вдясно, Дъг вече работеше с предполетните наръчници, един от които лежеше отворен на коляното му на страницата, описваща манипулациите с ИНС — инерционните навигационни системи.

— Окей, командире — започна той. — ИНС са свързани, бординженерите са налице, ИНС едно и две са в позиция №5. Готови ли сте с ПДБ, инженери?

Помощният двигателен блок — ПДБ — един малък реактивен мотор в шахтата на левия колесник, доставяше електрически ток и

сгъстен въздух за стартиране на двигателите.

— ПДБ готов — докладва гласът на Бакъс. Сержантът вече беше успял да се включи в предполетните процедури. Единият от бординженерите току-що се беше спуснал по стълбичката с неговия куфар в ръка.

— Кой остана в инженерната част? — попита Уил. За секунда се почувства тотално объркан, тъй като в полезрението му се появи водопад от руси коси, а в ноздрите го удари миризмата на фин парфюм. После нещата си дойдоха на мястото — армейски сержант Сандра Мъри се беше навела през седалката с протегната ръка и той побърза да смъкне слушалките от главата си.

— Това е Сандра — екна в интерфона металическият глас на Дъг, сякаш името беше достатъчно, за да обясни всичко. — Член на екипа ми.

Очите на Уил срещнаха погледа на младата жена и за миг останаха там. Изключително широка уста, отбеляза той. Още поширока усмивка, чипо носле и яркосини очи, кръгли и огромни. Стисна ръката ѝ и побърза да я пусне, инстинктивно прогонвайки образа ѝ от съзнанието си, но с периферното си зрение продължаваше да усеща русата ѝ, дълга до раменете коса. *Странно какво може да направи с пилотския комбинезон едно съразмерно женско тяло*, каза си развеселено той.

— Тя ще заеме мястото на щурмана — поясни Дъг.

Тази длъжностна характеристика се даваше на всеки бординженер, който не седеше на някое от двете стандартни кресла в задната част на кабината. Докато траеше стартирането на двигателите щурманът чакаше навън, като задачата му беше да прибере блокиращите метални блокчета за колелата и другите пособия за фиксиране на самолета към пистата.

— Придружител на товара е Фил Кейси — добави Дъг и палецът му се изви назад, към дъното на кабината.

— Йохо! — обади се нов глас в интерфона. — Радвам се, че ще летим заедно, полковник. Превозните средства са на място, надеждно застопорени, пасажерите са на борда. Товарът е разпределен и балансиран съгласно Инструкция Ф, вратите и люковете на товарния отсек са затворени и заключени. Току-що получих знак от армейския майор, който е тук долу, сър. Те също са готови за излитане.

— Благодаря, товарен отсек — каза в микрофона Уил.

Сандра Мъри вече беше напуснала самолета и в момента се включваше към външния кабел за свързка.

— Говори щурманът — обяви тя. — Обиколката на машината приключена, ПДБ работи.

Или аз съм получил временен пристъп на слепота, или при появата на екипажа на Тилдън в ЦУП това момиче просто се е скрило, рече си Уил. Не че беше толкова важно, но все пак се учудваше как може да пропусне тази очевидно привлекателна жена, заемаща длъжността бординженер. Очите му бавно пробягаха по вътрешността на кабината. Хората бяха заети с обичайните предполетни действия, изпълнявани с професионална лекота. Часовете преди този момент бяха изпълнени с объркване и смут, ужас и изненади. Той изобщо не беше наясно дали взема правилните решения — просто защото те бяха прекалено много. По ирония на съдбата се оказа, че стартът на мисията е най-лесното от тях. Сега вече можеше да си отдъхне и да поеме изпълнението на рутинните си задължения.

— Започни предполетна проверка — заповяда в микрофона той и миг по-късно до слуха му долетя монотонното, но успокоително изброяване на параметрите, свързани със стартирането на двигателите. Свистенето плавно се увеличаваше, двигателите бързо достигнаха работни обороти. Трупчетата пред колелата бяха прибрани, вратите затворени.

— Визуално излитане, визуално набиране на височина и преминаване на автоматичен пилот след като получим полетните координати от Риад — изреди с монотонен глас Дъг. — Това ли ще бъде планът?

— Точно така — кимна Уил. — В един момент просто изскачаме на радара. Не е необходимо Риад да знае откъде сме се взели.

Изчака щурманът да докладва за края на проверките, вдигна ръчките на газта и завъртя щурвала, който управляваше носовото колело. Огромният 141 прекоси стоянката и с обезпокоителна скорост се насочи към края на писта 33. Ниско над пустинята вече се виждаха сигналните светлини на пристигащия 130. Докато извършваха последните проверки и Дъг получаваше разрешение за излитане, спасителният самолет кацна и бързо уби скоростта си, използвайки реверса на мощните турбовитлови двигатели. Пилотът ловко го насочи

към редицата служебни автомобили и линейки, които чакаха в края на пистата — една дълга колона от мигащи червени светлини. Ако всичко се развиваше по план, Райс и Колинуд щяха да са на борда в рамките на пет минути — разбира се, заедно с телата на другите двама членове на екипажа, извадени от разбития самолет. Прибягвайки до товарене с включени мотори, спасителната машина можеше да излети десетина минути след кацането си.

— Ще бъде нещо като фотофиниш, пилоте — обади се гласът на Дъг.

Вятърът набираше сила, а стената от прах и ситен пясък вече скриваше най-западните светлини на базата. Четирите реактивни мотора наближаваха оборотите, осигуряващи предстартовото налягане 1,92, тежката машина се ускори до петдесет възела, бързо мина осемдесет и наближи критичните 134, необходими за отлепянето.

— Давай!

Чул очакваната реплика на втория пилот, Уил прекрати натиска върху руля и го притегли към себе си. Носът се повдигна, корпусът се разтърси от продължаващото ускорение. Стрелна с поглед вертикалния скоростомер, за да се увери, че се издигат, след което се приготви за манипулация по прибиране на колесниците.

И изведнъж спряха да се издигат.

— Внезапен и силен натиск на вятъра! — обяви с напрегнат, но овладян глас Дъг. Радарният висотомер показваше двадесет метра, но стрелката му започна да пълзи надолу, в момента в който ограничителните светлини на пистата се плъзнаха под носа, а колесниците с глух тътен влязоха в своите кладенци. Челният вятър, който ги посрещна в началото на пистата, изведнъж смени посоката си и започна да ги тласка откъм опашката, примесен с прах и фини песъчинки. От това изгубиха поне тридесет възела подземна скорост.

Уил регистрира ръката на Дъг, която рязко натисна ръчката за газта, управляваща оборотите на четирите двигателя едновременно. В слушалките екна ясният му и сякаш още по-спокоен глас:

— Вече съм бил тук, приятелю. Дърпай здраво и тази каруца ще литне, бъди сигурен в това!

Подчини се, въпреки протеста на инстинктите си. Скоростта достигна 110, двигателите виеха на максимални обороти. Радарният висотомер се поколеба около десетте метра, после най-сетне започна

да се изкачва. Слава богу, че пустинята отвъд пистата беше съвсем равна.

— Още малко, дръпни... дръпни... Готово!

Миниатюрният синхронизиращ мотор, който действаше върху двата щурвала едновременно, започна да се тресе на максимални обороти. Това означаваше, че и двата приближават крайно долно положение и съвсем скоро ще блокират.

— Отпусни малко, съвсем лекичко — колкото да спре моторчето. След това дърпай отново.

Усети натиск откъм страната на Дъг, синхронизаторът млъкна, включи се, после отново спря.

Радарният висотомер се върна на двадесет, после изведнъж скочи на 80. Оборотите на двигателите се върнаха в нормалните за излитане параметри.

Уил изчака скоростта да достигне показателите, позволяващи прибиране на задкрилките, после изпусна въздуха от гърдите си и обяви:

— Задкрилки прибрани! Втори пилот, започни...

Замълча, тъй като Дъг включи радиостанцията:

— Кула Сенди, тук ВВК Алфа две-осем-четири. Онзи С-130 ангажира ли пистата?

Отговорът на саудитския диспечер, борещ се с международния жаргон на въздухоплаването, прозвуча доста колебливо:

— Сър, вие питате...

Дъг направи усилие да говори бавно и ясно:

— Питам дали самолетът С-130, който кацна преди малко, е поискал разрешение за излитане.

— Още не, сър.

В същия момент честотата се изпълни от звучен американски глас:

— ВВК, тук въздушен спасител четиринадесет-дванадесет. Вие ли питате?

— Точно така. Искаме да ви предупредим за опасен променлив вятър при излитането. От челен изведнъж се превръща в попътен, губят се почти тридесет възела. Вие готови ли сте за излитане, момчета?

— Видимостта бързо отива по дяволите, но вече затваряме вратите. Ще прибавим обороти при излитането. Благодаря за предупреждението.

Кабината се изпълни от свистенето на двигателите, които работеха на пълни обороти по време на изкачването. Този звук се смесваше с пропукването на радиочестотите, преплетени с вътрешната връзка. Бързо достигнаха височина от две хиляди метра и продължаваха стръмното изкачване, но мислите им бяха насочени към самолета под тях, който се готвеше за излитане. Затихналата честота най-сетне се пробуди:

— Въздушен спасител четиринадесет-дванадесет готов за излитане — обяви познатият вече глас.

— Прието, четиринадесет-дванадесет — отвърна диспечерът. — Летището е затворено, излитането отказано.

Уил светкавично се пресегна към бутона на предавателя.

— Четиринадесет-дванадесет, говори ВВК Алфа две-осем-четири. Не се съобразявайте с кулата! Аз лично ви давам разрешение за излитане и поемам пълната отговорност от името на командира на базата, полковник... хм... Рашир. Тарик ал Рашир. Той вече е позволил излитането ви, независимо от промените в метеорологическата обстановка. Вдигайте тоя бидон във въздуха и хич да не ви пука!

— Хей, ВВК там горе, вие не можете да се правите на диспечер! — извика един глас със силен южняшки акцент.

След него се обади саудитецът от кулата:

— Въздушен спасител четиринадесет-дванадесет, нямате разрешение за излитане! Летището е затворено!

— Втори пилот, поеми управлението! — рязко заповяда Уил. — Имаме разрешение за коридор на височина две-пет-нула до установяване на контакт с кулата в Риад.

Дъг кимна, а той насочи вниманието си към далечния край на инструменталния панел, сякаш търсеше начин да премести цяла планина.

— Въздушен спасител четиринадесет-дванадесет, кой е командир на самолета? — попита в микрофона той.

— Майор Даниелс, ВВК.

— Тук полковник Уестърман, майоре. Заповядвам ви директно да осъществите излитане, стига да го направите без да застрашите

машината и екипажа. Не обръщайте внимание на контролната кула. Имате думата ми, че нещата са уредени директно с командира на базата полковник Рашир, който действително даде разрешение за излитане, независимо от времето.

— Не зная, полковник — проточи нерешително гласът насреща.
— Мисля, че нямате такива правомощия, но...

Саудитецът отново се включи, гласът му беше на ръба на истерията. Явно не можеше да понесе подобно нахалство.

— Нямате разрешение за излитане! Потвърдете! Нямате разрешение! ВВК и Въздушен спасител, нямате право да разговаряте на моята честота!

— Въздушен спасител, тук Уестърман — включи се отново Уил.
— Можете ли да вдигнете машината при сегашното състояние на видимостта и вятъра?

— Тъй вярно, сър. Обстановката е лоша, но спокойно ще се справим. Все още мога да видя дори далечния край на пистата.

— В такъв случай действай, човече! Направи го, веднага! Залагам си авторитета и задника, но го направи, за бога!

— Окей, полковник — съгласи се най-сетне командирът на С-130. — Ще го направя за вас. Кула Сенди 101, Въздушен спасител излита!

— *Не! Не! Не!* Въздушен спасител, нямате право да... — Гласът на арабския диспечер премина във фалцет, който всеки миг можеше да се скъса. В същия момент на честотата се включи нов глас — нисък, хладен и натежал от авторитет, въпреки силния акцент.

— Въздушен спасител едно-четири-едно-две, имате разрешение за излитане! — обяви полковник Рашир.

В ефира се установи тишина, която продължи повече от минута. После командирът на С-130 спокойно обяви:

— Излетяхме.

Екипажът на ВВК Алфа 284 изпусна колективна въздишка на облекчение.

С божията помощ онова момче Райс може би ще има шанс, рече си Уил. Обърна се да погледне Дъг, в очите му имаше одобрение. Приятелят му бе показал отлично самообладание при кризата по време на излитането и конфликта на С-130 с кулата.

— Ти настоя да се включиш, Харис — подхвърли той.

— А ти си същият упорит и непокорен задник — усмихна се иззад микрофона Дъг. — Освен това номерата с внезапната смяна на вятъра са ни известни отдавна.

— Искаш да кажеш, че и преди си излитал в такива условия? — присви очи Уил.

— Не със 141, а със симулатора на Боинг 727, който работи в тренировъчния ни център в Денвър. Забравяш, че ние, пилотите от гражданската авиация, също правим сухи тренировки. Имаме прецедент за подобно обръщане на вятъра, довело до катастрофата при излитане на самолет на „Пан Ам“ от Ню Орлиънс през 1982 г. Ако колегите тогава са знаели, че могат да направят това, което току-що направихме ние, със сигурност още щяха да са живи.

— Сега очаквам да кажеш, че всичко е преминало по мед и масло, Харис! — погледна го втренчено Уил.

— Всичко премина по мед и масло!

Зад гърба им прозвуча престорено смутеният глас на сержант Бакъс:

— Май си промених решението, полковник Уестърман. В крайна сметка реших, че не искам да участвам във вашата мисия, сър!

— Отлично! — извъртя очи Уил. — Аз пък летя с екип от комедианти!

* * *

Достигнал нормална височина на полета, Дъг си позволи няколкоминутна почивка. Намали до минимум светлината на арматурното табло, приведе се напред и зарея взор в небесната шир. Пред тъпата муцуна на огромната машина бавно се разкриваше невероятната панорама на нощното небе, запазена изключително за пилотите и астронавтите. Напоследък нейният величествен покой беше станал още по-осезаем, тъй като ВВК най-сетне бе взел решение да снабди екипажите си с шлемофоните на Дейвид Кларк, които елиминираха всякакви странични шумове и бяха истинско произведение на изкуството. Испитваше чувството, че е диригент на невидим оркестър, акомпаниращ тази невероятна звездна симфония, която се разкриваше пред очите му. Прииска му се да си беше взел

уокмен, както правеха повечето пилоти на С-141 и С-5, за да преборят скуката по време на безкрайните презокеански полети, свързани с операцията „Пустинен щит“. Дигитален стереозвук, плюс рутинните рапорти на 10 000 метра височина. Какви бяха комбинациите, използвани от Бил Тилдън? „Роксет“ с Контролната кула в Рим, Конис с Кайро, Мадона с Мадрид.

Дъг натисна бутона за вътрешна връзка, монтиран върху щурвала.

— Мисля, че влязох точно тук...

— Повторете, втори пилот — отвърна му озадаченият глас на бординженера.

— На колко години сте, сержант Бакъс?

— Четиридесет и осем, сър.

— Значи сте достатъчно възрастен, за да имате някакви спомени. Като дете случвало ли ви се е да ви заведат на кино и да ви набутат в салона веднага, без да ги интересува дали филмът е започнал?

— Не, сър. Моят баща държеше да влизаме преди началото.

— Значи сте имали късмет. Моите старци бяха други — влизаха веднага, гледаха до края на филма, след което татко ставаше и казваше: „Ей тук влязохме, хайде да си ходим“.

— Чувал съм тази фраза, сър.

— Това исках да кажа — кимна Дъг. — Преди малко повече от три часа аз „влязох“ в този филм. — Хвърли кос поглед към Уил, който се ровеше в някакви документи на командирското кресло. — Главният му герой — неизвестен клоун от Чарлстън, най-безцеремонно ме свали от небето и ме взе в плен.

— Хей, запасняк, я си мери думите! — усмихна се Уил.

— За теб съм „господин полковникът от запаса“, бъб^[2] — тежко отвърна Дъг.

— Втори пилот, нима искате да кажете, че полковник Уил свири на банджо? — обади се с невинен глас Бакъс.

Уил вдигна ръка в знак на протест, но вече беше късно.

— И още как, инженер — ухили се Дъг. — През шейсетте ние двамата с него бяхме участници в една група за фолк музика в Далас. Аз свирех на 12-струнна китара, пеех, водех сметките и се занимавах с групарите, докато той измъчваше банджото и стържеше, вместо да пее.

Уил поклати глава, на лицето му се изписа кисела гримаса.

— Сериозно? — попита зад гърба му Бакъс. — За нашия полковник ли говорите?

— Какво искаш да кажеш с това „стържеше“, Харис? — не издържа Уил. — Ти си проклет тенор, докато аз винаги съм бил баритон! И никога не сме работили с групари!

— Дълбоко съм впечатлен, господа полковници! — обяви Бакъс.

— Това беше много отдавна — поясни Уил.

— На цяла галактика разстояние — добави Дъг.

— Бординженер, говори командирът! — смени тон Уил. — Превключете на „Виктор-2“, ако обичате. Това е контролната кула в Риад. Искам да запозная полковник Харис с някои подробности от полета, но поради изискванията за конфиденциалност не мога да го направя чрез системата за вътрешна връзка. Ще трябва да свалим шлемофоните и да говорим директно.

— Слушам, сър — кратко отговори Бакъс и превключи каналите на късовълновата радиостанция.

Двамата пилоти смъкнаха слушалките и доближиха глави над централната конзола.

— Дъг, има някои подробности, шито не съм споделил с теб.

— Така и предполагам — кимна вторият пилот.

— Първо, ти си информиран за планираното зареждане във въздуха, което трябва да стане в точно определен участък над Червено море, имаш и координатите.

— Да, запознат съм.

— Така... В този участък ние наистина ще се срещнем със самолет цистерна КС-10, но той няма да е сам. Ще го придружава един С-141, който е излетял от базата си с изключени предаватели и през цялото време се придържа крило до крило с цистерната. Самият КС-10 ще претърпи предварително планирана „авария“ с автоматичните предаватели, които изпращат идентификационни сигнали. Те ще бъдат в постоянно включено положение и по този начин цистерната ще бъде една натрапчиво ясна цел за всеки радар, който прояви интерес към нея. Двете машини ще бъдат във въздуха на споменатия участък и ще ни чакат. Ние ще дозаредим, а другият С-141 кротко ще чака встрани. След като приключим с тази операция, поемаме курс на северозапад към Ел Даба на северното крайбрежие на Египет, в плътен комплект с втория С-141. Той ще поеме излъчването на нашите позивни, а ние ще

се изключим — все едно че ни няма. Така Кайро, или всеки друг, който проявява интерес, ще получи информация за единичен ВВК полет, който е насочен към Европа.

— Не разбирам защо е цялата тази тайнственост — озадачено промърмори Дъг. — Не пътуваме ли към Ирак?

Уил се закашля и това продължи няколко минути. Да разговаряш без шлемофон в кабината на С-141 означава да викаш с пълен глас, а това води до пресъхване на гърлото.

— При планирането на операцията станало ясно, че един С-130 не може да пренесе необходимите верижни бойни машини, 8-членният отряд на Делта Форс и евентуалните пленници по обратния път, а освен това не може да лети с нашата скорост.

— Затова е бил предпочетен С-141 — кимна Дъг.

— Именно.

— Но тези играчки са част от стратегическите сили на ВВС, Уил — поклати глава Дъг. — Не бива да ги използваме като обикновени С-130.

— Знам. На практика моята ескадрила е тактическа — летим на малка височина с висока скорост, удряме и бягаме. Знаеш какво означава „специално предназначение“, нали?

— Да, имам представа — кимна Дъг.

— Така... По заповед отгоре — най-вероятно на самия президент, ние не можем да отскочим до централен Ирак, да гръмнем нещо и да се върнем — просто ей така. А аз не съм в течение на...

— Какво, какво? Не чух последните ти думи...

— Казвам, че никой не ми дава свръхсекретната информация по въпроса защо политиката е такава, каквато е. Просто ми казват, че не мога да отлетя на север и да кацна открито, съгласно установените правила. Трябва да го сторя нелегално, без никой да разбере кога съм кацнал и излетял обратно. Казано иначе, цялата операция е дълбоко секретна.

— Но защо?

— По дяволите, човече, аз не съм дипломат, но мога да предположа едно — президентът спря Шварцкопф на подстъпите на Багдад с единствената цел да демонстрира пред света, че ние нямаме намерение да завладяваме Ирак. Значи ние не искаме да завладяваме Ирак и след като вече сме освободили Кувейт, нямаме никаква работа

северно от линията за прекратяване на огъня. Ето я главната причина, поради която не можем да прекосим границата ей така, сякаш отиваме на екскурзия.

— От това следва да попитам толкова ли е важно това пътуване?
— присви очи Дъг.

Уил му направи знак да се наведе по-близо и започна да говори направо в ухото му:

— Спомняш ли си онези вируси, за които говореше Абас? Вчера той е прекосил границата с новината, че Саддам се готви да използва страшно биологическо оръжие. В подземната му лаборатория е пристигнала заповед за подготовка на най-страшните биологически агенти, познати на човечеството до днес. На практика не ми стана много ясно какво имат предвид, но в замяна на това разбрах добре какъв потенциал притежава това оръжие! Според Абас то няма да „узрее“ преди вдругиден, каквото и да означава това. Но те могат да го пуснат още утре.

— За какво оръжие става въпрос? Вирус?

— Това е най-страшното, Дъг. Повечето биологически агенти заразяват при пряк контакт, част от тях могат да се пръснат и във въздуха, но общо взето са нестабилни. Но този май ще се окаже бащата на всички вируси... — замълча, направи гримаса и вдигна ръка: — Добре де, прекалявам, но все пак ме изслушай... Става въпрос за първия в света вирус, който се разпространява по вода, не умира лесно и запазва качествата си дори в изсушен вид — по подобие на антракса.

— Пресвети боже! — стреснато го изглежда Дъг. — За човешки вирус ли говорим?

— Да, доколкото успях да разбера. Причинител на ужасна и мъчителна смърт. Абас каза, че за малко не повърнал по време на изпитанията му върху неколцина пленени кувейтци миналия месец. Според него било ужасно и именно това станало причина да вземе решението да избяга на юг.

— Доста смела постъпка, не мислиш ли?

— Да бе, особено за човек, който е работил за създаването на този вирус! — сви устни Уил. — Не, приятелю, това не е смела постъпка. Според мен този малък плъх просто се опитва да си спаси кожата. Но ние се нуждаем от него.

— Как ще... — Дъг също се закашля и това го принуди да започне отначало: — Как ще летим до Европа с два самолета и едни позивни?

— Няма да го правим. Кулата в Кайро няма да разбере, че става въпрос за двоен полет. За тях има само един — ВВК Алфа 284. Ние сме под него, с изключени предавател и светлини. Ще продължим така до Ел Даба.

— Ще ни видят на радара, най-вече заради боята, с която е покрита машината.

— Няма. Идеята беше моя и се състои горе-долу в това, което преди време направиха израелските пилоти, бомбардирани ядрения реактор на Ирак. Опитах го за пръв път преди две години в Канада, по време на един съвместен полет с друг самолет. Бяхме отегчени, щурманът буквално заспиваше от скука. Изведнъж се запитах какво ли ще се появи на радарите, ако единият от двата големи самолета, които летят на близко разстояние един от друг, изключи трансмитера за автоматични радиосигнали.

— Само единият?

— Да. Нашите и съветските противовъздушни радары са добри и не могат да бъдат заблудени, но онези, които използват египтяните и всички останали (с изключение на Израел), не могат да ни засекат, когато летим под определен ъгъл с другия самолет.

— И през ум не ми е минавало това — поклати глава Дъг. — А какво ще стане в Ел Даба? Ще се гмурнем под водата, или ще се плъзнем по повърхността ѝ?

— Стига, Дъг. Няма пилот, който да свали един тежък С-141 под обхвата на радарите. Точно тук нещата стават интересни... и предизвикателни. В момента един швейцарски ДС-10 лети за Багдад. Той е нает от Червения кръст, с наша помощ. Екипажът му още не знае това, но той ще ни пренесе над Бейрут, Сирия и територията на Ирак. На няколко мили от Багдад ние ще се отделим и ще бъдем в безопасност, тъй като ще попаднем в обсега на специалните заглушаващи средства на Коалиционните сили, които ще бъдат включени както в началото на войната.

Дъг изправи гръб и хвърли един изпълнен с уважение поглед към приятеля си.

— И ти измисли всичко това, така ли?

— Част от него.

— За два дни?

— Наложил се да поработя здравата...

— Вземам си думите обратно. Достатъчно добър си, за да бъдеш запасник. На практика ти разсъждаваш точно като полетен програмист в някоя гражданска авиокомпания.

— Това комплимент ли е?

— Зависи от гледната точка. Може ли един въпрос?

— Казвай.

— Ти... Ти не съжаляваш, че аз се включих в операцията, нали? Но какво ще стане в случай, че ни засекат?

— Голяма грешка в навигационните изчисления, за която ужасно съжаляваме.

— Но ако допуснем, че те ни принудят да кацнем — примерно в Сирия или в Йордания, да не говорим за проклетия Бейрут?

— Няма да правим такива неща.

Размениха си продължителни погледи. Самолетът С-141 не разполагаше с никакви средства за отбрана. Отказ за изпълнение на заповедите на прихванал ги изстребител означаваше чисто самоубийство.

— А какво ще стане, ако ни нападнат в Ирак?

— Това вече е друго. От момента, в който прекосим сирийската граница, ние ще поддържаме постоянен контакт с патрулиращите АУАКС-и. В близост до нас ще чакат готови за излитане изстребители и спасителни хеликоптери с работещи мотори. Дори на земята ще се ползваме от закрилата на мобилна бойна част.

— На летище ли ще кацнем?

— Не.

— Направо в пустинята?!

— Не. Върху едно шосе. То е достатъчно широко за целта, а преди двадесет и четири часа там бе спусната друга мобилна бойна част, която ще ни осигури защита и ще постави нещо като временни осветителни знаци.

— Какво значи „нещо като“?

— Ще ти обясня — кимна Уил, замълча за момент и добави: — Има и още нещо...

— Господи! — нетърпеливо възкликна Дъг. — Тези твои изненади ще ме довършат!

— Използвал ли си някога очила за нощно виждане?

Дъг се дръпна назад, на устните му се появи недоверчива усмивка.

— Не, разбира се!

— Аз прочетох инструкциите, но...

— Аха, значи сега ще ми кажеш, че се налага да кацнем посред нощ на някакъв черен път в Ирак, като за целта използваме прибори за нощно виждане!

— Страхувам се, че е точно така. Тая част от плана не успях да я изпирам както трябва. Наземният екип ще маркира пистата с флуоресцентни осветителни тела, които могат да се видят само през очилата за нощно виждане.

Дъг бавно кимна с глава, а лицето му стана сериозно и дори мрачно.

— Ти успя, Уил — промърмори той.

— В какво?

— Да ми изкараш ангелите, при това като никой друг!

[1] Порода декоративно куче с къси крака и дълго тяло. — Б.пр. ↑

[2] Музикант, най-често самоук, който свири на китара или банджо (диал.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ВВК Алфа 284, по време на полет над централна Саудитска Арабия

Сряда, 6 март 1991 г., 21:40 ч. (18:40 по Гринуич)

Придружителят на товара, сержант от техническите служби Фил Кейси, облегна гръб на неудобната стълба за достъп на екипажа, която беше сгъната и прибрана в ъгъла, очите му пробягаха из просторния товарен отсек, а ръката му поднесе към устните чашата с рядкото, неколнократно претопляно кафе. 17-тонната бойна машина „Брадли М-3“ и двата бронирани БТР-а М-113 — верижни машини, наподобяващи танкове — едва се бяха побрали в товарния отсек на самолета. Хората от щурмовия екип се бяха натикали в малкото пространство отстрани, заели най-неудобните седалки в авиацията въобще — сгъваемите брезентови столчета, монтирани на страничната стена. Бяха осемнадесет души, повечето от които спяха в универсалната за щурмоваците поза — на който както му е удобно. Кейси понечи да предложи кафе на командира им майор Мойер — мрачен на вид пехотинец с изправен гръб и късо подстригана коса, но размисли и се отказа. *Все пак не го мразя чак толкова*, рече си с ирония той. Кафето беше ужасно, дори и по силно занижените стандарти на ВВК.

Командирът на самолета полковник Уестърман беше обещал да ги информира по-подробно за предстоящите задачи и Фил с нетърпение очакваше този момент. Командирът на Делта Форс вече го беше предупредил, че в момента в който колелата докоснат земята, задните врати на товарния отсек трябва да бъдат отворени и естакадата за разтоварване на превозните средства — спусната. Но къде точно ще докоснат земята все още беше загадка. Най-вероятно на някое забутано наред пустинята летище. Доказателство за това беше разговорът между командира и втория пилот, който започна преди малко със свалени шлемофони. Представи си как в корпуса се забиват куршуми и

сърцето му се сви. Но после прогони тази мисъл, просто защото такива неща не бяха се случвали на нито един екипаж на С-141. Или поне той мислеше така. В крайна сметка войната беше свършила, при това с победа на Коалицията.

Потънал в собствените си мисли, иракчанинът седеше съвсем наблизо — на едно от сгъваемите столчета в близост до стълбата към пилотската кабина. Фил за пръв път виждаше отблизо представител на тази нация. Човекът му се стори мил и любезен, възпитание очевидно не му липсваше — преди малко му беше благодарил за поднесената чаша вода на перфектен английски с подчертано британски акцент. Интересно, много интересно... У него се пробуди художникът любител. Очите му скрито опипваха лицето на арабина, опитвайки се да запомнят всяка негова черта. Може би трябваше да извади флумастера и да започне да го скицира. Чертите на човека насреща бяха някак ръбести, с изпъкнали скули, леко потънали тъмнокафяви очи и добре очертана челюст. Гъстата му черна коса беше сресана настрани и напред, оформяйки малко, добре подстригано бретонче. Най-забележителни бяха обаче веждите му — тъмни и гъсти, явно оставени да растат на воля. Мустаци нямаше и това накара Фил да се запита дали изобщо прилича на арабин. Кожата му не беше подчертано маслинена като на повечето саудитци, но това може би се дължеше на факта, че този човек рядко се е появявал на открито.

Фил затвори очи и направи опит да запамети лицето на човека отсреща. Беше се специализирал в портретите, но това не означаваше, че може да си вади хляба с изкуство. Макар и временен, статутът му на запасняк във Военновъздушните сили на САЩ го спасяваше от полугладното съществуване на художник любител. А портретът на един арабин положително би предизвикал интерес сред публиката, тъй като вниманието на много хора беше привлечено от войната.

— Как вървят нещата, придружител?

Кейси подскочи от лекото докосване на полковник Харис. Прекалено силната концентрация му беше попречила да чуе стъпките по металната стълбичка.

— Много добре, сър — окопити се той. — Мога ли да предложа нещо?

Трябваше да крещи с пълно гърло, за да надвика грохота на климатичната система, чиито широки тръби минаваха току над главите

им.

Харис се наведе в близост до слушалките му.

— Не, благодаря. Дойдох да си поговоря с госта.

Потупа го по рамото, заобиколи купчината лични вещи и се насочи към иракчанина, който гледаше право пред себе си.

— Доктор Абас?

Шакир Абас вдигна глава и на сантиметри от себе си видя усмихнатия полковник Харис, който въпреки оглушителния грохот във фюзелажа явно се готвеше за разговор.

— Да?

— Тук е адски шумно, докторе. Защо не се качим в пилотската кабина, където ще можем да си поговорим?

Абас кимна и го последва към еднометровата стълба, от която се влизаше в относително дълъг коридор. В дъното му се виждаха трите кресла на навигаторите, които бяха разположени непосредствено зад пилотите. На страничните стени имаше сгъваеми столчета, чиито седалки бяха покрити не с брезент като тези долу, а с изкуствена кожа.

— Тук е доста широко — отбеляза Абас, но думите му потънаха в грохота на машината.

Дъг му направи знак да седне на едно от страничните столчета непосредствено до мястото на щурмана, след което се настани до него. И двамата бяха обърнати с лице напред, към обсипаното с различни уреди арматурно табло. Грохотът продължаваше да е все така силен, но все пак позволяваше размяната на реплики.

— Това е една от най-вълнуващите нощи в живота ми, докторе — призна с широка усмивка Дъг. — Включих се в мисията буквално в последната минута, ето защо бих искал да ви задам няколко въпроса.

— От полковник Уестърман чух, че са се наложили някои промени в екипажа — кимна Абас.

— Само преди два часа изобщо не подозирах, че Уил се намира в Саудитска Арабия — разшири се усмивката на Дъг. — Влязох през една врата и хоп — насреща ми стар приятел!

— Отдавна ли се познавате?

— Цял живот! Вие имали ли сте приятел, с когото сте израснали заедно, ходили сте на училище, гонили сте гаджета и — както в моя случай — дори сте постъпили във ВВС заедно?

— Не съвсем — призна Абас и в главата му се появиха спомените за едно самотно и доста мрачно детство — особено през двете години след изчезването на баща му, когато той и братовчедите му бяха изпратени на скрито място в пустинята. Това бяха най-тежките години в живота му.

— Е, с Уил и мен стана точно така — добави Дъг. — Макар че имаше и един доста дълъг период, през който не се виждахме. — В главата му изплува споменът за внезапното напускане на Уил от Маккорд преди... колко бяха... може би седемнадесет години. Изчезна още на следващия ден след сватбата на Дъг.

— Извинявайте, че се отнесох — тръсна глава той и отново насочи вниманието си към Шакир.

Арабинът бавно се обърна да го погледне.

— Чух един от хората ви да казва, че сте пилот от гражданската авиация, но сега служите във ВВС.

— Понякога и аз се питам как се случи това — усмихна се Дъг. — Всъщност, преди да изляза в запаса, аз бях военен пилот в продължение на пет години. Това означава, че мога да летя на всички типове самолети, на които съм летял тогава, но с тази разлика, че решавам лично дали и кога да го направя. Разбира се, с изключение на общата мобилизация по време на война — това, което стана миналата есен, след като онзи мръсник, вашият президент, реши да нападне Кувейт.

Шакир само кимна с глава, очите му не се отделяха от лицето на Дъг.

— Уил, който управлява този самолет в момента, никога не е преминавал в запаса — продължи след кратка пауза Дъг. — Никога не е летял на цивилни самолети като мен, а аз от своя страна съм управлявал и доста военнотранспортни самолети като този С-141 — най-вече в промеждутъците между гражданските ми договори. На практика току-що ме произведоха в чин полковник и в навечерието на войната обмислях окончателното си пенсиониране. Но така се случи, че станах командир на ескадрила за въздушни мостове, която лети точно във вашия регион. Беше толкова внезапно, че чак се уплаших...

— И в Ирак има запасни, но тяхната организация е малко по-различна — обади се Шакир.

— Ще бъда откровен с вас, докторе — погледна го право в очите Дъг. — Нямам високо мнение за вашата армия и за нейния тъй наречен „главнокомандващ“, разбирате ли?

— Разбирам, полковник. Извинете, че я споменах.

— Няма нищо. Това, за което исках да поговорим, е онзи... нека го наречем болестотворен вирус поради липса на по-точно име... Наистина ли е смъртоносен?

Абас огледа лицето на Дъг и бавно кимна с глава:

— Много повече, отколкото допускате, полковник.

Дъг понечи да каже нещо, но арабинът вдигна пръст:

— Нека ви разкажа как се случи всичко, моля ви...

— Разбира се — кимна Дъг.

— Благодаря. Полковник Уестърман беше... твърде зает, за да ме изслуша. — Очите му се сведоха към металния под, после отново се насочиха към Дъг: — Не трябва ли и вие да сте ангажиран в управлението на самолета?

— Не, бъдете спокоен. Имаме четиридесет и пет минути преди да заредим във въздуха от един самолет цистерна, а дотогава машината ще бъде на автопилот. Искате да ми разкажете нещо...

Абас кимна, намести се на стола и праметна крак върху крак.

— Нямате причина да ми вярвате, но въпреки това ще кажа, че нито за миг не съм вярвал във военното приложение на това, върху което работех. То беше прекалено ужасно. Такива са всички оръжия, които могат да ликвидират както собствената ви армия, така и народа ви като цяло. У вас, а и в Русия също има хора, които отдават силите си за разработка на все по-нови и по-ужасни средства за унищожение. Те понасят положението си главно защото не вярват, че разработките им някога ще бъдат използвани. Те изработват бомбите си по същия начин, по който аз изработвам моя „вирус“ — както го наричате вие. Целта е врагът да се уплаши и да не предприема агресивни действия, или — какъвто е случаят със Саддам — да изплаши околните дотолкова, че да го оставят да върши каквото си иска, независимо дали окупира Кувейт, или му хрумне нещо друго.

— Но вие сте създали нещо ужасно, така ли?

— Много по-ужасно от всяка бомба, колкото и мощна да е тя — кимна Шакир. — Защото може да зарази — а на практика и да унищожи — цели страни или региони. Ако бъде пуснато във водните

басейни, това вещество ще ги зарази за десетки години и ще убие всички млекопитаещи, които пият от тази вода, включително и човека.

Очите му изпитателно пробягаха по лицето на Дъг, сякаш търсеха някаква реакция.

— Всичко стана случайно. Извършвах серия манипулации в областта на генното инженерство върху една доста обещаваща верига вируси със съвсем ограничени заразни свойства. Бомбардирах ги с ултравиолетова радиация, която трябваше да причини мутации. Винаги тествахме получените мутации върху животни, резултатите не бяха нищо особено. Но когато атакувахме няколко лабораторни животни с новополучената мутация, всички те загинаха в рамките на два часа. Колкото повече тестове извършвахме, толкова по-смъртоносен ставаше вирусът мутант. И най-важното — по-устойчив! После открих, че той може да живее във вода. Не в изотонична течност, а в обикновена вода! И поради факта, че е капсулиран във вътрешността на обикновена бактерия, той издържа на високи температури, съвсем близки до точката на кипене, може да бъде изсушен или замразен, да бъде „приспан“ за неопределен период от време, и въпреки всичко да запази своите репродуктивни качества и способността си да убива. Колкото повече експерименти правех, толкова по-силна ставаше възбудата ми. В крайна сметка аз се мъчех да изградя биологическия еквивалент на вашата антиракетна програма, нали? Опитвах се да създам една биохимическа неутронна бомба... И постигнах успех, за който не смеех дори да сънувам!

Шакир напълни дробовете си с въздух, убедил се на практика колко е трудно да се говори на фона на този грохот.

Бординженерът смъкна шлемофона и се наведе към Дъг:

— Сър? Полковник Уил пита кога ще се върнете на мястото си.

— Защо, какво има? — разсеяно вдигна глава Дъг.

— Нищо особено, сър. Командирът иска да отскочи до едно място, но предпочита да остави машината в ръцете на някой по-квалифициран от мен. Това са негови, а не мои думи.

Дъг се засмя и му направи знак да се оттегли.

— Кажу ми, че трябва да стиска до следващата спирка! — извика той.

— Слушам, сър! — весело отдаде чест бординженерът.

— Та докъде бяхме стигнали, докторе?

— Разказах ви, че откритието ми стана случайно, по пътя на научните експерименти. То нямаше нищо общо с реалния свят. Поне така мислех тогава, но се оказа, че греша.

— В същото положение е бил доктор Нобел, когато е открил динамита — отбеляза Дъг.

Шакир кимна с глава.

— Изрично предупредих хората на Саддам в Багдад, че това откритие не бива да се използва срещу никого. За заплаха — да, но не и на практика. Но още през 1989 г. той ни заповяда да се преместим да живеем в лабораторията и да не я напускаме преди да създадем оръжията, които искаше от нас. Помните ли израелското въздушно нападение срещу нашите ядрени инсталации? След него Саддам взе твърдо решение да създаде оръжие, което израелците не могат да докопат. Атомните бомби се нуждаят от механични спусъци и други материали, които подлежат на проследяване. Докато биологичната бомба изисква само няколко десетки учени, които са натикани в някое подземие и са принудени да работят по шестнадесет часа на ден. Хора, получили специализирано образование в чужбина на държавни разноски; хора, на които е осигурен удобен живот и семействата им ще бъдат добре, докато те са покорни и изпълняват всички заповеди. С две думи, хора като мен...

Дъг помълча, после се обърна към бординженера и подвикна:

— Предполагам, че вече е страдал достатъчно. Кажи му, че след две минути ще бъде горе.

— Разбрано, сър — кимна бординженерът и натисна бутона на предавателя си.

— В момента, в който Би Би Си съобщи, че сухопътните боеве са прекратени и нашата армия е била разбита, повечето от нас изразиха радостта си, както и готовността си незабавно да унищожим вируса, заедно с цялата лаборатория — продължи Шакир. — Но пристигна нова заповед — трябваше да напълним няколко контейнера с вирусна маса и да бъдем готови да ги изпратим на фронта. Но на кой фронт? — попитах аз. Нали войната свърши? Казаха ми да си затварям устата.

— Значи не знаете къде точно Саддам е възнамерявал да...

— Може би срещу кюрдите — отвърна с въздишка Шакир и безпомощно вдигна ръце. — Той мрази кюрдите както Хитлер е мразил евреите, а дори и повече. Мрази и евреите, разбира се, особено

израелците. Но как би могъл да ги достигне с това оръжие? Според мен е планирал да го отправи и на юг...

— Към Саудитска Арабия?

— А също и към Кувейт, САЩ и Великобритания — стига да може, разбира се. Кой знае какво ще стане като изпуснем контрола над това оръжие?

— Каква мощ притежава то?

— От биологическа гледна точка не можем да определяме разпространението на даден вирус като мощ, но вие вероятно сте чували колко смъртоносна за човека е бактерията, която причинява ботулизъм, нали?

— Нещичко съм чувал — кимна Дъг. — Една лъжичка може да убие хиляда човека.

— Горедолу е така — отвърна ученият. — Но в случая става въпрос за нещо далеч по-опасно, защото този вирус се размножава със страшна бързина в момента, в който попадне в жив организъм.

— Има ли лек срещу него?

— Вероятно да, но няма как да се произведе в количества, които да предотвратят смъртта на хиляди, или десетки хиляди човешки същества. Дали карантината ще има ефект? Може би, но тук не става въпрос за вируса HIV. Този нов вирус е далеч по-агресивен, силно заразен и много по-опасен от някогашната черна шарка, просто защото навлиза в организма с невероятна скорост и кара клетките да произвеждат смъртоносни токсини. В човешкия организъм няма изградени антитела, които да му се противопоставят, а и той не дава на имунната система времето, необходимо за изработването на такива антитела. Изправено пред вирус от този тип, цялото човечество е безпомощно.

Шакир Абас се приведе напред, очите му се забиха в лицето на Дъг:

— Саддам отново изигра вашия президент, полковник! Накара света да се тревожи за ядрените му оръжия и производството на обогатен плутоний, накара го да търси, идентифицира и бомбардира местата за вероятното им производство, докато истинското проклятие за човечеството си дремеше заровено в пясъка на пустинята — там, където се намира моята лаборатория.

— Вашата лаборатория единствена ли е? — присви очи Дъг.

— Твърдо не! — енергично поклати глава Шакир. — Има още много секретни лаборатории, но аз нямам сведения с какво точно се занимават и какво са постигнали. Моята беше само една от тях.

Дъг въздъхна и се облегна назад.

— В ръцете на терористите това е страшно оръжие! — загрижено промърмори той.

— Кадафи искаше да получи от него, шефовете на ООП — също. Тогава дори Саддам не беше толкова луд, за да им го даде, но днес не знам...

— Ще можете ли да унищожите всички вируси, в случай че успеем да стигнем до лабораторията ви?

— Да, стига да са все още там — бавно кимна Шакир. — Знам как да го направя, а и лабораторията ми е оборудвана с всичко необходимо.

Наведе глава, объркани мисли изпълниха съзнанието му. *Как мога да обясня на този човек какво означава липсата на известни количества?!* Вдигна глава и очите му отново се заковаха в лицето на Дъг.

— Надявам се, че всички щамове са все още там. Успеем ли да ги унищожим, край с вируса. Няма готови формули за пресъздаването му — както е при химическите оръжия. Дори аз не съм в състояние да го възпроизведа отново. Той се роди в резултат на случайна и абсолютно неочаквана мутация.

— Но можете ли да бъдете сигурен, че цялото количество все още е там, в лабораторията?

Абас умишлено прогони съмненията, които повдигна в душата му този въпрос.

— Оставих твърда инструкция контейнерите да не бъдат пипани до осми март, тъй като в противен случай съдържанието им става безполезно. Това не е вярно, но те трябва да са ми повярвали, просто защото нямат друг изход.

— Защо? Защо трябва да вярват на един дезертьор?

— Първо, те още не знаят, че съм дезертирал. Аз... Извинете ме за това, което ще чуете, но... Научих за наскоро състояло се погребение в близкото селце. Намерих гроба, изрових трупа и старателно запълних дупката. Сложих го в багажника и изминах с него половината път до Багдад, после го нагласих на шофьорското място,

включих на скорост и насочих колата към близкото уади. Предварително бях полял вътрешността с бензин и стана истинска клада. Оставих и някои от личните си документи, които трябваше да бъдат частично запазени. Сега не е време за аутопсии и имам всички основания да вярвам, че са ме приели за мъртвец. Друг начин нямаше. Просто трябваше да го направя, за да спася от смърт хиляди, а може би и милиони хора!

— Но как ще разпространят вируса без вас, докторе?

— За съжаление много лесно — мрачно въздъхна Шакир. — Изстрелва се една обикновена ракета в облаците — от тези, които разпръскват градушките. Тя носи воден контейнер, в който са концентрирани вирусите. Дъждът от подобен облак ще носи смърт!

Дъг се сви, сякаш го бяха ударили.

— Какво?! — смаяно прошепна той. — Искате да кажете, че могат да заразят цели облаци?!

— Сега вече ви е ясно — кимна ученият. — Излезе ли на свобода този вирус, лесно може да завали един дъжд, който ще унищожи цял Ирак, или всяко друго място, което Саддам си избере.

Дълбоко смаян, Дъг потъна в мълчание. Дори летящ на голяма височина самолет може да засмуче тези вируси в поставената под налягане система за климатизация, да го компресира в нея, а след това да го вкара в дробовете на екипажа и пътниците.

— Още един въпрос, докторе — промърмори след проточилата се пауза пилотът. — Колко време... В смисъл, колко дълго може да бъде отровен един такъв облак?

— Вероятно достатъчно дълго, за да позволи на въздушните течения да направят един пълен кръг около земята, разнасяйки отровата със себе си. Не мога да кажа със сигурност докъде може да стигне и се моля на Бога никой да не разбере това.

Коридор за презареждане „Чарли“ над Червено море, северозападно от Джеда

Сряда, 6 март 1991 г., 22:20 ч. (19:20 по Гринуич)

Ексон 92 — един танкер КС-10, който на практика не е нищо друго, освен военния вариант на популярната машина ДС-10, започна

четвъртата обиколка на коридора с формата на писта за конни надбягвания. Малко по-късно най-сетне бе осъществен и радиоконтакт с приближаващия се ВВК Алфа 284. Настроена на точния канал, навигационната система на двата самолета беше синхронизирана и екипажите можеха да пристъпят към съответните маневри.

Насочил се на север заедно със С-141 и заковал се на двадесетина метра встрани от дясното му крило, Ексон-92 най-сетне започна да завива — един плавен завой наляво под ъгъл 180 градуса, насочвайки се обратно на юг.

В пилотската кабина на ВВК Алфа 284 сержант Сандра Мъри нагласи шлемофона и затегна коланите на катапулта — едно малко, сякаш правено на ръка сгъваемо столче, монтирано непосредствено зад централната конзола на арматурното табло и пилотските кресла.

— Сега чувате ли ме, момчета?

— Чисто и ясно — отговори Дъг, възползвайки се от възможността да ѝ хвърли нов одобрителен поглед. Тя все още не знаеше, че е предложена за медал от ръководството на ескадрилата, проявявайки решителност и изобретателност при отстраняването на сериозна авария в един от моторите на самолет, изпълняващ важна мисия за Турция в началната фаза на войната. Лично той, в качеството си на командир на ескадрилата, беше подписал препоръчителното писмо, при това с особено удоволствие.

— На какво разстояние сме?

Уил извърна глава да я погледне, усмихна се и каза:

— Около четиридесет километра. Виждате ли онази бяла светлина, ей там, на позиция десет нула-нула? — Ръката му се протегна наляво, където действително мигаше някаква далечна лампичка, ясно очертана на фона на кадифеното небе.

— Да.

— Това е танкерът. В момента прави завой и ще хоризонтира на височина осем хиляди, докато ние летим на седем. Следващите маневри предвиждат да го настигнем изотзад, да изчакаме разрешение за издигане и за включване на шланговете. В тази позиция ще направим няколко обиколки на коридора, ще напълним резервоарите си и ще продължим по маршрута. Цялата операция ще продължи около петнадесет минути. — Обърна се отново към младата жена и попита: — Знаете ли как изглежда коридорът за зареждане?

Сандра сдържано кимна с глава, а Дъг натисна бутона за вътрешна връзка.

— Сандра е лицензиран пилот на частни самолети, Уил — каза в микрофона той. — Освен това е седяла в кабините на поне сто самолета като този.

— Извинете, не знаех — промърмори Уил и хвърли кратък поглед назад.

— Няма проблем, сър — отвърна със звънлив глас младата жена. — На практика все още не съм приключила с инструменталните изчисления и всяка допълнителна информация ще ми бъде от полза.

Ексон 92 най-сетне промени курс и започна да се приближава — едно далечно съзвездие от позиционни и въртящи се лампички, без видими следи от тежката четиримоторна машина, летяща съвсем близо до дясното му крило.

Изпълниха предписанията на контролния формуляр и Уил включи радиостанцията.

— Тук ВВК Алфа 284, започвам предконтактни маневри.

— Разбрано, ВВК. Започвайте.

Ръката му хвана здраво щурвала, очите му се заковаха в корема на танкера. Подаде малко газ и огромният С-141 покорно скъси разстоянието между двете машини. Сега времето беше ключовият фактор, от който зависеше всичко. Фактът, че самолетът на „Балеър“ изпреварва разписанието си, ги принуждаваше да поддържат неикономичната скорост Мах 0.8 — което означаваше осемдесет процента от скоростта на звука, но въпреки това разполагаха с по-малко от двадесет минути за дозареждането — нещо, което означаваше не само безпогрешни, но и много бързи маневри.

Според Уил температурата в кабината се покачваше.

— Бординженер, охладете ни малко, ако обичате — каза в микрофона той. — След малко започвам една работа, която доста ще ме изпоти.

— Слушам, сър — отговори Бакъс и премести ръчката на температурния контрол по посока на синия сектор.

Уил продължаваше прецизната маневра и машината бавно, но сигурно се приближаваше към въртящата се червена светлина в центъра на все по-наедряващото туловище на КС-10.

— Втори пилот, според вас достатъчно ли е разстоянието за използването на шланга?

Дъг се обърна с престорено стреснато изражение.

— Мен ли питаш? — попита той. — Аз не съм правил такива маневри поне шест месеца, което означава, че не съм във форма.

Уил замълча, после на лицето му се появи широка усмивка.

— Аз също.

— Какво?! — извика с престорен ужас Дъг. — За бога, Уестърман! Намираме се наскре небето посреде нощ, нуждаем се от трийсет тона гориво, което трябва да изсмуем от летяща над главите ни цистерна, а ти изведнъж обявяваш, че не знаеш как да направиш това!

— Не съм казал, че не знам как! — поправи го Уил. — Казах само, че не съм във форма. А ти не говори така, защото ще подплашиш екипажа.

— Така ли? — изгледа го Дъг, после натисна няколко бутона едновременно: — Екипаж, говори вторият пилот. Някой да е подплашен?

— Да, сър — моментално се включи сержант Бакъс. — Бординженерът е в такова състояние...

— Придружителят на товара също — включи се нов глас.

Сандра протегна ръка към микрофона, но Уил я изпревари.

— Добре, добре — извика той, без да отделя очи от корема на танкера. — За последен път го правих преди два месеца, а това не е чак толкова отдавна. Не се плашете, сигурен съм, че ще уцеля дупката!

— Чухте ли го какви ги дрънка?! — попита с престорен ужас Дъг.

Измамната стабилност на огромния реактивен „Дъглас“, увиснал над главите им, създаваше илюзията, че не е станало нищо особено — въпреки напълно уеднаквената скорост на 300-тонния тримоторен танкер и 125-тонния четиримоторен транспортен самолет, които летяха на тридесет метра един от друг с 550 километра в час.

В момента, в който приключи контролирането на предконтактните процедури, в слушалките екна гласът на „маркуча“ — човекът, който оперира с шланга по време на презареждането. Следвайки указанията му, Уил леко върна газта и придърпа щурвала на не повече от три-четири милиметра. Туловището на КС-10 се

приблужи още повече, от него се проточи дългото рамо на шланга, управлявано с помощта на два странични стабилизатора. Краят му беше маркиран от малка мигаща лампичка.

Приглушен грохот оповести отварянето на специалния люк за зареждане, разположен малко зад тавана на пилотската кабина и обозначен в спецификациите с неразгадаемото съкращение UARRSI — което би трябвало да отговаря на „универсален клапан за презареждане“. Той също бе ограден с мигащи светлини, които помагаша на „маркуча“ да вкара и заключи в него бавно приближаващият се шланг. За неговото отваряне и затваряне отговаряше един от бордните инженери.

Щурвалът започна леко да се тресе — напред и назад, наляво и надясно, оборотите също варираха. Уил сърчно боравеше с него, тъй като трябваше да обира неизбежните последици от турбуленцията, предизвикана от огромната цистерна над главите им. Тя се усещаше най-силно при задкрилките и хоризонталните опашни стабилизатори на доста по-лекия С-141, произведен от „Локхийд“. Осветеният ръб на шланга най-сетне се скри от погледите им. Уил погледна коремните светлини на танкера, нанесе последни корекции в скоростта и миг по-късно глух тътен оповести успешното осъществяване на връзката.

Гласът на „маркуча“ стана много по-ясен, тъй като вече идваше до системата за вътрешна връзка не по радиото, а чрез специален кабел, вграден в шланга.

— Свързване приключено, сър. Готови ли сте за зареждане?

— Готови сме — отвърна Бакъс, прещрака съответните ключове и със задоволство проследи положението на индикатора за състоянието на резервоарите. — Налягане и ниво на горивото — ниско.

Леко движение на ръката на „бензинджията“ беше достатъчно за включването на мощните помпи, които започнаха да изтласкват реактивното гориво JP-4 в резервоарите на транспортния самолет със скорост 3000 литра в минута. Бордният инженер имаше грижата за вътрешното му разпределение в отделните резервоарни ниши. Концентриран до крайност, Уил държеше самолета на точно определена позиция под КС-10 и малко зад нея. В случай на неволно отклонение притокът на гориво автоматично прекъсваше, шлангът увисваше във въздуха и маневрата трябваше да започне отначало.

Дясната ръка на Дъг лежеше върху контролния щурвал. За миг той отдели поглед от танкера над главата си, обхвана ситуацията в кабината и леко поклати глава. Очите му потвърдиха това, което ръката му вече усещаше — Уил контролираше позицията на машината прекалено рязко, движенията на ръцете му бяха нервни и насечени, без задължителната мекота. Той се бори с машината, отбеляза Дъг.

— Десет хиляди литра вътре — обяви гласът на оператора, веднага след това се включи и пилотът на цистерната.

— След тридесет секунди започваме завой.

Щурвалът продължаваше да се тресе, оборотите заиграха по-осезаемо. Туловището на С-141 започна да се извива в съответствие с хобота на шланга, но го правеше някак по-бурно, отколкото би трябвало да бъде в тази ясна и тиха нощ без никаква турбуленция. Дъг присви пръсти около щурвала, но все още не предприемаше нищо.

— Започвам завой — обяви в микрофона Уил.

Пилотите на цистерната над тях вече бяха включили автопилота си на положение плавен завой и машината им се подчиняваше. След малко щяха да се обърнат на 180 градуса и да поемат по обратния път на север. В далечината се виждаха светлините на Джеда, а луната започна странното си пътешествие, пресичайки челното стъкло на кабината, за да се установи от дясната им страна. Подскачането ѝ нагоре-надолу, наляво и надясно, отразяваше усилията на Уил да задържи машината в рамките на периметъра за зареждане и да запази синхрона си с КС-10.

Но Дъг ясно виждаше, че тези усилия стават все по-безплодни и нещата всеки момент ще излязат от контрол.

После положението се успокои. Двата самолета летяха гладко един над друг, сякаш в съвършен синхрон. Но това измамно усещане бързо се стопи — транспортната машина залитна вляво, реакцията на Уил беше бърза, но и прекалено груба. Той придърпа щурвала толкова рязко, че самолетът се люшна в обратна посока и носът му се вирна нагоре — право към огромното туловище на цистерната.

— Прекъсвам зареждането! — изкрещя операторът от самолета цистерна. В същия миг шлангът изскочи от леглото си на покрива, Уил тласна щурвала рязко напред и машината пропадна. Наклонът беше толкова голям, че всички в кабината увиснаха на предпазните си колани. Пропаднаха около тридесет-четиридесет метра, след което Уил

започна да стабилизира. Ръката на Дъг продължаваше да лежи върху контролния щурвал, но без да предприема никакви действия.

— Господи Исусе! — възкликна Уил и включи микрофона: — Извинявам се, Ексон. Оставам в предконтактно положение, докато заемете позиция.

— Говори операторът, сър — обади се изнервеният глас на човека от другия самолет. — С последната корекция направо ми взехте акъла! Едва успях да извадя шланга.

— Разбрано, оператор. Съжалявам.

— Дано не се наложи принудително кацане, защото ще ви вземат за някакъв митичен еднорог — добави онзи.

Избра неподходящ момент за шегички, приятелю, рече си Дъг. Представи си как се насочват за принудително кацане с парче от скъсания шланг, стърчащо над кабината, и лицето му се сгърчи в гримаса.

По челото на Уил се появиха ситни капчици пот. Той прекрасно знаеше, че няма време за коригиране на подобни „малки“ грешчици.

— Колко успяхме да поемем? — обърна се към бордния инженер той.

— Само десет хиляди, сър. А ни трябват още поне двадесет.

Времето до срещата с ДС-10 на „Балеър“ изтичаше неумолимо. Уил напълни дробовете си с въздух и направи опит да се концентрира.

Двете огромни машини отново се приближиха една до друга. Уил започна маневрите за контакт, когато разстоянието между тях стана около двадесет метра. Този път внимаваше да не прави резки движения, стремейки се да отгатва отклонението на танкера над главата си. Шлангът отново се насочи към горната част на кабината и изчезна от ползрението им, миг по-късно с лек тътен се включи в отворения люк на UARRSI, а бордният инженер започна отчитането на полученото гориво.

След което се възобнови и люшкането.

Машината е прекалено близо до дясната част на цистерната, трябва да я върна обратно и надолу, но съвсем мъничко... А сега НАДЯСНО, мамка ти! И пак леко надолу!... Още малко... Не, това е много! ПО ДЯВОЛИТЕ!

Колкото по-упорито се бореше Уил, толкова по-плачевен беше резултатът. Капките пот напуснаха челото му и започнаха да се стичат

в очите, туловището на цистерната подскачаше все по-силно пред челното стъкло. В един момент огромният КС-10 отново се люшна встрани и това сякаш предопределяше измъкването на шланга.

— Прекъсване! — извика миг по-късно операторът, но гласът му вече беше по-спокоен. Явно си беше извадил поуки от предишния инцидент и беше взел необходимите предпазни мерки.

Отново стабилизираха в предконтактна позиция. Дъг се взря за пореден път в лицето на приятеля си, после решително смъкна слушалките и изкрещя:

— Хей, друже, откога не си спал?

— Нищо ми няма — промърмори Уил.

— Виждам, но все пак ми отговори на въпроса.

— От снощи — стрелна го косо командирът. — Защо питаш?

— Дай аз да опитам, Уил. Умората ти взема връх, докато аз съм напълно отпочинал.

Уил Уестърман усети как го пронизва гняв. Обърна се рязко надясно, готов да зашлеви приятеля си. Да, да, точно така! Устните му потрепнаха от напрежение, но все пак успяха да сдържат язвителната реплика, която му беше на езика.

— Ще опитам още веднъж, а после...

— Времето ни изтича, Уил! — тихо, но настоятелно каза Дъг.

Настръхнал и готов за битка, Уил Уестърман рязко се обърна надясно, но зърна дълбоката загриженост в очите на Дъг Харис и изведнъж омекна. Даде си сметка, че тук не става въпрос за състезание, а на карта е заложена съдбата на мисията като цяло. Ако не успеят да заредят нужното количество гориво, мисията е обречена на провал. *Това не е тест за нивото на тестостерона ти, Уестърман!* — екна в главата му един непознат глас. Той стреснато помръдна, но после изведнъж установи, че това е неговият глас.

— Окей, Дъг — промълви на глас той. — Поеми управлението. — Лекото помръдване на шурвала под пръстите му показва, че вторият пилот се беше възползвал от предложението.

— Няма да го поема, а ще го взема назаем — усмихна се Дъг. — Така ще имам извинение, ако случайно кривна встрани и шлангът се извади.

Уил мълчаливо кимна, оценил по достойнство опитите на приятеля му да го извади от неудобното положение.

Отново се приближиха към танкера. Времето течеше. Уил с тревога установи, че точно след два часа и двадесет минути самолетът на „Балеър“ ще прекоси въздушния коридор Танза северно от Ел Даба на египетското крайбрежие, а нелегалният полет на двата С-141 до същото място изискваше точно два часа. Ако не се срещнат в коридора Танза в точно определеното време, мисията просто се отменя. Резервният вариант предвиждаше повторение на всички операции след двадесет и четири часа — разбира се, ако вече не е късно... На всичкото отгоре последната сводка за движението на ДС-10 трябваше да пристигне по кабелната връзка на шланга, просто защото подобна информация не може да бъде излъчена на открита радиочестота. Дори и да напълнят резервоарите догоре, ще трябва да се вържат още веднъж за шланга — за да получат последните параметри на швейцарския самолет.

Дъг стабилизира в хоризонтално положение, усетил с удовлетворение как се пробуждат отдавна забравени навици. Открай време си го биваше да лети във формация. По време на обучението им във военновъздушното училище Уил се отличаваеше с великолепен усет при полетите, осъществявани изцяло по уреди, докато Дъг беше майстор на визуалните контакти, най-вече като член на формация за авиоакробатика. Вероятно по тази причина целият им клас остана шокиран, когато Дъг — пилотът със „златни ръце“ получи назначение на товарен С-141, а Уил — „майсторът на слепия полет“ беше назначен в ескадрила изстребители Ф-4 „Фантом“ — самолетът, който цяло десетилетие се приемаше като мечтата на пилотите, предпочитащи контактния полет.

Хоботът на шланга отново се появи над главите им. След малко се чу вече познатото металическо изщракване на законстрянето, последвано от потвърждението за старта на зареждането. Дъг ловко боравеше с лостовете за подаване на газ, докато отношението му към шурвала беше безкрайно внимателно, като на виртуоз към древна цигулка. В резултат се получи отличен синхрон на полета и много добра стабилизация.

Отпуснал се в лявото кресло, Уил трескаво обмисляше това, което им предстои. Опитваше се да изчисли колко време са загубили и още колко обиколки на коридора за зареждане трябва да направят, преди да продължат на юг. В случай че пренебрегнат изискванията на

правилника за зареждане, напуснат периметъра и се насочат директно на север, положително щяха да наваксат голяма част от седемте минути, които им оставаха от зареждането. Само по този начин можеха да приключат, преди да пресекат основния въздушен коридор, свързващ Египет и Саудитска Арабия.

— Ексон, тук ВВК. Задръжете със завоя. Нека продължим в права посока до края на зареждането, дори и да излезем от периметъра.

— Ами... Добре, ВВК, прието.

— Петнадесет хиляди литра — обади се операторът на горивото. Кратка пауза, после в слушалките екна гласът на командира на цистерната: — ВВК, говори кокпит на Ексон 92. Току-що започнаха да пристигат сателитни сигнали с новите координати на вашия обект, пригответе се за запис.

— Готови сме, Ексон.

— Включвам... Координатите Пойнт Алфа са: две-едно-едно-осем-нула, Зулу, Пойнт Браво: две-едно-четири-четири-нула, Зулу. Прослушвайте честота едно-две-три, точка две за периодичните рапорти на „Съиграча“. Напуснал въздушното пространство на Италия тридесет минути преди графика, височина на полета 10 000 метра.

Според утвърдените от Асоциацията за международно въздухоплаване стандарти, със „Зулу“ се обозначава времето по Гринуич.

— Прието, благодаря — обади се Сандра и придърпа едно изпълнено с цифри листче, което преди малко ѝ беше прехвърлил Уил. В същото време Дъг продължаваше да поддържа балансирания курс, за да поемат последните няколко хиляди литра самолетно гориво. „Съиграча“ беше швейцарският ДС-10 и Уил с облекчение установи, че командирът му поддържа скорост от 0.78 М — точно според инструкциите на компанията собственик. Посланието беше предадено по сателит от американското разузнаване, чиито представители следяха полета на „Балеър“ чрез контролната кула в Рим. Първата засечка на позицията на ДС-10 след предаването на тези координати щеше да стане в 21:18 часа по Гринуич в коридор над гръцкия остров Крит, известен с наименованието Палеохора, а втората в 21:44 по Гринуич в точката Танза над Египет. Тази точка съществува единствено в навигационните карти на полетите и маркира средата на

разстоянието между Крит и северното крайбрежие на Египет, което е границата на обсег между контролните кули в Кайро и Атина.

Сандра се включи в интерфона:

— Командир, говори сержант Мъри. Според моите изчисления, ако до пет минути приключим със зареждането, ще бъдем точно навреме за срещата над Танза.

Секунда по-късно се обади и гласът на оператора от самолета над тях:

— ВВК, общото количество достигна тридесет.

Звукът на шланга, излизащ от люка за зареждане, отекна в пилотската кабина. Сандра внимателно нагласи селектора на микрофона си на честотата, от която звучеше младежкият глас от КС-10 и зачака следващото му включване.

— Окей, ВВК, освободих се.

Пръстите на младата жена натиснаха няколко бутона на предавателя, гласът ѝ прозвуча преднамерено нежно и чувствено:

— Ох, колко хубаво! И на теб ли ти беше толкова хубаво, Ексон?

Дъг рязко се обърна, опитвайки да придаде строгост на погледа си, но устните му вече се бяха разтеглили в широка усмивка.

— Сандра!

Тя отпусна бутоните и си придаде невинен вид.

— Моля?

— Горкото момче доста се поизмъчи с нас — рече той. — Това беше жестоко!

Уил прехапа устни и замълча.

Дъг отне двадесетина метра от височината, пилотите на КС-10 казаха довиждане и започнаха бързо издигане. Контролните светлини на въздушната цистерна бързо се стопиха в мрака.

Уил включи радиостанцията си и посочи към светлините на втория С-141, които се появиха изненадващо наблизко.

— Втори пилот, заеми предконтактна позиция под нашия приятел ей там.

— Слушам, капитане. И ще извадя пилето от фурната. — Очите на Дъг се заковаха в светлините пред тях.

Уил изненадано го погледна, пръстът му спря на милиметър от бутона за изключване.

— Какво?!

— Ще ти обясня по-късно — засмя се Дъг. — Това е израз, употребяван от младшите пилоти към командирите в гражданската авиация.

— Всички запасящи ли са такива? — сбърчи чело Уил.

— Какви? — обърна се да го погледне Дъг и изражението му стана точно толкова невинно, колкото на Сандра преди малко.

Следваща задача — радиовръзка с другия C-141 на кодирана честота, напомни си Уил. Радиостанцията би трябвало вече да е настроена, но в суматохата на Сенди 101 преди отлитането той просто беше забравил. Специалната апаратура за кодирана радиовръзка беше от жизненоважно значение за мисията, особено в този първоначален момент. Другият C-141, който вече се беше преустроил за групов полет с тях на дистанция от тридесетина метра, беше оборудван със специални UHF радиостанции, а екипажът му вероятно вече прослушваше честотите, на които ВВК Алфа 284 трябваше да стартира особените „прескачащи“ процедури, осигуряващи стопроцентова надеждност на връзката.

Уил извърна глава към страничния панел на арматурното табло, където би трябвало да се намира контролната клавиатура и сърцето му изведнъж изстина.

Почти всички C-141 бяха оборудвани със специалните радиостанции за автоматична смяна на честотите, но този не беше!

Страничният панел беше празен и това ги лишаваше от възможността за сигурен контакт с втория C-141.

Нова грешка, по дяволите! — изстина сърцето на Уил. — *Бях длъжен да проверя за наличието на радиостанцията, но не го направих!*

Вдигна очи към туловището на втория самолет, което запълваше челното стъкло почти изцяло. Почти физически усети колко много време губят да летят на север, при това с влудяващо бавната скорост от 0.74 М. Очевидно екипажът на другия самолет очакваше инструкциите им по специалната апаратура! Без нея нямаше сигурен начин за координиране подмяната на сигналните транспондери, промяната в курса, връзката с контролната кула в Кайро, скоростта на полета и плановете за пресичане на точка Танза след около два часа. Времето наистина изтичаше. Ще се наложи да хукнат към Ел Даба с почти максимална скорост, с надеждата да засекат „Съиграча“, но как по

дяволите да обясни всичко това на другия екипаж, без да разбере целият свят?

С усилие потисна тревожните въпроси и направи опит да разсъждава трезво. Колегите над тях със сигурност следяха честотата, която всички ВВК екипажи наричат „десетото копче“ — една специална UHF-честота за водене на разговори единствено във въздуха. Тя не беше нито кодирана, нито затворена, но онзи, който случайно или нарочно подслуша разменените реплики по нея, едва ли ще разбере нещо смислено, ако не знае предварително за какво става въпрос.

Протегна ръка към UHF-радиостанция № 1, избра десетата честота, след което превключи микрофона си на позиция UHF-1 и натисна бутона за предаване върху щурвала.

Бъди кратък! — напомни си той.

— Иди на десет, приятелю.

Никакъв отговор. Огромното туловище на С-141 продължаваше да виси над главите им. Превключи на позиция UHF-2, но без успех. Принуди се да мине на честотата, която допреди малко използваха за връзка с авиоцистерната.

Нищо. Пълна тишина.

Господи, трябва да установим контакт, при това веднага!

Дъг се обърна да го погледне.

— Свърза ли се?

— Не — поклати глава Уил. — Явно следят само прескачащите честоти, но за съжаление се оказа, че този самолет няма подобно оборудване. Току-що го разбрах.

— А другият имаше, така ли? Имам предвид онзи, който се разби на пистата малко преди нашето кацане.

— Аха — неохотно отвърна Уил.

— И какво ще правим сега? — попита Дъг, поддържайки дистанция от тридесетина метра под и зад самолета близък, който продължаваше да лети на север в очакване на инструкции.

— Мини вляво от него — разпореди се Уил. — Заеми позиция на безопасно разстояние, но така, че да ни виждат.

— В такъв случай ще е добре да включим и светлините си — отбеляза Дъг, прещрака ключовете за челните и страничните

контролни лампички, след което натисна бутона за мигащата светлина и плавно мина вляво и нагоре.

— Щурман, имате ли дебел флумастер или нещо подобно?

Отговорът се забави.

— Не, сър... Съжалявам.

— Аз имам, капитане.

— Кой говори? — заинтересува се Уил.

— Отговорникът за товарния отсек. Сега ще ви го подам.

— Много добре. Трябват ми и два листа хартия, нормален размер за писма. Бели и чисти. Кой ще ми ги достави?

— Аз, бординженерът. Стига да ви вършат работа няколко компютърни разпечатки, обърнати обратно.

— Много добре — кимна Уил и се обърна. — Вземи флумастера и изрисуй цифрите едно и нула на по един отделен лист, като ги направиш максимално големи.

Силуетът на другия С-141 се очерта вдясно от тях, заемайки позиция два нула-нула на стотина метра от тях.

— Сандра, искам те на страничното стъкло, откъм страната на втория пилот — разпoredи се Уил. — Залепяш цифрите там, в бавна последователност, докато колегите от другия самолет разберат, че трябва да се включат на десета честота. Ясно ли е?

Сандра замълча за момент, после попита:

— Мога ли да направя едно предложение, сър?

— Давай.

— Там, в дъното на кабината, имаме сигнално фенерче. Защо не го използваме за Морзовата азбука? Според мен навън е прекалено тъмно, за да видят цифрите, които им показваме на стъклото.

Щурманът енергично закима.

— Аз съм на същото мнение, сър!

Уил тръсна глава, сякаш за да я прочисти от обърканите мисли, после натисна бутона за връзка и каза:

— Командирът явно не е в час. Предложението е не само очевидно, но и по-добро. Напълно забравих, че разполагаме със сигнално фенерче. Сандра, можете ли да работите с Морзовата азбука?

— Да, сър. Имам документ за радиолюбител.

Сандра разкопча предпазния колан и пъргаво приклепна до десния прозорец на пилотската кабина. Свали сигналния прожектор от

поставката на стената, опря рефлексора на стъклото и зачака да се приближат до другата машина, която се намираще на около седемдесет-осемдесет метра вдясно от тях. Броени секунди по-късно успя да види профила на пилота, неясно очертан на фона на вътрешното осветление. Човекът бавно започна да се извързва наляво. Сега! Натисна копчето за включване, премина на прекъснат сигнал и започна да чука. В следващия миг нещо пропука и в шлемофоните им се разнесе ядосан глас:

— Хей, я престанете! ВВК, вие ли се включихте на „десето копче“?

Уил светкавично премести плъзгача на радиостанцията на UHF-1.

— Точно така. Виждате ли светлината?

— Да не съм сляп, по дяволите! Изключете я веднага!

— Това е нашият човек — кимна с облекчение Дъг.

Уил обмисли това, което искаше да каже, после натисна копчето на предавателя:

— Моля за вниманието ви. Ще контактуваме на „десето копче“ тъй като се оказа, че нашият самолет не е комплектуван с подходящата радиоапаратура. Веднага увеличете скоростта на нула-точка-осем-две-пет Ем, поискайте коридор и се насочете към Пойнт Алфа, както е по план. Разбрахте ли?

— Задръжте така, записвам. — Радиостанцията замлъкна за цели двадесет секунди, после гласът най-сетне се обади: — Разбрано. Сигурни ли сте относно осем-две-пет?

— Напълно. Летим без светлини, след минута ще минем в режим на анонимност. Вие също.

— Момент, моля... — Този път паузата продължи едва десетина секунди.

Сандра видя как пилотът се обръща към вътрешността на кабината, явно за да разговаря с останалите членове на екипажа.

— Разбрано, всичко е ясно. След тридесет минути поемаме идентификационните сигнали.

Уил отмести ръка от предавателния ключ. Беше разтревожен, тъй като не знаеше дали е говорил прекалено кратко, или обратното — прекалено дълго. Но едно беше ясно — те бяха готови да поемат сигналите на ВВК Алфа 284. Наведе се и изключи всички светлини,

щракна прекъсвача на транспондера и направи знак на Дъг да намали скоростта.

— Върни се на позиция зад тях.

— Слушам, капитане.

Контролните светлини на другата машина се включиха, в същия момент оживя и честотата, на която оперираше контролната кула в Кайро. В ефира се разнесе звучен мъжки глас:

— Кайро Контрол, тук ВВК Алфа две-осем-четири, височина на полета две-пет-нула, фиксирана в едно-девет-четири-две Зулу, моля за разрешение да премина на височина три-пет-нула.

— Увеличават скоростта — прошепна Дъг и побърза да вдигне оборотите, за да не изостанат. Скоростта 0.825 М по принцип се възприема като максимална за всички самолети от типа С-141. Дъг се обърна към Сандра, която вече очертаваше върху екрана си маршрута по посока Танза.

Уил се облегна назад и отбеляза, че Дъг е заел позицията „полет във формация“, въпреки че за присъствието на другия самолет свидетелстваха само две-три мигащи светлини в небето пред тях.

Полетът във формация винаги изглежда мирен, красив и дори елегантен — двата самолета летят като вързани с конец, единият сякаш изпада в безтегловност и се рее пред челното стъкло на другия. Но действителността е брутално различна. Зад водещата машина се появи силна турбулентност, която затрудняваше оперативността на кормилните плоскости — най-вече главното хоризонтално кормило на опашката, което се намираще на повече от петдесет метра зад пилотската кабина. Ако Дъг не внимава и случайно вдигне машината с десетина метра, въздушният поток ще обхване хоризонталните стабилизатори и нещата могат да излязат от контрол. Представата за сблъсъка на двете огромни машини в нощното небе беше толкова апокалиптична, че Уил затвори очи и побърза да я прогони от съзнанието си. Предпочете да се наслаждава на почти поетичната красота на мигащите светлини, които се носеха малко пред тях в безбрежната небесна шир.

Дъг улови погледа му и кимна по посока на двойника.

— Слава богу, че се сети да изключи и противоударния сигнал. Едва ли щях да издържа гадната лампичка да мига в лицето ми през следващите два часа!

Уил кимна и включи системата за вътрешна връзка:

— И така, приятели, през следващите два часа ще се правим на невидими — обяви той, изглежда последователно Сандра и щурмана, след което спря очи върху лицето на Дъг: — Втори пилот, щурман, бординженер, отговорник за товарния отсек — говори вашият капитан. Благодаря ви за отличната координация и добре свършената работа, която беше в пълен контраст с моето собствено представяне.

Дъг го стрелна с поглед, на устните му се появи усмивка:

— Нима си въобразяваш, че си ни заблудил! — подхвърли той. — Всички разбрахме, че проверяваш как реагираме, просто за да знаеш какво можеш да очакваш от нас!

Върху зеленикавия дисплей на бордния компютър най-сетне се появиха цифрите, които очакваше Сандра. Тя побърза да си запише контролното време, направи сравнение с листчето на Уил и бързо натисна бутона за вътрешна връзка.

— Капитане, тук сержант Мъри. Имаме проблем, сър. Самолетът ДС-10 на авиокомпания „Балеър“ ще прекоси точка Танза в двадесет и един четиридесет и четири Зулу. Ние летим с максимално допустимата скорост, но според компютъра няма да бъдем там преди двадесет и един четиридесет и седем!

Уил и Дъг едновременно се надвесиха над екраните си, но изчисленията на компютъра се оказаха точни.

Сандра не чу въздишката на Уил Уестърман, но ясно видя как гърдите му се повдигат и отпускат, а в очите му се настанява тревогата.

Но Дъг беше този, който направи опит за обобщение.

— Окей, говори вторият пилот — включи интерфона си той. — Имаме само две опции: или да увеличим скоростта, което не можем да направим, или да променим курса. Но за да променим курса трябва да се свържем с екипажа на другия самолет, което не е желателно, тъй като и без това дрънкахме прекалено много в открит ефир.

Дълбоко замислен, Уил беше забил поглед в арматурното табло пред себе си. Изтекоха няколко безкрайно дълги секунди, след което дясната му ръка бавно се повдигна.

— Има и трета възможност — глухо промълви той. — Да изчакаме. От точка Танза ни делят два часа, а след деветдесет минути ще можем да хванем екипажа на ДС-10, който ще докладва координатите си. Докато не узнаем точно кога ще прекоси точка Танза,

ние ще бъдем в състоянието на човек, който играе руска рулетка и брои щраканията на спусъка.

— А ако сбъркаме в броенето, всички сме мъртви — завърши вместо него Дъг.

ПЕТА ГЛАВА

*Център за Контрол на въздушния трафик — Кайро
Сряда, 6 март 1991 г. 23:35 ч. (21:35 по Гринуич)*

Фарук Хамеди протегна ръка и изключи кръговата поляризираща функция на радарния екран — едно хитро приспособление, което предпазва радара от въздействието на гръмотевици и други природни явления. Преди десет минути много му се спеше, но сега беше напълно буден, а и доста ядосан. Повечето екипажи на американските военнотранспортни машини бяха любезни и стриктни при изпълнението на инструкциите на авиодиспечерите, но този ВВК Алфа 284 не беше от тях и ставаше все по-нахален.

Както и предполагах! — ядосано тръсна глава Фарук. — Никакви атмосферни смущения!

Провери и контролните прибори на предавателя си. Предаваше на две честоти едновременно — 123.5 VHF и 246.55 UHF. Американската армия по принцип използва UHF — ултрависоките честоти, но бог знае защо пилотите на Военновъздушното командване (ВВК) предпочитат VHF.

— Кайро вика ВВК Алфа две-осем-четири!

Нищо. Защо по дяволите тези типове не слушат на обичайната си честота?!

— Кайро вика ВВК Алфа две-осем-четири, Кайро вика ВВК Алфа две-осем-четири! Ало, обадете се, ако ме чувате!

Разликата между разрешените и реалните параметри на полета на този ВВК се увеличаваше с всяка изминала минута. Фарук направи мислено продължение на посоката и стреснато установи, че само на осемдесет километра от Танза самолетът ще пресече навигационната точка Айоа, която — също като Танза — маркираше границата на обхвата между кулите в Кайро и Атина.

— ВВК Алфа две-осем-четири, чувате ли ме? — изкрещя той с такава сила, че един от колегите му наблизо се обърна да го погледне.

В слушалките му най-сетне прозвуча хладен и лаконичен глас с подчертано американски акцент.

— Чувам ви, Кайро. Тук ВВК Алфа две-осем четири.

— Накъде сте тръгнали, две-осем-четири? В момента сте се отклонили на почти четиридесет километра от разрешения ви коридор!

Отсреща настъпи мълчание, светещата точка на 284 върху екрана на радара отново примигна по странен начин.

— Кайро, тук две-осем-четири. Не ви ли съобщихме, че се налага да заобиколим район с гръмотевична буря?

Хамеди изсумтя и включи преподавателя:

— Две-осем-четири, тази вечер в коридора ви няма метеорологични аномалии. Повтарям, няма метеоаномалии. Къде точно се намира районът, за който споменахте, сър?

— Кайро, тук две-осем-четири. Вероятно не виждате на екрана си буреносните облаци, които виждаме ние. Съжалявам, но аз нямам никакво намерение да летя през тях! Ако се налага да използвам правото си на самостоятелно решение с оглед сигурността на полета, считайте, че съм го направил!

В този отговор нямаше смисъл. За какви „права“ говори тоя смахнат янки?! Във въздушното пространство на Кайро всички права принадлежат на Контролната кула, а в този конкретен отрязък от време единствено и само Хамеди има право да разреши или забрани полет през същото това пространство.

Натисна бутона на преподавателя, решил да бъде максимално сдържан и дипломатичен.

— Ще можете ли да се върнете на курса, две-осем-четири? Кога ще приключите с отклонението?

Безгрижното отношение на този пилот започваше да го дразни. *А бе тоя тип не знае ли, че мога да му вгорча живота?!* Измина известно време преди Хамеди да осъзнае, че скърца със зъби — при това толкова силно, че всеки момент можеше да му падне една зле поставена плomba, която отдавна го тормозеше. Направи усилия на волята, за да спре.

— Кайро, отново съм две-осем-четири — обади се спокойният глас в слушалките му. — Според мен трябва да останем на новия курс поне до момента, в който прекосим пойнт Айоа.

Хамеди се облегна назад и се замисли. Тук имаше нещо много гнило! Полетите на американските ВВК винаги са изпълнявали инструкциите на наземния контрол и никога не са причинявали проблеми!

Очите му пробягаха по графиката за полетите. Две-осем-четири на височина 350. След него трябваше да се появи ВВК Алфа 299, също на височина 350. Имаше и един саудитски 747 — полет 334, който трябваше да заеме коридор на височина 330. Откъм въздушното пространство на Гърция се приближаваше ДС-10 на „Балеър“ с номер 5040, който щеше да пресече както Танза, така и Айоа. Но той летеше в напълно безопасния коридор 370. В западна посока — към Айоа, летеше един 707 на височина 330 и... *Ето!!!*... Египетски Боинг 737, току-що излетял от Кайро, щеше да пресече контролна точка Айоа на височина 350 точно в 21:47 часа по Гринуич! А това означаваше, че ВВК Алфа 284 ще бъде на същото място по същото време!

— ВВК Алфа две-осем-четири! — включи преподавателя Хамеди.
— Не можете да прекосите Айоа на височина три-пет-нула, заради конфликтен трафик!

— Кайро, тук две-осем-четири. Сигналът заглъхва. Повторете, моля...

Хамеди повтори посланието си още два пъти, но отговорът не претърпя промяна. Превключи на другия преподавател, но резултатът беше същият. В крайна сметка изпусна нервите си, запрати химикалката си в пода и дръпна микрофона към устата си. Този път заговори на арабски:

— „Иджиптеър“ едно-дванадесет, веднага преминете на коридор три-три-нула!

Някой от борда на египетския лайнер потвърди приемането на инструкциите, но го направи на английски и Хамеди изведнъж се почувства дебалансиран, сякаш губеше част от картината. Очите му отново пробягаха по графиката. Египтянинът трябва да слезе на полетен коридор (ПК) 330 и с това конфликтната ситуация се решаваше. Но непокорният американец трябва да бъде наказан. Замисли се върху възможностите, с които разполагаше, но после усети нечий поглед и рязко се обърна. Началникът на смяната му направи знак да се приближи.

*На борда на Скорпион-1 (доскорошен ВВК Алфа 284)
Сряда, 6 март 1991 г., 23:37 ч. (21:37 по Гринуич)*

— Ето го! — екна гласът на Сандра, първа забелязала контролните светлини на приближаващия се ДС-10. Под тях едва-едва пулсираше някакво алено сияние — най-вероятно въртящата се сигнална лампа на корема, но на фона на звездното небе всичко това се виждаше трудно. Светлините обаче най-сетне бяха там, където трябваше да бъдат — на северозапад.

Сандра се чувстваше уморена, но след като Бил Бакъс пожела да остане малко повече пред контролното табло на бордния инженер, тя твърдо реши да не мърда от столчето катапулт преди да започне шоуто.

През последните два часа напрежението беше голямо. Продължаваха да летят във формация с другия С-141, надявайки се швейцарския ДС-10 да бъде по-бавен от предварителните изчисления. От около половин час насам тя се напругаше да хване позиционните рапорти на „Балеър“, като периодически изключваше скрамблерите на радиостанцията и я настройваше на вълната на атинската Контролна кула. Статичният шум беше голям, но тя правеше всичко възможно да улови гласа на швейцарския пилот. В един момент й се стори, че успява, но думите бързо се „скриха“ зад съскането и боботенето. Все още бяха твърде далеч.

В момента екипажът Уестърман-Харис нямаше позивни, но на различните командни пунктове на коалицията щяха да се получат координатите им, маркирани като Скорпион-1.

Преди да си „намокрят краката“ — както наричаха процеса на отделяне от бреговата ивица и прекосяване на големи водни площи, тя преизчисли поне десет пъти часа на прекосяване на Танза. Но всички сметки показваха една и съща цифра — 21:47 по Гринуич. Това означаваше, че ако „Балеър“ прекоси Палеохора по-рано от 21:21, срещата на точка Танза просто е невъзможна. Времето за прелитане между споменатите две точки при скорост 0.78 М е само двадесет и пет минути.

Преди по-малко от двадесет минути, почти над Ел Даба, Сандра най-сетне успя да улови част от координационния рапорт на швейцарския пилот до началниците му в „Балеър“, прозвучал по една

от високочестотните радиостанции. Въпреки пронизващите главата ѝ шумове тя успя да хване най-важното: пилотът на ДС-10 докладва, че са пресекли Палеохора в 21:15 и се насочват на югоизток, по посока на Танза, която ще достигнат в 21:40 — седем минути преди Скорпион-1 да се появи там!

Разбра с болезнена яснота, че летящият в северна посока ВВК Алфа 284 (тоест другият С-141) трябва да предприеме моментална промяна в курса, за да може да достигне „Балеър“ в източна посока. Но тук отново изникна предишната дилема: как да им кажат това, без да го споделят с целия свят? В Египет положително има достатъчно хора с модерни радиостанции, да не говорим за съседна Либия, която злорадо би информирала Багдад за всяка евентуална пречка пред някоя военна операция на американците.

Екипажът на водещата машина с официалните позивни Алфа 284 също беше чул позиционния рапорт на швейцарците и вече беше преценил какво точно трябва да направи, за да мине под ДС-10 при пресичането на маршрутите им над Средиземно море. Прелетяха над Ел Даба, следвани като на въже от Скорпион-1. Уил посегна да включи вградената в щурвала радиостанция, за да заповяда промяна в курса, но в същия миг водещият С-141 предприе остър завой надясно, напускайки курса под перфектен ъгъл. Радиото им отново докладва на кулата в Кайро, че се налага да заобиколят несъществуваща гръмотевична буря.

— Ей на това му се вика майсторско изпълнение! — не успя да сдържи възторга си той.

Цели двадесет и две минути мълчаливо бяха слушали словесния дуел между кулата в Кайро и ВВК Алфа 284. През по-голямата част от този дуел диспечерът се гневеше, а радистът на две-осем-четири му даваше все по-неясни отговори. Но сега настъпваше мигът на разплатата. „Балеър“ 5040 се намираше в перфектна позиция, въпреки че Алфа 284 и мълчаливият ѝ двойник не бяха в такава.

Уил направи нова оценка на разстоянието, което им оставаше, след което включи интерфона:

— Екипаж, говори капитанът. Всеки момент ще си сменим партньора. Отговорник на товарния отсек, накарайте пътниците да пристегнат здраво коланите, вие направете същото! Бординженер, люкът за дозареждане е затворен и затъмнен, нали?

— Тъй вярно, сър.

— Много добре. Да се изключат и всички светлини в пилотската кабина. Товарният отсек, отзад трябва да цари непрогледен мрак! Не искам някой да засече светлинка в люковете, ясно?

— Няма проблем, капитане. Всички тук долу са готови, осветлението е изключено.

— Готов ли си да поемеш управлението, Уил? — обади се Дъг, без да отделя очи от опашката на 284. Двамата пилоти се бяха редували на равни интервали от момента, в който напуснаха Червено море, но през последните четиридесет минути беше управлявал само Дъг.

Леко разтърсване на щурвала отбеляза смяната на пилотите. Уил се приведе напред, избягвайки блясъка на контролните уреди, търсейки удобния момент за отделяне.

— Втори пилот, помниш ли онова анимационно филмче, в което двама брадясали пандизчии висят на върха на пръстите си от покрива на затвора и единият вика на другия: „А сега слушай какъв ми е планът...“.

— Разбира се — кимна с усмивка Дъг.

— Е, в такъв случай слушай какъв е моят план... Заемем ли позиция зад „Съиграча“, ние не можем да наберем по-голяма скорост от нула четири-пет М, просто защото той вече е набрал нула седем-осем, а ние не можем да надхвърлим нула осем-две-пет, нали така?

— Точно така.

— Затова ще се опитам да изчисля нещата така, че да излезем от завоя точно под него. Това означава, че по време на завоя — а той ще бъде страшно остър и стръмен — ще имам нужда от всички възможни наблюдатели, които да указват точното негово и наше положение във всеки един момент. Резервно място, можете ли да заемете позиция зад мен и да го наблюдавате докато аз стартирам.

— Трафик вдясно, капитане — прекъсна го гласът на Дъг.

— Позиция три нула-нула.

Главата му механично се извърна към страничното стъкло откъм страната на втория пилот.

Объркването в главата на Уил беше кратко, но тотално. „Балеър“ летеше от лявата им страна, какъв трафик може да има отдясно?!

— На каква височина, втори пилот? Над или под нас?

— На нашата височина! — извика напрегнато Дъг. — И се приближава!

Предпазният колан на Сандра остро изплющя, младата жена се втурна към страничния илюминатор.

— Уил... — започна Дъг.

— Трафикът е на ниво хоризонт! — прекъсна го напрегнатият глас на Сандра. — Капитане, той действително се насочва към нас!

— Ако е наложително да се издигнем или завием, ще трябва да предупредим две-осем-четири! — изръмжа с напрегнат глас Уил, без да отделя очи от корема на С-141 над главите им. В момента швейцарския ДС-10 беше в позиция десет нула-нула от тях, на разстояние от около петнадесет километра. За да се лепнат за него, както възнамеряваха, трябваше да започнат незабавен завой и да пресекат въображаемата окръжност по най-краткия път. А това означаваше изключително прецизен избор на времето.

— Приближава се бързо, ние сме затъмнени изцяло, а мигащият сигнал на 284 също е изключен! — Дъг протегна ръка към радиостанцията на контролното табло, включи на UHF-1 и приближи микрофона до устата си.

— Две-осем-четири, към нас приближава трафик от посока три нула-нула, курс колизия! Веднага наберете височина, веднага!

Поглед надясно установи ужасяваща близост на въртящата се червена светлина, идваща някъде от туловището на неизвестния самолет. Уил хлъцна, усетил резкия приток на адреналин в кръвта. Трябваше да направи нещо веднага, но машината им беше заклещена под туловището на водещия С-141. Колегата му очевидно се готвеше да изпълни спешната маневра, крилата на огромната машина се разклатиха. В следващия миг фюзелажът се стрелна нагоре и встрани, със скоростта на изстребител.

— Набирай, Уил! — изкрещя Дъг. — *Веднага!*

Дясната му ръка придърпа щурвала заедно с капитана, очите му се затвориха от ужас. Уил легна с цялата си тежест на ръчката за страничен завой и машината остро се наклони надясно. Под тях, буквално на два-три метра, се стрелна опасната светлина на голям пътнически самолет, свистенето на реактивни двигатели изпълни кабината.

Внезапният грохот на самолетни двигатели накара двамата пилоти на полет 112 на „Иджиптеър“ да зяпнат от изненада и ужас. Механичен поглед към уредите ги увери, че летят точно в ПК 350, за който бяха получили нареждане. Нима и някой друг лети в същия коридор?! Капитанът превключи на честотата на контролната кула в Атина и докладва за полетно ниво 350. А когато от кулата нервно изкрещяха, че трябва да лети в коридор 330, лицето му изведнъж придоби пепеляв цвят.

* * *

Дъг рязко се наведе напред, опитвайки се да открие контролните светлини на 284 в небето над тях. Ако колегите в другия С-141 не бяха засекли машината на „Балеър“, те положително щяха да се забият директно в нея.

— Две-осем-четири, не се изкачвайте по-високо от три-шест!

Перспективата да изпратят партньорите си по посока на въздушния сблъсък след като самите те току-що го бяха избегнали на косъм, очевидно проблесна в главите им едновременно с това, което си беше помислил капитанът на другия самолет.

— Разбрано! — отвърна с напрегнат глас той.

Светлините на ДС-10 вече бяха вдясно от тях, малко над полетен коридор 370. Разстоянието до него едва ли беше по-голямо от шест километра и половина — границата, изчислена от бордния компютър, след преминаването на която Уил възнамеряваше да започне плавен завой. Но в момента нямаше време дори да извърне глава към екрана, тъй като джъмбото на „Дъглас“ пресичаше маршрута им почти под прав ъгъл.

Освободил се от капана на 284, Уил започна да прави остър десен завой, наклонявайки крилата под ъгъл от 45 градуса. Не можеше да се отърве от чувството, че е безнадеждно закъснял. Трябваше да заемат позиция под „Балеър“ в момента, в който излязат от завоя, но явно нямаше да успеят. От позицията на Сандра на сгъваемия стол зад пилотските кресла ДС-10 сякаш се спускаше надолу. Това продължи само няколко секунди, после машината плавно зае хоризонтално положение. Уил излезе от завоя и насочи тежкия С-141 по същия курс,

но вече всички бяха наясно, че са прекалено назад, за да останат незабелязани от радарите.

Уил включи метеорадара и го фиксира на разстояние осем километра, после се пресегна към централната конзола и изправи антената до максимално горно положение, опитвайки се да „види“ самолета цел. Силуетът на ДС-10 изведнъж изскочи на екрана на централния радар, на разстояние около километър.

Алармата в главата на Дъг се включи секунда преди Уил да изрази опасенията си на глас:

— Ако останем без прикритие повече от минута, ще изскочим на екрана на всеки радар в района на източно Средиземно море!

Ръчките за оборотите почти опираха в ръба на арматурното табло, бординженерът видя как оборотомерите преминават отвъд ограничителната червена черта, кракът му механично натисна педала, с който се включваше вътрешната връзка:

— Претоварване на всичките четири мотора! — извика той. — Върнете газта на две-точка-две-нула, сър!

Дъг побърза да се подчини, отбелязвайки, че светлините на ДС-10 си останаха на почти същото разстояние. Приближаваха го, разбира се, но го правеха твърде бавно и металната обшивка на корпуса отразяваше лъчите на поне дузина граждански и отбранителни радари, които стигаха до тях с видимо отклонение от сигналите на „Балеър“ 5040. Ако тези разлики не изчезнеха в рамките на два-три оборота на радарния лъч, някой долу непременно щеше да обърне внимание на аномалията.

— Какъв е песимистичният сценарий, Уил? Прехващане от сирийски изстребител? Знам, че иракчаните няма да посмеят да вдигнат свой самолет във въздуха.

Мъжът в лявото кресло само кимна с глава. Очите му останаха заковани в ярко осветения пътнически лайнер, който вече беше на няколко метра пред и леко над тях. Гласът му прозвуча по-бавно и спокойно, макар че все още не бе прочистил системата си от внезапния приток на адреналин.

— Нямам намерение да намалявам скоростта преди да заемем позиция точно под него. Бъди готов със спойлерите, втори пилот. Образно казано, ще заема позиция под него с „мръсна газ“, след което „ще набия спирачки“.

— Не забравяй засмукващия ефект, Уил — обади се предупредително Дъг. — Остави достатъчно вертикално пространство.

По устав екипажите на ВВК трябва да се обръщат един към друг по длъжност, а не по чин или на малко име. Най-редовни нарушители на това правило са именно запасняците, много от които са приятели от години и в напрегнати ситуации просто не могат да използват друго, освен личните си имена.

— Разбрано — беше краткият отговор от лявото кресло.

Туловището на ДС-10 изведнъж се втурна към тях, разстоянието се скъсяваше с поне тридесет възела в час. Бяха изминали не повече от тридесет секунди от раздялата им с предишния „партньор“ и вече бързаха да се скрият под новия, със скорост от близо един километър в минута. Оставаха им още тридесетина секунди, след което можеха да синхронизират скоростта с нищо неподозиращия ДС-10.

Дъг разкопча предпазния си колан и почти легна върху арматурното табло, за да може да вижда опасните светлини на швейцарската машина, които бавно се наместаха над тях.

— Сега! — извика той.

Уил рязко намали оборотите и двигателите засвистяха почти на празен ход. Ръчката на спойлера бе свалена до нормално полетно положение и това доведе до прибиране на големите задкрилни площи, които действаха като спирачки. С-141 се разтърси от внезапна конвулсия, носът понечи да се вирне нагоре, но твърдата ръка на Уил остави височината непроменена.

Огромният джъмбо сякаш се плъзна назад и зае позиция директно над тях, след което застина. Скоростта на двете машини влезе в пълен синхрон, контролната лампа на опашката отгоре застина малко пред челното стъкло на транспортния самолет.

— Прибери спойлерите напълно! — обади се Дъг, продължавайки да гледа право нагоре, но за сметка на болезнено разтеглените вратни мускули.

Уил рязко повдигна ръчката на спойлерите, подаде газ и четирите двигателя синхронизирано се върнаха в оптимален режим. С-141 бързо възстанови гладкостта на полета си. С няколко леки и плавни движения на щурвала Уил го наместа под швейцарския ДС и на практика повтори маневрите, които бяха нужни за контакта с аероцистерната преди малко.

— Най-странното в цялата работа е, че онези горе и хабер си нямат за присъствието ни — подхвърли с леко удивление Дъг.

— И точно по тази причина трябва да ги дебнем като ястреби — предупредително го изгледа Уил. — Те могат да се гмурнат когато пожелаят — просто защото знаят, че са сами в небето — могат и да започнат да набират височина. А ние сме си под тях и трябва да останем там.

Отпуснал се на мястото на бордния инженер, Бил щракна някакъв ключ и с недоумение се втренчи в електрическото табло. Налагаше се да докладва за поредния проблем.

— Капитане, тук бордният инженер.

— Слушам те.

— Налага се да изключа първи генератор, сър. До този момент работеше в нестабилен режим, състоянието му продължава да се влошава.

Уил се обърна към своето табло, огледа го и подхвърли:

— Но другите три са в ред, нали?

— Абсолютно.

Кимна в знак на съгласие, интерфонът утихна. Бил разкачи кабелите на повредения генератор и двамата пилоти направиха бърза проверка на елтаблата пред уредите за управление. На около шестстотин километра пред тях и все още отвъд линията на хоризонта лежеше Близкоизточната брегова линия. Самолетът на авиокомпания „Балеър“ щеше да прелети над Бейрут и Дамаск, а след това да пресече иракската граница и да поеме по най-късия път към Багдад. И през цялото това време нямаше да има и най-малка представа за безмълвния партньор отдолу.

В същото време обаче полетът му щеше да бъде следен от радарите на няколко държави, които в никакъв случай не биха приели тъмната машина под него като някаква приятелска шега.

— Е, капитане, успяхме ли? — подхвърли най-сетне Дъг, следейки внимателно лицето на приятеля си.

Уил не бързаше да отговори. Очите му механично проследиха движенията на Сандра и Бил Бакъс, които си смениха местата на втория ред, после бавно се извъртяха по посока на Дъг. На устните му се появи уморена усмивка и той бавно поклати глава:

— Не знам. За повече от минута бяхме останали далеч назад, незащитени от нищо. Кулата в Кайро трябва да ни е засякла.

— И какво следва да очакваме?

— Може би ще се направят, че нищо не е станало — въздъхна Уил, след което махна с ръка по посока на Ливан и Сирия: — А онези може би не...

Едно е сигурно, добави на себе си той. Аз бях прекалено уверен, че ще мога да дърпам конците, ама май не се получи!

* * *

Фарук Хамеди вдигна глава в момента, в който на вратата отново се появи фигурата на началник-смяната.

— Информирахме Атина и те ще санкционират ВВК Алфа две-осем-четири за нарушаването на полетния коридор.

Хамеди махна с ръка към радарния дисплей.

— Когато този „Балеър“ се размина с ВВК, имах чувството, че някой лети буквално зад гърба на „Балеър“ — сподели той. — Това продължи около минута и завърши с нещо като подскок на екрана, което говори за вторичен вихър. После всичко стана нормално. Все пак предлагам да уведоим контролната кула на военните.

Началник-смяната замислено се почеса по брадичката. Спомни си как преди време беше алармирал военните за нещо нередно на радара и те вдигнаха двойка изстребители за спешна проверка. Не откриха нищо и язвително го посъветваха да се научи да разчита сигналите на радара си. Инцидентът не беше от най-приятните.

— Докато не се увериш, че на екрана има нещо с точни координати, значи нищо не си видял! — отсече той и Хамеди покорно кимна с глава.

ШЕСТА ГЛАВА

Полетът на Скорпион-1

Четвъртък, 7 март 1991 г., 02:20 ч. (23:20 по Гринуич)

Шакир Абас рязко се изправи и главата му влезе в болезнено съприкосновение с малката кислородна бутилка, закрепена над тясната койка за почивка. Ужасната картина на жена му, теглена от неколцина мъже в униформи, бавно започна да избледнява в съзнанието му. Сърцето му обаче продължаваше да блъска в бесен ритъм, умът му се напъваше да открие начин, по който да я спаси. Но сънят беше объркан и изпълнен с противоречия. Салия беше облечена в сватбената си рокля, красива както винаги, но лицето ѝ беше разкривено от ужас. Изправена на крачка от него, тя беше захвърлила воала си, а устните ѝ зададоха безмълвния въпрос „защо“.

Разтърка очи и направи опит да се хване за действителността.

Слава богу, това беше само сън! — рече си той. — Трябва да се успокоя!

Цицината, получена от стълкновението със стоманената бутилка, най-сетне напомни за себе си. Той вдигна ръка, опипа я и с облекчение установи, че кръв няма. Продължаваше да трепери, но не знаеше дали е от кошмарния сън, или от вибрацията на тежката машина.

Отново огледа миниатюрната клетка и изпита благодарност, че му бяха предоставили място, на което може да полегне. В същото време се запита как е възможно нормален човек да си почине на толкова малка площ. Койката висеше от тавана, разположен на около два метра от металния под на товарния отсек. Реалното място за почивка беше празното пространство над пилотската кабина, в което едва се побираха две тънки дунапренени дюшечета, плътно заобиколени от брезентови торби със спасителни пояси и друго оборудване за спешна помощ.

Беше прекалено тясно, за да изправи гръб и той предпочете отново да легне. Очите му започнаха да изследват боядисаните в сиво

решетки на климатичната инсталация и дебелите снопове кабели, прикрепени към металната стена. Вероятно те командват кормилните плоскости на опашката, съобрази той.

Сухата жегла беше нетърпима и почти не се отличаваеше от тази в пустинята. Тялото му беше прекалено затоплено, изгаряше го жажда. Беше добре, че успя да подремне, въпреки кошмарите, които беше сънувал. Това стана възможно единствено благодарение на малките жълти запушалки за уши, които отговорникът на товарния отсек милостиво му беше отпуснал.

Затвори очи и направи опит да възстанови образа на жена си, в душата му отново нахлу вълна на страх и отчаяние. Ако мисията успее и го върнат обратно в Саудитска Арабия, как ще установи връзка със семейството си? Няма ли да бъде арестуван от Коалиционните сили, или от самите саудитци? Дали ще му дадат политическо убежище? Вероятно ще дадат разрешение на семейството му да се установи там, но как ще го измъкнат от Ирак? Какво ще стане, ако Саддам не бъде свален от власт? Какво ще стане, ако някой се е сетил да свали пръстови отпечатащи от онзи обгорен труп, който бе оставил вместо себе си? И още, и още...

Някой го хвана за дясната обувка и рязко я извъртя. Той понечи да се надигне, но този път навреме се сети за кислородната бутилка и задържа движението си. Надникна от полулегнало положение и видя отговорника за товарния отсек, стъпил на металната стълбичка и вдигнал глава към него.

— Започваме подготовка за спускане, викат ви в кабината — изкрещя с всичка сила той.

— Какво? — Шакир бръкна в ухото си, измъкна тапата и направи знак на младежа да повтори думите си.

— Казах, че е време за ставане, сър. Започваме снижение.

* * *

Дъг Харис натисна копчето на високочестотната радиостанция UNF-1 и прекъсна дразнещия шум, предизвикан от статичното електричество. Подобно на колегите си пилоти на ВВК С-141, и той се беше наслушал на тези проклети шумове — в неговия случай повече

от двадесет години. Поклати глава и се извърна към дясното странично стъкло, изразявайки безадресното си недоволство. Как е възможно в ерата на сателитните комуникации да се ползва технология от Корейската война!

Въпросът, разбира се, не се отнасяше за използването на приборите за нощно виждане.

Дъг стрелна партньора си на лявото кресло и включи интерфона.

— Получихме сигнала, одобряващ старта на операцията — информира го той. — Хвана се много трудно, тъй като е излъчен от Крофтън на честота едно-едно-две-едно-пет в горната част на скалата.

Уил кимна с глава. На всеки четвърт час през последните два дни голяма част от радионавигационната апаратура на американските ВВС излъчваха серия от кодирани послания, повечето от които до този момент звучаха като абсолютни безсмислици. Като например „Здравец пълзи към Алфа Чарли Зулу“ — едно словосъчетание, предназначено единствено за полковник Уил Уестърман и неговия екипаж и означаващо разрешение за навлизане във въздушното пространство на Ирак — нещо, което те щяха да направят след по-малко от две минути.

Силуетът на ДС-10 над тях леко се наклони наляво. Уил плавно повтори тази едва доловима корекция в курса. До този момент не ги бяха разкрили. Екипажът на „Балеър“ 5040 поддържаше нормална радиовръзка с контролните кули в Ливан, Сирия, а вече и с тази в Ирак, въпреки все още твърде слабия сигнал. Никой не показва с нищо, че подозира за съществуването на Скорпион-1.

Досега.

Дъг го стрелна с поглед, но не каза нищо. Беше прекалено зает да поддържа позицията под ДС-10, който вече два часа монотонно се полюшваше над главите им. Няколко стари щурмански карти, залепени върху челното стъкло пред пилотите, имаха за цел да ги предпазват от влудяващата червена светлина на контролния прибор, монтиран в корема на швейцарската машина. Набразденото лице на приятеля му придобиваше странни червеникави отблясъци и изглеждаше неузнаваемо.

От връхлитането му в ламаринената барака на ЦУП и сблъсъка му със стария приятел бяха изминали едва седем часа. Всъщност, Уил беше най-добрият му приятел, но дали все още е такъв — особено след толкова дългото прекъсване на контактите между тях? Как могат двама

души да бъдат близки без изобщо да се виждат и разговарят? Бавно осъзна, че цели седемнадесет години беше избягвал да потърси отговор на този въпрос.

Нощното небе под джъмбото на Дъглас все още можеше да се види. Луната беше почти пълна, светлината ѝ нахлуваше на меки вълни през прозорчето на втория пилот. Яркият диск сякаш се беше закачил за вертикалния стабилизатор на швейцарската машина, който се очертаваше под прав ъгъл в теменуженото небе. Липсата на облачно покритие щеше да направи още по-труден нощния рейд на командосите, който трябваше да започне веднага след кацането на вражеска територия. Прогнозите за района на кацане обаче бяха по-оптимистични — те предвиждаха плътна облачна маса на височина хиляда и осемстотин. Достатъчно солидно прикритие за захождащата към земята машина и съвсем недостатъчно за командосите, които трябваше да се разгънат на пустинния път.

— Екипаж, в момента пресичаме границата — прозвуча гласът на Уил.

Далеч под тях тъмнееше територията на Ирак.

* * *

В 23:30 по Гринуич — 2:30 сутринта в Багдад, един изтощен войник от противовъздушната отбрана на Ирак гледаше безполезните линии и светли фосфоресциращи петна върху един от радарните екрани пред себе си. Той и още осем души негови колеги дежуреха във фургона с радарни и други комуникационни инсталации вече няколко дни поред, опитвайки да маскират дейността си като обикновени действия на цивилни авиодиспечери. Истинската им задача беше свързана с целите на военното разузнаване, но всички бяха изнервени, тъй като имаше голяма опасност да станат обект на въздушен удар от страна на американците.

Повечето от колегите му бяха мъртви — най-вече онези, с които бе карал курсовете за оператори на радарни системи. Американците методично унищожаваша всички радари с военно предназначение, ликвидирайки по този начин скъпоструващата комуникационна система на Саддам и лишавайки военачалниците му от важна

информация. Този пункт беше един от последните и би трябвало да не го закачат — разбира се, ако го приемат за граждански. Човекът пред екраните беше толкова уморен, че приемаше почти равнодушно опасността да загине на място. При много от предишните подобни инциденти нападението идваше изневиделица — някоя „умна“ бомба, изстреляна от невидим бомбардировач на врага, поразяваше радарните инсталации без никакво предупреждение, но с убийствена точност.

В момента радарът беше блокиран. Американците го бяха правили през цялата нощ, на равни интервали. Всички бяха възбудени при първия епизод рано вечерта. Поради липсата на телефонна връзка с командването, новината беше изпратена там по специален куриер. Американците готвеха нещо, в това не можеше да има никакво съмнение!

В момента в който спираха силните смущения, той опипваше с безкрайно внимание небето в обсега на радара, но не намираше нищо необичайно. В началото командирите му бяха на мнение, че смущенията са прикритие за нов удар на Коалиционните сили, но той не мислеше така. В сводките не се споменаваха за сражения, за бомбардирани градове, за изстреляни ракети „Скъд“. Всичко беше спокойно. След петнадесетина блокировки на радарите стана ясно, че целта на американците е да смущават комуникациите на Саддам, а не да прикриват някаква военна операция.

Няколкостотин километра на запад, невидим поради „шума“ в радарната картина, командирът на Скорпион-1 разчиташе именно на такова заключение от страна на иракчаните.

* * *

Уил премина към плавно снижение и туловището на ДС-10 най-сетне започна да се издига над фиксираната си позиция, обхваната от челното стъкло. Скоростта на С-141 стремително нарасна и се приближи до червената граница на 0.825 М. Благодарение на компютъра кривата на снижението беше изчислена по перфектен начин и машината щеше да остане в „сянката“ на „Балеър“ достатъчно дълго, за да се скрие под нивото на радарния обсег.

Ръката му легна върху ръкохватката за управление на спойлерите и плавно започна да я придърпва назад и надолу. Всички на борда усетиха как спойлерните панели се изпречиха срещу въздушния поток в горната и долната част на крилете и започнаха да действат като спирачки. Самолетът започна да се тресе, спускането стана по-стръмно, но скоростта остана в допустимите параметри.

Приведена над инструменталното табло на бординженера, Сандра се бореше с променящото се налягане в кабината, докато Дъг се намръщи и изви врат нагоре, за да проследи отдалечаващите се светлини на ДС-10. Наложиха се да придържа с ръка странната комбинация от шлемофон и очила за нощно виждане, с която бе „украсена“ главата му. Основните инструменти на таблото между двамата пилоти бяха облепени със специална, намазана с цветен гел хартия, за да не пречат на приборите за нощно виждане.

Носът на огромния самолет беше наведен надолу, полетната височина от 10 000 метра бе изоставена и машината стремително губеше височина — някъде с около 2700 метра в минута. Уил поддържаше скоростта в близост до червената зона, като боравеше със спойлерите и оборотите на двигателите, които бяха намалени почти до празен ход.

— Осем хиляди метра — оповести гласът на Дъг. Цифрите на висотомера се въртяха с главозамайваща скорост.

Бил Бакъс се надигна от мястото си и протегна ръка към електронния „пейджър“ на главния компютър, който следеше параметрите на пустинното шосе, върху което трябваше да се приземят. Компютърът послушно начерта една бяла линия върху радарния екран, която сочеше най-прекия път от моментното им положение до мястото за кацане. Това стана възможно благодарение на действията на главния пилот, който преди малко бе превключил радара на обхват 250 километра. В момента се намираха на около осемдесет километра от целта.

— Окей, бординженер, тук капитанът. Готов ли си с портативния?

Бил Бакъс вдигна малкия приемник-предавател, който работеше в УКВ обхвата. Уил се обърна да го погледне и кимна с глава. Някъде там долу ги чакаше член на екипа командоси, спуснат с парашут предишната нощ.

— Хайде, включвай позивните!

Бакъс кимна и натисна бутона на предавателя. В ефира излетяха няколко кратки кодирани думи. Отговорът беше бърз и ясен, информацията потече в плътен поток.

— Готови са и чакат, сър — започна да я препредава Бил. — Маркерите са по местата си, трафик по пътя няма, началото и края на периметъра се охраняват.

— Благодаря.

— Пет хиляди — обади се Дъг.

Скорпион-1 плавно навлезе в млечносивата пелена на облаците, която започна да гаси ярките звезди по небето. След няколко минути сляп полет облаците се разкъсаха. Височината беше около 1500 метра и продължаваше да се топи. На осемстотин метра трябваше да направят завой, а координатите им трябваше да отговорят на позиция осем километра северно от магистралата и двадесет и пет североизточно от подземната лаборатория, която командосите трябваше да ударят.

Уил хоризонтира машината на височина 150 метра, прибора спойлерите и намали оборотите до минимум. Скоростта бързо намаля до 300 възела, продължавайки да спада.

— Стигнахме точката на завоя, пилот — извика Дъг и погледна надясно в непрогледния мрак. На далечния хоризонт потрепваха няколко бледи светлинки, но те не носеха информация за релефа на пустинния терен, пътищата и евентуалните сгради край тях. На всички беше ясно, че ще направят заход, известен между пилотите като „черна дупка“ — без ориентири, без указания от земята, при висок риск да бъдат засечени от противника.

— Слагай очилата и шлемофона, Дъг! — извика Уил и махна с ръка към скута му.

Вторият пилот мълчаливо се подчини. Бинокълът за нощно виждане NVG-6 щракна на място, сержант Бакъс се наведе напред и поклати глава. С този странно изглеждащ уред на главата, полковник Харис приличаше на беглец от треторазреден научнофантастичен филм. Дъг нагласи контролните копчета и пред очите му се появиха странни избелели петна на тъмен фон. Те се дължаха на апаратурата, която усилваше многократно всеки източник на светлина, колкото и незначителен да е той. Бяха я тествали по време на полета, но

проследяването на обекти и препятствия на повърхността щеше да е нещо коренно различно.

Там някъде трябваше да има асфалтиран път, в приблизителна посока изток-запад. Самолетът поддържаше курс на юг и следователно трябваше да го пресече. И това щеше да стане, тъй като апаратурата за нощно виждане беше в състояние да го засече бързо, въпреки липсата на пряка лунна светлина. Така беше на теория.

Но на практика се оказа, че пътят просто го няма.

— Нищо — включи се в интерфона Дъг. — На какво разстояние от него трябва да сме в момента?

— Пет километра. Би трябвало вече да го виждаш, въпреки че летим на триста метра.

— Нищо подобно — поклати глава Дъг. — Виждам някакви линии, вероятно са жици. Виждам някаква постройка вдясно, но път няма. Ние търсим магистрала, нали? Поне така беше изписана на картите.

— Става въпрос за пустинен вариант на магистрала, но със сигурност е асфалтирана — уточни Уил. — Би трябвало да сме почти над нея.

— Я по-добре и ти си сложи очилата — предложи Дъг. — Аз решително не виждам нищо, което да прилича на шосе!

— Поеми управлението — кимна Уил и започна да наглася прибора за нощно виждане върху шлемофона си.

Дъг механично хвана щурвала и сведе очи към скоростомера и оборотите на двигателите. Губеха височина с около двеста възела в час, готови да спуснат колесниците и задкрилките в момента, в който засекат шосето.

Дъг напрегна ум да обхване всички възможни ситуации. Ако не са на точното място, значи са направили грешка в изчисленията, или навигационните системи са били повлияни от инерционните фактори.

В слушалките се появи гласът на Уил:

— Обръщаме на сто и осемдесет градуса, посока север. По всяка вероятност сме се отклонили прекомерно на юг.

Дъг напрегна поглед към белите петна и направи опит да си представи как би изглеждало едно шосе. Инстинктът му казваше, че то все още е пред тях.

— Не е ли по-разумно да продължим още малко? — подхвърли в микрофона той.

Отговорът откъм лявото кресло беше категоричен:

— Не. Прелетели сме над него без да го видим. Трябва да се върнем обратно.

— Откъде си толкова сигурен? — продължаваше да се колебае Дъг. — Нека минем още няколко километра, просто за всеки случай.

— Да виждаш нещо директно пред нас? — раздразнено изръмжа Уил.

— Не, но...

— В такъв случай обръщай шибания аероплан!

Дъг прехапа устни, помълча за миг, после решително тръсна глава:

— Дай ми още пет километра, капитане!

Отляво му отвърна изненадано мълчание. Изтекоха няколко безкрайно бавни секунди, после:

— Добре, имаш ги...

Шумовият отпечатък на огромния самолет беше абсолютно безспорен. Всяка военна част в околността щеше да се вдигне под тревога от пронизителното свистене на мощните реактивни двигатели, независимо от изключените контролни светлини. Уил си даваше сметка, че не бива да се приближават на по-малко от петнадесет километра от лабораторията, но ако бяха объркали координатите...

Насочи очи напред и се напрегна до крайност. Отчаяно му се искаше да види нещо, което наподобява път, но под крилата се точеше монотонният пясък на пустинята, тук-там осеян с хилави храсти. Край, бяха се отдалечили достатъчно!

Очаквайки възраженията на Дъг, той взе решение да се обърнат обратно на север, но за негова изненада вторият пилот се подчини без да каже нито дума. С-141 започна плавен десен завой, носът му започна да се обръща в посока югозапад. Напрежението бързо се покачваше.

— Там! — изведнъж изкрещя Дъг. — Право пред нас, капитане, виждаш ли го? Това е път!

Уил присви очи и го видя.

Без да чака заповед, Дъг направи максимално остър десен завой и изправи крилата точно над тънката черта на пътя. В следващия миг в

слушалките екна гласът на Бакъс:

— Наземният екип съобщава за шум от реактивни мотори от изток, сър. Това трябва да сме ние!

Секунда по-късно от двете страни на шосето светнаха ярки точки. За невъоръженото око тези слаби флуоресцентни излъчвания бяха почти невидими, но през увеличителните стъкла на NVG-6 си бяха като нормалните светлини, очертаващи всяка писта. Маркерите се губеха далеч напред, очертавайки по отличен начин коридора за кацане.

— Задкрилки долу, колесник спуснат, започваме проверки преди приземяване — монотонно се разпорежи Дъг. Лявата му ръка издърпа ръчката на задкрилките, дясната стори същото с механизма за спускане на колесниците. Уил усети тласъка, последван от свистенето на въздуха в шахтата на челния колесник, разположена точно под тях. Оборотите бяха намалени до минимум, земята бързо се издигаше насреща им.

— Задкрилки за кацане! — извика Дъг и издърпа ръчката докрай. — Командир, поемаш!

— Разбрано, задкрилки за кацане — повтори Уил. — Продължавай да управляваш, втори пилот, аз съм зает с наблюдение. Няма причини да си предаваме управлението.

— Разбрано — кимна Дъг. — В такъв случай се насочвам за кацане. — Гласът му остана равен и спокоен, в дълбоко противоречие с напрежението, което изпитваше. — Бординженер, започвайте доклада си. Каква е скоростта ми в момента?

— Сто и четиридесет — отговори Бакъс. Лишен от прибор за нощно виждане, той бе насочил цялото си внимание към уредите, най-вече към висотомера и скоростомера. Задачата му беше да информира пилотите за техните показания, тъй като те бяха изцяло заети с маневрите по приземяването.

— Сто тридесет и пет, първи контролен маркер при сто и тридесет, сър — напомни Бакъс. — Височина сто метра, продължава да намалява.

Дъг кимна, въпреки че никой не можеше да го види. Вече бяха прекалено близо. Първите луминесцентни тръби се плъзнаха от двете страни на кабината.

— Исусе, Уил — загрижено промърмори той. — Сигурен ли си, че настилката е достатъчно широка, за да стъпим на нея с главния колесник?

— Широчината ѝ е тринадесет метра, колесникът има нужда от девет — отвърна уверено Уил. — От двете ѝ страни има широки ленти плътно трамбован пясък.

— Сто тридесет и два взела, почти на маркера, височина тридесет, ъгъл на снижение хиляда и триста. Сваляй на хиляда, височина тридесет, скорост на маркера, сваляй на осемстотин, двадесет метра, петнадесет, осем...

Дъг направи едва доловимо движение с щурвала, носът лекичко се повдигна нагоре и самолетът тежко кацна върху пътната настилка.

— Спойлери! — изкрещя той и Уил рязко издърпа голямата Т-образна ръчка, която задействаше големите подвижни плоскости на крилата, известни като спойлери. В същото време Дъг натисна щурвала напред с цялата тежест на тялото си, за да не повлече опашката. Оборотите спаднаха до празен ход. Предварително бяха решили да не използват обратната тяга за убиване на скоростта, тъй като при такива случаи грохотът на моторите се чува на десетки километри.

Ръцете му стискаха щурвала, опитвайки се да оберат всички луфтове. Пътят се оказа покрит с бетон, между двете му платна имаше прекъснатата линия. Испита леко учудване от факта, че колелата продължават да се вменстват в рамките му.

— Исусе, това под нас е тесничко, капитане! — извика той. — Скорост?

— Сто и пет.

Дъг протегна крака и положи ходилата си върху спирачните педали. Задействането им беше толкова рязко, че всички в кабината политнаха напред и увиснаха на предпазните колани.

— Изключвам първи и четвърти — обяви Уил и пръстите му пъргаво прещракаха ключовете за горивото и електрическото захранване. — Вратите задействани, товарен отсек, готови за отваряне. Гледайте къде стъпвате. Втори пилот, скоростта ти е осемдесет взела.

Петдесет метра зад тях отговорникът на товарния отсек вече беше заел позиция до сгъваемата рампа за товаро-разтоварни операции. Разкراчил крака, той се бореше с инерцията от бързо

намаляващата скорост и се задържаше в близост до кабинката, от която се управляваха вратите. Вътрешната херметизираща плоскост бе прибрана в тавана още в момента в който заходиха за кацане. Сега оставаше само да задейства верижната система за спускане на рампата. В пилотската кабина Уил пое управлението на вече приземилата се машина, завъртя кормилото и челният колесник стъпи на твърдата като камък пясъчна настилка извън платното. С помощта на една проста маневра и включване на заден ход той имаше намерение да върне самолета обратно на пътя, но обърнат обратно на изток и готов за излитане. Четирима командоси чакаха в опасната част, готови да помогнат за спускането на рампата в момента, в който замлъкнат двигателите. Бронетранспортърите и танкетата „Брадли“ изреваха с моторите си, напълно готови за излизане. В тях бяха всички командоси плюс доктор Абас, заел място в третата машина.

Навън цареше пълна тъмнина. Уил спря самолета, натисна педала за паркиране и изключи двигатели две и три. Само две минути по-късно първият бронетранспортър изскочи от утробата на огромния транспортен самолет и пое по предварително начертания си маршрут. Бързината, с която действаше щурмовият отряд, беше направо смайваща. Хората работеха в абсолютен синхрон, като по часовник.

Уил смъкна шлемофона и приборите за нощно виждане, същото направи и Дъг. Без да губят време, двамата се заеха с рутинната проверка на апаратурата след кацане. В кабината цареше непрогледен мрак, тъй като акумулаторите бяха изключени заедно с двигателите. От съображения за сигурност ПДБ — малкият реактивен мотор зад лявото колело, който при нормални обстоятелства осигуряваше необходимата електрическа енергия и стъстен въздух по време на престой, също беше изключен.

Дъг огледа арматурното табло за последен път — повече мислено, отколкото със зрението си. Бяха извършили всички операции по изключване на системите, но нещо продължаваше да го тревожи. Имаше неприятното усещане, че са забравили нещо важно и това усещане му пречеше да възстанови душевното си равновесие.

Тишината беше оглушителна. Воят на турбините и многобройните хидравлични помпи постепенно заглъхна, отстъпвайки място на бързо затихващия грохот на бронираните машини. След малко и той изчезна. След шест часа непрекъснат и оглушителен шум

беше странно да чуят скърцането на седалките или прелистването на някой от бордните дневници — най-силните звуци в цялата затъмнена кабина.

Уил се стресна от нечие присъствие, но още преди да реагира, под носа му щръкна протегната ръка.

— Добре дошъл в Ирак, полковник!

Новодошлият включи фенерче-писалка, насочи лъча към лицето си, после побърза да го отмести към пода. Другата му ръка смъкна черната плетена шапка, разкривайки една съвършено гола глава. *Прилича на Мистър Мускул от рекламата за перилни препарати*, рече си Дъг.

— Сержант Дейл Джонсън от бойните подкрепления на вашите услуги, сър. Радвам се, че успяхте да ни откриете.

Уил изпусна една въздишка на облекчение и попита:

— Всичко ли е наред при вас, сержант?

Джонсън се ухили и под малките му шпионски мустачки се разкриха два реда ослепително бели зъби. Това бог знае защо малко го състари и Дъг му даде някъде около тридесетте. Говореше с подчертан оклахомски акцент.

— Преди около един час откъм посоката на предполагаемата мишена се появи някаква камионетка. Ние спряхме поставянето на маркерите докато отmine. На около километър източно оттук има черен път, който пресича шосето, върху което кацнахте. Шофьорът, който и да е бил той, не забеляза абсолютно нищо и ние го оставихме да продължи. След това затворихме шосето на шест километра източно оттук, като прокопахме една плитка канавка през него с помощта на пластични експлозиви. Всеки глупак би могъл да я заобиколи, разбира се, но тя все пак би го забавила. Двама от моите хора пазят в началото на възможните заобиколни маршрути. А на запад пътят просто свършва — опира в една огромна пясъчна дюна на петнадесетина километра оттук.

Уил кимна. Чертите на лицето му едва-едва се виждаха на слабата светлина на фенерчето писалка. Настъпи напрегната тишина. Сержантът напразно се опитваше да разбере какво искат да чуят двамата пилоти.

— О, и още нещо — подхвърли след няколко секунди той. — В близост до мишената не се наблюдава раздвижване. Охраната се

състоеше от четирима души, тихо отстранени от моите хора преди около половин час. В момента те са пред бункера и очакват появата на командосите. Току-що говорих с тях по радиото. Момчетата от Делта Форс няма да срещнат никаква съпротива в периметъра.

Дъг, който се беше завъртял назад заедно с креслото си, плесна с длан по облегалката, на лицето му се появи усмивка.

— В качеството си на пилот от „Юнайтед Еърлайнс“ трябва да призная, че никак не ми е приятно да се навъртам около пътници, които бих окачествил като „екип на Делта Форс“.

Джонсън не успя да отвърне, тъй като Уил направи крачка напред и посочи с пръст към Дъг:

— Полковник Харис е от запаса, сержант — подхвърли с пренебрежение той. — Преди да бъде повикан под знамената летеше за „Юнайтед“ и правеше куп пари.

— Същото правя и когато не ме викат за спешна мисия в тила на врага, включваща кацане и излитане от голо поле — язвително добави Дъг.

— О, така ли? — шашна се окончателно сержант Джонсън, който явно не можеше да включи на вълната на старите приятели.

Уил започна сложна маневра за измъкване от командирското кресло, която принуди сержанта да се отдръпне. Дъг го последва, предпочитайки да прескочи подвижното столче зад гърба си.

— Безопасно ли е да разговаряме навън? — попита Уил.

— Разбира се — кимна Джонсън.

Тримата излязоха в пустинната нощ. Въздухът беше свеж, с едва доловима миризма на изгорял керосин, която лекият ветреца носеше откъм изпускателните тръби на двигателите.

Уил дръпна ципа на коженото си яке и направи опит да натика юмруци в неудобните му, хоризонтално изрязани джобове. Облаците бяха плътни, местоположението на луната личеше само по един малко по-светъл кръг. На земята цареше почти непрогледен мрак, в който лицата на Дъг и сержанта не бяха нищо повече от леко размазани светли петна. Отговорникът на товарния отсек дрънчеше с някакви вериги в дъното на трюма, пясъкът под пилотските ботуши на Дъг отчетливо пропука и се смеси с пукането на охлаждащите се ауспухови тръби. Не се виждаше нищо, но безразборната употреба на електрически фенерчета изглеждаше истинска лудост.

— Вчера ли се спуснахте тук? — попита Дъг.

— Да, сър — кимна сержантът. — Скок от типа ХА-ХО^[1], ако се досещате какво имам предвид... Един С-130 хвърли четири от нашите четириколесни мотоциклета, а ние скочихме от друг — на височина шест хиляди метра и разстояние сто километра оттук, което преминахме в полет тип „хвърчило“ и се приземихме според сигналите на предавателя, монтиран в едното хъмви^[2]. Всичко се получи чудесно, ако не броим удара при отварянето на парашута, който на такава височина е страхотно болезнен. Падането е като на камък, знаете...

— Тук нещо не ми е ясно — подхвърли Дъг. — След като вчера сте използвали обикновени С-130, защо днес трябваше да кацаме с тежкия С-141?

— Сър, зная само това, което началството благоволява да сподели с мен. Казаха, че американските самолети могат да летят над цялата територия на Ирак, но ООН не разрешава никакво кацане, с изключение на хуманитарни или спасителни мисии. Двойка С-130, които изскачат от облаците и кацат наред пустинята ще бъдат видими отдалеч, особено ако идват от юг — както ние го направихме вчера.

— Но С-130 могат да летят на изключително малка височина.

— Не чак толкова, сър. Вероятно ги бъркате с хеликоптерите „Нисък паваж“, които дори нощем могат да летят на височина от петнадесет метра. Но те имат съответното оборудване за такива полети.

— Защо тогава не използвахте тях?

— Не са достатъчно големи, за да пренесат техниката за този удар, сър.

Дъг кимна и извърна глава към невидимия хоризонт — един жест, останал невидим за сержант Джонсън.

— А какво правихте през деня? — попита след известно време той и отново се обърна към сержанта.

— Замаскирахме превозните средства, изкопахме една голяма дупка и се мушнахме вътре, като отгоре разстлахме една маскировъчна мрежа. После монтирахме малката си сателитна антена и зачакахме. От мястото си имахме отлична видимост по посока на бункера и непрекъснато ги наблюдавахме. А от екипите на АУАКС чакахме информация относно пристигането ви.

— Значи скок ХА-ХО, а, сержант? — иронично подхвърли Дъг.
— Никога няма да разбера защо един нормален човек ще пожелае да скочи от една безупречно летяща машина.

— Защото не вярваме в уменията ви да кацате безопасно, сър — засмя се Джонсън. Това вече беше позната територия, просто защото си беше разменял тези закачки стотици пъти със стотици различни пилоти. Но те никога не омръзваха, вероятно защото приличаха на приятелските закачки на набори по време на футболен мач.

След което Джонсън изведнъж смени тона, вероятно отегчен от празните приказки.

— Полковник, време е да се свържа с хората си и с екипа на Делта Форс — обяви той. — Ще се свържа с вас по портативната радиостанция в момента в който тръгнат обратно.

— Много добре, сержант. Ще бъдем или тук, или вътре, в пилотската кабина. Според вас, кога горе-долу ще стане това? — Уил наведе глава за отговора, който се забави няколко секунди повече.

— Най-вероятно след окото четиридесет минути, а може би и час — отговори замислено сержантът. — Разбира се, ако всичко върви по план. Вие бъдете готови за излитане най-много пет минути след обаждането ми.

— Ясно.

Това също го бяха репетирали. Сандра или Бил Бакъс щяха да дежурят на пулта на бордния инженер, готови да щракнат ключа за акумулаторите и да запалят ПДБ за допълването на резервоарите със сгъстен въздух. Това щеше да им позволи задействането на главните двигатели, в момента в който екипът се натовари в трюма. Вратите на товарния отсек щяха да затворят в движение, докато рулират по шосето преди излитане. Уж всичко беше планирано, но Дъг продължаваше да се тревожи. Беше нещо дребно, което сигурно не си струваше да бъде споменавано — нещо като неясно предчувствие. Тръсна глава да го прогони, извади две кутийки безалкохолно от хладилника на отговорника на товарния отсек и последва Уил към края на лявото крило, увиснал над твърдата като камък повърхност на Западната Иракска пустиня.

— Да ти предложи едно питие?

— Зависи какво си взел — отвърна Уил, но пое кутийката и седна на банкетата.

— Някаква постна кола, в която дори няма захар...

— ... Но за която аз ще си представям, че я има — довърши усмихнато Уил. — Господи, Дъг, това изречение си го повтарял поне хиляда пъти по време на обучението!

— Джеймс Търбър никога не остарява!

— Точно така. Слушай, Дъг... Аз... Такова... Искам да ти се извиня, че ти повиших тон... Ако не беше настоял да продължим на юг, като нищо щяхме да провалим операцията. Но твоята упоритост я спаси.

— Нали затова е вторият пилот, Уил? — вдигна вежди в тъмното Дъг. — Да зяпа, да посочва, да предлага и да подсеща, а през останалото време покорно да изпълнява заповедите на високоуважаемия капитан на самолета!

— Който би трябвало да прояви по-голяма цивилизованост...

— Виж какво... Аз не се обиждам лесно. Нали в крайна сметка се добрахме дотук?

Уил замълча, после от гърдите му се откърти тежка въздишка.

— Това тук ми се струва нереално, Дъг... Вероятно защото съм уморен. Но не ти ли се струва, че сме в центъра на нещо... странно?

— Какво по-точно?

— Седим си под крилото на един огромен самолет за петнайсет милиона долара, кацнал посред нощ на някакъв път наскрел иракската пустиня, прием си диетична кола и слушаме нещо, което съм готов да се закълна, че е песен на щурци... А през това време отряд командоси в пълно бойно снаряжение спасява света... Помниш ли една подобна вечер в Так Ли, май беше през седемдесет и втора?

Спомените нахлуха в съзнанието на Дъг — ярки, цветни, сякаш се бяха случили вчера. В качеството си на новопроизведен командир на самолет той беше закарал някакво карго до базата на Ф-4 в Тайланд, в която служеше Уил. Екипажът остана там за 24-часова почивка. Не бяха се виждали най-малко шест месеца и Уил много се зарадва, когато зърна приятеля си на вратата на бунгалото. Решиха да прекарат нощта над чаша питие и разкази за военновременните си патила. Заредиха се със сандвичи и каса бира „Сан Мигел“ и прекараха нощта под крилото на С-141 на Дъг, като бавно се отдаваха на алкохолното опиянение и се обзалагаха кого би предпочела случайно минаващата наблизо кобра — командира на баналния транспортен самолет, или аса изстребител.

— Цяла нощ те навивах да се прехвърлиш на 141 в Маккорд — подхвърли Дъг.

— И аз те послушах, ако случайно си забравил — контрира незабавно Уил.

— За две години... — поясни Дъг и двамата потънаха в мълчание. В главите им едновременно се появи картината на внезапното отпътуване на Уил от Маккорд.

— Какво, по дяволите, стана тогава? — попита най-сетне Дъг. — Защо напусна Маккорд така изведнъж? Току-що се върнахме от сватбено пътешествие и ти хоп — замина за Чарлстън! Уенди така и не разбра защо го направи, аз също...

— Как е тя? — обади се след дълга пауза Уил.

— Кой?

— Уенди. Забрави ли, че ти се води жена?

Отговор нямаше. Уил се обърна към мрака до себе си, сякаш да потърси обяснение, но в следващия миг Дъг наруши мълчанието си:

— Ти така и не разбра, а? — тихо попита той. — Всъщност, и до днес не знаеш...

— Стига игри, Дъг. Какво не знам? Само не ми казвай, че вече не сте заедно!

— На практика си е точно така...

Не беше писал на приятеля си за това събитие, нито пък му позвъни. Реши, че новините сами ще достигнат до Чарлстън. В крайна сметка не бяха поддържали връзка цели десет години.

До слуха на Уил долетя тежка въздишка, после Дъг отново проговори:

— Тя е мъртва, Уил... От осем години... — Пренебрегна изненаданото ахкане на приятеля си и добави: — Ожених се за втори път, имам две момчета на пет и на две години.

— Какво?! Искam да кажа... какво се случи?!

— Беше нещастен случай, Уил.

— Какъв нещастен случай? Автомобилна катастрофа?

Пред очите му се появи изненадващо ясният образ на Уенди, косата ѝ с цвят на мед, примитивната хубост на лицето ѝ, очертано на фона на Пъджет Саунд, дяволитият блясък на зелените ѝ очи. Заля го топлината вълна на спомени и усещания, за които беше сигурен, че отдавна са мъртви. Чувствената гъвкавост на умореното ѝ тяло в

ръцете му, поруменяло от лъчите на изгряващото слънце, блаженото събуждане в малкото, взето под наем бунгало на брега на Орегон, шумът и миризмата на море, примесена с аромата от тялото й... тихото й котешко мъркане под ласките му... Как е възможно тази жена да я няма?! Беше я изгубил, за да я спечели Дъг, и определено се чувстваше виновен за това. Но мъртва?!

— Просто... Просто нещастен случай — неохотно промърмори Дъг, но в думите му липсваше убедителност.

Главата на Уил рязко се завъртя, в очите му се срещнаха противоречиви емоции — недоверие, примесено с дълго потискан копнеж... Емоции, които се надяваше да останат незабелязани от Дъг Харис.

— Споменът е доста болезнен — прошепна Дъг, неусетно обърнал се към него.

Отговорът на Уил изригна от недрата на дълбок и запечатан преди години резервоар от мъка, думите му накараха очите на Дъг да се отворят широко от учудване.

— И за мен е болезнен...

[1] High-altitude high-open — височинен скок с ранно отваряне на парашута. — Б.пр. ↑

[2] Всъдеход „Хамър“ с изключително висока проходимост, на въоръжение в американската армия. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

*Югоизточно от Ар Рутба, западно централен Ирак
Четвъртък, 7 март 1991 г., 3:05 ч. (0:05 ч. по Гринуич)*

Една месеста ръка внезапно го сграбчи за рамото и Шакир Абас рязко вдигна глава. Ръмжащата и стържеща утроба на подскачащия бронетранспортър вече бе спомогнала за появата на тежка топка в стомаха му. От рязкото движение на главата почти му прилоша.

Старши сержантът почука шлемофона си и махна по посока на водещия БТР.

— Докторе, шефът иска да ви инструктирам за това, което предстои да се случи — извика той.

Изглеждаше като напумпан с адреналин. Чертите на почерненото му с въглен лице издаваха нетърпение, а в мрачната утроба на бронираното чудовище без прозорци фигурата му изглеждаше нереална и заплашителна. За разлика от гласа му, който звучеше топло и почти приятелски.

— Вече ме инструктираха, сержант — отвърна Абас.

— Вярно, сър. Но трябва да го направим още веднъж.

Майорът се намираше в първата бронирана машина — танкетата „Брадли“, а Шакир в единия от двата бронетранспортъра М-113. Според плана, те трябваше да се появят на терена непосредствено зад малкото караулно помещение, охраняващо стълбата към подземния комплекс. „Брадли“, въоръжена с 25-милиметрово оръдие на въртящ се постамент и два противотанкови реактивни снаряда, трябваше да върви напред и да разчиства пътя за по-леко въоръжените бронетранспортъри, превозващи отряда щурмоваци. След подаден по радиото сигнал, Шакир трябваше да изскочи от машината и да се присъедини към първата група бойци, която щеше да го очаква в началото на стълбището. В случай на преграден огън от охраната на обекта, той трябваше да даде подробно описание на надземните му части, включително странични врати, евакуационни изходи и всяко

друго място, позволяващо организирането на засада. Неговите „охранители“ щяха да го придвижват напред последователно, след „обезопасяването“ на поредната кота от атаката. Всички участници в нея бяха запомнили наизуст местоположението на основните артерии, описани предварително от Абас. Знаеха, че спалните помещения са на трето подземно ниво, а самата лаборатория на четвъртото. Готовите вирусни щамове се съхраняваха в специален изолатор до нея. Щурмоваците бяха окичени с плашещо количество инструменти за убиване — от стандартната автоматична карабина М-16, до наподобяващите „Узи“ картечни пистолети със заглушители, ножове и различни оръжия със зашеметяващ ефект. Едно от тях беше военен вариант на „Тейсър“. В екипа бяха включени и експерти по разрушенията, които имаха задачата да зложат експлозивите, които щяха да погребат цялата подземна лаборатория, след като Шакир неутрализира вирусите.

Една впечатляваща и малко страшна група млади мъже, помисли си Шакир. Той вече беше уплашен до смърт, но самата мисъл, че тези мъже са тренирани да отнемат живот в рамките на секунди, ги правеше още по-страшни и някак нечовешки в очите му. Те се усмихваха и пускаха шеги, държаха се като всички войници по света. Но едновременно с това от тях се излъчваше една особена, присъща само на тренирани командоси заплаха.

Преди часове, докато все още бяха във въздуха, към него се беше приближил техният командир.

— С повечето от хората в лабораторията съм работил в продължение на години и съм сигурен, че те няма да окажат съпротива — увери го Шакир.

— Това е хубаво, но ние ще ликвидираме всеки, който посегне към оръжието — отсеке без колебание майорът. — Вероятно разбирате, че нямам право да рискувам живота на хората си.

— Все пак имайте предвид, че при шанс всеки един от хората долу би дезертирал — предупреди Шакир. — Моля ви да не ги убивате механично!

Американецът заби тежък поглед в лицето му.

— Вие наистина ли ни считате за безскрупулни убийци? — попита след дълга пауза той.

— Искях само да...

— Ние никога не убиваме механично, докторе!

* * *

— Време е!

Двама командоси побутнаха Шакир към овалния люк в задната част на бронетранспортъра и той побърза да изскочи навън. Хладният нощен въздух му се стори като балсам. Нахлуха в познания периметър със светкавична бързина, без да срещнат съпротива. Прекосиха първия коридор зад караулното и затичаха по стълбите надолу. Металните врати шумно се отваряха и затваряха, тежките стъпки на командосите отекваха по металните стъпала към следващото ниво.

Съпротива отново липсваше. Там положението беше същото и душата на Шакир потръпна от хладно предчувствие. Възможно ли е щамовите да са иззети и лабораторията да е изоставена на произвола на съдбата? Сърцето му се вледени при мисълта, че някой вече е опразнил кутията на Пандора, която бе напълнил със собствените си ръце.

Отново се разнесе металическо тракане, но този път последвано от гневни крясъци, всички без изключение на английски. Няколко чифта ръце нетърпеливо го побутнаха към коридора, който водеше към спалните помещения. Пред очите му се появиха няколко познати лица, от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка на облекчение. Положили ръце на тила, всички го гледаха опулено.

В центъра на групичката беше Сандар Алмейни, който го позна и зяпна от изненада.

— Шакир! — извика на арабски той. — Мислехме, че си мъртъв! А всъщност май са те пленили, а?

Изправил се на крачка от американския ефрейтор, който говореше добър арабски, Шакир знаеше, че трябва да подбира думите си с изключително внимание. Направи бърз преглед на това, което се готвеше да каже, и едва след това отвори уста. Ръцете му механично обгърнаха раменете на доскорошния му помощник.

— Сега няма време за приказки, приятелю. По-късно ще ти обясня всичко. Надявам се, че готовите контейнери все още са долу...

Очите на Сандар объркано се местеха от лицето на Шакир към американците и обратно.

— Сандар! Важно е! — разтърси го Шакир. — Долу ли са контейнерите? Нали никой не ги е пипал?

— Аз...

Помощникът му млъкна, тъй като в помещението се появиха още членове на изследователския екип, вдигнали ръце зад тила си и следвани от американски войници с насочено оръжие. Един от командосите сръчно ги омота със самозалепващо тиксо и ги обискира за оръжие.

— Сандар, овладей се! — извика Шакир и отново разтърси раменете на човека пред себе си. — Долу ли са контейнерите?!

Главата на помощника му понечи да кимне в знак на потвърждение, после изведнъж промени движението си. Сърцето на Шакир отново се скова от вледеняващ страх.

— Къде са, Сандар? Колко бройки липсват, кога ги взеха?

Помощникът му най-сетне си възвърна дар слово. Оказа се, че всички контейнери, с изключение на два, продължават да лежат в хранилището.

— Къде са тези двата, Сандар?

— Взе ги Ансала...

— Кога? — разтърси го Шакир.

— Преди час, но не знам дали е взел и двата... Вчера тук кацна и един хеликоптер...

Шакир рязко се отдръпна и почти блъсна помощника си.

— Ти и всички останали трябва да се подчинявате безпрекословно на войниците! — хладно процеди той, но умът му беше зает с друго.

Два контейнера липсват! Напълно достатъчни за холокост. Но долу има още много и те трябва да бъдат обезвредени. Направи знак на придружаващите го бойци и тръгна към стълбището за долния етаж. Отвори една от металните врати, направи знак на войниците да спрат на място и бавно започна да надява чифт гумени ръкавици, които взе от лавицата до вратата. Директно срещу вратата, на една метална лавица, бяха подредени двадесет и един контейнера от неръждаема стомана, всички излъскани до блясък. Под тях имаше някакъв уред, който приличаше на микровълнова печка. Шакир натисна няколко

бутона и уредът, който се оказа портативна пещ, бързо започна да се нагрива.

Един от придружаващите го бойци предпазливо пристъпи напред.

— Докторе, обяснявайте действията си, ако обичате... — меко промълви той. — Не вярвам, че ще унищожите цялото количество наведнъж, нали така?

Шакир се обърна да го погледне, главата му кимна на разумния въпрос.

— Не, разбира се. За всеки контейнер ще са ми нужни по два 5-минутни цикъла, но тази електронна пещ е твърда малка, за да ги побере наведнъж.

Ръцете му продължиха пъргавата си работа. Капачките на контейнерите бяха развити, смъртоносното им съдържание се оказа във вътрешността на стъклени епруветки, които бяха подредени на специална метална решетка и поднесени към пещта. Вратичката меко щракна, цифровият индикатор се включи. Температурата вътре бързо се доближи до 1000 градуса. Шакир искаше да е абсолютно сигурен, че смъртоносните вируси ще бъдат унищожени, и това беше причината да използва тази свръхвисока температура.

Командосът продължи да задава въпроси. Интересуваше се от всичко — какви предпазни мерки се вземат при пълненето и изпразването на контейнерите, какъв е архитектурният проект на германската фирма, построила тази лаборатория. Шакир отговаряше с нескрито удоволствие, но дискусията им бе рязко прекъсната от появата на майор Мойер.

— Докторе, имаме нужда от вас горе — настоятелно каза той. — Ще можете ли да се откъснете за малко?

Шакир огледа лабораторната маса. Първата партида епруветки бе престояла в пещта почти пет минути.

— Първо трябва да заредя пещта и с останалите контейнери — вдигна глава той.

— После, докторе — отсече Мойер. — Трябвате ми веднага! Горе има едно помещение, в което...

Шакир предупреди двамата си придружители да не докосват нищо и бързо напусна лабораторията. Единият от тях — онзи, който през цялото време бе охранявал вратата, пъргаво се обърна и сложи

тежкото резе. Другият — онзи с въпросите — измъкна миниатюрен стоманен контейнер от кожената кесия на колана си и с тренирани движения свали обтегателите от дебелата и напълно изолирана вратичка люк, която свързваше лабораторията с хранилището. Той беше отлично обучен, а и германската строителна фирма бе работила по най-логичния и лесноразбираем начин.

* * *

Шакир се върна в лабораторията видимо ядосан. Придърпа втората партида с епруветки и я подготви за вкарване в пещта. Тези военни всичките имат сачми в главите! Нима е възможно един очевидно интелигентен мъж като майор Мойер да го вика за подобни дреболии? Дори и с катинарче на вратата, обикновенният домашен хладилник едва ли може да се третира като някаква секретна камера, съхраняваща бойни отровни вещества! Всеки идиот би го разбрал още от пръв поглед...

Майор Мойер отново се появи в лабораторията. В едната си ръка държеше карабина М-16, а в другата — портативна радиостанция.

— Още колко време ви трябва, докторе?

— Една минута.

По време на екскурзията до горния етаж Шакир се беше опитал да му каже най-важното — онова, което не търпеше отлагане, но майорът категорично отказа да го изслуша. Сега обаче трябваше да го стори.

— Имаме проблем — каза някак отнесено той.

Очите на Мойер пъргаво пробягаха из вътрешността на лабораторията, без да пропускат нищо — изолационната камера, специалните ръкавици на стената, положението на двамата му подчинени, които внимателно наблюдаваха Абас, а най-накрая и самият Абас.

— Какъв проблем?

— Унищожих всички вируси, които бяха тук. Но хвърлете едно око ей там... — Пръстът му се насочи към отворените стоманени контейнери в дъното на лабораторната маса. — Два комплекта липсват и ние трябва да ги открием на всяка цена!

— Къде са?

— Аз... Момент... — Шакир погледна часовника си. Петте минути бяха изтекли. Всъщност, има ли смисъл да изключва пещта, след като така и така цялата лаборатория ще хвъркне във въздуха? Отказа се от заключителните процедури и започна да смъква ръкавиците си. — Отнесени са около час преди нашето кацане — отвърна на въпроса той. — Познавам учения, който ги е взел. Той е фанатичен привърженик на БААС — между другото единствен сред целия персонал на лабораторията... Насочил се е към Багдад, но ако се задействаме веднага, може би ще успеем да го пипнем преди това. Добре познавам микробуса, с който пътува, лесно ще го идентифицирам.

— Не става, докторе — поклати глава Мойер. — Такава операция не е планирана. Имаме задачата да убием бацилите, да взривим лабораторията и да си вдигаме чуковете. Такива са моите заповеди. А преследването на човека, за когото говорите, може да бъде обект на друга операция, по друго време.

Шакир смаяно го погледна. Как изобщо е възможен подобен отговор?! Никой няма право да спира преди да се открият и унищожат абсолютно всички вируси!

— Друго време може и да няма, майоре — твърдо каза той. — Нито пък друг шанс! Нима не разбирате колко смъртоносна е културата, съхранявана в тези контейнери?!

— Съжалявам, но аз изпълнявам своите заповеди.

Шакир скочи на крака с умолително изражение на лицето, но никой не му обърна внимание. Изведоха го от лабораторията и поеха нагоре. Мойер и трима от хората му проверяваха някой да не остане след тях. След броени минути в обекта останаха само сапъорите, които започнаха минирането. Ученият бе изведен навън и насочен към втория БТР. В един момент той рязко спря, изтръгна ръкава си от пръстите на сержанта, който го придружаваше, и остро попита:

— Пленихте всичките ми хора, нали?

— Да, сър. Намират се във втората машина.

— Трябва да говоря с един от тях.

Сержантът се поколеба, после кимна с глава. До този момент Абас не им беше създавал никакви проблеми. Поведе го към задната част на единия БТР и му позволи да повика Сандар Алмейни. Двамата

се отдръпнаха на крачка встрани и започнаха бърз разговор на арабски, а сержантът внимателно ги наблюдаваше. Шакир беше доволен, че наблизко не се вижда онзи командос, който владееше арабски.

— С какво превозно средство се придвижва Ансала?

— С белия микробус тойота — отвърна бившият му подчинен.

— Зеленият си е тук...

— Сигурен ли си, че тръгна преди час?

Човекът кимна.

— С него имаше ли и други хора?

— Един от войниците. След твоята... инцидента с теб, те получиха заповед да не пускат никого. А какво всъщност се случи с теб?

— Нека оставим това за по-късно, Сандар...

— Не! — дръпна го за ръкава другият мъж. — Ще ми кажеш сега!

— Добре де, ще ти кажа — отстъпи с въздишка Шакир. — Просто не можех да позволя на този кошмар да се превърне в действителност. Трябваше да спра Саддам по единствения начин, по който можех да го сторя.

— Значи наистина си се изплъзнал на юг, а? — подхвърли с лукава усмивка колегата му. — Ансала каза, че си инсценирал собствената си смърт. По принцип той не ти вярваше и беше на мнение, че вирусът ще бъде готов за доста по-кратко време в сравнение с това, което беше обявил ти.

— Значи се е досетил, че съм избягал?

— Не, само те подозираше. Той отлично знае, че никой от нас не се доверява на Саддам. И беше убеден, че ти ще направиш всичко възможно, за да попречиш на използването на вируса.

Шакир потръпна, пред очите му отново изплува образът на Салия.

— Говорил ли е тези неща пред някой от Багдад?

Изразението му беше толкова красноречиво, че Сандар съчувствено сложи ръка на рамото му.

— Успокой се, приятелю — меко каза той.

— Но сега, след като нападнахме лабораторията...

— Той нямаше време да каже нищо и именно затова си тръгна тази вечер. Телефоните не работят, връзката ни със света е напълно

прекъсната. — Сандар замълча за момент, после добави: — Но ако той все пак успее да се добере до Багдад... Ще трябва да направиш всичко по силите си, за да измъкнеш Салия и децата извън страната.

Една силна ръка легна върху рамото на Сандар и го насочи към вътрешността на бронетранспортьора, тих глас зад гърба на Шакир каза:

— Време е, докторе.

Иракският учен се подчини и тръгна към навеса за автомобили, под който мътно проблясваха ламарините на тъмнозелен микробус тойота.

Командирът на щурмоваците беше очевидно доволен от факта, че Шакир оправда доверието им. Той направи знак на сержанта и двамата ускориха крачка, за да вземат известен аванс пред останалите. Шакир пък направи обратното и остана последен. Скоро двамата по-старши военни се върнаха при групата и заедно с тях направиха последните проверки преди оттеглянето. Задната рампа бе вдигната и залостена на мястото си, овалната входна врата отново отскочи на пантите си, сякаш за да покани Шакир и сержанта, които останаха последни.

Майорът се обърна и докосна ръкава му:

— Хората ви са добре, докторе. Никой от тях не оказа съпротива, ако не броим охраната на входа. Помислих си, че трябва да знаете това.

Шакир му благодари и го изчака да се отдалечи по посока на бойната машина. Сержантът се усмихна и му направи знак да влиза през овалната врата.

— По стар арабски обичай боецът победител в тежко сражение има честта да влезе пръв в палатката — излъга Шакир с максимално искрена физиономия. — Знам, че на вас ще ви прозвучи глупаво, но все пак...

Буквално видя с очите си как умът на професионалния войник блокира от липсата на достатъчно ясни параметри за вземане на решение. До определен момент на Шакир не можеше да се гласува доверие, но съвсем наскоро той бе направил необходимото, за да го спечели. Но сержантът не беше изпратен тук да проявява уменията на дипломат, в същото време ЦЕНТКОМ, генерал Шварцкопф и всички под него непрекъснато им набиваха в главите да уважават арабските обичаи. В тази невероятно кратка частица от секундата Шакир прозря,

че симпатичният американец е на път да допусне онази сериозна грешка, която беше единственият му шанс...

— Окей, докторе — усмихна се сержантът. — Нека спазим обичаите... — Преметна крак през високия праг на овалната врата, премести узито в извитата си назад дясна ръка и ловко промуши едрото си тяло през отвора.

Шакир светкавично сграбчи дулото на късото оръжие, другата му ръка тласна бронираната врата с цялата сила на мускулите си. Набрал инерция, сержантът не беше в състояние да направи нищо друго, освен да се просне във вътрешността на БТР-а. Задната врата звучно се затръшна. Шакир успя да сложи само едно от резетата, но това беше достатъчно. След това се обърна и хукна към навеса колкото го държат краката...

На двадесетина метра от обратната страна на навеса имаше аварийен изход от подземния бункер. Не беше нищо особено като укритие — просто един бетонен кладенец с метална стълба, покрит от ламаринен капак — но и това беше нещо. Номерът беше да се добере до нея. Дори и да го засекат, американците нямаше да го последват. Бункерът беше миниран, сапърите току-що бяха докладвали, че са го напуснали. Едва ли някой ще очаква, че той може да предприеме самоубийствения ход да се върне обратно там — дори и да е информиран за наличието на аварийния изход.

Гневните викове зад гърба му бързо потънаха в силен металически грохот. Цялата задна рампа на третото превозно средство се стовари на земята сред облак прах, от отвора като разсърдени стършели излетяха неколцина командоси начело със сержанта. Шакир вече завиваше зад навеса, целта му беше някъде там, на няколко крачки пред него. Ушите му механично регистрираха крясъците на американците, които се опитваха да определят посоката, в която е избягал.

Хвърли се на земята и започна да пълзи. Протегнал ръце пред себе си, той отчаяно се молеше да напипа нещо метално. Зад гърба му се разнасяха викове и тропот на крака, свидетелстващи за началото на енергично преследване. А това означаваше, че поне един от бойците се е насочил към навеса. В следващата секунда пръстите му напипаха хладен метал, направиха бърз полукръг и напипаха металната скоба, играеща ролята на дръжка. Тропотът се приближаваше, придружен от

тежко дишане. Човекът беше на двадесетина метра зад него и разстоянието бързо се скъсяваше.

Напрегна мускулите си да повдигне капака, на той дори не помръдна. Легнал по корем, той просто не притежаваше нужната опора. Но ако се изправеше щеше да стане лесна плячка на всеки случаен лъч от включено фенерче. Напъна се отново, зарита с крака, но единственият ефект бяха няколко ситни песъчинки в очите му.

Зад гърба му избоботиха мотори, ослепителни фарове прорязаха нощния мрак. Единият от БТР-ите се насочи към навеса и паркираните под него коли, а другият тръгна право към него. Разнесоха се възбудени викове — явно бяха открили стъпките му в пясъка, които водеха към навеса. Увереността, че ще използва узито срещу тях забавяше напредването им.

Дръпна металната дръжка с нова сила и един от ноктите му се счупи. Прониза го ужасна болка. Капакът не беше отварян поне от една година, а имаше вероятност и да е залостен отдолу. Пясъкът и влагата бяха свършили останалото.

Тежки стъпки разтърсиха земята около навеса. Последва заповед на висок глас да излезе на открито с вдигнати ръце. Шакир замръзна от ужас, но миг по-късно съзнанието му идентифицира посоката на звука, а логиката му помогна да разбере какво се беше случило: командосите бяха приели, че се крие в микробуса, който беше на поне петнадесет метра зад гърба му.

Някой дръпна вратата на микробуса и изруга на висок глас.

Най-накрая! Капакът леко помръдна, пантите пронизително изскърцаха. Той замръзна, надявайки се, че американците не са доловили нищо сред всичкия шум, който вдигаха. В същото време си даде ясна сметка, че не може да го вдигне нито на милиметър повече без да привлече вниманието им.

Толкоз. Това му бяха възможностите. Победен и обезсилен, Шакир просто отпусна мускули и остави съзнанието си да се изпразни. Или ще го открият, или не. Ако остане да лежи с лице в пясъка, вероятно няма да го застрелят. Но ако се изправи, със сигурност ще го сторят. Все пак го считаха за въоръжен и опасен, тъй като го бяха видели как отмъква картения пистолет на сержанта.

Нови стъпки, този път идващи зад гърба му, откъм другата страна на навеса. Някъде отдалеч долетя високия глас на сержанта и

той си представи колко бесен и предаден се чувства едрият мъж. В един момент му стана неудобно, че го е измамил. Сержантът бе направил опит да се отнесе почтително към арабските обичаи, но следващият арабин, който му предложи подобно нещо, със сигурност щеше да изпадне в дълбок културен (а и физически) шок.

После някой изкрещя на висок глас и Шакир разпозна гласа на майор Мойер.

— Прекрати търсенето! — заповяда той. — Край, забравете! Нямаме време да гоним онзи малък мръсник!

— Сър, според мен избяга насам! — изкрещя в отговор някакъв командос и Шакир неволно потръпна от близостта му.

Майор Мойер разбираше защо беше избягал арабинът. Не можеше да го оправдае, но го разбираше. Обърна се към началника на сапъорите и попита:

— Залостихте ли главната входна врата?

— Да, сър.

— Колко време е необходимо за повторно проникване в бункера?

— Сър?!

Човекът беше дълбоко шокиран и очевидно не одобряваше идеята да се приближава до цъкаща бомба.

— Попитах с колко време разполага човек, който би решил да се върне вътре?

— С недостатъчно, сър. Положително ще хвъркне във въздуха.

Такова беше мнението и на майора.

— Тръгваме! — кратко нареди той.

— Няма ли да гръмнем гумите на този микробус, сър? — попита друг командос.

Мойер се обърна по посока на навеса, откъдето се връщаха последните му хора, главата му бавно се поклати. Ако иракчанинът не успее да го запали бързо, със сигурност ще хвъркне във въздуха, тъй като експлозията ще бъде унищожителна. Но ако успее, ще получи шанс да се бори за живота си.

Желая ти късмет, копеле арабско!

— Не — отговори на глас той. — Оставете микробуса на мира.

Колективният грохот на мощните мотори се смеси със скърцането на танковите вериги, но шумът бързо затихна по посока на чакащия самолет. Шакир си даваше сметка, че зарядите са

програмирани да избухнат след известно време, тъй като командосите трябва да получат достатъчно време да се оттеглят. Но колко е това време, по дяволите? Безопасното предположение беше само едно — има броени минути да свърже на късо жиците на микробуса и да изчезне...

Изправи се на крака и хукна към навеса. Един поглед към таблото беше достатъчен, за да установи невероятното — ключът беше на мястото си, а в резервоара имаше внушително количество гориво. После стана факт и другото чудо — малкият двигател запали още при първото завъртане на ключа! Шакир рядко говореше с Аллах, но този път вдигна глава и отправи кратка благодарствена молитва. После внимателно положи картечния пистолет на пода на кабината, включи фаровете и с пълна газ се насочи на изток. Ансала със сигурност вече го беше обявил за предател, а на всичкото отгоре имаше и час и половина аванс по пътя към генералния щаб в Багдад. Всичко това се завъртя в главата му само за миг, после изчезна.

Вероятно никога нямаше да настигне Ансала, но беше длъжен да опита.

Два контейнера липсваха...

ОСМА ГЛАВА

*Югоизточно от Ар Рутба, западно централен Ирак
Четвъртък, 7 март 1991 г., 4:00 ч. (01:00 по Гринуич)*

Сандра го забеляза на слабата светлина на фенерчето си миг преди да изключат захранването. Образът на ръчката на спойлера във вдигнато положение се беше запечатала някъде в дъното на съзнанието ѝ, но измина половин час преди той да изскочи пред очите ѝ в смислена връзка. Разтърсена от внезапното разкритие, тя бръкна в джоба си за фенерчето и с трепереща ръка насочи лъча му към централната конзола. Отчаяно се надяваше всичко да се окаже зрителна измама.

Но не беше. При кацането бяха оставили спойлерите спуснати — позиция, която се поддържаше от работата на трите главни хидравлични помпи. С изключването на захранването се беше прекратило и хидравличното налягане.

— О, господи!

Без действащите под налягане хидравлични акумулатори не можеше да се задейства ПДБ — помощният двигателен блок, а без ПДБ не можеха да се стартират двигателите.

Бойният отряд щеше да се върне всеки миг, може би в разгара на ариергардна битка, а неговото средство за бягство се оказа напълно блокирано!

Сандра си пое дъх и започна да се спуска по стълбичката. В душата ѝ се бореха паника и чувство за вина, очите ѝ потърсиха пилотите, които трябваше да бъдат някъде под лявото крило.

— Господа, имаме сериозен проблем! — извика тя. — Прецакали сме запалването! Акумулаторите са напълно изтощени, веднага трябва да започнем напомнимване!

Задъхано обясни какво се беше случило. Двамата приятели скочиха на крака, а Дъг я изчака да свърши и бавно поклати глава:

— Не ние сме прецакали положението, инженер — въздъхна той.
— Аз го направих! Ти изчете контролния списък както се полага, но аз съм този, който потвърди, че спойлерите са прибрани и хидравликата изключена.

Уил сложи ръка върху рамото на Сандра и тримата забързаха към отворената вратичка за екипажа.

— Сандра, включвай ръчната помпа, а аз ще отида да извикам Бакъс и Кейси да помагат. Ако има свободни хора на Джонсън, ще взема и тях. Колко време ще трябва за презареждане, в случай че се редуваме на помпата?

— Двадесет минути, сър. При положение, че имаме късмет...

Сандра се затича към празното пространство в центъра на товарния отсек, дръпна страничните панели, зад които беше монтирана помпата и улови ръкохватката. Зад нея се събра малка групичка мъже, които започнаха да се редуват. Тънките игли на уредите за отчитане на налягането упорито сочеха нула, но след като всички направиха по една енергична серия и започнаха да повтарят, те най-сетне помръднаха. Едновременно с покачването на налягането, което трябваше да достигне хиляда килограма на квадратен инч за нормалното действие на акумулаторите, нарастваше и съпротивата на ръчката, която стана тежка и неподатлива на натиск. Сандра караше третата си серия над нея, когато се разбра, че щурмовият отряд е поел по обратния път и води със себе си четиринадесет пленници.

Пресметна набързо разстоянието, което трябваше да измине отряда, усилията ѝ се удвоиха.

Исусе! За десет минути трябва да сме приключили с това тук!

По стените на огромния трюм играеха живи черно-бели фрески, изрисувани от многобройните включени фенерчета. Атмосферата наподобяваше снимките на някакъв сюрреалистичен филм за времето преди индустриалната революция. Хората мълчаливо заемаха място пред стърчащата ръкохватка и започваха да помпат. Дишането им се ускоряваше, от челата им капеше пот. Останалите се бяха струпали около контролните уреди, готови да поемат помпата в момента, в който иглите достигнат цифрата двадесет и пет, а човекът над апарата очевидно е изтощен. В огромната пещера на товарния отсек се образуваше странно ехо.

Не след дълго обаче това ехо започна да отстъпва място на боботене, което бързо се приближаваше. Отзад блеснаха мощните фарове на верижния „Брадли“ следван на късо разстояние от двата бронетранспортъора. Машините се насочиха към зеещата паст над свалената рампа и влязоха в отсека почти без да намаляват ход. Фил Кейси ги пое с флагчета в ръце и майсторски ги насочи към местата за паркиране. Едната машина мина на сантиметри от Бил Бакъс, който продължаваше да работи с помпата, облян в пот.

Индикациите на уредите показваха налягане от 2400 бара, което може би щеше да е достатъчно — разбира се, ако се задействат и двата акумулатора едновременно. Уил и Дъг вече се бяха насочили към кабината, заобикаляйки бойците, които започнаха да изскачат от бронетранспортъорите. Последен на борда се появи единият от мотоциклетите на бойния резерв, екипажът му скочи и енергично започна да дирижира подреждането на машините върху тясното пространство зад БТР-ите.

Сандра зае мястото на бордния инженер и се обърна към Уил, който заемаше креслото на командира.

— Ето как ще постъпим, сър — започна тя. — Ако продължаваме да помпаме още пет-десет минути, вероятно ще вдигнем налягането в акумулаторите до ниво, което ще позволи да запалим ПДБ с единия, а другият да остане в резерв — в случай на неуспешен старт.

Уил внимателно я изслуша и кимна с глава.

— Другият вариант е да използваме и двата акумулатора едновременно при сегашното недостатъчно налягане. По всяка вероятност това ще бъде достатъчно за задействането на ПДБ. Но ако греша и не успеем да го запалим, ще се наложи да започнем ръчното помпане отначало.

Сандра внимателно следеше изражението на командира си и чакаше решението му. *Слава богу, че никой не стреля по нас!* — помисли си тя.

Очите на Уил се заковаха в лицето на бордния инженер.

— Какво ще препоръчате вие, Сандра?

На вратата се появи зачервеното лице на майор Мойер, който току-що се беше изкачил по стълбичката към пилотската кабина и очевидно се чудеше защо не започва стартирането на двигателите. Но главните врати на товарния отсек все още зееха отворени, тъй като и за

тях трябваше да има работещ ПДБ и хидравлика. Главата му нервно се обърна назад, очите му пробягаха по товарния отсек, който от това място наподобяваше огромна спортна зала. После огледа последователно лицата на Сандра и полковник Уестърман, ясно пролича как с мъка се въздържа да не изкрещи защо по дяволите още се бавят...

Внезапно отдолу се разнесе напрегнатият глас на сержант Джонсън, който се беше появил на бегом под отворената врата на екипажа.

— Сър, светлини в позиция два нула-нула!

Току-що заел мястото на втория пилот, Дъг рязко се обърна надясно. Почти веднага засече светлините на автомобилни фарове, които подскачаха в пустинята, недалеч от хоризонта.

— Вярно — докладва той. — Разстоянието е няколко километра, посоката на движение неопределена.

— Сандра?

В гласа на Уил се долови нотка на тревога.

Младата жена изненада себе си. Не изпита никакво колебание относно решението си, въпреки че при последния си опит да стартира ПДБ с два недостатъчно заредени акумулатора беше претърпяла пълен провал. Гласът ѝ прозвуча като на чужд човек, но пръстите ѝ вече преместваха ключа на позиция „двоен старт“.

— Нека опитам с двата, сър.

— Давай тогава! — кимна Уил и вдигна ръка, за да ѝ покаже кръстосаните си пръсти.

— Акумулатори включени. ПДБ готов, ПДБ стартира!

Звукът на задействаната от акумулаторите апаратура беше последван от бавно и някак неохотно завъртане на турбина, което се долови откъм средната част на самолета.

— Хайде, хайде, *хайде*! — извика Сандра, заковала очи в контролните уреди на ПДБ и почти спря да диша в очакване на познатото стържение на стартера. В момента запалителните свещи обстрелваха малката горивна камера със снопчета от искри.

— Неизвестните светлини очевидно се насочват към пътя, на който сме кацнали — докладва Дъг.

— На какво разстояние са според вас? — попита майор Мойер и се наведе над облегалката в опит да проследи посоката, в която сочеше

пилотът.

— Пет километра, а може би и по-малко...

Корпусът внезапно се изпълни от воя на ПДБ, който най-сетне стартира и бързо започна да набира обороти. Сандра изпусна нечута от никого въздишка на облекчение и побърза да превключи на нормално електрическо захранване. Неприятният и дразнещ слуха пукот на миниатюрния реактивен двигател този път ѝ се стори като ангелска музика. Щракна шалтера на хидравличните помпи от Трета група и се вслуша в гласа на Дъг, който започна да чете инструкциите за предстартови проверки. Минута по-късно отговорникът за товарния отсек започна да вдига рампата и задейства електромоторите, които управляваха изолиращия панел. Бученето им беше някак приглушено, вероятно поради петдесетметровото разстояние до опашката.

— Кога ще включим ИНС? — попита Сандра. Инерционните навигационни системи се нуждаеха от близо десет минути за загряване и стабилизация, но до този момент бяха изтекли само две.

— По-добре да ги изчакаме, инженер — отвърна Уил.

Дъг отново погледна към далечните светлини, прецени опасността да предприемат излитане с минимално действащо навигационно оборудване и бавно кимна в знак на съгласие.

Фаровете се бяха изместили в позиция едно нула-нула и продължаваха да се движат под прав ъгъл към тяхната „листа“. Тридесет секунди по-късно Уил натисна бутоните за стартиране и започна да превключва шалтерите за гориво — за всеки двигател поотделно. Най-сетне приключили с предстартовата проверка и получили уверение за херметизирането на машината, те можеха да преминат към непосредствената подготовка за излитане. Уил щракна двата ключа на ИНС в положение „Навигация“ и мислено се прекръсти. Ако системата не се синхронизира навреме, излитането им щеше да бъде безнадеждно блокирано.

Ясно усети как напрежението му се покачва, но направи усилие да действа съдържано и спокойно. Сложи си очилата за нощно виждане и освободи ръчната спирачка, опитвайки се да задържи С-141 точно в центъра на асфалтираната ивица — дотолкова, доколкото можеше да я види в черно-белия дисплей. Предварително се бяха разбрали Дъг да следи обстановката с невъоръжено око, просто за да не губят представа за действителността.

— Готови ли сме? — попита с плътен, но леко напрегнат глас Уил. Усещаше се как сдържа дишането си.

— Линейно-позиционна проверка приключена — докладва зад гърба му Сандра, но вече през системата за вътрешна връзка, задействана едновременно с включването на вътрешните втори и трети двигатели — както си беше по спецификация. — Втори пилот, ще използваме вътрешните двигатели докато наберем скорост от шейсет възела, това ще намали опасността от засмукване на пясъчинки.

— Разбрано.

Крайните външни двигатели първи и четвърти висяха директно над пустинния пясък. Всички в пилотската кабина бяха наясно, че ако ги включат на максимални обороти при сравнително ниската скорост на излитане, ефектът ще бъде като на прахосмукачка в бръснарница, насочена към купчина гъсто оплетени косми. Роторите на реактивните двигатели щяха да бъдат подложени на силно абразивно действие и никой не можеше да предвиди до какви резултати ще доведе това. Прекомерно количество пясък и нечистотии могат да предизвикват блокиране, а дори и експлозия на двигателя.

Сандра опипа с поглед гърбовете на пилотите вляво от себе си, почти физически усети напрежението им, което се предаде и на нея.

Потеглиха рязко и започнаха да набират скорост по асфалтирания път. Попътният и едва доловим бриз изведнъж се превърна в силен страничен вятър, който ги връхлетя отляво. Още преди да достигне скорост четиридесет възела, Уил се принуди да легне с цялата си тежест на левия рудан, за да задържи 7-метровия колесар на широката само тринадесет метра асфалтова ивица. Задачата му беше трудна, тъй като насочваше ръчно носа на тежката машина и единичното колело под него по осовата линия на шосето, която за съжаление съществуваше само във въображението му. Преценката му трябваше да бъде с висока точност, тъй като осемте масивни колела на главния колесник трябваше да следват посоката на шосето с достатъчна прецизност за успешно излитане, въпреки че се намираха на почти тридесет метра назад.

Неизвестният автомобил беше спрял. Сякаш пътуващите в него, които и да са те, организираха засада на няколко километра по-надолу, сигурни в появата на неосветения самолет. Между другото, грохотът на моторите със сигурност се чуваше на това разстояние... Почти

едновременно обитателите на пилотската кабина бяха пронизани от една безкрайно неприятна представа — как някакъв тип излиза от автомобила с ракета СА-7 на рамо и бавно сваля предпазителя...

При скорост шейсет взела Уил подаде газ на двигатели едно и четири, за да използва допълнителната им подемна сила, необходима за излитането. Дъг направи последните корекции и тежкия С-141 най-сетне достигна скоростта, на която всички бяха свикнали. Леко повдигнатия нос правеше следенето на пътя почти невъзможно, а туловището леко се наклони, за да се противопоставя на страничния вятър. През очилата за нощно виждане нещата изглеждаха твърде неясни и Уил изпита внезапното желание да ги свали и да включи нормалните прожектори, които използваха при кацане и излитане. Разчитането и идентифицирането на неясните бели петна, които прелитаха през екрана, наподобяваше шофирането на автомобил в пороен дъжд със сто и двадесет километра в час — оставането на пътя беше възможно, но не и гарантирано...

Както и да е. След няколко секунди щяха да достигнат необходимата скорост за излитане и всичко щеше да приключи.

Предварително фиксираната чрез компютъра скорост на излитане беше 128 взела, но при 104 взела корпусът на С-141 направи леко и почти незабележимо отклонение надясно, което Уил регистрира със закъснение. Дясната част на колесника напусна асфалтовата настилка и колелата поеха по мекия пясък встрани от пътя. Носът на самолета рязко се наведе напред и надясно, колелата започнаха да затъват, оставяйки дълбоки двойни коловози след себе си. Във въздуха зад самолета се издигна чудовищно висока стена от пясък и малки камъчета. Уил почти изхълца от резкия приток на адреналин в кръвоносната му система. Тялото му рязко се стовари върху левия рудан, в същото време дясната му ръка издърпа щурвала назад, опитвайки се да възстанови равновесното положение на дясното крило, което опасно се наклоняваше към песъчливата повърхност заедно с работещите на максимални обороти трети и четвърти двигатели.

Твърде късно! Неравност на терена вдясно от шосето — най-вероятно обикновена пясъчна бабуна — влезе в съприкосновение с крилото, разнесе са оглушително стържение. С надеждата, че все пак са набрали достатъчно скорост за излитане, Уил наблегна върху рудана,

самолетът подскочи и се върна върху шосето. Последвалият сблъсък на колесника с повърхността беше значително омекотен от полувдигналата се машина, крилете най-сетне започнаха да заемат хоризонтално положение, въпреки че от земята ги делиха само няколко метра. Уил беше благодарен, че все пак успяха да наберат достатъчна скорост и контролните уреди му се подчиняваха.

— Номер четири с ненормални вибрации, капитане... — предупреждението на Сандра потъна в оглушителната експлозия, която разтърси корпуса на С-141. В десните прозорци на пилотската кабина блесна ослепително оранжево кълбо. Самолетът рязко се люшна надясно, после неохотно се подчини на усилията на Уил, който натискаше кормилото в обратна посока. Той освободи дясната си ръка само за да махне очилата за нощно виждане, които му пречеха да разчита показанията на уредите. В рамките на една микросекунда обмисли и отхвърли възможността да направи заход за приземяване. Все пак се намираха дълбоко в тила на врага, над изцяло чужда територия — въпреки че автомобилът, който ги беше направил подозрителни, явно не представляваше заплаха.

Показанията за двигател номер четири бяха нула, а тези за номер три играеха в прекалено широк диапазон. Първи и втори работеха нормално и самолетът беше в състояние да лети. Опасността идваше главно от четвърти двигател, който беше засмукал неизвестни количества пясък и нечистотии.

Сто двадесет и пет възела и скоростта продължаваше да нараства. Време за изкачване. Уил издърпа щурвала и носът се вдигна.

— Прибери колесниците!

Готов за тази команда, Дъг светкавично тикна лоста в крайно горно положение. Грохотът на прибиращите се тежки двигателни механизми за момент заглуши дори алармените звънци, известяващи за пожар в двигател номер четири.

Върху контролното табло светна яркочервена лампичка, потвърждаваща наличието на огън.

— Пожар в номер четири! — обяви с напрегнат глас Дъг, стрелнал с поглед огненото кълбо в края на крилото. — Втори пилот предприема сканиране. Бординженерът да провери двигатели три и четири! Щурман, моля включете челните светлини!

Бил Бакъс включи прожекторите и се приближи до дясното странично стъкло зад гърба на Дъг, уведомявайки го за смяната на позицията с кратко натискане на предавателния бутон. Сандра погледна наляво точно навреме, за да хване отражението на лицето на Бакъс, озарено в оранжево.

— Потвърждавам пожара, сър — извика сержантът с глас, който беше поне половин октава по-висок от нормалното. — Мамка му, номер четири си е на мястото, но е обхванат от пламъци и по всяка вероятност има счупени перки на ротора... Според мен това е следствие от удара, сър...

— Ясно, борд — включи се в интерфона Уил и направи усилие да говори спокойно. — Току-що преминахме височина триста метра. Предлагам незабавно да поемем курс юг като продължаваме да набираме височина. Екипаж, пожарът в четвърти двигател е факт, в момента включвам системата за автоматично гасене. Втори пилот, потвърдете заключенията ми за номер четири.

Дъг се обърна към командните лостове на противопожарната система, които бяха монтирани над сенниците на челното стъкло. Ръката на Уил се протягаше към този, който вършеше работа, и той само кимна с глава. Рязко движение и лостът зае крайно долно положение, прекъсвайки подаването на гориво, електричество и всичко друго, необходимо за нормалната работа на двигателя. После пръстът му натисна червеното копче за пожарогасител номер четири, а Дъг се наведе и изключи пронизителния звуков сигнал.

Но светлинния сигнал за пожар продължаваше да мига. Пяната в пожарогасителя очевидно не беше достатъчна за потушаване на пламъците.

— Пожарът продължава, капитане — докладва с напрегнат глас щурманът. — По всяка вероятност след нас остава километрична огнена следа!

— Добре, слушай моите команди... — започна Уил, после замълча и си даде няколко секунди за обмисляне на ситуацията. Междувременно отчете, че са се изкачили на височина от шестстотин метра и направи ръчни корекции на хоризонталното положение, което се нарушаваше от горящия мотор. Левият му крак изтръпна от болка, тъй като непрекъснато натискаше асиметричния педал за поддържане на равновесен полет.

— Дъг, насочи и втория пожарогасител към горящия мотор — разпореди се най-сетне той.

— Разбрано.

Вторият пилот смени позицията на ключа и натисна бутона за освобождаване. Той светна в червено, за да покаже, че съдържанието на контейнера е използвано.

— Продължава да гори, командир! — извика с плачлив глас Бакъс. Той все още бе залепен за страничното стъкло и очевидно започваше да си дава сметка какво ще стане в случай, че не овладеят пожара. — Разраства се, сър, трябва да направим нещо!

Уил натисна бутона на предавателя.

— Екипаж, тук командирът. Мислете здраво, мислете бързо! Какво още трябва да направим, за да изолираме горящия двигател и цялото крило? Какво сме пропуснали да направим?

Хвърли кос поглед към висотомера. Бяха на хиляда и триста и продължаваха да набират височина. *Ех, ако можем да изгасим пожара, преди да се взривим!*

В дясната част на машината нямаше повече пожарогасители. Изборът се стесни: или да летят с максимална скорост, или да се приземят.

— Командир... — Гласът на Бакъс прозвуча по-спокойно, очевидно дългогодишният му опит на С-141 беше взел връх. — Дясното крило и въпросният двигател вече са изолирани и до тях не постъпва гориво, сър. Сандра го направи веднага. Проблемът е другаде — има пробив в резервоар за гориво номер четири. От мястото си мога да видя няколко дупки в долната част на крилото, в непосредствена близост до повредения мотор. Страхувам се, че започва да гори и самото дясно крило!

— Дясното крило гори?! — пребледня Уил.

— Точно така — потвърди и Дъг, извил гръб по посока на страничното стъкло. — Пожарът на крилото вече е факт! Или ще го потушим бързо, или трябва да приземим тази птичка!

Далеч долу в пустинята, отвъд поразеното крило, изведнъж се появи ярко оранжево кълбо, което оповести окончателното разрушаване на бункера. Но екипажът на Скорпион-1 изобщо не го забеляза, зает да се бори със собственото си оранжево кълбо.

— Ще се опитам да го угася със скорост — оповести Уил, повдигна оборотите на останалите двигатели до мощността на излитане, а след това хоризонтира машината и започна да следи скоростомера, чиято стрелка бавно се доближаваше до триста възела. — Ще го вкарам в червеното!

— Направи го, бързо! — отговори Дъг. — Знам, че в крилото няма избухлив газ, но...

Горящият керосин може и да не е толкова силно експлозивен, но беше напълно способен да сложи край на полета.

— Втори пилот, координирай контролните функции и се свържи с АУАКС, а аз ще се опитам да задържа този сандък във въздуха! Ясно?

— Като план ми звучи разумно — отвърна Дъг, а на ум добави: *Добре действаш, Уил!*

Скоростта надхвърли 320 възела, но Уил държеше носа надолу и машината продължаваше да се ускорява. Подпомаган от Сандра, Дъг направи бърз преглед на контролните предписания, търсейки допълнителни опции. Резервоар за гориво №4 беше почти празен и пламъците започнаха да намаляват. За броени секунди това, което беше двайсетметрова опашка от огън, проточила се в нощното небе на Ирак, започна да се свива до размерите на лагерен огън, а после и на нещо като сноп бледи искри.

Дъг изчака още малко, после се обърна към Уил и с облекчение каза:

— Капитане, пламъците намаляха, но не са угасени напълно. Възнамерявам да се свържа с „Короната“ и да ги уведомя за инцидента — ей така, за всеки случай. — След тези думи отвори списъка със секретните кодове, откри нужната честота и набра цифрите на пулта на главната радиостанция.

Миг по-късно бординженерът докладва за силна вибрация в двигател №3. Уил бързо превключи на вътрешна връзка.

— Борд, възможно ли е номер четири да е повредил и номер три? Бакъс енергично кимаше с глава и сочеше към десния прозорец.

— Точно това е станало, сър. По всичко личи, че роторите на номер три са изкривени.

— Капитане, бординженер — екна гласът на Сандра.

— Казвай — вдигна глава Уил.

— Губим го, сър. Температурата на изгорелите газове на номер три се покачва, увеличава се притокът на гориво, вибрациите също. В същото време оборотите падат. По-добре да включим противопожарната система, преди да е избухнал.

Уил кимна и се пресегна към ръчката за задействане на противопожарна система № 3, докато съзнанието му крещеше да намали скоростта и да потърси помощта на втория пилот. Пръстите му се стегнаха около червената Т-образна ръчка под погледа на Дъг, който забързано докладваше на АУАКС подробности от все по-тежката ситуация, в която бяха изпаднали. В следващия миг ръчката зае крайно долно положение, двигател №3 замлъкна и самолетът рязко се наклони надясно. Половината от хидравликата, задвижваща уредите за контрол на полета, вече беше извън строя. Тя беше обединена под името I-ва система и се захранваше самостоятелно от работата на двигатели 3 и 4.

Дъг вдигна глава, пръстът му освободи бутона на предавателя и натисна този за вътрешна връзка.

— Господи, Уил! Аз все още съм тук! Не можа ли да изчакаш и останалите членове на екипажа?

Уил стискаше щурвала с всички сили, просто за да удържи хоризонталното положение на самолета. Двата работещи двигателя на лявото крило го тласкаха мощно в обратна посока, сякаш искаха да го преобърнат на всяка цена. Борбата на пилота се водеше с всички средства на негово разположение — рудан в крайно ляво положение, спуснат ляв елерон и контрол на оборотите. Самолетът беше напълно годен да лети и с два мотора, стига да не беше този пожар.

С периферното си зрение улови поклащането на глава от страна на Дъг, но замълча. Прекрасно знаеше, че бързото изключване на двигателя е опасно, но вече го беше направил.

— Извинявай — промърмори след известно време той. — Страхувах се, че ще се разпаднем.

Дъг само кимна и побърза да се върне на честотата, на която предаваше. Почти физически виждаше разширените от ужас очи на дежурния зад пулта на АУАКС, летящ някъде над северната част на Саудитска Арабия, който стиска приемника с отчаяна сила и не знае дали рязкото прекъсване на емисията не означава и край на Скорпион-1.

Уил и Сандра координираха списъците за проверка в извънредни ситуации — особено онези, при които двигатели 3 и 4 са извън строя, а I-ва хидравлична система е изключена. Дъг приключи сеанса с АУАКС и се върна в интерфона. Спасителни хеликоптери тръгнаха на север да ги пресрещнат, „Короната“ (това бяха позивните на АУАКС) изпращаше в тяхна посока и двойката изстребители Ф-15, които патрулираха в района на операцията. Сбитият доклад приключи и Дъг протегна ръка към бутона за радарния сигнал.

— Хей, какво правиш?! — извика Уил.

— Настояват да го включим, капитане... Извинявай, първо трябваше да обясня, а след това да посягам. Все същата грешка...

Уил изобщо не го слушаше.

— Нима забравят къде се намираме? — промърмори загрижено той.

— Всъщност, те не са сигурни къде се намираме. И точно по тази причина ни искат на екраните на радара!

— Заедно с половината от въоръжените сили на Саддам! — промърмори с отвращение Уил, после въздъхна и се предаде: — Хайде, включвай!

Дъг натисна бутона в положение „включено“, след което набра кодовете, които му бяха продиктували от АУАКС. На таблото започна да мига малка зелена лампичка, която доказваше приемането и връщането на специално кодирани радарни сигнали. Уил ясно си представи как цяла банда дежурни в иракските контролни кули изненадано се привеждат напред и започват да се питат каква е тази пулсираща точка, внезапно изскочила на екраните им.

— Бординженер, какво е положението с дясното крило?

— Пожарът е ограничен, сър. Скоростта потиска пламъците, но не може да ги ликвидира.

— Капитане, бординженер. Нали не сте забравили, че сме останали само с един електрогенератор?

Уил беше забравил, разбира се. Същото важеше с пълна сила и за Дъг, и за Бил Бакъс.

— Ще се справим ли само с един? — попита Дъг.

— Би трябвало — отвърна Сандра. — Но ако случайно и той излезе от строя, опираме до акумулаторите.

Думите ѝ бяха подчертани от внезапното залитане надясно. Уил и Дъг сграбчиха щурвала и го натиснаха с всички сили в обратна посока, а лицата им почервенияха от зловещото сияние на пожара.

— Дотук добре... — промърмори с несигурен глас Уил.

Бил Бакъс продължаваше да стои на колене до дясното стъкло. Кръстът го заболя, чувствителността в пръстите на краката му рязко се понижи, но той не обръщаше внимание на нищо. Очите му не се отделяха от пламъците, които облизваха крилото, сякаш искаше да ги изгаси единствено с усилието на волята си. Самолетът продължаваше да се носи на юг с максимална скорост. Лицето му изведнъж се сгърчи, клепачите му потрепнаха. Случи се нещо ново, а зловещите отблясъци в средната част на крилото му подсказаха какво може да бъде то.

— Командир, изгубихте десния елерон — докладва той. — Искам да кажа, че проклетата ламарина се откъсна в буквалния смисъл на думата!

Дъг вдигна глава към контролните ключове на хидравликата над главата си.

— В такъв случай е по-добре да минем на ръчно... — прехапа устни, ядосан от собствената си глупост: — По дяволите, след като елеронът го няма, това е абсолютно безполезно!

— Изключи елеронен контрол от II-ра хидравлична система — заповяда Уил и той побърза да прещрака ключа, без обаче да усети някаква промяна. Това означаваше, че щурманът е прав: разполагаха само с левия елерон за контрол на полета, а този елерон се захранваше от една-единствена хидравлична система.

— Къде се намираме, Дъг? — вдигна глава Уил. — Някой има ли представа?

Дъг хвърли поглед към екрана на полетния компютър, плътно запълнен от предупредителните послания на ИНС за критично високата скорост на полета.

— Един момент — промърмори той и включи предавателя на координатите на „Корона“. Обърна се към Уил и изчака няколко секунди. Дежурният диспечер в специалния 4-моторен боинг, оборудван със системата АУАКС, изчисли точната им позиция и изстреля данните в един-единствен зашифрован сигнал.

— Изминали сме около осемдесет километра в южна посока, Уил — започна Дъг. — Намираме се на около сто километра северно от

границата. Информират ни, че на петдесет километра оттук се намира удобна за кацане шосейна полоса, но и тя е на иракска територия. В нашата посока има две саудитски летища. За да влезем в обсега им, трябва да поддържаме курс два-нула-нула градуса.

— Капитан, щурман! Губим парчета от дясното крило!

Уил също го усети. Тежестта на лявото крило, съдържащо значително повече гориво от дясното, се компенсираше донякъде от работещите двигатели. Но подемната сила беше нещо съвсем различно. Дясното крило започваше да се скъсява и това караше С-141 да се наклонява все по-силно надясно. Уил сведе поглед към щурвала и си даде сметка, че времето им изтича. Положението на уредите за управление беше почти максимално вляво, а контролното колело всеки момент щеше да опре в крайно положение. Още съвсем малко загуба на подемна сила и самолетът щеше да стане неуправляем.

Пое си дълбоко дъх, стрелна с поглед Дъг и включи микрофона:

— Екипаж, говори командирът. Искam мнението на всеки един от вас, при това незабавно. Ако направим опит да прекосим границата, има опасност да изгубим хоризонталния контрол, а следователно и възможността за кацане, без да се разцепим на две. От друга страна, ако решим да кацнем веднага, отново ще се окажем на иракска територия... Напомням ви, че левият елерон е пред блокиране. Щурман, започнете вие...

— Според мен се разпадаме, сър. Трябва да кацнем.

— Бординженер?

— Поддържам същото мнение, сър.

— Отговорник за товара?

— И аз мисля така, сър. Ако успеем да кацнем без да се разбием, ще можем да продължим на собствен ход. Аз ще отворя товарния отсек още преди кацането.

— Ясно. Втори пилот?... Дъг?...

Дъг вече кимаше с глава. Придърпа микрофона и обобщи:

— Нямаме друг избор, стари друже. Давай да кацаме.

Уил натисна щурвала, за да свали носа, а Дъг включи радиостанцията, за да съобщи на „Корона“ какво възнамеряват да правят. Въпреки опасността да бъдат засечени от иракската армия те трябваше да оставят радио сигнала включен до момента на приземяването, тъй като само по този начин можеха да бъдат открити

от спасителните хеликоптери. „Корона“ прие съобщението спокойно и добави, че пилотите на двата Ф-15 вече са зад тях и докладват за наличието на дълга огнена дъря от дясното им крило. Предстоеше включването на още изстребители, а два бойни хеликоптера А-10 „Уортхог“, въоръжени с противотанкови ракети, щяха да осигурят защитата срещу евентуално нападение по земя. Проблемът беше да кацнат успешно и незабавно да напуснат горящата машина.

Дъг нареди на отговорника за товарния отсек да запознае Мойер и Джонсън с плановете за аварийно кацане с оглед хората им да бъдат подготвени. Плановете бяха още във въздуха да вдигнат херметизиращата преграда и да освободят заключващите устройства на рампата. Кацането трябваше да стане със спусната до хоризонтално положение рампа и напълно свалени задкрилки. Веднъж спрял, самолетът нямаше да представлява непосредствена заплаха, тъй като бронираните машини можеха да го напуснат дори и при откъснати опашни стабилизатори. С малко късмет всички биха могли да се отдалечат на безопасно разстояние и спокойно да изчакат появата на спасителните хеликоптери.

Слязоха на триста метра и продължиха да се снижават. Пожарът се разгоря, тъй като натискът на въздушната струя върху пламтящите останки от крилото видимо намаля. Колесниците напуснаха гнездата си без никакъв проблем, въпреки че бяха задействани само от една хидравлична система. Същото сториха и задкрилките. Дъг включи всички контролни светлини, включително и прожекторите за кацане, а Бакъс започна да отчита на глас показанията на висотомера, стартирайки от сто и петдесет метра.

— Пожелавам късмет на всички — обади се Уил.

— Нещата са под контрол, капитане — подхвърли Дъг и се усмихна на гримасата, пробягала по лицето на приятеля му.

— Втори пилот, ти прекрасно знаеш, че ненавиждам тази фраза!

— Тъй вярно, знам.

— Седемдесет метра — обяви Бакъс.

Според плана трябваше да стабилизират на височина 15–20 метра, да увеличат оборотите и да използват само задкрилките за захода, докато открият приемливо място за кацане. Такова място се появи още в следващата секунда — равно и голо, с едва забележимо възвишение отляво.

— Центрирай щурвала — заповяда Уил, но Дъг вече беше успял да предвиди командата и вършеше точно това.

Оборотите бяха намалени до минимум, скоростта спадна до 130 възела в час — съвсем малко над заходния максимум. С едва забележимо движение Уил наведе носа надолу.

— Задкрилки в положение за кацане!

— Слушам, задкрилки за кацане — повтори Дъг и издърпа лоста до крайно положение. Наподобяващите прегради на обор алуминиеви плоскости щръкнаха под прав ъгъл и рязко намалиха скоростта на С-141.

— Ще опитам кацане с максимална скорост — обяви Уил.

Бакъс предвидливо напусна сгъваемото столче над катапулта и потърси убежище в далеч по-солидното кресло на навигатора.

— Седем метра, пет метра...

Гласът му бавно заглъхна. На такава височина нямаше смисъл от никакви отчитания.

Колелата влязоха в контакт с повърхността и Уил се стресна от необичайния шум. Многобройни малки и големи камъчетата забарабаниха по алуминиевата обшивка на корпуса и почти заглушиха заповедта му за спускане на спойлерите. Кракът му натисна спирачния педал с всички сила, ръката му върна оборотите на двигателите в параметрите на празния ход, след което бързо превключи на обратна тяга. Слава богу, че попаднаха на твърда повърхност, а не в някоя от падините с мек пясък. Машината се разтресе здраво, но стрелката на скоростомера бързо тръгна обратно, премина през чертата на 120 възела и продължи да пада. Уил изчака да слязат на 100 възела и премина на ръчно управление на челния колесник. Надеждите му да кацнат без да се разпаднат плахо нараснаха.

Нямаше как да видят края на твърдия участък със зоната подвижен пясък отвъд. Челните прожектори я осветиха за един кратък миг, после корпусът рязко намали скоростта си и всички увиснаха на предпазните колани. Силен трясък регистрира пречупването на водещия колесник, после дойде ред на пронизителното скърцане на металическия корпус по ситните, но твърди като шмиргел камъчета на пустинята. Дясното крило изведнъж потъна надолу, останките от разбития мотор влязоха в съприкосновение с терена — за втори път през последния половин час. Огромният корпус на С-141 рязко се

завъртя надясно, но центробежните сили бързо го оттласнаха в обратна посока. Върхът на лявото крило се заби в пясъка, причинявайки нов рязък тласък в обратна посока. След това завъртане на корпуса се откъсна и двигател номер едно, но време за реакция нямаше, тъй като последва ново съприкосновение на дясното крило с терена. Двигател номер четири се откъсна с пронизителен грохот, а съседният номер три рязко се заби в пясъка и се превърна в нещо като котва, която да сваля скоростта от петдесет възела на далеч по-приемливи нива. Огромното туловище на самолета се завъртя на една страна, хлъзна се по терена и най-сетне спря, вдигайки пред себе си стена от пясък и дребни камъчета. Дясното крило остана да виси на няколко болта, но от разкъсаните маркучи бликнаха плътни струи гориво.

Настъпилата тишина беше оглушителна, но продължи броени секунди. Някъде зад тях се разнесе грохот на дизелови мотори и двамата пилоти едновременно осъзнаха, че водачите на бронираните коли правят опит да напуснат самолета веднага — както беше уточнено в предварителния план. Бяха успели да кацнат с леки изкривявания на корпуса и в момента задната му част беше извита надясно, но под ъгъл от едва петнадесет градуса. Уил се окопоти пръв, грабна рупора и извика:

— *Евакуация! Незабавна евакуация!*

Откъм товарния отсек му отвърна изненадващо силно ехо. Понечи да включи аварийната сирена над главата си, но после се отказа. Тя беше прекалено мощна и едва ли щеше да промени положението. Зад гърба му се разнесоха викове, последвани от тропот на тежки ботуши по металната обшивка. Моторите на бронираните коли завиха на максимални обороти, проскърцаха резета и метални врати. В следващата секунда грохотът започна да намалява и Уил довольно кимна — машините бяха напуснали товарния отсек!

Протегна ръка и изтегли ръчките на противопожарната система на двигатели едно и две, подпомогнат активно от Дъг. Следейки неотклонно движенията на пилотите пред себе си, Сандра моментално изключи захранването. Дъг захвърли очилата за нощно виждане на таблото пред себе си и започна да се измъква от пилотското място. До слуха им долетя зловещия грохот на пожара в областта на дясното крило, който рязко набираше сила. Той погълна почти напълно боботенето на БТР-те, които бързо се отдалечаваха в нощта.

Бил Бакъс лошо удари главата си в контролното табло пред мястото на навигатора. Остана в съзнание, но беше силно замаян и това се отразяваше на скоростта на движението му. Уил се зае да го освободи от предпазните колани, които се оказаха безнадеждно оплетени.

Оранжевото зарево отвъд дясното странично стъкло започна да излъчва интензивна инфрачервена топлина — едно предупреждение за обитателите на кабината, че времето им изтича. Дъг и Сандра се присъединиха към Уил в усилията му да откачи Бакъс от клопката на коланите. Токата най-накрая изщрака, още в следващия миг четиримата се обърнаха към зеещата врата в дъното на пилотската кабина. Дъг надникна за последен път през страничното стъкло, опитвайки се да определи дали останалите са успели да избягат на безопасно разстояние. В следващия миг металната стълбичка към товарния отсек изведнъж изчезна в пламъците на интензивно оранжево кълбо и групата изненадано се закова на място.

* * *

Майор Мойер огледа за последен път просторния и вече пуст товарен отсек, който приличаше на стадион след мач, после скочи на стъпалото на „Брадли“ и заповяда на водача да настъпи педала до дъно. Бяха спрели за подреждане в колона на около сто и петдесет метра пред и вдясно от изкривения фюзелаж. Мойер остана смаян от бързината, с която се разпространяваше огънят.

— Всички ли са навън?

— Не, сър. Не виждам никой от екипажа. Вероятно все още са вътре!

Човекът, който изкрещя тези думи, вече се носеше с пълна скорост към разрушения самолет. Мойер бързо го разпозна — беше отговорникът за товарния отсек сержант Кейси. Без да се колебае нито миг, той се понесе след него и само след двадесетина метра успя да го сграбчи за раменете.

— Ти луд ли си бе, човек?! — изкрещя той. — Това там всеки момент ще хвъркне във въздуха!

— Пусни ме! Екипажът ми е там!

Кейси се бореше толкова яростно, че Мойер почти реши да го пусне, но в този момент очите му случайно се спряха на пилотската кабина. На фона на оранжевото зарево ясно видя един — а може би и няколко? — силуетът на хора, които се лутаха вътре. Малко огнено кълбо подпали кабината само миг преди да избухне перфектната смес гориво-въздух в главен резервоар номер три. Тази експлозия беше достатъчна, за да възпламени и останалите резервоари. Скелетът на С-141 се разцепи в основата на крилете, горната част на фюзелажа се изстреля като ракета нагоре, огън и пламъци лумнаха във всички посоки.

— *Не-е-е!*

— *Лягай долу!*

Мойер сграбчи Кейси и го събори на земята. Горещата взривна вълна изсвистя над главите им, във въздуха летяха фрагменти от взривения самолет, които със сигурност можеха да ги убият. Офицерът бавно вдигна глава, очаквайки да види смъртоносния дъжд от нажежени отломки, но по-голямата част от него се беше насочила вляво от самолета и приличаше на странен метеоритен дъжд, падащ над бързо смрачаващата се пустиня. Странната, сюрреалистична картина се допълваше от някакви необикновени, почти музикални звуци. Издаваха ги по-големите парчета от обшивката, които падаха на земята след експлозията.

— Исусе! — хлъцна Кейси. — Те бяха вътре, когато това... това се взриви... — Лицето му беше разкривено от ужас, очите му се блещеха по посока на разрушения самолет.

— Страхувам се, че имаш право — мрачно кимна Мойер. — Видях ги съвсем ясно в кабината!

Той също беше на ръба на шока. Защо екипажът се беше забавил на борда? Как е възможно три тежки верижни машини, цяла рота войници и едно хъмви да избягат навреме, а екипажът да не успее?!

В главата му се беше запечатала картината миг преди експлозията. Тези хора наистина бяха там, вътре. А това означаваше, че няма начин да са живи.

— Хайде — овладя се той и изправи сержанта на крака. Кейси продължаваше да гледа опулено към мястото, на което доскоро имаше един огромен самолет, а сега димяха само останки. — Ще вземем „Брадли“ и ще направим оглед отблизо.

Наложи му се да влечи Кейси през по-голямата част от обратния път. Сержант Джонсън изтича да ги посрещне и Мойер му разказа какво бяха видели. Натовариха се в „Брадли“. Майорът включи радиостанцията и нареди на двата бронетранспортъра да чакат на място, а на радиста възложи задачата да се свърже с АУАКС и да им предаде координатите за предстоящата спасителна операция.

Лично пое лостовите за управление и насочи верижната машина към останките на самолета, предпазливо стеснявайки кръга.

— Сър — пропука радиостанцията. — От АУАКС заповядаха да приберем всички ранени и оцелели и незабавно да се отправим на юг. Засекли са иракски военни машини, между които вероятно има дори танкове, които са поели към нас. Инструкциите са да изчезваме оттук, веднага!

Мойер обработи информацията за част от секундата и спря машината. Пожарът все още беше интензивен, но резервоарите бяха разбити и празни. Вече нямаше какво да се взривява...

Очите му внимателно оглеждаха огромния скелет, най-вече откъм страната на входа за екипажа. Отломките бяха навсякъде, но сред тях не се виждаха нито оцелели, нито обгорели трупове. Реши да направи един последен оглед, изскочи от люка и изтича към останките от пилотската кабина. Лишена от челното стъкло, нейната предна част беше относително запазена, включително част от таблото и изкривеният, силно обгорял щурвал. Дори извика няколко пъти, очаквайки да долови някакъв отговор, който да наподобява човешки глас. Откъм руините идваха какви ли не звуци, но в тях нямаше нищо човешко.

Оцеляването след такава експлозия беше просто невъзможно.

Обърна се към ниското хълмче източно от мястото на катастрофата, което беше обсипано с малки и големи отломки от самолета, а в средата му личаха дълбоките коловози, оставени от верижните машини.

— Сър! — отново пропука радиостанцията. — Вече ни крещят да се махаме! Противникът се намира само на три километра оттук!

Времето за решение настъпи. Редом с него се беше изправил сержант Джонсън, но той беше командирът. А това наоколо по нищо не се отличаваше от бойно поле.

— Да сме пропуснали нещо, сержант?

Окото му на експерт по логистична подкрепа и боен резерв огледа осеяната с отломки околност, но в съзнанието му продължаваше да пулсира картината с четиримата членове на екипажа, залостени в онази кабина.

— Много неща сме пропуснали, сър — отвърна с въздишка Джонсън. — Онези големи парчета от крилото ей там, другите зад гърба ни... Но ако екипажът наистина е бил в кабината в момента на взрива...

— Беше. Аз ги видях с очите си.

— В такъв случай няма какво да спасяваме...

Мойер се втренчи в него, после бавно кимна с глава. Обърнаха се и едновременно се затичаха към „Брадли“. Скочиха вътре и обърнаха към чакащите ги бронетранспортъори. Мойер се концентрира в това, което предстоеше. Носеше отговорност за живота на тези бойци, а те бяха доста повече на брой от загиналите пилоти.

Мъртвите можеха да почакат.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Корона (Е-3 АУАКС — Въздушно базирана система за ранно предупреждение и контрол)

Четвъртък, 7 март 1991 г., 5:12 ч. (02:12 по Гринуич)

Капитан Маргарет Елис прие радиограмата от Порки-22 — двойката бойни хеликоптери А-10, след което изстреля инструкциите с промяната в курса им, който трябваше да стане перпендикулярен на придвижването на иракската бойна колона, засечена от въздушния радар „Джойнт-Старс“. Мястото на катастрофата на Скорпион-1 беше обозначено с мигаща точка в горния квадрант на радарния екран. Полетът на С-141 беше контролиран от Бамби 52 — двата изстребителя Ф-15, почти до мястото на аварийното приземяване. Сега пилотите чакаха заповед да изстрелят няколко предупредителни и баражни ракети по пътя на иракската колона.

Маргарет беше управлявала и други мисии на Бамби и винаги се беше впечатлявала от тяхното мото: „Където мине Бамби нищо не никне“. В същото време беше доволна, че може да използва огневата им мощ на мястото на инцидента, но ако иракската колона е съставена от елитните части на Републиканската гвардия, за нея ще трябва да се погрижат хеликоптерите А-10, а Бамби само ще ги прикриват и ще респектират врага.

Разбира се, Саддам едва ли разполагаше с никакви сериозни аргументи срещу въздушни атаки, в смисъл на боеспособни летателни апарати.

През последните няколко дни, особено след официалното прекратяване на бойните действия, над ЗО цареше относително затишие. Маргарет все още се питаше кой ли е измислил фразата „зона на отговорност“ — съкратено ЗО. Далеч повече смисъл съдържаше фразата „зона на бойни действия“, въпреки че тя вече не би трябвало да бъде зона на никакви враждебни действия между страните, ангажирани в конфликта.

Странната мисия на Скорпион-1 беше върнала екипажа на АУАКС в модифицираната версия на обикновен боинг-707 в онова състояние на възбуда, което не бяха изпитвали от времето на широкомащабните сражения. Независимо какви са били нейните цели и задачи, огромният С-141 бе предприел аварийно нощно кацане на иракска територия, следен с подчертан интерес от ЦЕНТКОМ и Пентагона. Мисията очевидно се беше превърнала в борба за оцеляване, имаше и жертви.

— Делта едно, чувате ли ме? — попита в микрофона тя и направи опит да си представи мъжа в бронираната машина, който търси подходящ ъгъл за антената на портативната си радиостанция.

Екипажите на АУАКС контролираха наземен трафик изключително рядко, но контингентът транспортни машини на Коалицията от катастрофиралия С-141 трябваше да се придвижи на юг по възможно най-бързия начин, а диспечерът от АУАКС — в случая самата тя — трябваше да осигури най-добрите условия за това. Но без помощта на смайващата със своето многообразие картина на сухопътните сили и техника, която се съхраняваше на борда на Джойнт-Старс, нейните електронни очи, монтирани във въртящата се антена-чиния на АУАКС, щяха да бъдат единственият източник на информация. Акцията по спасяването на хората, участвали в операция Скорпион-1, щеше само да се наблюдава от въздуха. Без радиовръзката от типа СЗ, която се предлагаше само от новата система, диспечерът от АУАКС не можеше да осигури пряко въздушно покритие на движеща се цел.

— Краун Джоли дванадесет, моля потвърдете получаването на инструкциите.

Гласът на командира на хеликоптера прекъсна хода на мислите ѝ и я накара да остави чашата с изстинало кафе, която тъкмо поднасяше към устните си.

— Джоли дванадесет, повтарям: дръжте курс четиридесет и осем, останете на сегашната честота. Дайте сведения за крайния срок на полета.

— Краен срок за зареждане нула-три-тридесет-Зулу.

Това е достатъчно, помисли си Маргарет. При всички случаи хеликоптерите трябваше да се отправят обратно към базата си най-рано в три и половина по Гринуич. Засега големите и добре въоръжени

машини просто трябваше да кръжат в близост над верижния конвой. От ЦЕНТКОМ поеха отговорността за финалната фаза от мисията — явно имаха силно желание да приберат оттатък границата както машините, така и хората. Тя беше предложила изоставяне на машините и прибиране на хората чрез въздушна операция, но централното командване категорично отказа.

Винаги става така, когато се намеси шибания Дворец на пъзелите, въздъхна Маргарет, после се наведе към набързо монтирания радарен екран вдясно от себе си отново огледа наземната картина. Радарът на Джойнт-Старс, монтиран под туловището на обикновен пътнически 707, изстрелваше информация в реално време и с невероятна скорост. Тази апаратура беше уникална, тъй като за пръв път в историята на военните действия можеше да нарисова жива и абсолютно достоверна картина на неща, които се случват на стотици километри в тила на врага. Това беше възможно благодарение на сложната доплерова техника за следене на подвижни изображения, която се обработва от свръхмощни компютри. Тя беше рожба на екип учени и програмисти, които нямаха нищо общо с армията и които работеха изключително ентусиазирано. Но бавно и полека отделните екипи бяха вкарани на финансово подчинение на Министерството на отбраната и когато се осъзнаха, изведнъж се оказаха автори на секретна разработка с пряко военно приложение. Маргарет сви устни и поклати глава. Хората бяха дълбоко шокирани, но въпреки това довършиха своята разработка и тя даваше фантастични резултати.

Доволна от липсата на промяна, тя си позволи да се отпусне. Стана и отиде до съседното помещение, оборудвано с най-необходимите неща за една подвижна кухня. Напълни чашата си с горещо, току-що сварено кафе, отнесе го на работното си място и се замисли. В главата ѝ продължаваше да се върти текста на посланието, което Делта-1 я помоли да прехвърли веднага на ЦЕНТКОМ — вероятно защото беше напълно безсмислен... Какво по дяволите може да означава фразата „Изплакнахме само деветдесет и осем бирени бутилки“?!

Тръсна глава и включи микрофона, тъй като в главата ѝ се появи друга тревожна мисъл.

— Делта едно, обадете се на Корона.

Гласът, който ѝ отговори по далеч по-слабата полева радиостанция, прозвуча доста напрегнато. Как ли изглежда притежателят му? Офицерите от ВВС рядко имат шанс да контактуват с командоси от Специалните части. По радиото звучат нормално, но кой ги знае как изглеждат... По всяка вероятност този долу си е професионален убиец.

— Делта едно слуша.

— Предстои ми да отправя окончателно хеликоптерите — поясни Маргарет. — Затова искам да съм сигурна, че на мястото на катастрофата няма оцелели.

Човекът насреща включи предавателя си със секунда закъснение, което издаваше наличието на някакво колебание.

— Не открихме оцелели, Корона. Търсихме, но не открихме. От друга страна сме сигурни, че в момента на експлозията екипажът се намираше вътре в кабината. Ако лошите не бяха толкова близо, може би си струваше да изпратим някого за последен оглед, но след като бандитите са до нас, няма смисъл да рискуваме... Никой не би могъл да се измъкне навън.

Маргарет включи радиостанцията, с която поддържаше пряка връзка с ЦЕНТКОМ. Колежката насреща изслуша информацията и само след минута се включи обратно с решението. Щабът отказваше да рискува хеликоптерите, изпращайки ги на мястото на катастрофата. Оглед щеше да се извърши по-късно, когато районът бъде спокоен. Оглед от професионален екип.

Но тя все пак трябваше да изпрати единия хеликоптер, който да вземе двама членове на екипа Делта. Останалите щяха да продължат придвижването си по посока на границата.

— Корона, тук водеща машина на Бамби — бръмна репродукторът срещу нея. — Отвлякохме вниманието им в посока север от мястото на катастрофата, но те бързо се окопитиха и по всяка вероятност ще спрат за оглед. Все още не сме правили опити да ги спрем. Тук цари пълен мрак, но вече успяхме да различим две верижни машини, които приличат на танкове, плюс няколко по-малки превозни средства.

Порки 22 се намираше само на тридесет километра. Маргарет насочи вниманието си към очертаването на периметъра на сигурност. Иракчаните могат да се ровят на мястото на катастрофата колкото

желаят, стига да не тръгнат по следите на малкия конвой на Делта, който се намираше едва на дванадесет километра южно оттам.

Трябваше да определи вектора на най-късия път на спасителния хеликоптер и да предупреди Делта-1. ЦЕНТКОМ бе избрал за въздушен превоз някой си майор Мойер и неидентифицирана личност, наречена „куриер“.

* * *

В централната комуникационна зала на ЦЕНТКОМ в Риад армейски генерал Хърман Бълок прекъсна кодираната радиовръзка с непосредствения си началник и изпълнявайки нарежданията му поиска спешна връзка с Пентагона по сателитния телефон. Беше наясно, че информацията, която се готвеше да предаде, щеше да стигне до Белия дом за броени минути. Два контейнера от биологическия агент с неизвестен състав все още бяха в неизвестност, а техният създател беше успял да избяга. Лошата новина в случая беше свързана с предположението, че липсващите контейнери пътуват към Багдад. Тя със сигурност щеше да развали настроението на доста хора там, у дома...

Координати 31.57 градуса север, 41.55 градуса изток, южната част на централен Ирак

Четвъртък, 7 март 1991 г., 5:30 ч. (02:30 ч. по Гринуич)

Грохот на форсирани до максимум реактивни двигатели, примесен с лай на зенитна картечница и едновременни взривове на няколко ракети — всичко това придаде допълнителна нереалност на сюрреалистичния сън. Но това не беше сън. Уил Уестърман бавно се върна в съзнание. Лицето му остана заровено в пясъка, нещо много тежко беше притиснало гърба му. Бяха му необходими доста усилия, за да извърне глава, но в крайна сметка успя. Направи опит да изплюе пясъка и нечистотиите от устата си, а след това и да вдигне ръка. Това му даде възможност да разбере, че ръцете му са обездвижени — лявата от собственото му тяло, а дясната от някого или нещо, невидимо в

мрака. Бавно и болезнено освободи лявата си ръка и я повдигна, за да почисти носа и очите си.

До съзнанието му бавно се промъкна някакъв страничен шум — дрезгав, но настоятелен шепот, който долиташе някъде отляво и молеше за помощ. Изведнъж си спомни как членовете на екипажа се бяха препъвали надолу по стълбичката към служебния изход, а той ги беше последвал... После се разнесе страхотна експлозия и нещата след нея станаха съвсем неясни, като призрачни сенки.

Какво беше това? Къде, по дяволите, бяха попаднали?

Дрезгавият шепот сякаш идваше от устата на Сандра Мъри, бордният инженер. Отново напрегна слух. Да, това наистина беше Сандра, която се намираше само на метър-два встрани от него. Шепотът беше започнал в мига, в който вдигна лявата си ръка към лицето. В началото думите бяха напълно лишени от смисъл, но после му се стори, че чува за някакво притискане...

За момент се унесе и почти изгуби съзнание, но острата болка в главата го върна в действителността. *Трябва да отговоря на Сандра, но какво, по дяволите, ме натиска надолу?!*

Започна да опипва с лявата си ръка, но така и не успяваше да разбере какво го е затиснало. Вляво, непосредствено до тялото му, имаше малка вертикална кухня. Отначало не виждаше нищо, реши, че е ослепял и сърцето му се сви от ужас. После извъртя очи нагоре и забеляза някакво далечно сияние.

Сандра отново започна да шепне. Поиска да ѝ отговори, но умът му напрегнато търсеше отговор на два неотложни въпроса: какво се беше случило с тях и защо не може да се помръдне...

Пръстите му се плъзнаха надолу. Летателният комбинезон беше цял, кожата на крака му отдолу реагираше нормално на докосването. Размърда пръстите на краката си, завъртя глезените. Получи се доста трудно, тъй като неизвестната тежест бе натикала пилотските му боти в пясъка с носовите надолу, а едновременно с това лежеше върху петите му. Но Уил беше доволен, тъй като по божията милост не беше парализиран.

Протегна лявата си ръка с дланта нагоре и доста се озадачи от плъзгавата повърхност на солидния предмет, който го беше затиснал. Приличаше на някаква метална плоскост — много тежка, но все пак недостатъчно тежка, за да го смаже. Имаше достатъчно пространство

за вдишване и издишване, но това беше всичко. Опитът му да раздвижи дясната си ръка беше напълно безуспешен. Явно битката да се измъкне на свобода щеше да бъде яростна.

Бавно осъзна, че вляво от него лежи още едно тяло. Протегна ръка и напипа летателен комбинезон. Пръстите му докоснаха нещо влажно и лепкаво, което май беше кръв.

Трябваше да отговори на шепота, на всяка цена трябваше!

— Сандра, ти ли си? — Гласът му прозвуча като дрезгаво грачене.

Макар и много тих, отговорът долетя далеч по-бързо и по-енергично.

— Хей, тук съм! Слава богу, че... и ти си жив! Мислех си, че съм... останала сама... — Опитваше се да вика, но на практика говореше така, сякаш не ѝ достига въздух.

— Теб ли докосвам?

— Не.

— Тогава кой лежи до мен?

— Бил... Бил Бакъс. Не мога да го накарам да отговори... Вероятно е мъртъв. Не виждам нищо и не мога да си измъкна краката...

— Нещо много тежко е притиснало и моите крака, но не знам какво е — промърмори Уил. — И при теб ли е така?

— Да. Някакво парче от самолета... Много голямо парче. Чух го да свири във въздуха след взрива... Удари се в земята зад нас, преобърна се и ни похлупи. Реших, че всички сте мъртви!

В съзнанието му изплува познатото лице на Дъг Харис. Разбира се — той също беше с тях. *Как е възможно да забравя? Но къде е тогава?!*

Ако Сандра и Бил са от лявата му страна, Дъг може би е отдясно. Направи опит да обърне главата си натам. Нямаше особено голям избор и затова се принуди отново да завре лицето си в пясъка, като този път стисна устни и плътно затвори очи.

Но и в тази посока не успя да види нищо. Така не можеше да продължава. Трябваше да се измъкне, независимо от теглото на това, което бе паднало върху него. Трябваше да диша!

Направи опит да повдигне желязото като изви гръб, отправяйки гореща молитва за помощ към Всевишния. И Той сякаш го чу, тъй като

тежкият предмет едва забележимо помръдна. Или така му се беше сторило?

Трябваше да разбере.

С усилие извъртя лявата си ръка по начин, който му позволяваше да опре длан в пясъка и да я превърне в допълнителен лост. Напрегна всичките си сили и този път успя — това, което лежеше върху него, съвсем забележимо се премести.

Значи можеш да мърдаш, каквото и да си! — тържествуващо изпъшка Уил.

— Усетих го, продължавай да буташ! — извика Сандра. Гласът ѝ все още беше дрезгав.

Уил не отговори, тъй като устата му беше притисната в пясъка. Пое въздух колкото може и направи опит да изкрещи по посока на тялото вдясно.

— Дъг!

Нищо. Заля го вълна от клаустрофобия, прииска му се да крещи и да се бори. Наложил си спокойствие с върховно усилие на волята. Трябваше да анализира ситуацията — точно по начина, по който ги бяха учили по време на курсовете по оцеляване. Един от най-трудните тестове тогава беше свързан с умението да се оцелява в изключително тесни пространства. Но главата го болеше ужасно, краката му бяха заклещени. А с тази неизвестна тежест на гърба не беше много лесно да запази спокойствие и да мисли логично.

Най-сетне усети някакво движение вдясно от себе си. Дъг — *ако това наистина е Дъг!* — започваше да реагира, което означаваше, че е жив... Но очевидно и той беше затиснат от неизвестния предмет.

Металната повърхност екна от интензивната стрелба и експлозии, които се разнесоха наблизо. Последва ги вой на нисколетящ реактивен самолет.

Уил отново остърга лицето си в мекия пясък, изплю мръсотииите от устата си и с потръпване си спомни за всички опасни бактерии, които ги дебнеха в пустинята. За съжаление в момента едва ли можеше да вземе някакви предпазни мерки срещу тях.

— Сандра?

— Да.

— Какво стана наоколо?

— Не знам. Мисля, че нашите хора тръгнаха... Опитвах се да крещя, но нямам глас... Предполагам, че не са ни открили...

Уил си даде сметка, че тя прекъсва, за да си поеме дъх.

— Стрелбата започна преди... преди няколко минути... Но аз... аз не знам кой срещу кого стреля...

— Сандра, трябва да отместим това нещо, което е върху нас. Можеш ли да вдигаш?

— Не. Опитвах се, но то е толкова тежко... че ми спира дъха...

— А иначе добре ли си?

— Да... Мърдам си пръстите на ръцете... и на краката... Само дето не мога да дишам...

Острата миризма в ноздрите му най-сетне бе идентифицирана от съзнанието. Миришеше на самолетно гориво и на изгоряло. Отново отърка лицето си в пясъка, тъй като искаше да събуди Дъг. Повика го по име, опитвайки да си представи колко тежко е ранен. Секундите на мълчанието му се сториха безкрайни, но след тях настъпи промяна: разнесе се тих стон, усети се някакво движение. Малко по-късно приятелят му дойде в съзнание със същото чувство за дезориентация и тихо прошепнати въпроси.

След първите лаконични фрази стана ясно, че Дъг е невредим. Всичките му крайници бяха цели и функциониращи.

След известно време започнаха да действат заедно, за да изместят металното парче, което ги притискаше. То се оказа наистина огромно и помръдна едва когато и двамата заеха позицията за повдигане, открита от Уил. Това даде възможност на Сандра да освободи краката си и да получи малко повече пространство за дишане. Само минута по-късно тя вече пълзеше по корем към някакво подобие на бледа ивица светлина, влачейки след себе си неподвижното тяло на Бил Бакъс.

— Сър? Уил?

— Да?

— Колко голямо е според вас това парче метал? Струва ми се, че светлината е чак на метър и половина от мен!

— Не знам. Зад нас не виждам нищо, но далеч наляво долавям някаква светлинка.

— Може би сме под някое от крилата...

Напредваха буквално като охлюви — милиметър по милиметър, с последователно повдигане и придърпване неподвижното тяло на Бакъс. Отначало Уил и Дъг повдигаха, а Сандра се промъкваше няколко сантиметра напред, после тя и Уил правеха същото за Дъг, и така нататък. Това беше една изключително трудна и бавна операция, а крайната ѝ цел сякаш изобщо не се виждаше.

Голямото постижение дойде, когато Дъг натисна за пореден път и изведнъж усети нещо върху лицето си. Беше се озовал в ъгъла на техния затвор и можеше да хвърли поглед към света отвъд него. Очите му забелязаха просветляването на далечния хоризонт, лицето му почувства милувката на лекия ветрец, който се промъкваше под назъбените метални ръбове. Чувството беше толкова страхотно, че той не го предаде на Уил и Сандра, а ги остави да го изпитат сами. Беше като светлината в дъното на прословутия тунел, капчицата вода в разгара на убийствената суша, храната след дълго гладуване — всичко това едновременно... Но докато той се бореше с желанието да разблъска отломките и да се измъкне навън без да мисли за другите, до слуха му достигна и нещо друго.

Гласове! Беше абсолютно сигурен, че ги чува на фона на автомобилни мотори някъде встрани и малко назад. Най-ясно се долавяше потракването на танкови вериги.

Бронетранспортъорите!

Значи все пак ни търсят! Слава богу!

— Уил! Нашите хора все още са тук. Чуваш ли ги?

Звуците изглеждаха доста далечни. Уил напрегна слух, а Сандра пропълзля към близката ивица светлина вляво.

— Не трябва ли да започнем да викаме...

— Чакай! Млъкни за момент, моля те!...

Сандра наклони глава и наостри слух, опитвайки се да различи думите. Умът ѝ напрегнато работеше. Ако не се броеше избягалият доктор Абас, в щурмовия отряд нямаше човек, който да говори арабски. Не, това, което чуваха, решително не беше английски!

Извърна глава към невидимите мъже зад гърба си, в шепота ѝ имаше тревога.

— Това не са нашите хора! Говорят на друг език! Какво ще правим?

— Шшт! — напрегнато заповяда Уил. — Ще мълчим и ще се спотайваме!

Сърцето на Дъг се сви.

Веднага след това се разнесоха стъпки, придружени от тракане на вериги и грохот на мощен дизел. Оглушително металическо скърцане оповести спирането на тежка машина, под изкривените отломки се промъкнаха облачета лютив пушек. Уил светкавично разгледа идеята да извика за помощ и да спаси живота на целия екипаж. По-добре да попаднат в плен, отколкото да бъдат премазани от иракския танк, който явно се канеше да мине през купчината ненужно американско желязо. Бакъс със сигурност имаше нужда от медицинска помощ. От друга страна обаче, силите на Коалицията също не бяха далеч. Направи опит да си припомни колко на юг бяха стигнали преди аварийното кацане.

Отдясно също прозвучаха гласове, придружени от стържене на метал. Очевидно иракчаните бяха решили да преровят купчините разкривен метал. Гласовете се приближаваха и той усети как тялото на Дъг се сковава от напрежение. Миг по-късно разбра защо — на сантиметри от лицето на приятеля му се появиха чифт войнишки боти. Ако собственикът им се наведе и включи електрическо фенерче...

В полезрението му изведнъж се появиха ръце в ръкавици, които рязко дръпнаха металното платно, играещо ролята на затвор и скривалище. Желязото проскърца и започна да се повдига, войникът изпъшка, премести тежестта на тялото си и пак дръпна нагоре. В малката хралупа нахлу светлина. Очите на Дъг за миг срещнаха очите на Сандра, в тях се четеше ужас и безмълвна молитва. Отмести поглед и видя безжизненото тяло на втория бординженер Бил Бакъс. Очите му бяха затворени, а на челото му зееше грозна рана.

Собственикът на ръцете с ръкавици не получи помощ от колегите си и рязко пусна тежката ламарина. До слуха на тримата пилоти долетя нервен кикот и някакви думи на арабски, които най-вероятно бяха ругатни. И тримата изпуснаха въздишка на облекчение, а в следващия миг Уил почти изкрещя от острата болка, пронизала гърба му.

* * *

Изчакаха около половин час, сковани от нервно напрежение. Виковете и грохотът на автомобилни мотори отдавна бяха заглъхнали в далечината.

— Хей, Уил! Мислиш ли, че плажът вече е празен?

Унесен в мислите си, Уил почти подскочи от високия шепот на Дъг. В представите си беше преживял мисията отново — от самото ѝ начало, опитвайки се да открие фаталния пропуск в планирането. Пътят, който използваха за писта, беше прекалено тесен, но подобни „писти шосета“ бяха разпръснати по цялата територия на Ирак. Единственото задължително условие, за да попаднат в тази категория, беше встрани от асфалта да има полоса от добре валирана пръст или пясък.

— Уил...

— Какво?

— Готов ли си да се измъкнем оттук?

— Да, по дяволите!

Комбинираните им усилия получиха допълнителна ефективност от злобата и яростта, с които двамата пилоти и Сандра се заеха да възвърнат свободата си. В резултат металното платно бе повдигнато и задържано в това положение достатъчно дълго, за да може Дъг да изпълзи на открито, разкъсвайки на няколко места пилотския си комбинезон. Първата му работа беше да грабне една от металните отломки и да я подложи под платното, спасявайки по този начин височината, на която бяха успели да го повдигнат. После, вече спокойно, започна да търси подходящи парчета, които вкарваше отдолу. Цепнатината между огромното сивкаво парче метал и пясъка на пустинята бавно се увеличаваше и скоро достигна петдесетина сантиметра. Сандра пропълзя навън и Дъг се наведе да ѝ помогне с безжизненото тяло на Бил Бакъс, докато Уил тикаше изотзад.

Накрая и командирът се измъкна навън, претърколи се по гръб и замръзна от изтощение. Остана така в продължение на минута-две, после с мъка се изправи на крака и се обърна на запад, където очакваше да види обгорелия скелет на С-141.

Но в здрача на настъпващото утро очите му успяха да обхванат единствено огромната купчина изкривен метал, над която стърчеше част от Т-образната опашка на самолета, висока колкото 5-етажен блок.

— Исусе Христе! — прошепна смаяно той. — Нищо не е останало!

Дъг вдигна глава и проследи погледа му, после огледа парчето метал, което ги беше затиснало. Оказа се, че е широката част на лявото крило, което в единия си край достигаше широчина от петнадесетина метра, а в другия — там, където бяха лежали те — ширината му беше поне десет метра.

— Уил, знаеш ли какво е това?

— Кое?

— Това, което ни затискаше. Оказали сме се под горивен резервоар номер две. Ей там се вижда контролната планка за една от нагнетателните помпи. Проклетото желязо се е стоварило върху нас под тгъл и това ни е спасило живота. Защото теглото му едва ли е по-малко от един тон.

Увери се, че Бил Бакъс диша, Сандра също се изправи. За миг и тримата замълчаха, подлагайки лицата си на нежния бриз. Плътната облачна покривка отпреди няколко часа бавно отстъпваше място на чистото небе, по което пробягваха малки перести облачета. Светлината стана по-силна, вече можеха да се видят многобройните коловози в пясъка, чийто епицентър беше мястото на катастрофата.

Уил пръв наруши мълчанието.

— Едва ли всичките тези следи са оставени от иракчаните — промърмори той. — Част от тях са и на нашите, които са тръгнали на юг.

Дъг кимна и насочи поглед към чезнещите в тази посока коловози, оставени от тежките верижни машини.

Най-сетне започнаха да проумяват какво се беше случило — бяха ги изоставили на произвола на съдбата, тъй като ги считаха за мъртви.

Настъпи тежко и продължително мълчание. Най-после вдигнаха глави и се спогледаха, в очите им се четеше шок и ужас.

— Трябва да се махаме оттук! — промърмори Уил.

Дъг загрижено го погледна и с нарастваща тревога установи, че челюстите на приятеля му са стиснати по онзи характерен начин, който издаваше вземането на важно решение. И това решение беше да се махат оттук! Но температурата на въздуха скоро щеше да скочи, а се намираха наред пустинята без вода и храна. Напускането на мястото

на катастрофата беше точно това, което в никакъв случай не биваше да правят!

— Според мен трябва да останем тук, Уил — меко промълви той.
— Нашите ще се върнат, може би с хеликоптери. А ние можем да си изградим някакво временно убежище от тези отломки и...

— Дъг...

— Какво?

— Хвърли едно око на тези следи, а след това ми кажи, че иракчаните не са поели на юг...

— Не мога да определя това — отвърна след кратък оглед Дъг.

— Именно. И аз не мога. Но ако са го сторили, това означава, че ще се върнат по същия път. И съответно ще ни спипат. Затова трябва да претърсим руините за всяко нещо, което би ни помогнало да оцелеем, а след това да изчезваме оттук! Лично аз нямам никакво намерение да попадам в някоя от килиите за разпити в Багдад!

Дъг смаяно го погледна. *Нима този човек действително настоява да вървим пеш през пустинята?!*

Уил улови погледа му и избухна:

— Какво толкова, по дяволите?

Дъг примирително вдигна ръце с дланите напред:

— Добре, добре, ти си началник на този цирк... Но аз трябва да бъда добрият втори пилот, Уил... Как, по дяволите, ще решим водния проблем? Мислил ли си по този въпрос?

— Ще претърсим развалините.

— Добре, хубаво. Ами ако не открием вода?

Вместо да отговори, Уил се обърна към огромната безформена купчина. Преди години също се бе оказал в подобно положение и за малко не беше пленен в една от стаите на ханойския „Хилтън“. Тръпнеше от ужас години след този случай, сънуваше кошмари. Съзнаваше, че реагира под въздействието на паниката, но само при мисълта за плен сърцето му ускоряваше ритъма си. Не можеше да обясни това на Дъг, още по-малко пък в присъствието на сержант Мъри.

— Окей — въздъхна той и отново се обърна с лице към приятеля си. — Ще претърсим руините и ще тръгнем само ако намерим достатъчно продукти за оцеляването ни, включително вода. Ако няма такива — оставаме.

— Съгласен съм — кимна Дъг.

— Сандра?

Младата жена не отговори и Уил се обърна да я погледне. Очите ѝ бяха насочени към далечния хоризонт. В следващия миг отметна косата си и се обърна:

— Какво?

— Съгласна ли си с решението да тръгнем само ако намерим нещо за пиене?

Тя кимна, а той забеляза лекото потръпване на раменете ѝ.

— Студено ли ти е?

— Да — побърза да се съгласи Сандра, очевидно оценила предположението като особено подходящо. — Доста пронизва... Дали сакът ми не е някъде отдолу? В него е якето ми.

Пръснаха се във верига и започнаха методично претърсване. Работеха бързо и организирано, следвайки посоката на разрухата. Приличаха на професионален екип, разследващ причините за катастрофата, който открива и подрежда различни вещи, разпръснати от взривната вълна.

Онези от тях, които не бяха отлетели надалеч в момента на експлозията, се оказаха обгорени или напълно стопени.

Резервоарът с питейна вода в предната част на товарния отсек беше напълно сплескан, полуразтопен и празен. Но двата кашона със саудитска кока-кола бяха отхвъркнали надалеч и повечето от кутийките бяха оцелели, макар и наполовина забити в пясъка. Наоколо имаше доста сребристи кръгчета, маркиращи горната част на кутийките. Тримата оцелели членове на екипажа събраха количество, което им осигуряваше оцеляването поне за няколко дни.

Но храната беше друга работа. Откриха само шест опаковки от дебело вакуумираните ГХ — готови храни, всичко останало се беше изпарило.

Саковете с личните им вещи бяха в близост до водния резервоар, разкъсани, прогорени и с негодно за употреба съдържание. Все пак имаше няколко почти непокътнати пилотски якета, от които се възползваха Сандра и Дъг. Те добре знаеха колко студени са нощите в пустинята. Купчината от полезни вещи край една от здравите стени на фюзелажа постепенно нарастваше, но очите на и на тримата все често се извърщаха към далечния хоризонт.

Победите им бяха малки, но от огромно значение. Комплектът за първа помощ в близост до рампата беше оцелял, също като един от спасителните пояси в опасната част. Дъг буквално се опияни при мисълта, че аварийната радиостанция на някой от спасителните салове е оцеляла и ще могат да я използват, за да повикат спасителните хеликоптери. Но не се получи. Отделението за първа помощ на надуваемата платформа беше отворено и радиостанцията липсваше. Взе само плътно сгънатото парче плат, което можеше да се използва вместо палатка, към него прибави и съдържанието на комплекта за първа помощ. Останалите неща бяха безполезни.

Уил проверяваше страничните чекмеджета на полуобгорелия фюзелаж, когато Бил Бакъс се върна в съзнание.

— Уил!

Гласът на Дъг прозвуча най-малко от сто метра разстояние, но беше достатъчно възбуден, за да привлече вниманието му. Хукна натам в тронав тръс, опасявайки се от най-лошото. В следващия миг душата му омекна от чувството на огромно облекчение. Човекът, който бе работил под негова команда цели четири години, най-сетне се беше надигнал до седнало положение, подкрепян внимателно от Дъг и Сандра.

— Бил! Слава богу! Как се чувстваш, приятелю? — Клекна и сложи ръка на рамото на сержанта. — Вече си мислехме, че ще те загубим!

Бил направи опит да се усмихне, но лицето му се сгърчи в болезнена гримаса. Гласът му почти не се чуваше.

— Аз... Мм... Не се чувствам особено добре, полковник...

— Запознах го с това, което ни се е случило, а също и с това, което възнамеряваме да правим — обади се Дъг. — Има болки в гърдите, което поне на мен ми говори за счупени ребра.

— Почивай си, Бил. А ние ще ти сколем нещо като шейна, в която ти гарантирам, че ще се чувстваш добре.

Изправиха се. Сандра застана така, че да остане извън полезрението на Бил, и махна на Уил да се приближи.

— Не съм медицинска сестра, но често съм оказвала първа помощ, сър. Мисля, че е паднал върху къс скала — видях я, когато започнахме да го изтегляме.

— И според теб има нещо по-лошо от счупени ребра, така ли?

— За съжаление — мрачно кимна младата жена. — По всяка вероятност натъртен бял дроб, вътрешни травми, вероятно причинили и вътрешен кръвоизлив... Не знам...

— В такъв случай... — започна Уил.

— В едно съм сигурна — прекъсна го Сандра. — Ако не го закараме незабавно в болница, има опасност да го загубим.

Уил отправи поглед към изгряващото слънце на хоризонта, сякаш търсеше подкрепа от него. Но не получи окуражаващ отговор и бавно кимна с глава.

— В такъв случай да тръгваме — глухо промълви той.

Малко преди осем нула нула бяха готови. Бил беше положен върху нещо като шейна, около тялото му беше струпано всичко полезно, което бяха открили сред руините. Отпред прикрепиха колани от нарязано на ивици платнище, които щяха да привържат за раменете си и да теглят шейната.

— В южна посока няма нищо, освен пустиня — каза Уил. — По тази причина ще вървим на югоизток. Като изминем петнадесет-двадесет километра, ще спрем за почивка и няма да мърдаме до настъпването на нощта.

— Петнадесет-двадесет километра ли? — ужасено го изгледа Сандра.

— По всяка вероятност ще можем да теглим това нещо с около пет километра в час — започна Уил. — А по мои изчисления ще можем да ходим поне три часа преди да стане прекалено горещо... Ето ти ги петнадесетте километра.

— А какво е разстоянието, което ни дели от нашите сили, сър? — пожела да узнае младата жена.

Дъг и Уил се спогледаха. Сандра очевидно не беше чула нищо от предишния им разговор, но нямаше смисъл да я заблуждават.

— Минимум двеста и петдесет километра до позициите на Коалиционните сили, а вероятно и повече. — Видя съкрушеното изражение на младата жена и побърза да добави: — Но границата е на около сто километра южно оттук и до нея положително има асфалтиран път.

Отчаянието върху лицето на Сандра беше видимо, но тя направи върховни усилия да се овладее.

— Това означава... Това означава преход от петнадесет до двадесет и пет часа, при положение, че поддържахме добро темпо и не се натъкнем на никакви препятствия... — Замълча, хвърли поглед към неподвижното тяло на сержанта и унило добави: — Не бива да забравяме, че голяма част от граничните райони са минирани.

— Искам да чуя какво предлагаш, Сандра — обади се Уил, изведнъж усетил тежестта на огромна умора. В душата му се появи гадното чувство на несигурност. Беше го яд на младата жена, искаше му се час по-скоро да тръгнат на път, а за усложненията да мислят по време на движение. Гърбът го болеше, главата му пулсираше, споровете нямаше да ги отведат до никъде.

— Аз...

Сандра срещна погледа му и изведнъж замълча, усетила огромната опасност, в която се намираха.

— Прав си — прощушна след известно време тя. — Нека да тръгваме.

Зае се с последните приготовления, а Дъг пристъпи към Уил и сложи ръка на рамото му.

— Ако спасителните хеликоптери тръгнат да ни търсят, това ще се окаже фатално погрешна стъпка от наша страна — промълви той. — Знаеш го, нали?

Уил мълчаливо кимна.

— В такъв случай нямам повече въпроси.

В гласа на Дъг нямаше нито обида, нито съмнение. Душата на Уил се изпълни с чувство на благодарност.

Тримата бавно нагласиха ремъците на раменете си и потеглиха в крак. Сандра беше в средата, точно пред направената с подръчни материали шейна, която взеше Бакъс и оскъдните им запаси. С изненада установиха, че тя се плъзга по пясъка гладко, почти без да оказва съпротива.

ДЕСЕТА ГЛАВА

*Централен Ирак, шосето между Ар Рутба и Багдад
Четвъртък, 7 март 1991 г., 8:30 ч. (05:30 по Гринуич)*

Шакир Абас рязко завъртя кормилото и микробусът се върна на асфалтираната настилка. Прокле се, че пак е заспал, а тялото му се разтърси от резкия приток на адреналин. Вече на два пъти се беше отклонявал от пътя. Благодарение на умората безличната бетонна настилка, пресичаща още по-безличната пустиня, неусетно се превръщаше във фантастични и нереални образи, които нашепваха упойващи слова в подсъзнанието му. Имаше части, които пееха песни като сирени и сякаш тласкаха колелата на бързодвижещия се микробус от гладката бетонна повърхност по посока на твърдия, но далеч по-опасен банкет. Единствено тракането на неволно стиснатите зъби беше в състояние да го изтръгне от измамните обятия на дрямката и да пробуди съзнанието му.

Събуди се, по дяволите! Събуди се, иначе ще патиш!

Беше благодарен за облаците, които покриваха небето. Без тях нещата щяха да са далеч по-зле — знаеше това от опит. По рождение имаше едно особено отношение към слънчевите лъчи, което ставаше особено силно под влиянието на умората — те го привличаха неотразимо, караха го да се чувства като невръстно дете, сгушено под меко и топло одеяло.

Но днес слънцето беше скрито от дебелата и сива пелена на облаците и той бодро натискаше педала на газта. Автомобилът се носеше в източна посока, а в душата му пърхаше плаха надежда, че по някакъв чудотворен начин ще успее да настигне Мехмед Ансала.

Безнадеждна работа. Има ли смисъл изобщо да се опитвам? Не успея ли да го открия, трябва час по-скоро да прибера Салия и децата и да потеглям за Саудитска Арабия!

Този план не беше нищо особено, но все пак запълваше очакванията му с форма и съдържание, даваше му допълнителни сили

да продължава напред.

Ансала е глупак. Кльоцав и затворен в себе си млад идеалист с подчертана слабост към биохимията, но е изключително слаб като учен, тъй като не притежава нужното търпение. Шакир не го презираше, а просто нямаше доверие в способностите му, главно поради липсата на дисциплина. Проведените от него научни експерименти редовно се правеха втори път, просто защото Ансала позволяваше на досадата си да вземе връх и търсеше най-късия път към финала — нещо, което компрометираще усилията му изцяло и обикновено водеше до неверни резултати. Шакир нямаше как да знае какво всъщност е взел със себе си този човек, какво точно превозва в бялата тойота, която поглъщаше километрите някъде пред него. В клиничен смисъл беше наясно, разбира се. Но в поведението на човек, който знае каква опасност се крие в малките метални цилиндри и въпреки това е готов да ги предаде в ръцете на военните (независимо кои са те), има някакъв съществен пропуск, нещо нечовешко.

Слава богу, че американците не поискаха да си запазят известно количество като мостра.

Разбира се, той би се противопоставил на такова желание. В това поне беше убеден. Ужасната култура, която беше създал, трябваше да бъде напълно унищожена. До последната молекула на смъртоносния вирус.

Мислите на Шакир отново се върнаха към фантастичното му бягство от командосите. Докато бягаше като луд от периметъра на лабораторията, беше чул грохота на излитащия С-141, но дори не вдигна глава да го проследи. Те вероятно отдавна са на сигурно място — онзи едър полковник, който очевидно не го харесваше, и другият — по-любезният, който прояви по-голям интерес (и страх) към разказа на Шакир.

В момента тези американци го проклинат, разбира се. Вероятно го считат за някакъв двоен агент, въпреки че едва ли могат да открият ползата за Саддам от една такава „мисия“. При всички случаи обаче те са го заклеили. При тази мисъл усети как го заболя нещо дълбоко в душата — най-вероятно защото никой на този свят вече не го уважаваше — включително и той самият.

В случая обаче не ставаше въпрос за себеуважението или за личното му достойнство. Шакир тръсна глава и изпъна гръб върху

прашната седалка на микробуса, устните му се сляха в една тънка, но решителна линия.

Може би съм се задействал късно, но все пак го направих! — каза си той.

От двете страни на главния път от Йордания за Багдад, на който беше излязъл преди малко, се нижеха разбитите и опожарени корпуси на военни камиони и танкове. Коалицията си беше направила труда да ги разчисти, за да не спира трафика. Скоро започна да се разминава с тежко натоварени камиони, идващи от йорданската граница. Беше сигурен, че каросериите им бяха пълни точно с онези стоки, които йорданците не могат да вкарват в страната заради наложеното ембарго.

Размина се и с колона мобилни ракетни установки „Скъд“, която се придвижваше на запад. *Какви ли отчаяни мисли минават през замъгленото съзнание на онзи луд престъпник Саддам?* — с тревога се запита той. Какво ли е намислил с дислокацията на тези опасни оръжия?

Шакир сведе очи към скоростомера, който показваше сто и десет километра в час. Пътят пред него най-сетне беше свободен, пясъкът от двете страни на банкета също беше пуст — само тук-там се виждаше по някой обгорял автомобилен скелет.

Хей, какво е това?!

Рязкото натискане на спирачките при 110 километра в час не беше най-разумното нещо на този свят, микробусът се разтърси в протест и започна да шари по платното. Но Шакир държеше волана здраво и отчаяно се опитваше да възстанови в съзнанието си картината на това, което току-що бе видял.

На около седемстотин метра назад, вдясно от шосето, беше спрял бял микробус със свалено колело, до който бяха седнали двама мъже!

Не, това е невъзможно! *Няма толкова много късмет на този свят!* — помисли си той, докато правеше обратна маневра и натискаше газта. Вероятно са други хора. В тази страна има стотици бели микробуси.

Отново пресече платното и спря зад повредения автомобил. Беше ясно, че е попаднал в някоя от многобройните дупки на шосето и е скъсал дясната си полуоска. Дълбоките следи в пясъка край шосето свидетелстваха за тежката борба на човека зад волана, който в крайна сметка бе успял да се спаси от преобръщане.

Двамата мъже не станаха при появата му, но въпреки това възбудата му нарасна и се превърна в тежка буца под лъжичката. Изключи от скорост и дръпна ръчната спирачка, а очите му се плъзнаха по лицето на по-близкия от тях.

Разбира се, това беше той: Мехмед Ансала — мъжът, който вероятно вече бе стигнал до извода, че Шакир Абас е предател.

* * *

Ансала гледаше с леко любопитство непознатия, който паркира зеления микробус на лабораторията. Струваше му се напълно логично, че някой от колегите ще спре да им помогне. Фактът, че никой в лабораторията не би могъл да знае за разбитата полуоска, беше без значение и още в следващата секунда се стопи в шок, предизвикан от познатото лице на началника му.

— Шакир, ти ли си?! — Ансала бързо скочи на крака, очите му бяха разширени от учудване. Униформеният мъж до него по инерция стори същото. — Мислехме те за умрял!

Шакир го поздрави с традиционната арабска прегръдка, после хладно кимна с глава на човека от охраната — един неандерталец, когото познаваше отлично. Тоя тип имаше акъл колкото аспиринче и това го правеше още по-опасен. С облекчение видя, че прибира пистолета, който беше измъкнал при приближаването му. Тримата бавно се отпуснаха до повредения микробус и подвиха крака под себе си. Движението по шосето беше слабо — преминаването на някой камион или лека кола правеше мястото на принудителната им почивка да изглежда още по-откъснато от света.

— Не можем да ти предложим чай, нито пък нещо друго — започна Ансала. — Решихме да си починаме, а след това да спрем някой военен камион, но сега ти си тук и... — Остави гласа си да заглъхне, очевидно очаквайки от Шакир да потвърди, че ги е спасил. Но доскорошният му шеф само кимна, усетил съвсем ясно студения и подозрителен поглед на Ансала.

— Мехмед, аз изпълнявах една строго секретна правителствена мисия — принуди се да подхвърли той.

В очите на Ансала не се промени нищо. Шакир отмести поглед и продължи:

— Знам, че ме мислехте за умрял, но такъв беше планът...

— Къде беше? — попита Ансала с характерното си и съвсем не арабско нетърпение.

— Същността на мисията ми и нейното местоположение все още са секретни и аз нямам право да говоря за тях — поклати глава Шакир. — Бих искал да ти разкажа всичко, но...

— Шакир, извинявай за откровеността, но аз знам много добре как прие заповедта за доставка на вируса. Каза, че не бива да правим това, после изчезна. Край едно шосе откриха обгорял труп, за който се реши, че си ти...

— След което ти стигна до заключението, че съм дезертирал при врага, нали? — забрави за всякаква предпазливост Шакир.

Ансала понечи да протестира, но той вдигна ръка.

— Сандар ми го каза. Според него ти си изразил подозрения относно смъртта ми. Е, добре, ще ти кажа — бил си прав, аз не загинах. Но веднага ще добавя, че ако ме мислиш за предател на Саддам, значи бъркаш! Аз обичам родината си.

— Защо тогава са тези игри? Кого се опитваш да заблудиш? Началството в Багдад те мисли за мъртъв и всички са се побъркали, тъй като единствено ти знаеш формулата. Откакто те няма, денонощно се ровим в записките ти, но не открихме нищо!

— От колко време съм твой началник, Мехмед?

Прекалено дълго, старче, рече си Ансала, но лицето му остана безизразно. Шакир беше само с двадесет години по-възрастен от него, но това му се струваше цяла вечност. Изпусна въздуха от гърдите си и неохотно отвърна:

— От две години.

— Правилно, от две години. А като твой началник казвал ли съм ти за всичко, което става в лабораторията?

— Не.

— Точно така. Ти имаш роднини в политиката, но аз докладвам на още по-отговорни хора. Именно те подозираха, че сред нас има шпионин. По едно време и ти беше под подозрение.

Очите на Ансала се разшириха от смайване, точно според очакванията му. Всеки заподозрян в шпионаж в Ирак свършваше по

един и същ начин. Шакир вдигна ръка и побърза да го успокои:

— Прекратих това по най-бързия начин. Между другото, моето изчезване трябваше да покаже кой с какво се занимава в лабораторията, докато шефът го няма. Ти се прояви добре, за разлика от някои други хора.

Наклонена светкавично в обратна посока, везната помогна на Ансала да се съвземе. Стресът се разсея, върху лицето му се появи угодническа усмивка. А Шакир с мъка потисна желанието си да попита къде са скрити контейнерите, да ги грабне и да побегне. Почти половината от умствените му възможности бяха ангажирани в усилието да остане спокоен и неподвижен и да изиграе театъра докрай. Бавно и търпеливо насочи разговора към одумване на колегите в лабораторията, после мълчаливо изслуша подозренията и измислиците на мъжа срещу себе си — достатъчни за оформянето на солидни досиета за почти всички. Както можеше да се очаква, Ансала се изживяваше като личен представител на Саддам в секретната лаборатория. Нищо чудно, че беше толкова слаб като учен. Очевидно е използвал времето си главно, за да събира и си записва компрометиращи факти за колегите си.

Шакир забеляза, че гардът се прозява от доста време насам. В един момент се обърна да го погледне и видя, че е облегал гръб на пясъчния скат и сладко спи. Хъркането му ставаше все по-силно.

— Я ми кажи, Ансала — започна най-сетне той. — Кой ти заповяда да вземеш двата контейнера преди доставката на цялото количество?

По лицето на събеседника му пробяга горда усмивка, която бързо се стопи и отстъпи място на озадачението. Ансала очевидно се питаше какъв отговор ще прозвучи най-добре в ушите на Шакир. Сигналите за опасност бяха прекалено ясни и той се страхуваше да не каже нещо погрешно.

— Аз... — започна той, после тръсна глава и се поправи: — Ние получихме заповед да доставим продукцията в Багдад.

— Знам това — нетърпеливо кимна Шакир. — Но ти носиш само два контейнера. Защо не изчака доставката на цялото количество, която ще стане утре?

— Нося един, а не два — поправи го Ансала и Шакир изненадано вдигна глава. *Нали контейнерите трябва да са два?*

Поколеба се известно време, после реши, че не е разбрал добре и остави Ансала да продължи: — Аз исках... Исках да доставя лично поне един контейнер.

— На кого?

— На генерала, който ще го използва срещу враговете на Ирак. Ако знаех, че ти си жив, аз разбира се щях да...

— Не, не! Продължавай. Не съм бил там, значи ти си имал пълното право да действаш. Какво стана после? — Шакир не знаеше доколко убедително звучат думите му, но Ансала изпъчи гърди и на лицето му се появи горда усмивка.

— Имах информация, че генерал Сумед Хашамади е командирът, удостоен с честа пръв да употреби нашето ново оръжие, и реших да му го предам лично. Това, което враговете причиниха на родината ни, трябва да бъде възмездено. Видя ли Багдад? Видя ли какво ни причиниха янките с техните бомби? Изгарям от нетърпение да видя как започват да мрат с хиляди — точно като кувейтските кучета, върху които изпробвахме оръжието. Помниш ли как квичаха и виеха? Искam да видя как по същия начин квичат всички безбожници, независимо дали са американци, британци, египтяни или иранци!

Шакир запази пълен контрол над изражението си, докато чакаше да утихне гнева на доскорошния му подчинен.

— Мехмед, имаш ли представа колко опасен е този вирус и за нас, иракчаните? — тихо попита той.

— Разбира се! — изсумтя Ансала. — Но той едва ли е по-опасен от американците, които убиха братята ми!

Ето я причината! Шакир беше забравил за двамата братя на Ансала, които се биеха някъде в Кувейт.

— Изгубил си и двамата? — вдигна вежди той.

Онзи само кимна, но в очите му гореше мрачен пламък.

— Съжалявам, Мехмед.

— Вече ме разбираш, нали?

— Разбирам те, но ще трябва да те разочаровам — подхвърли Шакир и ясно видя недоумението, появило се върху лицето на другия мъж. — Генерал Хашамади няма да получи контейнерите. Те трябва да бъдат доставени в генералния щаб в Багдад, заповедта е да го сторя аз.

Ансала замълча, за да обработи новата информация. Насреща му все пак седеше прекият му началник и командир. Шакир се оказа жив

и здрав, намираше се в Ирак и караше служебен автомобил — всичко това доказваше, че продължава да изпълнява задълженията си. Следователно евентуалното неподчинение на заповедите му можеше да бъде фатално, особено сега — когато армията се оттегляше и се очакваше гражданска война.

Но по отношение на контейнерите, той продължаваше да използва множествено число.

— Шакир, аз превозвам само един контейнер — каза на глас той. — Другият е изпратен на генерал Хашамади още преди три дни.

В периметъра кацнал специален хеликоптер, с който пристигнал куриер във военна униформа. Той носел писмена заповед от генералния щаб и Ансала лично му предал контейнера.

Дойде ред на Шакир да изгуби самообладание. За да прикрие чувствата си, той просто скочи на крака и направи две-три крачки по посока на шосето. Ансала механично стори същото, последван от гарда, който се събуди от внезапната промяна на ситуацията.

— Ще изпратя кола да ви прибере — излъга Шакир.

— Няма да стане — неочаквано се намеси гардът. — Ще ни вземете в своя микробус, докторе.

— Нямам време, съжалявам. А вие двамата трябва да се върнете в лабораторията.

Ансала остана сравнително пасивен, но по неизвестни причини униформеният не желаше да остане край пътя. Той се дръпна крачка назад и Шакир с удивление видя, че измъква пистолета си и го насочва някъде към краката му.

— Ще пътуваме с вашия микробус, докторе!

Шакир остана неподвижен в продължение на цяла минута, после бавно кимна с глава, очаквайки спад в напрежението. Така и стана — гардът не прибра пистолета си, но все пак наведе дулото му към пясъка. Шакир махна с ръка да привлече вниманието на Ансала и подхвърли:

— Първо искам да ви покажа нещо... Чакайте тук.

Отправяйки безмълвна молитва към небето да не бъде последван, той се обърна и тръгна към зеления микробус. Отвори дясната врата и взе узито, което беше заредено и готово за стрелба.

Зад гърба му се разнесоха тежките стъпки на приближаващия се гард. Шакир притисна оръжието до бедрото си, завъртя се на пети и

светкавично опря късото дуло в корема на униформения, който бе имал неблагоприятното да прибере пистолета си в кобура.

Никога не беше убивал човек, никога не бе допускал, че това ще му се наложи. Изпробването на вируса върху двамата нещастни кувейтски военнопленници бе станало въпреки категоричните му протести. Беше стрелял с автомат и пистолет само защото властите настояваха всички учени от подземната лаборатория да владеят личното си оръжие, за да могат да се защитават при евентуално нападение. Но откосът на измамно малкия картечен пистолет беше много по-бърз и шумен от това, което очакваше. Той отскочи назад и механично отчете ужаса в очите на изненадания боец, чиито гърди и корем бяха отнесени напълно, а сърцето му направи две-три последни контракции и спря. Пробитото ляво предсърдие лиши мозъка от доставката на кислород, мускулите се отпуснаха, а тялото — отхвъркнало няколко метра назад от камшичния удар на куршумите, бавно се свлече на безформена купчина, под която се оформи алена локвичка.

Ансала също се парализира от изненада, но последвалата реакция беше наистина котешка. Използвайки вцепенението на Шакир при гледката на надупчения труп, той скочи зад микробуса и измъкна пистолета си. Зареди го шумно, после предпазливо надникна иззад каросерията и извика:

— Какво правиш, Шакир?! Защо го уби?

— Аз... Аз изпълнявам заповеди, Мехмед... Той не пожела да ми се подчини. Хвърли оръжието и аз няма да те нараня. Нямах желание да нараня и него.

Гласът на Ансала изтъня и в него ясно се долови паниката:

— Защо го направи! Защо, Шакир?!

— Хвърли пистолета и излез на открито, Мехмед. Няма да ти сторя нищо лошо.

Но онзи явно не го чуваше.

— Човекът беше член на Републиканската гвардия, Шакир! Ти уби един боец от Републиканската гвардия!

— Ансала! Хвърли този пистолет и излез на открито!

Но Ансала клатеше глава — отначало бавно, след това все по-бързо и по-решително. Това ясно се виждаше през челното стъкло на повредения микробус.

— Не! Аз не ти вярвам! Според мен ти се опитваш да спреш Саддам!

Внезапно фигурата му се приведе напред и се стрелна към шофьорската врата на белия микробус. Протегна ръка и я дръпна, сякаш се готвеше да седне зад волана.

— Но какво прави той?! — с недоумение се запита Шакир. — Нима е забравил, че колата е без едно от предните си колела?

Недоумението му продължи само част от секундата. Ансала се наведе над седалката, а в неговата глава изведнъж изплува малкия контейнер, явно скрит някъде из купето. Втурна се напред, прескочи трупата на гвардееца и полетя към бялата кола. Ансала се беше навел над шофьорската седалка и се опитваше да достигне малката кутия от стиропор, положена на пода зад мястото на пътника.

— Спри! Не я докосвай!

Веднага си даде сметка, че заповедите му няма да бъдат изпълнени, кръвта му изстина. Но Ансала не биваше да докосва контейнера! Шакир изкрещя още веднъж, замахна със светкавична бързина и дулото на узито пръсна задното странично стъкло. Забравил пистолета си на седалката, по-младият мъж се протегна да вдигне стиропорената кутия. Сега най-важното нещо на света беше да спаси контейнера от Шакир, да го запази за Саддам и неговите генерали. Очите му бяха станали кръгли от страх и решителност, съзнанието му се бе фокусирало изцяло върху задачата да сграбчи дръжката на контейнера и да го измъкне от предпазната кутия.

Този път се прицели напълно съзнателно. Дулото на картечния пистолет сочеше право в главата и раменете на проснатия напъряно на седалката Ансала. Пръстът му обра луфта на спусъка, изчакавайки да заглъхне ехото на последния предупредителен вик.

Но вече беше убеден, че Ансала няма да го чуе.

Ръката на по-младия мъж докосна капака и показалецът на Шакир реагира.

Познатият вече звук на електрическа шевна машина имаше трагични последици. Парчетата олово пронизаха главата и горната част на тялото на Мехмед Ансала, раздробявайки ги с ужасяваща лекота. Сякаш на забавен кадър очите му проследиха как тялото отскача назад към волана, а автоматичния ред прекъръшва протегнатата ръка като суха клонка. После си даде сметка, че хладнокръвно бе

държал мушката на безопасно разстояние от опакования контейнер, в следващия миг осъзна, че потокът от куршуми е секнал, въпреки продължаващия екот в ушите му. Пълнителят беше празен, но пръстът му продължаваше да натиска спусъка. Направи крачка в страни, тялото му се олюля. Изведнъж изпита чувството, че някой откъм шосето беше присъствал на всички подробности от хладнокръвното двойно убийство.

Бавно се отпусна на колене до задното дясно колело на микробуса и се остави на адреналина, който разтърсваше тялото му. Не знаеше колко време остана в тази поза. Чуваше като през стена фученето и грохота на рядко преминаващите по шосето автомобили, но за негово щастие микробусите бяха паркирани така, че не позволяваха гледка към кървавата сцена.

Най-сетне се стегна, стана и дръпна плъзгащата се врата на белия микробус. Изведнъж го обзе ужасното подозрение, че контейнерът със смъртоносния вирус изобщо не е в стиропорената кутия и убийствата са били напразни.

Кратка проверка го увери, че подозренията му са излишни. Контейнерът си беше на мястото.

Оттук нататък действията на Шакир станаха напълно целенасочени, макар и без прякото участие на съзнанието. Издърпа надупчения труп на Ансала навътре върху седалката и затвори шофьорската врата, после повлече тялото на гвардееца към задната част на повредения автомобил. Извади една от двете метални туби с бензин, а другата разля във вътрешността на белия микробус, най-вече върху труповете.

Контейнерът обаче беше друга работа. Шакир беше напълно лишен от възможността да запали огън, който да достигне температура от 1000 градуса и да я поддържа минимум пет минути, но в същото време трябваше да ликвидира вирусите на всяка цена.

Пред него имаше две възможности — или да закопае контейнера в пустинята, или да го вземе със себе си. При първата шансовете някой да го открие бяха минимални. Контейнерът беше изработен от облечена в стъкло неръждаема стомана, която можеше да лежи в пясъците стотици години без никакви повреди. Би могъл да се върне в подходящ момент и спокойно да унищожи опасното му съдържание. Правилно или не, това изглеждаше най-разумното решение за момента.

Южно от пътното платно се виждаше началото на уади — едно от неособено дълбоките дерета, които прорязват пустинята във всички посоки. Шакир навлезе в него, избра си място и започна да копае. Зарови контейнера на максимална дълбочина, изглади пясъка с длани и се дръпна крачка назад. Скривалището изобщо не си личеше и той доволно кимна с глава. После се зае да определи координатите, записвайки си внимателно всички особености на терена — най-вече полегатото възвишение на североизток от дерето.

Върна се при микробусите, които чакаха встрани от пътя. Цяла сутрин по настилната ръмжаха тежки военни камиони, но в момента трафикът беше замрял. Шакир изчака шосето да се изчисти от автомобили и в двете посоки, после запали остатъците от някакъв брезентов чувал, които откри в товарната част на микробуса. Единият им край бе потопен в малка локвичка бензин, която със сигурност щеше да унищожи автомобила. Измина около пет километра в източна посока преди в огледалото за обратно виждане да се появи ярко оранжево кълбо, от което се разлетяха бели ламарини.

Кара така още почти час, след което блокиралото му съзнание най-сетне започна да възприема околната действителност. Генерал Хашамади беше командир на дивизията, изпратена да потуши кюрдското въстание в района на Киркук — един град на около 250 километра оттук, до който се стигаше през многобройни контролно-пропускателни пунктове на военните. Но Шакир не само трябваше да открие начин да стигне до него, но и да встъпи във владение на най-опасното оръжие, с което някога се бе разпореждал този генерал.

До Багдад оставаха по-малко от 150 километра, а на още десетина южно оттам чакаха жената и децата му. Тръсна глава и отправи безмълвна молитва към небето всичко да е наред. Би могъл да стигне там за броени часове, да ги натовари на микробуса и да подкара към сигурността, която ги очакваше оттатък границата. Докато търсенето на втория контейнер беше колкото опасно, толкова и глупаво. Никой не му беше заповядал да го прави, освен това официално се водеше мъртвец. Появата му в Киркук щеше да бъде акт на отчаяние — точно толкова глупав, колкото и самоубийствения опит на Ансала да докопа контейнера, въпреки насочения в главата му автомат.

Но колкото и да беше убедителна, тази логика не успя да прогони решимостта му да поправи допуснатите грешки.

Смъртта на двамината мъже, които току-що беше ликвидирал, щеше да бъде оправдана само ако продължи търсенето.

Ръцете му стиснаха волана малко по-силно от нормалното, умът му започна да изчислява най-прекия път на север.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Военновъздушна база Милдънхол, Англия
Четвъртък, 7 март 1991 г., 12:00 ч.(12:00 по Гринуич)*

Гледката на един мъж с униформа на майор, който решително крачеше сред заспалата красота на горичката в западния край на базата Милдънхол, беше твърде красноречива за полковник Ричард Кер. Той познаваше този майор по простата причина, че бе прекарал по-голямата част от нощта в командния пункт под негово ръководство, от който следяха полета на ДС-10 на авиокомпания „Балеър“ и развитието на операцията Скорпион-1.

След нощното му пътуване от базата Кефлавик дотук на борда на случаен самолет и напрегнатите часове пред апаратурата, той се чувстваше наистина уморен. В момента, в който пристигна новината, че С-141 е извършил успешно излитане от иракската пустиня, той се насочи към леглото си. Не спираше да поклаща глава и вършеше това от мига, в който получи съобщението на Уил Уестърман — човекът, който бе организирал цялата операция няколко дни по-рано. Не бяха се виждали почти година и изведнъж старият му съквартирант от школата се обажда от президентския самолет над Атлантика, опитвайки се да върже конците на някаква секретна мисия, използвайки възможностите на сателитния телефон. Имаше нужда от логистична и координационна помощ и Кер побърза да му я предостави.

Погледна почти изядената сладоледена фунийка в ръката си — последица от изкушението на близката лавка. Довърши я наведнъж и реши да остане на място и да се наслаждава на топлите слънчеви лъчи, оставяйки на майора правото да го намери.

Слънцето беше точно над главата му, температурата на въздуха приближаваше двадесет градуса, ветрецът бе захапал белите перести облачета и безмилостно ги разкъсваше в остри иглички на боровете. Обичаше Англия през пролетта!

— Полковник Кер! — извика майор Бен Кембъл и размаха ръце, за да го забележат.

Минута по-късно вече сядаше на съседната скамейка.

— Сър, малко след като напуснахме контролния пункт снощи, мисията е отишла по дяволите! — съобщи задъхано той, после забързано предаде подробностите, заради които бе хукнал да го търси.

През нощта, просто за да убият времето, Кер му беше разказал куп истории за полковник Уил Уестърман и тяхната дружба, зародила се още в началото на обучението им като военни пилоти. Бяха от онези, които старшите офицери много обичат да разказват на младшите, а те пък се преструват, че са им страшно интересни. След тях вече не беше трудно да се засече името Уестърман, появило се в секретните сводки.

— Разполагахме с неверни имена на пилотите, сър. Преди началото на мисията е имало смяна на екипажа, към който са се присъединили двама нови пилоти. Единият е полковник от Маккорд, запасняк на име Харис, Дъглас Харис.

Лицето на Кер видимо помръкна и Кембъл загрижено го погледна:

— И него ли познавате... познавахте, сър?

Кер само кимна с глава, опитвайки се да улови чертите на Дъг Харис във въображението си.

Майор Кембъл изчака малко, после предпазливо подхвърли:

— Сър, вашият приятел полковник Уестърман...

— Какво? — нетърпеливо го изгледа Кер.

— Той е бил вторият пилот и също е загинал... Съжалявам, сър.

*Пустинята Ал Хаджара, южната част на централен Ирак
Четвъртък, 7 март 1991 г., 7:00 ч. (16:00 по Гринуич)*

Пурпурното сияние бавно ги обгръщаше. Дъг Харис бе опрял гръб върху сухия склон на плитко дърво и гледаше към звездите. Душата му се разкъсваше от емоции. В един миг се парализираше от страх, в следващия сърцето му започваше да прелива от прекомерна самоувереност. Знаеше, че движеща сила за това състояние е умората, но не можеше да го прекрати. В същото време даваше мило и драго да

го скрие от другите. Сега по-малко от всякога им трябваша нервни кризи. *В крайна сметка сме близо до границата* — за пореден път се увери той. — *Времето е хубаво, врагът е почти разбит, разполагаме с храна и течности.*

Но Бил Бакъс умираше пред очите им. Не им беше необходим хирург, за да разберат, че едрия и дружелюбен сержант отпада все повече и повече.

Уил все още спеше и хъркаше на няколко крачки по-нататък, но Сандра дремна едва около час, загрижена за състоянието на Бил, който, макар и в съзнание, продължаваше да диша трудно.

От устата на едрия мъж излетя тих стон, Дъг долови движенията на Сандра, която отиде да го погледне. Небето вече беше почти чисто, след няколко часа щеше да изгрее луната и те щяха да получат възможност да се придвижват при почти дневни условия.

Шейната се оказа доста по-трудна за теглене от първоначалното им усещане. Когато вървеше леко в по-мекия пясък, самите те затъваха дълбоко и имаха чувството, че газят в мек сняг. А когато теренът беше твърд и по-удобен за ходене, шейната буквално спираше да се плъзга и за придвижването ѝ бяха нужни върховни усилия.

По изчисленията на Уил до решението им да се скрият в плиткото дере, те бяха изминали не повече от десет километра.

Според Дъг бяха осем.

Тревожеха се от звуците, които доловиха някъде около пладне — характерното пукане на хеликоптери и свистене на реактивни двигатели, идващи точно откъм мястото, на което бяха катастрофирали.

А тези звуци означаваха само едно — бяха успели да се скрият от собствените си спасителни екипи...

* * *

Уил се събуди сам някъде около 10:30 вечерта и малко по-късно вече крачеха по пътя си. Тегленето на импровизираната шейна се бе превърнало в позната тегоба, а навигацията им се опираше изцяло на звездите, които сияеха над главите им. На земята липсваха каквито и да било изкуствени светлини, но на небето положението беше друго —

там често се забелязваха мигащите сигнали на високо летящи самолети. Естествено, всички те бяха самолети на Коалицията. Ех, ако не беше изчезнала аварийната радиостанция в онзи спасителен комплект! Дъг стигна до заключението, че са я взели иракчаните — вероятно за заблуда на американските спасителни екипи, както преди години го правеха вие트남ците.

Полунощ мина и замина, същото стана и с три не особено дълбоки уади. Изпиха още една кола, разделиха си пакет ГХ и мълчаливо продължиха напред. Най-накрая Уил обяви почивка.

— Как е той, Сандра? — загрижено попита той, наблюдавайки как младата жена проверява пулса и температурата на ранения сержант.

— Стабилизиран, доколкото това изобщо е възможно — унило отвърна тя и вдигна поглед към високата фигура на полковника, очертала се ясно на лунната светлина. *В гласа му звучи истинска загриженост за състоянието на Бакъс*, рече си тя.

— Помниш ли „Операция Бейбилифт“ във Виетнам? В нея участва един С-5, който катастрофира при излитане за Щатите, пълен със сирачета?

Сандра напрегна паметта си. Тя бе постъпила във ВВК в края на седемдесетте, Виетнам за нея беше далечно минало.

— Май съм чувала нещо...

— Бил беше отговорник за задната част на товарния отсек — онази, която се издига в нещо като полуетаж. Беше ранен, но лично спаси доста деца. Действаше като герой, спокойно и с пълно себеотрицание. Насила го накараха да отиде в болницата.

— И ти ли си бил там?

— О, не. По онова време летях на Ф-4 и бях базиран в Тайланд. Бил беше в моята ескадрила, когато поех Чарлстън. Вероятно помниш, че снощи той сам настоя да се включи в мисията, нали? Въпреки че едва оцеля при катастрофата на Сенди.

— Да, той ми каза — тихо отвърна Сандра.

Дъг се отдалечи на десетина метра, за да се облекчи. Върна се необичайно скоро, на лицето му беше изписана възбуда.

— Хей, вие двамата! — подвижна той. — Я елате насам!

Направи им впечатление, че се движи далеч по-бързо, отколкото го правеше по време на прехода. Пустинята силно наподобяваше

безбрежен океан, а той току-що бе забелязал кораб на хоризонта! Това означаваше човешко присъствие, независимо дали е присъствието на враг или приятел. Подкани ги да изкачат на малко възвишение и нетърпеливо протегна ръка на изток.

— Какво става бе, човек? — запъхтяно попита Уил. — Спри, за бога! Какво толкова си видял?!

— Гледай — отвърна възбудено Дъг. — Мълчи и гледай! Нека проверим дали ще видиш това, което видях аз...

Отначало не видяха нищо. Очите им отдавна се бяха адаптирали към нощния мрак, звездите и луната хвърляха бледа светлина върху вълнистата повърхност на пустинята.

Но в далечината наистина имаше нещо. Светлина от изкуствен произход.

— Какво, по дяволите... — започна Уил, но изведнъж млъкна.

— Това е ръчен прожектор, автомобилен фар или контролна светлина на летище, което се крие ей там, зад възвишението — възбудено прошепна Дъг. — Не се вижда оттук, но е там, знам го!

Уил напрегна взор и усети как отново изпуска контрола над надеждите си. Ако са пуснали наземни спасителни екипи, техните фарове едва ли ще светят по-различно от фаровете на иракската наказателна експедиция, напомни си той.

Светлината отново започна да пулсира отвъд хоризонта — слаба, нестабилна и измамлива, но действителна!

Тримата стояха със затаен дъх, страхувайки се да шукнат. Сиянието бавно се усили. Имаха чувството, че на отсрещния хълм всеки момент ще изскочат фарове. Но нещата изведнъж се промениха. Безгласна експлозия и сиянието се разпиля на хиляди късчета. Небето притъмня.

Уил пръв разбра какво е станало.

— Господи, Дъг! — разочаровано подхвърли той. — Това беше просто падаща звезда!

Дъг беше принуден да се съгласи, а Сандра наведе глава, за да скрие гаснещата надежда в очите си.

Уил мрачно поклати глава. Лицето му се виждаше отлично, разочарованието върху него — също. Това беше краят на един тежък, изпълнен с неприятности ден.

Някъде отляво се разнесе нервно хихикане и Сандра изненадано подскочи. Трябваша ѝ няколко секунди да осъзнае, че звуците идват откъм Дъг Харис. Пилотът бавно се отпусна на колене, хихикането премина в гърлен смях.

Откъм Уил не долиташе никакъв звук. Сандра извърна глава в негова посока, очаквайки да види усмивка на лицето му. Но на лунната светлина видя намръщена и гневна физиономия, погледът му беше втренчен в лицето на приятеля му.

Много ти е лесно да се хилиш, Харис! Винаги ти е било лесно!

Думите отекнаха в съзнанието на Уил като изречени през рог, раздразнението сякаш повдигна капака на дълго потискан гняв, дори сам се стресна от интензивността на реакцията си.

Нима не виждаш в каква беда се намираме? Сега ли е време да се хилим?

Бореше се с всички сили да овладее гнева, но губеше битката. Ръцете му бавно се свиха в юмруци, очите му останаха заковани върху фигурата на Дъг, която бавно седна на пясъка. Приятелят му продължаваше да се киска и триеше очите си с юмруци, без изобщо да си дава сметка, че единствено той се радва на малката си шега.

— Аз... Аз... се извинявам — изхълца най-сетне той. — Не знам защо ми е толкова смешно!... Предполагам, че е нервна реакция...

— Харис, стегни се и се дръж като възрастен мъж! — ледено заповяда Уил. В гласа му се долови нотка на отвращение.

В очите на Дъг най-сетне просветна разума. Явно враждебното отношение на Уил събуди спомените в душата му. Бавно се изправи, изтръска пясъка от крачолите си и погледна високата фигура на приятеля си с ръце на кръста, очертана съвсем ясно на лунната светлина.

— За бога, Уил, я се усмихни! — подхвърли умолително той. — След като аз мога да се смея на чудотворното ни бягство от спасителните екипи на американските ВВС, защо и ти да не се посмееш на моята грешка?

Отговорът беше бърз и хладен.

— Едва изчака удобния момент да го кажеш, а? — изсъска Уил.

Дъг издържа враждебния му поглед, от гърдите му се откъсна тежка въздишка. *По дяволите, Уил, както винаги ти се приемаш прекалено сериозно!*

— Казах го с единствената цел да ти напомня, че и двамата сме хора — промълви гласно той, отчитайки враждебния блясък в очите на Уил, здраво стиснатите устни и ръцете, стегнати в юмруци. *Господи, той наистина е бесен!* — Виж какво, Уил...

— Не забравяй, че не те исках на тази мисия! — просъска Уил. — Ти ме помоли, а аз имах глупостта да се съглася!

В очите на Дъг блесна гневно пламъче, гласът му прозвуча точно толкова грубо, колкото и този на приятеля му:

— Я почакай малко, по дяволите! Доколкото си спомням подробностите от тази мисия, имаше няколко случая, при които едва ли щеше да се справиш без мен!

Уил замълча, просто защото нямаше достатъчно аргументи. Действително се беше провалил по време на зареждането във въздуха и ако не беше Дъг операцията щеше да се отложи. Подобно на анимационния герой Гладстон Гандър, приятелят му беше безмилостен в регистрирането на слабостите и използването им като оръжие в случай на нужда.

Шах и мат, рече си Уил. Пак печелиш!

Гледаха се враждебно и напрегнато, вътре в себе си леко учудени от омразата, който бе бликнала толкова неочаквано и за двамата. Дори на слабата светлина на луната познатото лице на Дъг успя да изтрие пластовете на времето и Уил изведнъж се озова обратно в Такома, където безсилно присъстваше на брака на Дъг с жената, за която беше мечтал цял живот. След годините, в които единственото му удоволствие беше да отнема момичетата на Дъг Харис — една стара закачка между двамата, започнала в юношеска възраст и продължила в зрелостта — Дъг успя да направи същото само веднъж, но ефектът беше опустошителен.

И на всичкото отгоре изобщо не подозираше за това...

* * *

Изправена на няколко метра встрани, Сандра наблюдаваше сблъсъка с нарастваща тревога. В един момент тръсна глава и хукна натам, забравила за чинопочитанието и предпазливостта. Беше ясно, че полковниците изпитваха остра нужда от посредник миротворец.

— Хей, ако искаме да се измъкнем от всичко това, ще трябва да действаме заедно! — извика тя. — Най-вече вие двамата!

Уил бавно кимна с глава, Дъг колебливо го последва. Гневът ги напусна толкова внезапно, колкото се беше появил. И двамата се почувстваха доста разтърсени.

В същото време Сандра бе набрала достатъчно инерция и вече не можеше да се спре.

— И двамата се държите като хлапаци! А в момента трябва да сме не само спокойни и трезви, а и максимално сплотени. Ние...

Уил протегна лявата си ръка и я отпусна върху рамото ѝ. Моментално усети лекото му потрепване.

— Сандра... Всичко е наред — глухо промълви той. Гласът му пак беше тих и приятелски, без следа от враждебност.

— Няма проблеми, Сандра — добави и Дъг. — Ние просто... — Замълча и думите му увиснаха във въздуха.

— Разберете, че не мога да стоя и да гледам как вие двамата...

— Сандра! — прекъсна я Уил. — Всичко е наред, повярвай ми...

Тя ги изгледа в бавна последователност, в очите ѝ имаше подозрение.

— Сигурни ли сте?

Уил най-сетне се засмя. Беше крива и малко пресилена усмивка, но за момента и тя беше достатъчна.

— Познавам този тип от четиридесет години, Сандра — промърмори той и махна по посока на Дъг. — Страхувам се, че за това време между нас се е натрупала доста баластра...

Тя бавно кимна с глава, опитвайки се да прогони неудобството. После се измъкна изпод ръката на Уил и се обърна към мястото, на което бяха зарязали Бил Бакъс.

Уил напълни дробовете си с въздух, после решително протегна ръка.

— Извинявай, Дъг — рече отчетливо той. — Предполагам, че всичко това се дължи на преумората.

Дъг пое ръката му и кимна, но в душата му остана нещо неизказано. Може би не познаваше достатъчно този човек, може би никога не го беше познавал...

— Простено и забравено — отсече той.

Уил се поколеба, после добави:

— Може би трябва да си поговорим... но в по-подходящо време...

Дъг мълчаливо кимна.

* * *

Възобновиха движението си — монотонно и безкрайно по посока далечния хоризонт. Постепенно ги обзе предишното емоционално и физическо вцепенение.

В пет сутринта изкатериха поредната полегата пясъчна дюна и изведнъж се заковаха на място.

Пред тях се очертаваше някаква сграда — неголяма и на пръв поглед изоставена. Въпреки това и тримата се строполиха по очи върху пясъка, изчакаха известно време и едва тогава надигнаха глави за първоначален оглед. Сградата беше тъмна и очевидно се оказа точно такава, каквато се надяваха да бъде — изоставена.

Дъг се самоназначи за разузнавателен отряд, наведе се и хукна на зигзаг по посока на постройката. Няколко минути по-късно тръгна обратно — вече изправен и очевидно успокоен.

Ставаше въпрос за ниска тухлена къща без врати и прозорци, която не беше чак толкова стара, колкото изоставена в плен на пустинните пясъци. Уил и Дъг направиха кратък външен оглед, опитвайки се да разберат причините, поради които може да се издигне къща на подобно място. Във всички посоки се виждаха единствено безбрежни пясъци, над които светеше бледата луна. Картината внушаваше тъга и отчаяние. Имаше ли смисъл да се чака разсъмването, до което оставаше по-малко от час? Кой трябваше да го чака, и по каква причина?

На пръв поглед във вътрешността не се забелязваха нито змии, нито насекоми. Пътешествениците преместиха дългата дървена маса така, че да не се вижда отвън, а след това положиха върху нея болният Бил Бакъс — просто за да го предпазят от евентуалните нападения на някои далеч не безобидни обитатели на пустинята. Състоянието му беше все същото — ту в несвяст, ту в пълно съзнание, маркирано от болезнени стенания. На изток бавно се развиделяваше. Победени от умората, тримата членове на екипажа се пръснаха из ъглите, по-далеч

от зеещите отвори на прозорците, и склопиха очи. Събудиха се от далечния заплашителен грохот на автомобилни мотори.

Дъг го долови пръв, вдигна вежди за да прецени посоката и разстоянието, а след това побърза да събуди Уил, тъй като грохотът нито намаляваше, нито се отдалечаваше от тях. Към него се прибави и металическо потракване, което най-вероятно беше причинено от танкови вериги. Шумът бързо нарастваше.

Сандра също се събуди, в широко отворените ѝ очи имаше ням въпрос. Уил се промъкна към прозореца, откъм който идваше шума. Беше наясно, че навън е прекалено светло, за да опитват бягство или смяна на позицията. Надяваше се, че занемарената сграда е добре позната на тези, които идват, и те няма да ѝ обърнат внимание.

— Какво виждаш? — напрегнато подвижна Дъг, докато очите на Уил предпазливо се повдигаха над тухления перваз.

— Военни камиони — съобщи той. — Нещо като малък конвой.

— Чак тук?! Защо, по дяволите? Какво му е специалното на това място?

Дъг тръгна към прозореца, но Уил му махна да спре.

— Стой си на мястото. Няма причина да се отбиват насам, освен ако не търсят специално нас.

— Че какво друго биха могли да правят, както са тръгнали направо през пустинята? — сви рамене Дъг. — Търсят ни и още как!

Уил само поклати глава и с разширени от учудване очи проследи смяната на пейзажа. Това, което под лунната светлина и двамата бяха приели като бледата линия на хоризонта, на практика се оказа оживено иракско шосе, което се намиреше на някакви си тридесетина метра от полуразрушената постройка.

Уил приклепна и се върна на мястото си, тъй като грохотът на моторите прозвуча съвсем наблизо.

— Възможно ли е да са наши? — хвана го за ръката Дъг, озовал се незабелязано на крачка от него.

Сандра го погледна с надежда, но лицето ѝ бързо помръкна, тъй като Уил решително поклати глава.

— Не. Иракчани са. Лягай долу и се моли да не са избрали да почиват точно тук.

ЦЕНТКОМ, Риад, Саудитска Арабия

Четвъртък, 7 март 1991 г., 11:00 ч. (20:00 по Гринуич)

Бригаден генерал от ВВС Хърм Бълок беше седнал зад огромната заседателна маса от лъскав махагон, точно срещу шефа си армейски генерал Бил Мартин и го чакаше да вземе решение по молбата му за допълнителна спасителна мисия на иракска територия. Официално първата такава мисия беше завършила без резултат, въпреки че един сержант от екипажа на водещия хеликоптер твърдеше, че в пясъка е имало следи, които категорично доказвали хипотезата за оцелели членове на екипажа на С-141.

Но Мартин остана скептичен. В качеството си на командира, назначил Бълок за отговорник на операция Скорпион, той беше достатъчно обезпокоен от серията катастрофи и липсата на конкретна информация за тъй наречения „смъртоносен“ вирус.

Преди около шестнадесет часа един американски хеликоптер бе пренесъл по спешност малката мостра до Риад, но изследванията още не бяха приключили. Те се провеждаха от екип учени от армията на САЩ, които имаха на разположение една от най-добре оборудваните частни биохимически лаборатории в Саудитска Арабия. Ако резултатите покажат, че вируса наистина е опасен — окей. Но ако са отрицателни, Мартин и всички останали участници в операцията щяха да изглеждат доста глупаво.

На всичкото отгоре Хърм поиска още едно проникване на иракска територия!

Мартин въздъхна и поклати глава:

— Хърм, и без това стана така, че тази катастрофа ни лиши от възможността да отричаме всичко. Да не говорим за първата спасителна операция. Твоите хора са загинали, човече. Съжалявам за тях, но трябва да приемем истината каквато е. В най-безобидния вариант ние просто си просим пропагандна шумотевица, особено пък ако отново тръгнем натам!

Бълок понечи да протестира, но Мартин вдигна ръка.

— Вече изгубихме два самолета и шестима пилоти, въпреки че момчето на генерал Райс и неговия командир май ще прескочат трапа.

— Джеф Райс е стабилизирал — кимна Хърм. — Колинуд също. И двамата ще се възстановят напълно.

— Много добре — отвърна Мартин. — Защо тогава да рискуваме с други хора?

— Ами ако дори един човек от нашите е оцелял, Бил? Ами ако е ранен и чака помощ някъде из онези пясъци?

Мартин започна да барабани с пръсти по масата, очите му внимателно опипваха лицето на Блок.

— Дай ми някакво доказателство, Хърм — промълви най-сетне той. — Сториш ли го, изстрелвам екипа на секундата! Дай ми нещо, каквото и да е, но да мога да оправдая риска!

След тези думи стана на крака, за да покаже, че аудиенцията е приключила. Блок стори същото.

— Имаш предвид политическия риск, нали? — тихо подхвърли той.

Генералът с две звезди на пагона хвърли изпълнен с погнуса поглед към „еднозвездния“ си колега. Разбира се, че рискът е политически!

— Хърм, ти вече си прехвърлил границите! Отдавна не става въпрос за шоу под ръководството на Пентагона. Замесени са цивилни и това ни принуждава да бъдем реалисти. Още от самото начало на тази твоя операция стъпваме по яйца!

След тези думи Мартин се обърна и излезе, оставяйки колегата си колкото смутен, толкова и гневен.

*Моя операция?! Нима забрави, че **ти** ми я възложи, Бил?!*

Блок бавно осъзна, че Мартин вече търси на кого да хвърли вината, за да очисти себе си.

Върна се в кабинета. От изражението върху лицето на сътрудника си веднага разбра, че битката съвсем не е приключила.

— Полковникът, който се обади преди малко? Онзи, който уреди ДС-10 в Женева?

— Името му е полковник Ричард Кер, сър — отговори сътрудникът, моментално разбрал какво иска началникът му. — От базата в Милдънхол.

— Свържи ме незабавно с него! — заповяда Блок. — Тук може и да ме окопават, но Уестърман е негов близък приятел, а самият Кер има връзки с тежкарите в Пентагона. След това ще се разтъпчем и до магазинчето за специални ефекти. В случай, че нашият екипаж действително е жив и бяга из пустинята, за да спаси кожата, някой от

нашите сателити със сигурност вече го е заснел. Задачата ни е да открием съответните кадри, дори ако се наложи да търсим цяла нощ! Проклет да съм, ако оставя дори един от нашите хора на произвола на съдбата в онази гадна пустиня!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Пустинята Ал Хаджара, южната част на централен Ирак
Петък, 8 март 1991 г., 7:30 ч. (04:30 по Гринуич)*

Първият иракски конвой премина без да намалява ход. Състоеше се от няколко тежки камиона, един бронетранспортър и нещо произведено в СССР, което приличаше на джип. Посоката на движението му беше иракско-саудитската граница, намираща се на около осемдесет километра на юг. По нищо не пролича, че някой от конвоя изобщо е обърнал внимание на ниската полуразрушена постройка, но сърдечният ритъм на Сандра, Уил и Дъг се нуждаеше от около половин час, за да се върне в нормални граници.

Слънцето се издигаше на източния хоризонт, ослепителните му лъчи изключваха всякакви опити за незабелязано напускане на сградата. Отлично съзнаваха, че поради близостта на шосето са попаднали в капан.

До следващия грохот на мотори и дрънчене на вериги тримата успяха да подредят оскъдните си запаси и частите от мебелировка в запуснатата сграда по начин, който изключваше да бъдат открити от случаен наблюдател, решил да надникне през вратата. Масата беше обърната на една страна, обградена от някакъв счупен стол и парче шперплат, а Бил пренесоха в дъното, отвъд визуалната бариера.

Бил Бакъс беше в съзнание горе-долу от половин час — време, през което успя да изпие една от шестте кутийки кока-кола, с които разполагаха. Изглежда болките на бордния инженер бяха понамалели, но състоянието му продължаваше да е тревожно.

В един момент очите му започнаха да губят фокус, клепачите му се спуснаха. Сандра стисна дланта му с две ръце, заби настоятелен поглед в лицето му и прошепна:

— Трябва да се бориш, Бил! Трябва да издържиш! Ще те измъкнем оттук, но ще ни трябва малко време... Трябва да поискаш да издържиш!

Сержантът унесено кимна, по устните му пробяга бегла усмивка. В следващия миг вече спеше, или пак беше изгубил съзнание. *Вече е във фазата, в която това няма особено значение*, мрачно си помисли Дъг.

Уил отново надникна през прозореца. Приближаващият се конвой се различаваше от предишния единствено по присъствието на един танк. И той поддържаше курс на юг към саудитската граница — нещо доста странно. Уил знаеше, че Саддам не е напълно разбит и това си личеше от всичките му действия. Но защо трябва да изпраща войски за охрана на южните граници, когато „Багдадския касапин“ всъщност е зает да унищожава кюрдите на север и шиитите на югоизток и за успешния завършек на тази операция му трябва всички налични сили?

— Мислиш ли, че това е част на Републиканската гвардия? — обади се зад гърба му Дъг.

— Може би — кимна Уил. — Макар, че на нито една от машините не виждам логото ѝ — един червен триъгълник.

Приклекна, за да изчака отминаването на колоната. Грохотът на моторите и скърцането на веригите започна да заглъхва, после изведнъж се разнесе писък на спирачки, последван от възбудени викове на арабски.

Колоната беше спряла на някакви си стотина метра от порутената сграда. Крясъците продължаваха — арабските думи бяха неразбираеми, но от начина на произнасянето им личеше, че се води разгорещен спор. Някой беше адски бесен за нещо, но един бог знаеше точно за какво.

Разнесе се трясък, сякаш метал удря друг метал. Най-вероятно бронирана врата. Нови крясъци, последвани от стъпки.

Стъпки, които не се приближаваха към сградата.

— Какво, за бога, става там? — прошепна Сандра, извила глава по посока на прозореца.

— Сега ще разберем — отвърна Дъг и преди Уил да успее да реагира, тялото му се сниши под нивото на прозореца, а главата му предпазливо надникна над перваза.

В продължение на няколко секунди гледаше мълчаливо, после се обърна и обяви с шепот, който прозвуча като крясък в ушите на Уил:

— Един от камионите им се е повредил.

Уил тревожно докосна устните си с пръст, Дъг кимна и се обърна да продължи наблюдението. Обади се едва когато откъм колоната се разнесе гневен глас на арабски, способен да заглуши не само шепот, но и нормален говор.

— Не мога да повярвам!

— Какво става?

Шепотът на Уил беше не по-малко висок от този на приятеля му преди малко.

— Един от тях се готви да застреля някакъв нещастник! Не мога да кажа какъв е, но по всяка вероятност е шофьор. — Дъг отново надникна над перваза, размаха дясната си ръка и започна да докладва с половин уста: — Прави знак на всички да слязат от каросерията, едновременно с това зареди пистолета си... Тръгва към предната част, но там не виждам никой... Вдига оръжието на нивото на каросерията... Хей, какво по...

Дъг се обърна, в очите му се четеше дълбоко недоумение.

— Този тип се готви да стреля по собствения си камион! — обяви той.

В следващия миг прозвуча дълъг автоматичен откос, зидарията реагира с глухо ехо. Свалените от каросерията войници избухнаха в смях, последван от аплодисменти. Напрегнат глас ги накара да млъкнат.

— Сержантът ги разпределя из останалите камиони...

Танкът потегли пръв, характерното тракане на веригите бавно заглъхна. Заръмжаха стартери и колоната се раздвижи, оставяйки зад гърба си полуразрушената постройка и разтревожените ѝ обитатели.

— Къде е повреденият камион? — обади се най-сетне Уил.

Дъг махна с ръка към пътя и се обърна. На лицето му грееше широка усмивка.

— Той пусна няколко куршума само в страничните канати! Случайно да си мислиш това, което си мисля аз?

— И още как — кимна Уил. — Всъщност, имаш ли представа какво беше хобито ми през последните десет години в Чарлстън?

— Нещо високоотговорно и отегчително до смърт, предполагам — отвърна Дъг. Знаеше, че приятелят му няма да се обиди, но въпреки това реши да го подкачи.

— Тъкмо обратното — поклати глава Уил. — Напълно безотговорно и занимателно. Вместо да водя Джанис на плажа, използвах уикендите да възстановявам стари автомобили в специално построена за целта работилница.

— Наистина ли? — учуди се Дъг. Не можеше да си представи, че винаги разчитащият на интелекта си Уил ще започне да прави нещо с ръцете си.

Но приятелят му вече гледаше унесено, очевидно опитвайки се да си представи как изглежда зарязаният отвън камион.

Ако наблизко не се виждат иракски части и ако могат да го поправят...

ЦЕНТКОМ, Риад, Саудитска Арабия

Петък, 8 март 1991 г., 7:30 ч. (04:30 по Гринуич)

Генерал Хърм Бълок се насочи към секцията за разузнавателни анализи с намерението да потърси помощта им. Той знаеше, че територията на Ирак се наблюдава от внушително количество електронни очи на ръчен или автоматичен режим, а това означаваше, че има голям шанс мястото на катастрофата да е засечено и заснето.

Срещу него изскочи офицерът, на когото беше възложил специалната задача. На устните му грееше победоносна усмивка.

— Може би разполагаме с нещо, господин генерал — обяви той и го поведе през лабиринта от малки канцеларии. Спряха пред едно осветено табло в дъното, върху което бяха прикрепени прозрачни сателитни карти. Сътрудникът отстъпи крачка назад и посочи окуляра на увеличителния апарат. — Това е заснето вчера сутринта, в девет и деветнадесет местно време, няколко часа след катастрофата. Използвана е инфрачервена технология. Слънцето току-що е изгряло, пустинята е сравнително хладна — някъде около двадесет и три-четири градуса по Целзий. Виждате ли тъмното петънце, което съм оградил с кръгче?

— Да, виждам го.

— То излъчва топлина. Може да е камила, но може да бъде и човек, или група хора. По-вероятно е второто. Два часа по-късно вече го няма...

На екрана се появи друга сателитна снимка. Хърм откри мястото на катастрофата, маркирано по същия начин, но петното видимо се беше преместило в югоизточна посока.

— Това вече може да е димящият пистолет! — тържествуващо обяви сержантът. — Петното има същата форма и размер, а ако прекараме права към предишната му позиция, ще опрем точно в мястото на катастрофата!

— Не са бедуини, така ли? — попита генералът.

— Това е малко вероятно, сър — поклати глава сътрудникът му. — По много причини... Няма да ви занимавам с тях, но ще си позволя да изразя мнение, че част от нашите хора са оцелели и са тръгнали на изток пеша... Освен това... — На екрана се появи нова снимка, върху която ясно личеше някакво шосе. — Ако снощи са продължили да вървят по права линия, поддържайки постоянна скорост, те би трябвало да стигнат до това шосе още на разсъмване. От двете му страни има някакви постройки, които по всяка вероятност са изоставени.

— Страхотно!

— Не бих казал, сър — охлади ентусиазма му сержантът и пръстът му се спря на сантиметър по-нататък в южна посока. — Ако нашите хора са се скрили там, те със сигурност не могат да знаят за активния военен пост на иракчаните, който се намира ей тук. В такъв случай положението им ще се окаже доста опасно.

Хърм Бълок се изправи и махна към екрана:

— Можем ли да вземем тези снимки?

— Да, сър. Къде ще ги носим?

— Там, където ще ни разрешат да изпратим някоя птичка над това шосе — отвърна Хърм. — Ако предположението ти се потвърди, ще уредим втора спасителна мисия!

Ръката му посегна към близкия телефон и набра вътрешния номер на генерал Мартин.

*Пустинята Ал Хаджара, южната част на централен Ирак
Петък, 8 март 1991 г., 8:30 ч. (05:30 по Гринуич)*

Главата на Уил се скри под капака на руския военен камион. Отмъщението на бесния шофьор не беше засегнало нищо важно. Акумулаторът беше зареден, гориво имаше в изобилие, стартерът работеше. Но нещо в запалването пречеше на двигателя да заработи. *Не се безпокойте, ще го оправя*, заяви на Дъг и Сандра той.

— Или не достига гориво, или няма искра — беше предположението му.

Електроинсталацията беше в ред, в дистрибутора още от първия път припламна силна искра. Това той успя да установи с помощта на малкия комплект инструменти, който откри в кабината. Започна да разглобява системата за доставка на гориво до цилиндрите, а Сандра и Дъг заеха позиция на малкото възвишение в близост до пътя и се заеха с наблюдението му — при това в двете посоки. Тя гледаше на север, а той, макар и седнал редом с нея, беше обърнат с лице на юг.

Мълчанието им беше толкова дълго, че когато Сандра най-сетне се обади, гласът ѝ стресна Дъг.

— Мога ли да попитам нещо, сър?

— Разбира се.

— Познавам ви от години като колега и началник от ескадрилата, но не зная нищо за полковник Уестърман. Ще му мине ли?... Искам да кажа, че снощи изглеждаше доста ядосан...

Дъг кимна с глава, очите му напуснаха лицето на Сандра и отново се зареяха към хоризонта.

— Наистина трябва да знаеш някои неща за него, Сандра — тихо промълви той. — Той е изключително целенасочен човек, много способен и много решителен. През годините сме се сражавали като куче и котка — главно защото имаме различно чувство за хумор — но иначе Уил е добър човек и прекрасен офицер.

Сандра обмисли чутото, след което подхвърли:

— Споменахте, че сте израснали заедно...

— Да, в Далас. Семействата ни бяха с приблизително еднакъв социален статут, но не бяха близки. Но ние двамата се сближихме още от съвсем ранна възраст.

Замълча, хвърли поглед към младата жена с очевидното желание да прецени реакцията ѝ, после тихо добави:

— Уил е такъв главно заради баща си, Сандра. В продължение на много години баща му беше тежък алкохолик, зъл и враждебен. Един

от многото душевно осакатени хора, които дочакаха края на Втората световна война във военнопленнически лагери, но така и не успяха да прогонят кошмарите.

— Бил е военнопленник в Германия?

— Не, бил е пленен от японците, които са го затворили в лагер на Марианските острови. Условията са били ужасни, нищо общо със санаториумите, в които германците вкарваха нашите пленени пилоти. Но както и да е... Уил растеше като едно възискателно към себе си момче, беше дразнещо отговорен. Моят баща обаче ми даваше коренно различен пример — той беше подчертано безотговорен тип, който си падаше по развлеченията, а аз явно съм наследил нещичко от него.

— Вие и полковник Уестърман наистина сте безкрайно различни — натъртено рече Сандра.

— Но и се допълваме взаимно — добави Дъг. — Освен това се грижим един за друг. В училище аз вечно се забърквах в битки, които нямаше начин да спечеля, а Уил неизбежно се появяваше в критичния момент, нокаутираше опонента ми и тръгваше да ме изпрати. Бяхме неразделни, заедно гонехме мацките. — Ръката му описа кръгово движение с дланта надолу, сякаш имитираше самолетен полет. — Но кой знае защо тези, които уж аз бях свалил, неизбежно се озоваваха в неговите прегръдки. Страшно гадно, нали? Започнах да го поднасям, че му служи като „омекотител“ за жените, но истината беше, че те го харесваха повече от мен. Може би защото изглеждаше по-солиден и по-сериозен.

Замълча за известно време, а когато проговори, гласът му беше още по-сдържан:

— Като го видях онази вечер, наистина изпаднах в шок... Без да броим шоковете, които бях изживял преди това. Нямах никаква представа какво търсим тук.

— Знам какво е — кимна Сандра. — Правя всичко възможно да се овладее, но признавам, че буквално умирам от страх! — Очите ѝ отново се отправиха на север, по посока на пустото шосе, Дъг стори същото в обратна посока.

— Ние непременно ще се измъкнем оттук, Сандра — увери я той. — Иначе и аз мога да ти призная, че далеч повече ми се иска сега да съм в Сиатъл с Кати и децата, а не наред тази отвратителна

пустиня! А дори и в кабината на граждански 747, с опънати до скъсване нерви...

Сандра се обърна да го погледне, но лицето му си оставаше сериозно. После очите ѝ се плъзнаха надолу и веднага забелязаха ясно доловимото треперене на ръцете му.

* * *

В ушите им внезапно отекна рев на автомобилен мотор и те стреснато подскочиха. Уил изскочи встрани от камиона оттатък пътя и триумфално вдигна ръце.

— Исусе! — облещи се Дъг. — Този тип наистина го поправи!

След броени минути насочиха задницата на камиона към вратата на порутената сграда, качиха Бил в каросерията и побързаха да закопчелят тежкия брезент. Не забравиха да приберат и оскъдните си запаси от храна, след което изхвърлиха ръчно направената носилка зад порутената стена.

— По мое мнение трябва да караме на север и да стигнем до където можем — промърмори Дъг. — Изчакваме на някое затулено местенце да се мръкне, след което потегляме право на изток. С малко късмет можем да достигнем нашата фронтова линия западно от Кувейт и да приключим с мъките.

Сандра кимна с глава.

— Аз ще остана отзад с Бил. И без това присъствието на жена в кабината на военен камион е нещо крайно необичайно, нали?

— Съгласен съм — кимна Уил. — Хайде да тръгваме.

Грохотът на един Фантом RF-4, който се стрелна на по-малко от двеста метра над пътя, ги накара да замръзнат от изненада. Адреналинът им скочи до небето, очите им опулено проследиха димната следа, проточила се след изчезналия в северна посока разузнавателен самолет. Без никакво колебание установиха марката и модела, тъй като в американските ВВС нямаше хора да не познават характерните звуци на F-4 „Фантом“. Но без да видят модифицираната предна част, в която се помещаваше снимачната апаратура, никой от тях не беше сигурен дали работещият на място камион, порутената сграда или дребните им фигурки са се запечатали върху чувствителната плака

на автоматичната камера, или пък са били засечени от пилота като обект на бъдещо нападение.

— Мамка му! — изръмжа Дъг, без да отделя очи от бързо разпадащата се димна следа. — Ако това беше някоя от нашите разузнавателни птички, пилотът със сигурност не ни видя. Всичките се бяхме струпали под рамката на вратата.

— Дали няма да се върне? — попита Сандра и проследи посоката на погледа му. — Не е ли по-добре да изчакаме?

Двамата полковници едновременно поклатиха глави, но се обади само Уил:

— Няма как... Опасно е да се задържаме на това място. Онзи Абдула може да се върне и да си потърси строшения камион.

Покатериха се в кабината, Уил включи на първа и тежката машина с грохот пое на север. Идентичността на четиримата бегълци остана скрита под ламарините в пясъчен цвят, които, гледани от въздуха, не бяха нищо повече от обикновен военен камион — един от хилядите, които кръстосваха пустинята.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корона (Е-3 АУАКС)

Петък, 8 март 1991 г., 10:42 ч. (07:42 по Гринуич)

Това вече беше лично! Капитан Маргарет Елис изпита чувство на гняв и вина поради факта, че още вчера бяха прекратили спасителните операции на мястото на катастрофата на С-141 и колеги пилоти бяха зарязани наред пустинята.

Брифингът я беше разтърсил, въпреки че някъде до средата му всичко вървеше гладко и спокойно, както винаги. Един РФ-4 току-що се беше завърнал със снимки на двама от оцелелите пилоти, изправени пред отворената врата на военен камион, върху покрива на който имаше нехарактерно бяло петно. Единият очевидно беше жена. В същото време прочетоха официалното заключение на разузнаването, според което екипажът е бил пленен и откаран в Багдад. Но само час след това заключение започна една сложна и мащабна операция по издирването на белязания камион.

Маргарет направи опит да се концентрира върху изображенията върху екрана, но в сектора ѝ навлезе ято от четири Ф-15, които поискаха контролен радиосеанс.

— Меджик едно-две, чувам ви силно и ясно.

С нов прилив на енергия се зае да изследва екрана за нещо пропуснато. Осем самолета Ф-15 осъществяваха ВБП — съкращението означаваше „въздушен боен патрул“, същото вършеше и цяла ескадрила А-10 „Уортхог“ на американските ВВС, които стремително се насочваха към територията отвъд северната граница на Ирак. Всяка двойка от тези бойни машини имаше задача да проверява отблизо своя сектор и да търси самотен иракски камион с нехарактерно бяло петно върху покрива на кабината.

— Корона, тук Джоли-13, чувам ви силно и ясно.

Два хеликоптера за специални операции МХ-53 с кодово име „жоли“ вече бяха прекосили границата и приближаваха точка Алфа —

една малка сграда, в която беше затворен американския екипаж.

Други четири МХ-53, между които и Джоли-13, трябваше да прекосят границата и да кацнат в непосредствена близост от другата ѝ страна и да чакат повикване. В същото време ескадрила от осем бронирани хеликоптера „Апачи“ следваше курса на А-10 над главните пътища в района. А-10 трябваше да докладват за откриването на камиона, а апачите — да проверят верността на откритието и да поемат охраната.

Командирът на операцията — някакъв майор, използващ псевдоним „Въздушен бос“ (което издаваше липсата на въображение), бе избрал Джоли-5 за свой летящ щаб. Маргарет отговаряше за навременното предупреждение на всички тези машини, в случай, че във въздуха внезапно се появи противник — макар че силно се съмняваше иракчаните да разполагат с някакви самолети въобще — както и да отклонява редовните полети на безопасно разстояние от региона.

Джоли-5

07:49 ч. по Гринуич

Майор Уолт Пъркинс насочи своя хеликоптер МХ-53 перпендикулярно на шосето, пилотът на летящата редом с него машина направи същото. Малката тухлена постройка се появи точно пред тях, а няколко други бойни машини вече бяха блокирали пътя в двете посоки. Дясната ръка на майора деликатно добави обороти към главния мотор, лявата натисна ръчката за ниво, скоростта спадна на тридесет възела и големият хеликоптер увисна на двадесет метра над земята. В движенията му прозираше дългогодишен опит. Машината остана в „колебливо“ положение на няколко метра над земята, вдигайки пясъчен вихър под себе си, после меко кацна.

Пъркинс остана на позиция, докато майор Кент Кост пое в свои ръце командването на десетината въоръжени бойци, които скочиха от хеликоптера и светкавично обкръжиха изоставената сграда. Пет минути по-късно той се включи на секретната честота на Фара:

— Открихме нещо като носилка, явно направена от ламарината на катастрофиралия С-141 — започна доклада си той. — А съдейки по

отпадъците — най-вече опаковка от ГХ и кутийка кока-кола, тук е бил поне един от нашите хора.

Но присъствието на шейната сочеше, че хората са били повече, а един от тях е бил ранен и теглен от останалите. В изоставената постройка нямаше следи от кръв или дупки от куршуми.

— Кажете нещо за следите от гуми пред вратата? — наредиха от Фара.

— Сочат на север. Тръгнали са на север, а след това са излезли на шосето — точно според прогнозите ни.

Кост забеляза, че Уолт Пъркинс се обръща към нещо вдясно от себе си. Побърза да вдигне палец и пилотът кимна с глава. В следващия миг двигателят увеличи оборотите си, тежката машина се отлепи от земята, набра височина и бързо се отдалечи на север.

Сенди-8

07:56 ч. по Гринуич

Целта бе засечена най-напред от радара и компютъра на Джойнт-Старс 707 — едно самотно превозно средство, отдалечаващо се на север от изоставената постройка.

Няколко минути преди това капитан Денис Раундс навлезе във вектора със своя А-10 и почти веднага засече самотния камион с обявените отличителни белези.

— Въздушен бос, говори Сенди осем от сектор Ехо Чарли. Засякох целта, движи се без компания, посока североизток. По всичко личи, че камионът е от модела, който търсим.

Няколко широки кръга снижиха А-10, в същото време партньорът му остана в орбита на височина 700 метра, за да държи района под око. Раундс върна газта докрай и двата турбовитлови мотора замъркаха на празен ход. Задкрилките се спуснаха и скоростта намаля до двеста възела. Самолетът стремително се приближаваше към самотния камион.

По-внимателно, човече — рече си пилотът. — Това долу лесно може да се окаже претъпкано с войници и снайперисти!

Пилотската кабина на А-10 беше защитена от доста надеждна броня, но тя едва ли щеше да свърши работа при залп от близко

разстояние, който можеше да бъде изстрелян направо през платнището на камиона.

Но той трябваше да разгледа този камион от непосредствена близост.

Голямото оръдие в предната част на А-10 беше готово за стрелба, пръстът на Раундс леко пробяга по спусъка. Разбира се, едва ли щеше да се стигне до стрелба, особено ако под платнището на камиона се окажат американци, пленени от иракските военни.

В ушите му отново звънна гласът на командира на „спасителния пакет“ — както бяха нарекли екипа, интонацията му издаваше нетърпение.

— Сенди осем, тук Въздушен бос. Виждаш ли вече покрива му?

— Задръж, Въздушен бос, приближавам се.

Разстоянието до камиона беше по-малко от триста метра и той се справяше добре с понижението на скоростта. Щеше да прелети над камиона със скорост от около двеста километра в час, на височина двадесет метра. Ако всичко бъде наред, ще успее да огледа и запомни всички отличителни белези на машината. Това беше и най-трудната част от операцията. Помисли си дали да спусне всички елерони и да намали скоростта още повече, но прецени, че и така е достатъчно уязвим.

До целта оставаха стотина метра.

Задръж... задръж... Стабилизирай... Сега!

Раундс предприе плавен лъв завой под ъгъл от петдесет градуса, камионът се стрелна под крилото, а покривът му се видя съвсем ясно. В следващия миг оборотите рязко се увеличиха, щурвалът бе издърпан докрай. Машината Уортхог започна стръмно изкачване, описвайки широк кръг около целта. Очите на пилота внимателно я следяха, търсейки признаци за враждебни действия.

— Въздушен бос, тук Сенди осем. Мисля, че видях белега, но все още не съм сигурен.

В душата му продължаваше да цари удивление от бързината, с която бяха изпратили спътниковата снимка на търсения камион до намиращите се във въздуха самолети на ескадрилата, използвайки възможностите на портативния факс апарат.

— Момент! Камионът спира. Ще направя още един кръг.

Маргарет Елис на борда на АУАКС бързо фиксира позицията на Сенди-8, който беше на около петдесет километра от главната цел, в главата ѝ протекоха няколко бързи изчисления. Да, този камион е в границите на параметъра и наистина може да бъде машината, която издирват!

Усети как сърцето ѝ леко ускорява ритъма си, в душата ѝ помръдна надежда. Направи опит да си представи това, което ставаше там долу, на двеста и петдесет километра в северна посока, питайки се дали пленените пилоти ще успеят да се справят с охраната си в подходящия момент и дали тази охрана ще окаже съпротива. Ситуацията беше изключително опасна.

В този момент се включи и пилотът на втори А-10, който бе открил целта благодарение на подадените от Джойнт-Старс координати.

— Въздушен бос, тук Сенди дванадесет. В моя сектор „Ноември-делта“ има три камиона, които отговарят на описанието. Снижавам и започвам оглед.

Намеси се гласът на първия пилот:

— Въздушен бос, говори Сенди осем. Фигурите на двама души излязоха от камиона, не виждам да са въоръжени.

— Какво точно правят, Сенди осем?

— Махат ми като луди. Според мен трябва да изпратите апачите, бас държа, че това са нашите хора!

Въздушният бос даде съответните заповеди и пилотите на тежковъоръжените хеликоптери прекратиха кръговото си движение, насочвайки се с пълна скорост към сектора, съобщен от Сенди осем. Изпълнявайки прецизно предварителния план за операцията, те се появиха зад камиона, летящи на тридесетина метра над земята. Задминаха го и бързо се насочиха за кацане, обръщайки смъртоносните си оръдия и ракети към целта още докато бяха във въздуха. Замряха на около километър и половина от камиона и изчакаха появата на два „Апачи“, които направиха страничен заход под ъгъл от 45 градуса и застрашително увиснаха от двете страни на камиона.

— Въздушен бос, тук Опс-5 — пропука радиостанцията. — Потвърждаваме наличието на две фигури извън камиона, които енергично ни махат с ръце. И двамата са мъже, облечени в нещо като

униформи — възможно е да става въпрос и за пилотски комбинезони. Единият се насочва към задната част на камиона.

Пилотът на първия „Апачи“ кимна на стрелеца и тежката машина леко се измести, за да им осигури видимост към каросерията.

Каквито и да са тези хора, намеренията им не са враждебни и слава богу, рече си пилотът. Най-слабата част от плана за операцията беше свързана с евентуалната съпротива на въоръжени иракчани, които отказват да освободят пленниците си.

Вероятно знаят какво ще стане, ако натиснем спусъците.

Стрелецът потвърди визуален контрол над задната част, витлата вдигнаха истинска пясъчна буря. Мъжът пред камиона беше вдигнал ръце максимално високо, правейки им знаци към каросерията. Опс-5 предпазливо изпълни съвета, опитвайки се да различи чертите на лицето му. После платнището се отметна и той със смайване установи, че от камиона скача стройна женска фигура.

— Въздушен бос, от каросерията на камиона изскочи жена! — докладва той.

Майор Кост шумно плесна коляното си.

— Това е бордният инженер! — извика по посока на командосите той.

На борда на АУАКС капитан Елис се усмихна и вдигна палец към двамата си колеги.

В Риад, напрегнато приведен над радиостанцията, генерал Бълок суеверно стисна палци и отправи кратка молитва към небето.

Пилотите на Джоли-13 се спогледаха, увеличиха скоростта и се насочиха на север.

Но сеанса на Опс-5 не беше завършил.

— Изскачат още няколко души — изненадано обяви пилотът. — Между тях са три деца и един... не, двама мъже, единият много възрастен. Всички са облечени в цивилни дрехи.

В ефира настъпи тишина. След няколко секунди пилотът на „Апачи“ отново натисна бутона на предавателя си.

— Въздушен бос, това не са нашите хора. Под нас е едно обикновено иракско семейство, което пътува с военен камион.

— Мамка му! — изръмжа Кент Кост и удари с юмрук по арматурното табло. Това възклицание отрази точно настроението на всички останали спасителни екипи — от АУАКС до щаба в Риад.

Но надежда все още имаше.

Пръстът му натисна бутона за вътрешна връзка.

— Окей, приятели. Да се залавяме за работа... Сенди осем и Опс-5, разклатете крила за довиждане и ги зарязвайте.

Пилотът и стрелецът на Сенди-8 възобновиха претърсването на шосето, а двата огромни хеликоптера „Апачи“ набраха височина и бързо се отдалечиха, оставяйки в пълно недоумение иракчаните, струпали се около камиона.

Пилотите на А-10 старателно провериха още няколко цели, идентифицирани от Джойнт-Старс, но нито една от тях не отговаряше на предварителните описания.

Джоли-5, на борда на който се намираше майор Кост, продължаваше да се върти над петдесеткилометровия периметър с център изоставената постройка. Настроението на всички спасителни екипи спадаше, опасенията им, че са закъснели рязко нарастваха. Ако войниците, взели в плен американските пилоти, са се насочили с пълна скорост на север, те спокойно биха могли да са на сто и петдесет — двеста километра от мястото още преди началото на операцията. И вероятно беше станало точно така. Минутите се точеха, предположението се превръщаше в мрачна действителност.

Единственият светъл лъч беше фактът, че част от екипажа на С-141 е оцелял. Но за съжаление (и тяхно нещастие) тези хора очевидно пътуваха към Багдад.

* * *

В секундата, в която Сенди-8 се приближаваше към иракския камион, Уил, Дъг и Сандра запъхтяно изкачиха билото на малко възвишение, намиращо се на петнадесет километра от главния път и на около шест страни от него. Взетият „назаем“ военен камион беше надеждно скрит в дълбокото десетина метра уади, което само дванадесет часа по-рано бяха прекосили пеша под бледата светлина на луната.

— Видях го съвсем ясно, беше А-10 — промърмори Сандра, изправила се с ръка на челото на върха на могилата.

Уил и Дъг забързано преодоляха последните няколко метра и застанаха до нея.

— В каква посока го... — Дъг замълча, ръката му се стрелна на север: — Ето го!

Характерният силует на „Уортхог“ се мерна на около петнадесетина километра от тях, поел курс на изток.

Почти веднага след това до ушите им достигна грохота на вертолетен мотор, но той идваше откъм пътя на изток, а не от очакваната северна посока. Малко възвишение им пречеше на гледката, но в следващия миг хеликоптерът изскочи над него. Летеше ниско над пътя и идваше откъм сградата, която току-що бяха напуснали!

— О, господи, не! — внезапно простена Уил.

— Хей, какво има? — разтревожено го погледна Дъг.

Приятелят му продължаваше да гледа в посоката, в която беше изчезнала машината, бързо смалила се до размерите на точица.

— Това беше хеликоптер за специални операции МХ-53 — тихо, но отчетливо промълви той. — Такива се изпращат за спасяване на свалени пилоти над вражеска територия. — Поколеба се за момент, после стисна зъби и добави: — Обикновено действат по снимки, направени от разузнаването.

Сандра местеше поглед от единия към другия, в очите ѝ имаше недоумение.

— Това означава, че пилотът на онзи Ф-4 наистина ни е засякъл, така ли? И в момента тече спасителна операция за нас?!

Уил неохотно кимна, а Дъг посочи на север.

— Той кръжи! Хеликоптерът кръжи! Дайте да скачаме в камиона и да тръгваме натам!

Тримата се обърнаха и хукнаха надолу по стръмния склон. След по-малко от десет минути бяха при камиона. Уил скочи зад волана и завъртя стартера. Моторът забоботи веднага. Той включи на скорост и внимателно отпусна съединителя. Не беше забравил мекия пясък пред и около колелата, в който лесно биха могли да затънат. Камионът бавно, но неотклонно се насочи по дължината на уади и скоро излезе на пътя. Невисоката могила, на която бяха допреди малко, пречеше на гледката в северна посока, където допреди малко кръжеше хеликоптера.

Когато най-сетне изскочиха отвъд нея, машината все още беше там!

Уил пое на север, натискайки до дупка педала на газта.

— На какво разстояние пред нас е той? — попита Дъг.

— Трудно е да се каже. Петнадесет, може би двадесет километра, когато се намира в близката част на окръжността, която описва.

— Включи фаровете. А ако успеем да се доближим достатъчно близо, ще използваме Сандра.

Временно оставила Бил самичък в каросерията отзад, младата жена моментално разбра за какво става въпрос.

— Едва ли има толкова много иракчанки с дълги руси коси, нали?

— Точно така — кимна Дъг и се отдръпна, за да й направи място до прозореца.

Приближаваха се агонизиращо бавно. Вече нямаше никакво съмнение, че това е хеликоптер МХ-53 от Военновъздушните сили на САЩ, но също така нямаше съмнение, че нещо пред тях се беше променило. Вместо да продължи своите кръгове, хеликоптерът изведнъж се отправи на север и бързо се превърна в малка точица на хоризонта. Все още можеха да го видят, но без радиостанция се чувстваха така, сякаш са на другия край на света.

Уил стисна палци и отправи една гласна молитва към бога. Отчаяно се надяваше, че бавно летящия хеликоптер ще се върне да направи още един кръг. Примигаха с фаровете, а Сандра се надвеси през страничния прозорец и размаха ръце. Дъг търсеше правилния ъгъл за дясното странично огледалце, което вече беше успял да изтръгне от поставката му. Беше се сетил да прибегне до древния метод със слънчевите зайчета, за да привлече вниманието на пилота. Беше готов на всичко за това внимание!

Изминаха десет минути, но разстоянието между камиона и хеликоптера си остана горе-долу същото.

После, без никакво предупреждение, МХ-53 сякаш спря на място, поколеба се и започна да се увеличава в рамката на челното стъкло. Уил натисна газта докрай и военният камион заподскача по пътя с почти сто и десет километра в час.

— Накъде е обърнат? — попита през стиснати зъби той, без да отделя поглед от черната точица.

Ако летят на юг, пилотите със сигурност ще видят приближаващия се камион, особено ако наистина са тръгнали да търсят подобно превозно средство.

Но ако летят на север...

— Примидай с фаровете! Бързо! — излая напрегнато Дъг, а Сандра отново се показва от прозореца и размаха ръце, въпреки че все още бяха много далеч.

— Обръща! — изкрещя Дъг.

Хайде, бебче! Обърни се с личице към нас!

Но МХ-53 не направи пълно обръщане и носът му се насочи на изток. С потъмнели от отчаяние погледи тримата го проследиха как се отдалечава в тази посока.

— Един А-10 вдясно! — внезапно извика Сандра.

Главите им се извъртяха навреме, за да видят дългия силует на „Уортхог“, който взе остър завой на около петнадесет километра от тях и започна да се отдалечава в североизточна посока. Гледаха го дълго, не можеха да повярват, че и този пилот си тръгва, без да им обърне внимание.

Когато Уил осъзна, че продължава да натиска газта докрай, хеликоптерът отдавна се беше превърнал в почти невидима точица над хоризонта на изток. Вдигна крак от педала, камионът постепенно намали скоростта си и спря. Моторът работеше равномерно на празен ход, тримата в кабината мълчаха.

Хоризонтът беше безнадеждно пуст.

* * *

— Това е положението, екипаж. Дръжте си очите отворени и гледайте да не пропуснете нещо.

Гласът на Въздушния бос, тоест на майор Кост, бавно заглъхна, очите на диспечерите бавно се отдръпнаха от екрана на Джойнт-Старс. Радарът улови някакво ново движение в южния край на периметъра, но компютрите бяха настроени така, че след края на операцията автоматично изключваха всички подвижни цели. Това се случи в момента, в който Маргарет Елис се наведе над екрана за последна проверка.

* * *

Изтекоха пет минути. На хоризонта нищо не помръдваше, тишината се нарушаваше единствено от равномерно боботене на мотора.

— Май е ще е най-добре отново да скрием камиона — обади се най-сетне Сандра. — Онова сухо дърво не беше лошо, може би трябва да се върнем там.

Никакъв отговор.

Уил изглеждаше като ударен от гръм, а Дъг беше готов да ревне. *Бяхме толкова близо, мислех си и тримата. — Толкова близо!*

Пак ли? — въздъхна в себе си Дъг. — Докога ще изтръгваме поражение от устата на победата?!

Уил напълни с въздух потрепващите си дробове, кимна с глава и погледна спътниците си с прехапани устни.

Дъг само кимна на красноречивия му жест в обратна посока, кракът на приятеля му най-сетне се отлепи от педала на съединителя, останал натиснат още преди изчезването на хеликоптера. Мускулите го боляха, глезенът се огъваше над тежкия педал, но той не забелязваше нищо. Сега трябваше да се върнат към план А, което означаваше да чакат, докато се мръкне.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Самара, Ирак, сто и двадесет километра северно от Багдад
Петък, 8 март 1991 г., 12:05 ч. (09:05 по Гринуич)*

Внезапното боботене на тежък мотор изтръгна Шакир Абас от дрямката. Очите му объркано примигнаха на ярката слънчева светлина, струяща от процепа в завесите.

Къде съм?! О, да...

Паметта му се върна и той пъргаво се надигна от люлеещия се стол. Отпусна се на коляно до ниското прозорче и надникна навън. С облекчение видя собственика на къщата, който вървеше по пътеката към малката каменна порта. В ръцете му имаше някакъв пакет.

Името на Муамад Дамержи бе изплувало в главата му в момента, в който реши да тръгне по следите на изчезналия контейнер. Стар приятел и съквартирант от Оксфорд, Муамад му беше като брат — един от малкото хора на този свят, на когото можеше да довери дори и живота си.

Кое то и правя в момента, напомни си Шакир. Като в хода на този процес поставям в смъртна опасност както него, така и семейството му.

Вратата зад доктор Муамад Дамержи меко се захлопна, очите му се спряха върху фигурата на Шакир до прозореца. Посочи пакета в ръцете си и се усмихна. Едрите бели зъби влизаха в контраст с тънките мустачки и брадичката в стил Ван Дайк.

— Стреснах ли те, Шакир?

— Бях заспал — отвърна Шакир и разтърка очи като малко дете.
— Гхада беше достатъчно любезна да ми го позволи.

Усмивката на Муамад се разшири. Жена му не знаеше нищо за внезапното му среднощно пътуване до Багдад и цяла сутрин се беше опитвала да измъкне нещо от Шакир. Отказа се едва когато забележа, че той кротко похърква на удобния стол.

— Мисля, че имам всичко, което ни трябва — разклати пакета в ръцете си той. — Не, нямах никакви проблеми.

— Не биваше да те карам.

Муамад допря пръст до устните си и поклати глава.

— Дошъл си където трябва, Шакир. Освен пари, бензин и храна, ти трябва най-вече информация. Точно това ти донесох.

Шакир огледа топлатата, богато остъклена стая. Проговори едва когато се увери, че Гхада не може да го чуе. На Муамад беше разказал всичко, но и двамата нямаха желание да разширяват кръга на осведомените.

Седнаха в плюшените кресла, поставени в средата на великолепия персийски килим, делеше ги малка масичка за кафе от тиково дърво. Муамад отново потупа пакетчето, което почиваше в скута му.

— Когато снощи чух историята ти, аз бях толкова смаян, че пропуснах да ти кажа нещо — подхвърли той. — А то е важно, защото е свързано с възхищението ми от това, което си се опитал да направиш.

— Възхищение ли? — изненадано го погледна Шакир. — Та аз съм един предател и убиец!

— А Саддам какво е? В сравнение с неговите престъпления, ти си невинен като младенец! Той унищожава тази страна, но ние просто отказваме да си го признаем — и ти, и аз, и колегите, с които работя по ядрената програма на Ирак. Всички си крием главата в пясъка и се правим, че нищо не става. Я се огледай! — С широк замах ръката му обхвана къщата и парцела пред нея, в очите му се появи пламъче. — Той изгради един нов Ирак, който постепенно започна да ни харесва. А след това го разруши! — Гласът му прекъсна от вълнение. — Аз все още не съм видял всички ужасни развалини...

Приведе се напред и добави:

— Багдад е в руини, Шакир! Ще ни трябва поне десет години да го възстановим, но как да възстановим едно цяло поколение млади хора? Миналата седмица Би Би Си съобщи, че в Кувейт са били убити най-малко триста хиляди наши войници!

— Знам това — кимна Шакир.

— И двамата имаме синове, Шакир — продължи все така разпалено приятелят му. — Слава на Аллаха, че все още са твърде малки, за да служат в армията, но в нашия град почти няма семейство

без изчезнал или убит свой член. Да не говорим за гробовете, Шакир. В пустинята продължават да копаят масови гробове!

Муамад замълча и сведе поглед, опитвайки да овладее вълнението си. После главата му отново се вдигна и очите му се заковаха в лицето на Шакир.

— Ние с теб живяхме добре, тъй като служихме на това животно и неговата шайка престъпници. Лично аз нямам достатъчно смелост, за да направя нещо по-различно от „да, господарю, съвсем не, господарю“. Преди време бях учен физик, помниш ли? Но от три години насам, въпреки скъпоструващото ми образование, аз не правя нищо друго, освен да си играя на котка и мишка с ЦРУ и Мосад, като закопавам забранени материали на различни места в пустинята.

Замълча за момент, сякаш преценявайки доколко може да се разкрие.

— До снощи не бях сигурен дали мога да ти се доверя, Шакир — промълви след известно време той. — Не знаех, че и на теб ти е дошло до гуша от диктатора. Би трябвало... Би трябвало да проявя твоята смелост и да съобщя на Запада какво на практика прави Саддам по отношение на своята ядрена програма.

— Все още можеш да го направиш — тихо отвърна Шакир.

* * *

В един часа след пладне Шакир отново беше на шосето, което водеше на север. На седалката до него имаше подробна карта и тесте пропуски, издадени от различни военни комендатури на името на доктор Муамад Дамержи. Само един от тях беше със снимка и тя беше на Шакир — една стара фотография на стария приятел, която Муамад бе открил в някакво чекмедже. Първоначално Шакир отказа да използва името му, тъй като мисията му до Киркук беше прекалено опасна.

Но Муамад беше непреклонен.

Протегна ръка към задната седалка, на която имаше достатъчно запаси от минерална вода, соленки и сладкиши. Отпи глътка направо от бутилката, после хвърли в устата си няколко дребни, но много вкусни бисквити. Вниманието му беше изцяло насочено към

преодоляването на дълбоките дупки по пътя и задминаването на тежките военни конвои.

Чувстваше се напълно спокоен.

А може би просто съм претръпнал?

Километрите неусетно се топяха, въпреки окаяното състояние на пътя. Пустинята от двете му страни беше най-отчаяното и безнадеждно място в цял Ирак. Напояваните и свежозелени зони от двете страни на река Тигър отдавна бяха останали зад гърба му, сменени от равното и абсолютно голо плато, което чезнеше към далечния хоризонт. Нямаше пясък, нямаше камъни, нямаше дори възвишения. Една плоска като длан равнина — геологическото чистище на нищото, което се простираше на десетки километри на изток. Жегата стана непоносима, въздухът беше пропит от нездрава жълтеникава пелена, която се губеше към хоризонта.

До Киркук и оперативния щаб на генерала оставаха около шейсет километра. Шакир погледна картата и бързо откри отклонението, което не само спестяваше десетки километри, а — може би — щеше да бъде свободно от военните контролно-пропускателни пунктове, с които изобилстваше главния път.

Дотук не беше имал никакви проблеми и минаваше бързо. Очите му уловиха очертанията на високите каменни блокове, разположени шахматно върху настилката, веждите му се свъсиха. Ново КПП, но доста по-различно от предишните. Преди блоковете се виждаше танк с охлузена жълта боя, стъпил наполовина върху платното. Край него стояха трима войници. Предишните КПП бяха по-организирани, по-професионални. Но тук явно бяха правили всичко набързо, в последната минута. Киркук беше съвсем близо, а около него — според сведенията на Муамад, от три дни насам се водеха ожесточени сражения с кюрдските бунтовници.

Разбира се, аз съм доктор Муамад Дамержи, напомни си за пореден път Шакир.

Натисна спирачките, подчинявайки се на вдигнатата ръка на войника в раздърпана униформа, който бавно се приближи към шофьорското прозорче. В ръцете си държеше автомат „Калашников“, насочен право в главата на Шакир.

— Моля ви, свалете оръжието — каза с максимално спокоен глас Шакир. — Аз не съм заплаха за вас.

Отговор нямаше. Дясната ръка на войника се протегна напред с дланта нагоре, мълчаливо очаквайки документите. Шакир побърза да сложи в нея личната си карта и съответния военен пропуск. После видя, че войникът ги държи на обратно и сърцето му изстина.

Взря се в лицето на човека, изправил се на сантиметри от кабината на микробуса. Едва сега разбра, че това е някакъв хлапак на не повече от петнадесет години, който все още не може да свикне с ролята на възрастен, която му бяха поверили. Опитваше се да я играе, но никой не можеше да каже как ще постъпи в случаите, в които забравя своите реплики.

На всичкото отгоре в главата под жълтеникавата каска нямаше дори капчица здрав разум.

Изтече цяла минута. Шакир се запозна с всички детайли на дулото на автомата, стърчащо заплашително на сантиметри от лицето му. Хлапакът във войнишка униформа продължаваше да се преструва, че проверява документите му.

Най-после главата му се повдигна, в очите му се четеше преднамерено равнодушие.

— Вън! — излая той, натика документите в джоба на панталона си и побърза да върне дясната си ръка върху приклада. Отстъпи крачка назад и пръстът му легна върху спусъка. — Слизай от колата!

Шакир побърза да се подчини и механично се огледа, надявайки се наблизо да се окаже и командирът на този хлапак.

— Къде е началникът ви? — любезно попита той. — Аз съм доктор Муамад Дамержи и изпълнявам важна задача на Революционния Команден съвет. Нямате право да...

Хлапакът най-сетне се оживи, но чувството, което демонстрира, беше ярост.

— Нито дума! — изкрещя с внезапно почервеняло лице той. — На колене!

Паниката в гърдите на Шакир бавно започна да нараства. Стана му почти невъзможно да запази спокойното изражение на лицето си. Вдигна ръце и тихо попита:

— Това ли искате да направя?

— На колене! — изрева отново хлапакът и заби дулото в корема му с такава сила, че той политна назад.

Шакир побърза да се подчини и падна на колене с лице към мъчителя си.

— Казах с гръб към мен! — Хлапакът замахна с оръжието си, но Шакир се оказа по-бърз и успя да се завърти преди прикладът да попадне в слепоочието му. Коленете му болезнено се ожулиха на грапавата настилка.

— Къде е офицерът ти? — изкрещя извън себе си той, най-сетне решил да се отнася с хлапака както му прилича. — Предупреждавам те, че правиш ужасна грешка!

Отговорът беше бърз и зловец: на сантиметър от ушите му се разнесе рязкото изщракване на вдигнат предпазител.

— Не мърдай! Не говори!

— Къде е командирът ти? — проплака Шакир, надявайки се нещо все пак да проникне в дебелията глава на този мутант. Сърцето блъскаше лудо в гърдите му, разумът го съветваше да се подчинява, инстинктът го предупреждаваше, че разполага с броени секунди, за да спре натискането на спусъка.

— Какво става тук, редник? — разнесе се остър мъжки глас зад гърба му.

Слава на Аллаха! Това трябва да е офицерът, който ще сложи край на абсурдната ситуация!

В приближаващите се стъпки се долови някакво колебание. Отговорът на момчето се стовари върху съзнанието на Шакир с мълниеносната бързина на атакуващ скорпион.

— Това е една от свините на Саддам, сър. Разрешете да го убия!

Грешката проблесна в съзнанието на Шакир с безпощадна яснота.

Това са бунтовници! А аз току-що им се представих като...

Мислите му бяха прекъснати от грохота на приближаващ се камион.

— Дай ми документите му — каза новодошлият.

Взел внезапно решение да рискува, Шакир се обърна и извика:

— Моля ви, дайте ми възможност да обясня кой съм!

— О, така ли? И кой сте вие, доктор Дамержи? — попита с хладен тон човекът, когото Шакир бе взел за офицер. — Тук пише, че работите за Революционния Команден съвет, което означава, че работите за Саддам. Защо да спирам моят боец, който иска да ви

екзекутира на място? Чакалите на Саддам биха сторили същото с мен без никакво колебание!

— Може ли да се обърна? — попита с треперещ глас Шакир.

Силна ръка го сграбчи за рамото и почти без усилия го вдигна на крака, завъртя го и го запрати в страничната врата на микробуса. Момчето войник продължаваше да го държи на мушка, в очите му пламтеше ненавист. Шакир бавно отместа поглед към човека, който би трябвало да е някакъв командир и с облекчение установи, че в неговите очи има само загриженост.

— Разполагаш с една минута да обясниш защо трябва да живееш! — хладно отсече той.

Зад гърба му се разнесе звук от затръшване на тежка автомобилна врата. Някой беше слязъл от камиона, спрял на няколко метра зад микробуса. Офицерът — изненадващо висок и слаб мъж с почерняло лице и несъразмерно голяма, някак тъжна уста, продължаваше да фиксира Шакир, но това не му попречи да издаде кратка, лаеща заповед:

— Стой си при камиона!

С противоположната част на огромната си уста издаде къса серия от заповеди в обратна посока. Подчиниха им се двама от другите войници, които забързаха към новопристигналия.

Всичко това даде на Шакир няколко допълнителни секунди, за да намери най-подходящия отговор. Обзе го внезапен страх, тъй като въпросът на дългия може би криеше някакъв капан. Ами ако това са си съвсем редовни иракски войници, които чрез измама искат да изтръгнат някакви признания?

— Е, докторе? — попита отново високият офицер. — Между другото, по какво си доктор? Да не би да ти викат доктор Смърт?

В главата му отново прозвучаха горе-долу същите думи, произнесени от полковник Уестърман преди няколко дни. Не, той не е доктор Смърт!

— Опитвам се да открия и унищожа едно тайно смъртоносно оръжие, преди да бъде използвано срещу бунтовническите сили, или срещу други невинни хора — изрече в скоропоговорка Шакир.

— Какво оръжие по-точно?

— Такова, от което човек се разболява и...

— Аз не съм глупак, докторе! — прекъсна го онзи. — За ядрено оръжие ли става въпрос?

— В документите ми се споменава за ядрено, но на практика оръжието е биологическо...

— И аз трябва да повярвам, че си тръгнал да ме спасяваш, така ли? Ти, който според една купчина документи, работиш за онова куче Саддам?!

— Да. Аз съм този, който...

Офицерът внезапно пусна Шакир и отстъпи крачка назад. Очите му останаха заковани в лицето му, но думите очевидно бяха предназначени за хлапето войник, което чакаше отстрани.

— Осъждам го на отношението, което милостиво получи преди два дни нашият другар Хаамед Нашрани. Разбираш ли ме?

— Да, сър! — извика хлапакът и очите му светнаха. — Знам как да го гръмна! Ще умира в канавката бавно, много бавно!

— Браво — одобрително кимна офицерът и се обърна да си върви: — Сбогом, докторе!

Момчето направи крачка встрани, за да заеме удобна позиция, дулото на автомата за миг престана да сочи в главата на Шакир. Той напрегна мускули, но в последния момент замръзна на място, тъй като един от останалите войници оттатък пътя светкавично го взе на прицел. Това обаче изобщо не се отрази на решимостта му да не се предава без бой.

В следващия миг екна дълъг автоматичен откос и главата на хлапака буквално експлодира на няколко крачки от него. Калашникът изтропа на асфалта. Полуобърнати към новопристигналия камион, останалите войници въобще не успяха да реагират. Телата им замръзнаха в гротескни пози, а в униформите им разцъфтяха алени петна. Подобно на гигантска метла, продължителният откос буквално ги помете от асфалтовата настилка. Офицерът, който бе успял да направи няколко крачки по посока на танка, направи нескопосан опит да побегне. Но посоката, която избра, се оказа крайно неподходяща, тъй като се озова точно срещу автоматичния откос. Един куршум отнесе гротескно голямата му уста, а дългото тяло сякаш започна да се нагъва по пътя си към асфалта.

Отдясно екнаха няколко пушечни изстрела и Шакир побърза да се просне по очи, правилно преценил, че става въпрос за ответен огън.

Пропълзя към микробуса, опря гръб на предното дясно колело и предпазливо надникна към задната част.

До отворената лява врата на тежкия камион стоеше самотен мъж, облечен в спортна риза и сини панталони. В ръцете му се поклащаше автомат с късо дуло, от което излетя поредния смъртоносен откос, предназначен за последния войник от бунтовническия патрул. Нещастникът така и не успя да зареди карабината си, извика и се строполи на място. Мъжът със сините панталони изтича покрай Шакир и ловко хвърли една граната в отворения люк на танка. Металическият грохот на експлозията оглуши Шакир — сякаш някакъв гигантски чук се беше стоварил върху огромно парче ламарина, поставено наблизко. *Ако във вътрешността на танка е имало хора, те със сигурност са на парчета*, замаяно си помисли Шакир.

Приключил смъртоносната си мисия, мъжът се обърна и тръгна към него.

— Бяхте на ръба — промърмори той и му помогна да се изправи.

Шакир се облегна на силната му ръка, изведнъж усетил как краката му се подвиват.

— Ама как така... Аз...

— Микробусът ви е с държавни номера — усмихна се мъжът. — Което означаваше, че тези типове със сигурност щяха да ви ликвидират. Нима трябваше да знам нещо повече?

— Вие... Вие военен ли сте? — заекна Шакир.

— Не съм — разшири се усмивката на непознатия, разкривайки няколко изкуствени зъба. Очите му бяха студени като на змия. — Аз съм от службите за сигурност, но не нося униформа... А вие?

Шакир усети как и последните капчици адреналин се отцеждат от кръвоносната му система.

Дали е чул какво казвах на онези убийци?

— Какво да ви кажа... — проточи на глас той. — Говорех каквото ми дойде на ума, единствената ми мисъл беше да отвлека вниманието им... — Представи се като доктор Дамержи, после гузно добави: — Но вие вероятно чухте какви ги дрънках...

Непознатият не отговори. Обърна се и бавно пристъпи към трупа на офицера, наведе се и изтръгна документите от вкочанените пръсти. Прегледа ги набързо, после се върна при Шакир и му ги подаде.

— Накъде пътувате, докторе?

— Аз... Трябва да се явя на доклад при генерал Хашамади в Тобрук. Много ви благодаря...

— Вие ще карате пръв, а аз ще ви следвам — делово се разпорежи цивилният агент. — Ако видите други блокади, просто спрете и ме пропуснете пред вас. И в никакъв случай не се легитимирайте, докторе! Аз ще го правя вместо вас.

— Добре, благодаря — кимна Шакир, отчаяно опитвайки се да прикрие стъписването си. От стремителния развой на събитията наистина му се зави свят, а при мисълта, че един от убийците на Саддам ще му помогне да унищожи най-смъртоносното оръжие на Саддам, буквално му прилоша. Ако положението му не беше толкова опасно, той със сигурност би се усмихнал на тази шега на съдбата.

Важното е, че все още съм жив, тръсна глава той.

Погледна към касапницата около микробуса. Окървавените останки на момчето във войнишка униформа бяха само на метър от краката му. Едва сега си даде сметка, че то беше горе-долу на една възраст с големия му син. Но от главата му не беше останало почти нищо...

Шакир се стегна колкото може, направи знак на цивилния полицаи да почака и се запрепъва към канавката. Там падна на колене и започна да повръща.

Риад, Саудитска Арабия

Петък, осми март 1991 г., 19:30 ч. (17:30 по Гринуич)

Минаретата оживяха, напевните гласове на ходжите призоваха правоверните за поредната молитва. Генерал Хърм Бълок свали стъклото на задната врата, служебната кола с поклащане се насочи към портала на военновъздушната база. Тъжните като вопли строфи от Корана бяха нещо като екзотичен саундтрак към разкошния залез, предвещаващи настъпването на хладната звездна нощ.

Полковник Кер седеше точно там, където беше обещал да го чака: зад една прашна маса за пикник, поставена под камуфлажната мрежа на временния ЦУП. Шофьорът взе войнишкия сак и малкото куфарче на Кер, а генералът пристъпи напред и стисна ръката му.

Шансът да хване директния полет от Милдънхол до Риад се оказа непреодолимо изкушение за стария воин, особено пък след обаждането на Хърм Бълок.

— Радвам се да ви срещна очи в очи, генерале. Шефът ми реши, че може би ще ви бъде по-полезен, ако се намирам близо до мястото на действието. Веднага ще ви призная, че го натиснах здраво, просто защото карах курсовете за пилоти инструктори с Уестърман и Харис.

— И с двамата? — учуди се Бълок.

— Точно така, сър. Курс седем-нула-осем в Уили.

Жаргонът, който всички курсанти използваха за обозначение на Военновъздушната база Уилямс в околностите на Финикс моментално събуди спомените на Хърм Бълок, но той направи опит да ги прогони и сдържано кимна с глава.

— Отдавна зная, че работите във Военното разузнаване, но сега научавам, че сте и пилот — промърмори той.

— Бивш жокей на SR-71, сър — усмихна се Кер. — А преди това летях на U-2. Участвал съм в изработването на секретни карти и други разузнавателни мисии, но преди няколко години се наложи да слеза от кабината.

— И останахте само шпионин, а?

— Де да беше така, сър — засмя се Кер. — На практика имам пълна торба с отговорности, най-вече по отношение на сателитни снимки и високотехнологични средства за събиране на разузнавателни данни. Това, което ме накара да се включа в настоящата операция, е едно обаждане от страна на Уил Уестърман.

Бълок го информира за неуспешния завършек на втората спасителна операция, която бе започнала в момента, в който самолетът на Кер бе излетял от Милдънхол.

— Елате да хапнем, а през това време ще ви запозная с подробностите — предложи генералът. — Признавам, че се радвам на вашата поява тук. Имам предчувствието, че ще се наложи да искам помощта ви, особено ако иракчаните направят това, което очаквам от тях.

— И какво е то?

— Да се направят, че не знаят нищо по въпроса и не са пленили никакви пилоти.

— Наистина ли очаквате това? — тревожно го погледна Кер.

Генералът мрачно кимна с глава.

— По тази причина настоях да ги уведомим с нота, че знаем за арестуваните от тях наши хора. Това ще стори генерал Мартин, още тази вечер.

Кер усети как по гърба му пробягват ледени тръпки.

Господи, ами ако наистина не са пленени?! — запита се той. — В такъв случай, все едно че сме ги боядисали в ярки цветове и сме ги превърнали в мишени!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Пустинята Ал Хаджара, южната част на централен Ирак
Събота, 9 март 1991 г., 05:25 ч. (02:25 по Гринуич)*

— Намали малко, Дъг. Така не си оставяш никакво време за реакции.

Летяха с над сто километра в час, тесният път в пустинята се осветяваше единствено от луната. Уил с тревога наблюдаваше как приятелят му продължава да увеличава скоростта, това скоро стана непоносимо.

— Дъг, моля те!

— Добре, добре...

Кракът му най-сетне се вдигна от газта, камионът рязко забави ход.

Намираха се в ситуацията на акробат, който ходи по въже, но отдолу няма предпазна мрежа. От едната страна на балансиращия прът бяха окачени няколко удобни за прикритие нощни часове, от другата — желанието да използват оставащото им гориво по най-рационален начин, което обаче беше свързано с включването на фаровете. Уравнението ставаше още по-сложно от факта, че Бил Бакъс развиваше треска, а течностите им бяха на привършване.

— Колко сме изминали според теб?

Гласът на Дъг прозвуча сухо и дрезгаво, сякаш бе ръждясал от слаба употреба. Бяха мълчали повече от час. Горедолу същото време беше изтекло от последния път, при който намалиха скоростта и минаха направо през пясъците, за да съкратят част от километрите, които ги деляха от поредното кръстовище. Не рискуваха да включат фаровете, но до този момент успяха да поддържат правилната посока на движение — към Кувейт и укрепените позиции на Съюзниците, ориентирайки се главно по звездите.

— От последната пресечка насам... — Уил натисна едно копче на дигиталния си хронометър и засече времето, след което направи и

няколко прости изчисления: — Около сто километра. А ако броим момента, в който престанахме да се крием — около двеста и петдесет.

Следобедът бяха прекарвали в каросерията на камиона, надеждно скрит в предишното уади. Бил почти не се върна в съзнание. Сандра дълго напрягаше слух, почти убедена, че отново чува свистенето на хеликоптерни витла, след което най-сетне заспа, притиснала се в гърба на Уил. В един момент той се събуди, усетил ръката ѝ около кръста си. Стана му неудобно. Предпазливо се освободи, пусна ръката ѝ на пода и леко погали косата ѝ. Дъг скришом наблюдаваше стария си приятел, изпитвайки възхищение от нежността му. Най-сетне започна да проумява, че именно това нежно отношение бе привличало жените към него.

Горивото се превръщаше в първостепенна грижа. На таблото липсваше уред за отчитане на количеството му, а при последното измерване с пръчка, което извърши Уил, показанията бяха по-малко от една четвърт. Краят на свободното им бягство щеше да дойде в мига, в който резервоарите се опразнеха.

— Хей, какво е това?

Гласът на Уил ги стресна. Нещо обезпокоително познато им се мярна върху пътната настилка, която току-що се стрелна под колелата. Беше осветено твърде слабо, за да се види по-отдалеч.

Дъг се надигна от шофьорската седалка.

— Не знам какво е, но и аз го видях — обяви той.

— Ето още едно, намали!

Дъг кимна с глава и внимателно натисна спирачката.

Белите ивици представляваха големи правоъгълници, изрисувани по двойки в двата края на пътното платно.

— Пътят стана по-широк, забелязвате ли? — подвижна Уил.

Наоколо не се забелязваха никакви изкуствени светлини и Дъг протегна ръка към ключа за фаровете.

— Да го направя ли? — подхвърли той по посока на Уил.

— Само за секунда — кимна приятелят му.

Ослепително бялата светлина след толкова часове почти пълен мрак беше като нож в очите им. Дъг побърза да я изключи, но и двамата бяха видели достатъчно.

— Господи, Уил! Та това е писта!

В това нямаше нищо особено — във всички арабски държави с пустинни области бяха изградени пътища, които в даден участък се превръщаха в самолетни писти.

Дъг рязко натисна спирачката и лишеният от светлини камион тежко спря.

— Ако това е шосе писта, то вероятно е военно — промърмори той. — Което означава, че отдавна сме го надупчили с нашите бомби.

Скочиха на земята, оставяйки мотора да работи.

— Там има някаква огромна сграда — посочи с ръка Уил, след като дълго се беше вглеждал в мрака. Отново ги обзе съжаление, че не разполагат с очила за нощно виждане.

Сандра също слезе и се изправи до тях. Уил продължаваше да оглежда едва видимата постройка, напрягайки очите си до крайност. По всяка вероятност това щеше да се окаже хангар, бомбардиран от военновъздушните сили на Съюзниците.

Отново погледна часовника си. Наближаваше пет и половина. До развиделяване имаше не повече от половин час, а слънцето изгряваше в 6:45. Не можеха да си позволят да пътуват към границата денем, тъй като не притежаваха нито оръжие и фалшиви документи, нито пък владееха арабски.

— Уил, ела да погледнеш! — подвижна Дъг, направил няколко крачки напред. В гласа му прозвуча неподправено удивление.

Сандра и Уил бързо го настигнаха и спряха пред огромна дупка в асфалта. Назъбените ѝ краища се проточваха на най-малко десет метра по протежението на пътя, а широчината ѝ беше поне пет.

— Представете ли си какво щеше да стане, ако се бяхме набутали в тая бездна със сто километра в час! — потръпна Дъг.

— Успя ли да я видиш пред камиона? — попита Сандра.

— Не — поклати глава Дъг, усмихна се и махна към Уил: — Този стар орел забеляза навреме маркировката на самолетна писта.

Една минута изтече в пълно мълчание. Лекият ветрец разроши косата на Сандра. Тя механично я приглади, а Дъг вдигна ръце с дланите нагоре и тържествено се обърна към Уил:

— А сега какво, велики Кемо Сабе? Можем да я заобиколим, разбира се, но скоро ще се съмне.

Уил продължаваше да изследва мрачната грамада на хангара, която тъмнееше вдясно от пътя. Очевидно искаше да е сигурен, че не

пропуска нищо.

Признаци на живот липсваха. Хангарът се намираше едва на стотина метра от пътя. Покривът му беше отнесен от пряко попадение на авиобомба, но една от високите метални порти все още си беше на мястото. Зад нея може би имаше достатъчно място да скрият камиона и да изчакат настъпването на нощта.

Насочиха тежката машина натам, без да палят фаровете. Сандра се качи в кабината и тихо им напомни, че треската на Бил се усилва.

— Ако не му осигурим достатъчно течности, положението му става безнадеждно — загрижено прошепна тя.

— Инфекция, а?

Тя само кимна, но двамата мъже я разбраха отлично, въпреки тъмнината в кабината. Колегата им трябваше да бъде прехвърлен през границата веднага, а не да се чака следващата нощ. Пленът също нямаше да му помогне.

— Чакайте тук, ще ида да хвърля едно око — промърмори Дъг, дръпна ръчната спирачка и остави мотора да работи.

Порталът се оказа огромен — височината му беше тридесет, а широчината му — поне сто метра. Вратите бяха от солидна стомана, окачени на леко извита рамка от бетон. Бомбата (или бомбите) бяха проникнали през дясната част на покрива, отнасяйки цялата задна част на сградата, включително две от гигантските плъзгащи се врати и изпепелявайки всичко, намиращо се зад тях. Дъг потръпна при представата за това, на което биха могли да се натъкнат след разсъмване.

Но по някакъв начин структурата беше останала цяла. Дъг разбра защо, в момента в който вдигна глава към огромната дупка в покрива. Бетонната плоча се оказа подсилена от нагъсто пресечени стоманени релси, които образуваха една много солидна допълнителна рамка.

После вниманието му беше привлечено от нещо, което стоеше в далечния, почти недокоснат от експлозията ъгъл на огромното хале. Към него водеше двойна следа от колела, почти запълнена от навят пясък и прах. Тя беше ясно видима на лунната светлина и Дъг я проследи по посока на ъгъла, който тънеше в непрогледен мрак. Няколко секунди по-късно почти се блъсна в малкия самолет, паркиран там. Бързата проверка показа, че машината е исправна. Обърна се и хукна обратно към камиона.

— Място за прикритие колкото щещ, но там има нещо, от което направо ще се ококорите! — съобщи запъхтяно той.

— Какво? — нетърпеливо го погледна Уил.

— Малък разузнавателен самолет. Едномоторен, горе-долу с размерите на „Пайпър Къб“. Изглежда напълно годен за полет, без видими повреди, резервоарите му са пълни догоре! Явно някой го е подготвил за спешно бягство, но май Бил е изтеглил печеливения билет!

— Какво искаш да кажеш с това Бил е изтеглил печеливения билет?! — втрещено го изглежда Уил. — Всички ние сме изтеглили този билет! Давай да се товарим и да се махаме по-далече от тая шибана пустиня!

Вълнението му беше огромно и Дъг изпита леко чувство на вина. Уил забеляза изражението му, замълча за момент, после рязко попита:

— Какво има?

— Уил... Самолетът е двуместен — отговори с известно закъснение Дъг.

*ВВС №1, прелитащ над Канзас по пътя си към Лос Анджелис
Петък, 8 март 1991 г., 20:30 ч. (02:30 по Гринуич на 9 март)*

Информационният поток тече в продължение на двадесет минути, след което започна да се повтаря. Президентът Джордж Буш помръдна китката на дясната си ръка, за да покаже, че му е достатъчно. Той беше имал опит като бивш директор на ЦРУ и прекрасно разбираше какво представляват предполагаемите „разкрития“.

Мъжете с мрачни лица се настаняха около плюшената заседателна маса на новичкия президентски Боинг 747 и запазиха почтително мълчание. Между тях имаше и една жена, която също очакваше решението на президента и мълчаливо наблюдаваше пръстите му, които нервно барабанияха по масата.

Преди около един час от Риад бяха изпратени резултатите от изпитанията на открития в иракската лаборатория вирус. Те потвърдиха мнението, че става въпрос за един от най-заразните и смъртоносни вируси, създадени от човека. Заразените с него опитни

животни бяха загинали почти моментално, организмите им не са били в състояние да оказат някаква съществена съпротива.

Президентът се приведе напред, разтърка слепоочията си и бавно спря поглед върху Уилям Гейтс, вторият човек в ЦРУ.

— Е, добре, Бил. Ти познаваше прекрасно както границите, така и рисковете. Но ако това вещество е толкова опасно, колкото изглежда, аз не мога просто да си седя на задника и да се надявам, че то ще изчезне. Започни незабавна подготовка за специалната операция, използвай всички възможни средства, включително ограничените човешки ресурси, с които разполагаме в Ирак. Целта е час по-скоро да открием и неутрализираме липсващите количества. Аз съм впечатлен от факта, че производството на този агент може да се осъществи само в специална лаборатория. Ето защо, в случай че открием и други фабрики за бебешки храни, боядисани в розово, трябва да пристъпим към незабавното им унищожение.

По лицата на сътрудниците около масата се появиха сдържани усмивки. Президентът имаше предвид наскоро бомбардираната фабрика за биологическо оръжие в Багдад, маскирана по споменатия начин.

— Може би Питър Арнет ще ни помогне — подхвърли един от експертите и това предизвика нов смях.

— Това ми напомня за още нещо — вдигна показалец президентът, макар че и на неговото лице се появи усмивка. — Цялата операция трябва да си остане дълбоко секретна. Ако изтече някаква информация, аз ще търся персонална отговорност от всички около тази маса. Няма да говорим за иракските биологически оръжия, няма да потвърждаваме или отхвърляме тяхното съществуване, не сме правили никакъв рейд в пустинята, не сме взели никакви проби, нямаме липсващ екипаж. Изобщо — нищо! Все едно че такова нещо никога не се е случвало.

— Разбира се, ако междувременно Саддам не го изпробва върху живи хора — обади се един от съветниците.

* * *

По същото време в Ситуационната зала на Белия дом иззвъня телефонът. Доктор Алън Бенедикт — експерт по биологическите оръжия към Съвета по национална сигурност, беше свързан с един от цивилните членове на Армейския екип за контрол над биологичните оръжия, който се обаждаше от строго охраняваната лаборатория в Риад.

За да проведе този разговор по обезопасените телефонни линии на ЦЕНТКОМ, доктор Уолтър Хайек беше превозен през целия град. Друга причина за това малко пътешествие беше желанието му да бъде максимално далеч от ушите на шефа си, тъй като беше силно обезпокоен от неговите планове.

— Алън, тези тъпацы са решили да транспортират до Вашингтон около половината от вирусния серум! — извика в слушалката той в мига, в който се осъществи връзката. — Ние тук успяхме да му хвърлим едно око под електронния микроскоп и разбрахме за него всичко, което трябва да знаем. Няма никакъв смисъл да го транспортираме чак до Щатите, тъй като вие едва ли ще откриете нещо повече от нас!

Отговорът беше колеблив.

— Какво точно искаш да кажеш, Уолтър?

— Искам да кажа, че няма смисъл да връщаме в родината един толкова опасен вирус. Ами ако стане нещо? Ако самолетът катастрофира при кацане в базата Андрюс? Нали помниш онзи ужасен филм... как беше... „Щамът Андромеда“? Това нещо е много по-опасно от онзи измислен вирус, който лежи в основата на филма. То е толкова устойчиво, че може да живее и в най-обикновена вода!

— Уолтър, аз не мога да контролирам...

— Тогава се обади на някой, който може! — прекъсна го нетърпеливо човекът в Риад. — Скаукрофт, или самия президент...

— Вече получих първото ти послание, Уолтър. Специалистите считат тревогите ти за неоснователни. Пробата трябва да бъде транспортирана съгласно уточнените планове, а на теб предлагам да не вдигаш повече шум.

— Алън! За бога, човече, помисли още веднъж! Нали имаме заповед да унищожим цялото количество, което открихме тук? Но какво ще стане, ако някой умник от обкръжението на президента реши, че най-опасното биологично оръжие на света е идеалното възпиращо

средство?! Можеш ли да си представиш какво ще стане в случай, че ние решим да го произвеждаме?!

— Хей, Уолтър, това вече е прекалено! — леко повиши тон доктор Бенедикт. — Прекрасно знаеш, че ние не вършим такива неща!

— Радвам се, че си толкова сигурен — отвърна с въздишка Хайек. — Защото аз не съм...

*Пустинята Ал Хаджара, южната част на централен Ирак
Събота, 9 март 1991 г., 6:30 ч. (03:30 по Гринуич)*

Сандра изрази категоричен протест, но нямаше кой да я слуша — просто защото се оказа единствената от екипажа, която бе летяла на „драгстери“. На пилотски жаргон така наричаха леките учебни самолети, които имат колесник само в задната част на фюзелажа, а носът им виси във въздуха. Този факт се оказа изключително удобен за Уил и Дъг, тъй като автоматически ги освобождаваше от тежък проблем. Никой от двамата не би полетял с малкото самолетче сам, оставяйки другия на произвола на съдбата, да не говорим за изискванията на устава, според които командирът на боен полет при никакви обстоятелства няма право да изоставя член на екипажа. В случая им помагаше и силно бюрократизираната военна йерархия: Уил се явяваше командир на С-141, в същото време обаче Дъг беше командир на ескадрилата на Сандра.

Да не говорим и за последното, но не маловажно обстоятелство, че Сандра беше жена. Никой уважаващ себе си мъж не би допуснал да излети, оставяйки една безпомощна жена в пустинята. Това беше един определено шовинистичен фактор, за който никога не се говореше на глас, но който винаги съществуваше.

— Сандра, слушай ме внимателно! Аз управлявам самолети, чиито кабинни са на петнайсет метра от земята! Уил е свикнал с кабинни на десет метра, но никой от нас никога не се е качвал на драгстер! Едва ли сега е най-подходящото време да се учим!

— Това е най-елементарна учебна машина и вие прекрасно го знаете, сър! — От начина, по който го каза, веднага стана ясно колко е разстроена. — Всеки един от вас ще кара това нещо дори насън!

— А бе ти не искаш ли да се разкараш от цялата тази гадост? — кипна най-сетне Уил, на когото му дойде до гуша да слуша любезности от сорта „моля, след вас“.

— Искам, разбира се — кимна без колебание Сандра. — Но не и като оставя вас да се пържите в нея!

Уил я гледа втренчено в продължение на няколко секунди, след което най-сетне си даде сметка за това, което проблясва под първите слънчеви лъчи в ъгълчетата на очите ѝ. Той кимна на Дъг и положи ръка на рамото на младата жена.

— Чуй ме, Сандра... В момента съм принуден да решавам като командир. И решението ми е да летиш ти. Ще превозиш Бил до най-близката авиационна база, откъдето ще го вземат в болницата, а след това ще докладваш подробно за нашето местонахождение. Спасителните отряди бързо ще ни открият... Обещавам, че докато това стане, ние с Дъг ще се заровим в пясъка и няма да мърдаме. За нула време ще бъдем при теб.

Тя кимна и замълча. Задачата най-сетне беше приета.

* * *

Дъг провери за трети път ръчките за управление и контролните кабели, а Уил помогна на Сандра да настанят Бил на мястото зад пилота. Раненият сержант простена, болката го беше върнала в съзнание. Успя да види какво става, но едва ли го осъзна, тъй като треската го караше да халюцинира. И двамата въздъхнаха с облекчение, когато клепачите му се спуснаха и той отново потъна в мъртвешки сън.

Затикаха малкия самолет по посока на портала и скоро го изкараха на открито. Сандра ги прегърна по ред, преглътна сълзите си и закопча предпазния колан.

— Изкарай го направо на пътя, в посоката, от която дойдохме — даде последните си инструкции Дъг. — Веднага след като набереш скорост и излетиш, трябва да направиш остър завой в обратна посока. Придържай се на максимално малка височина, за да останеш под радарите. По мои изчисления се намираме на не повече от осемдесет километра на север. Значи ти караш право на юг, като избягваш всичко,

което мърда или се движи — най-вече хора. Става въпрос за шосета, населени места, войски...

Тихият ѝ глас го накара да млъкне.

— Знам — прошепна тя. — Усвоих всичко това още на първите три пъти.

Пръстът ѝ натисна стартерния бутон в момента, в който хоризонтът на изток се обагри от първите жълто-оранжеви лъчи на изгряващото слънце. Витлото се завъртя, моторът запали почти мигновено и тя отправи кратка благодарствена молитва към Всевишния. Характерното и до болка познато шляпане на витлото във въздуха беше истинска музика за ушите ѝ. Ръката ѝ плавно подаде газ, щурвалът послушно насочи малката машина към близкото шосе. Дъг крачеше на метър встрани от дясното крило, а грохотът на мотора им попречи да чуят виковете на двама мъже в маскировъчни комбинезони, които се носеха с пълна скорост към хангара и размахваха автомати.

Уил оставаше извън полезрението на непознатите, тъй като бе заел позиция зад частично издърпаното крило на портала. Понечи да нададе предупредителен вик, но навреме се усети, че грохота на мотора ще попречи на колегите му да го чуят.

Дъг продължаваше да крачи редом със самолета. Намираше се на около двадесет и пет метра от вратите на хангара. Сандра подаде газ, машината започна да се ускорява. Уил светкавично изчисли правата, по която се движеха войниците, забравили за хангара и подгонили бавно отдалечаващия се самолет. Щяха да минат на десет-петнадесет метра от него. Веднага след това съобрази, че е останал скрит за тях. Войниците профучаха покрай хангара, заковали очи върху смаляващата се фигура на Дъг. Уил скочи на крака и хукна към тях по диагонал, сякаш беше крило в някакъв странен мач по американски футбол, в който полузащитниците бяха въоръжени с автомати.

Войниците увеличиха скоростта, гледайки право пред себе си. Беше съвсем ясно, че не виждат нищо друго, освен едномоторния самолет в далечината. Уил също увеличи скоростта, пресичайки пътя им под ъгъл от деветдесет градуса. Войникът, който беше по-близо до него, вдигна автомата си и го насочи по посока на самолета. Не стана ясно дали го прави нарочно, или неволно, но звуковата вълна на изстрелите връхлетя Дъг доста време след като куршумите се бяха стопили във въздуха. Уил видя как приятелят му поглежда учудено

назад, после лицето му се изкривява от ужас. В следващата секунда настигна крилото, размаха ръце и направи красноречив знак на Сандра: *Излитай веднага, спасявай се!*

В същия момент двамата иракчани (логиката сочеше, че не могат да бъдат други) забелязаха Уил. Другият също натисна спусъка, но и неговите патрони изсвистяха във въздуха, далеч от всякаква цел. Някъде в дъното на съзнанието на Уил помръдна предположението, че умишлено стрелят в страни, защото не искат да надупчат самолетчето си.

Но към Дъг и Уил нямаха такива ангажименти, разбира се.

Дъг беше абсолютно ясно очертана мишена, останал на няколко крачки от пътя на набиращата скорост машина. Войниците се заковаха на място почти едновременно, дулата им престанаха да сочат в небето и бавно се наведоха. Уил знаеше, че са го видели, но продължи да тича напред. От войниците, които без да бързат се прицелваха в Дъг, го деляха не повече от десетина метра. По-скоро почувства, отколкото видя как Дъг се обръща и вдига ръце над главата си. После единият от иракчаните се извъртя назад и насочи автомата към него. По силата на неизвестни оптически способности Уил видя как пръстите и на двамата обират луфта на спусъците. Времето просто изтичаше...

— *Не! Спрете! Не стреляйте!*

Уил изкрещя с цялата сила на дробовете си, размаха ръце като баскетболист, който иска да блокира удар по посока на собствения си кош, тялото му спря едва когато зае позиция между Дъг и насочените дула на автоматите. Очаквайки всеки миг куршумите да надупчат тялото му, той неволно се сви. Дали ще боли? Това беше последният въпрос, който се мерна в опразненото му съзнание — колкото странен, толкова и клиничен.

Двамината войници стояха, без да помръдват. Автоматите им бяха насочени в гърдите на Уил, който се намираше на около два метра пред тях. Дъг беше изчезнал някъде зад гърба му, а далечния грохот доказваше, че Сандра вече е във въздуха. Край. Мисията е изпълнена.

Но тези двамината продължаваха да стоят като вкопани! Защо не стрелят, да ги вземат мътните?!

— Ти... — обади се единият и махна с ръка към Дъг, чиято фигура внезапно изплува някъде отстрани. — Ти ела!

Уил се помоли на бога приятелят му да прояви достатъчно здрав разум и да побегне, но миг по-късно пясъкът зад гърба му проскърца и Дъг застана до него. Размениха си кратки погледи и бавно вдигнаха ръце.

Иракчаните се спогледаха, размениха си няколко непонятни думи на арабски, но пръстите им останаха върху спусъците.

Единият от тях най-сетне направи крачка напред, побутна ги последователно с дулото на автомата и попита:

— Вие... американци?

Двамата пилоти бавно кимнаха. Летателните комбинезони едва ли можеха да минат за цивилни дрехи.

— Преда... предава се? — иракчанинът извъртя езика си, сякаш беше лапнал горещ картоф, вълнението му видимо нарастваше.

Все още с ръце над главите си, Дъг и Уил си размениха светкавични погледи.

— Според мен вече го направихме — сви рамене Дъг.

Думата прозвуча отново, този път по-уверено и в заповедна форма.

— Предава се!

Уил бавно кимна. Сякаш всяко движение на главата му беше потвърждение на най-мрачните му кошмари. Гласът му почти не се чу.

— Да... предава се...

— Аз... ами... аз също — побърза да потвърди Дъг. — Предавам се...

Двамата войници отстъпиха крачка назад и поведоха разгорещен разговор. Автоматите им продължаваха да сочат право в полковниците. После, сякаш подчинявайки се на обща команда, те едновременно се изтеглиха метър-два.

Край, свърши се, каза си Уил и неволно затвори очи.

— Предава се, да? — попита за пореден път единият от войниците.

— Да, по дяволите, предаваме се! — изръмжа извън себе си Уил.

Иракчаните едновременно вдигнаха автоматите си с цевите нагоре, изхлузиха ремъците и се отпуснаха на колене. Оръжията изтракаха върху бетонната пътека, обикаляща хангара, ръцете им бавно се вдигнаха във въздуха!

— Ние предаваме се, сега! Моля... вие вземете нас в Сауд Арабия! Да?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Пустинята Ал Хаджара, южната част на Централен Ирак
Събота, 9 март 1991 г., 7:00 ч. (04:00 по Гринуич)*

Сандра Мъри увеличи разстоянието между малкото самолетче и повърхността на пустинята на седемдесет метра, след което направи опит да се концентрира върху хоризонта пред нея. Във всички посоки се простираше плоска и гола равнина, която внушаваше печал.

В душата ѝ зееше дупка, сякаш бе напуснала семейството си в момент на криза. Беше реагирала инстинктивно на размаханите ръце на Дъг Харис, който настоятелно я подканяше да вдига машината и да изчезва, докато някъде зад гърба му бяха отекнали изстрели.

Подаде газ докрай, вдигна носа и излетя във въздуха още преди да беше стигнала асфалтираното шосе. И моментално бе обзета от чувство на вина, че го направи. Разбира се, тя нямаше какво друго да направи. Това бе единственото логично поведение. Но някъде дълбоко в душата ѝ лоялността продължаваше да се бунтува.

Веднага след излитането трябваше да направи завой на юг, но просто не можеше да го стори преди да е разбрала какво става там долу, край изоставения хангар. Предпазливо придържайки се на около осемстотин метра от самотната постройка, тя направи един кръг над високия портал, очаквайки да я посрещнат с дъжд от куршуми.

Вместо това пред очите ѝ се мерна картина, която се задържа в съзнанието ѝ като кошмарна халюцинация: Дъг и Уил стоят с вдигнати ръце пред двама мъже с насочени автомати.

Нищо не можех да направя!

Затвори очи за миг, сякаш за да прогони кошмара. Надяваше се колегите ѝ да са само пленени, а не мъртви. После насочи мисли към пасажера си, който отново беше в несвоят.

Ако спася Бил, раздялата ми с другите ще има някакъв смисъл.

Шосето отдавна се беше стопило в далечината отвъд дясното крило. Сандра летеше право на юг, докато пътната артерия лениво се

извиваше в югоизточна посока. Периодично вдигаше малкия самолет на по-голяма височина, оглеждаше хоризонта за евентуални военни патрули, после пак се снижаваше. Ако онзи хангар е на осемдесет километра северно от границата, както предполагаше Дъг, значи Саудитска Арабия се намира точно пред нея.

Към умората от безсънната нощ се прибави травмата от последния час и невероятния шум и вибрация в лошо изолираната кабина на самолета съветско производство. Всичко това замъгляваше разума ѝ и засилваше страховете ѝ. Чувстваше се като повечето си колеги от ВВК, летели без почивка почти половин година — главно по време на операциите „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“.

Трепна от внезапната промяна в работата на двигателя. Кабината се изпълни от високо потракване, характерно най-вече при наличието на лед в карбуратора. Но при високите температури и ниската влажност на пустинния въздух това беше изключено. Въпреки това Сандра завъртя едно от копчетата на арматурното табло, което би трябвало да увеличи температурата в карбуратора. Нищо не стана и тя посегна към дългата ръчка в съседство, която твърде много приличаше на лост за контролиране на горивната смес. Натисна я с безкрайно внимание, готова веднага да я върне в първоначалното положение. Моторът започна да работи по-гладко и тя въздъхна с облекчение.

Още петнадесет минути по този курс, след което обръщам на югоизток и търся първата база на Коалицията, обеща си тя.

Утринното слънце вече беше започнало да затопля пясъците. Някъде около обед обаче щеше да стане трудно и тя прекрасно го знаеше — от пясъка щяха да започнат да се издигат тъй наречените „термали“, тоест пластовете нагорещен въздух, които имат неприятното качество да подмятат малките самолетчета като балони.

Но за момента полетът беше спокоен и това беше истинска благословия за Бил. Състоянието му едва ли беше подходящо за блъскане и лашкане.

Отново погледна стрелката за нивото на горивото. Деленията бяха отбелязани в литри. Ако можеше да вярва на изчисленията на Дъг, би трябвало да има бензин за минимум три часа. Напълно достатъчно, стига да не подмине саудитската цивилизация и да продължи да лети към безбрежната Арабска пустиня...

Отново я обзе непреодолима жажда — знак, че започва да се обезводнява. Освен това беше гладна, мръсна и изплашена и съвсем наясно, че в момента няма право на грешки. Задачата ѝ беше ясна и категорична: час по-скоро да намери помощ.

Погледна часовника си. До границата би трябвало да остават само няколко километра. Според картата откъд нея, на саудитска територия, трябваше да има някакво шосе, но Сандра все още не виждаше нищо такова. Същевременно знаеше, че ако го открие, мисията ѝ ще бъде почти изпълнена — достатъчно беше да следва шосето, за да стигне до една от базите на Коалиционните сили. Именно по това шосе бяха превозени основната част от мунициите за невероятно успешната маневра „Да живее Мери“, предприета от Шварцкопф в най-решителната фаза на бойните действия.

Вляво от нея блесна нещо сребристо, периферното ѝ зрение го улови, но мозъкът не реагира. Очите ѝ се бяха заковани върху една от стрелките на таблото, която бързо се насочваше към червената зона. Прие, че този уред измерва температурата на маслото, но не беше сигурна, тъй като всички обозначения пред нея бяха на арабски. Но нещо в мотора, независимо какво е то, бързо загряваше...

После усети някаква промяна в обстановката и рязко вдигна глава. Погледна надясно, където пустинята беше все така монотонно пуста. Погледна наляво и веднага засече малката лъскава пръчица, която беше почти невидима на фона на огнения слънчев диск, но за сметка на това бързо се увеличаваше.

Самолет! Дано да е от нашите!

Пелената от изгорели газове зад стремително приближаващият се изстребител беше като черен воал на фона на ослепително яркия хоризонт. В следващия момент пилотът му направи рязък завой на север, вероятно за да ѝ мине в гръб. Сандра напрегна взор, за да улови контурите му, механично отбелязвайки факта, че е сам. Американските изстребители винаги летяха по двойки или четворки.

Двойната опашка наподобяваше тази на Ф-15, но...

Характерната извивка на корема и част от носа се стрелнаха пред очите ѝ за частица от секундата, но и това беше достатъчно, за да се вледени от ужас.

Изстребителят срещу нея беше МИГ-25!

Беше сигурна, че силите на Коалицията контролират изцяло въздушното пространство над Ирак, но много от бойните самолети на Саддам бяха останали скрити в подземни хангари, или пък бяха избягали в Иран.

Ръката ѝ почти инстинктивно тикна напред ръчката на щурвала и малкият самолет стръмно се насочи към повърхността на пустинята. Все още не знаеше дали пилотът на изстребителя ги е забелязал.

Положителният отговор дойде още в следващата секунда.

Стрелна с очи висотомера, опитвайки се да преизчисли показанията му. Носът продължаваше да сочи надолу, назъбените скали на терена стремително нарастваха. Воят на вятъра стана толкова силен, че заглуши боботенето на мотора, оставен да работи на празни обороти. Действията ѝ започнаха да се ръководят от опита, който бе получила като бординженер на С-141, в съзнанието ѝ изплува всичко, което бе слушала от колегите пилоти, на които се беше налагало „рязко гмуркане“, за да спасят тромавата транспортна машина от атаките на неприятелски изстребители.

Изстребителите мразят малката височина и ниската скорост, буквално ненавиждат внезапните завои.

Звукът на двигателя рязко се промени, носът се повдигна. Много ѝ се искаше да провери налягането на маслото, но нямаше време.

Изстребителят зае първоначалната си позиция спрямо малкия самолет — нещо като осем нула-нула на въображаем часовников циферблат. После възобнови посоката си на движение — точно на север. В душата на Сандра потрепна плахата надежда, че е била оценена като твърде незначителна цел. В крайна сметка летеше на малък учебен самолет, който със сигурност изглеждаше като прашинка на фона на огромното небе и едва ли си заслужаваше куршумите.

Но къде са нашите, когато най-много ми трябва?! Би трябвало да са засекли този бандит — нали това е задачата на всичките онези АУАКС-и в небето?

Може би човекът в кабината на изстребителя извършваше рутинна проверка на границата и нямаше намерение да стреля по малкия и беззащитен самолет. А може би беше от онези отделни единици сред иракските пилоти, които все още не знаеха, че войната е свършила.

Исусе! Връща се!

Вече нямаше съмнение. Изстребителят предприе остър ляв завой зад гърба ѝ и стремително се приближаваше. Един къс залп от бордните му оръдия щеше да е достатъчен за Сандра и Бил, които бяха абсолютно беззащитни в кабината на малкия самолет.

Тя се спусна на петнадесет метра над повърхността на пустинята, но продължаваше да държи носа наведен. Очите ѝ бързо се плъзнаха по арматурното табло, търсейки индикатора за маслото. Спомни си какво ѝ беше разказал един приятел, пилот на Ф-15, когато му се наложило да се спусне над някакъв немски аутобан и да „заклучи“ радара на врага върху камионите, пътуващи по него. Реши да повтори това упражнение, въпреки минималните си шансове за успех. Това копеле нямаше да получи победата си лесно!

Завой! Трябва да направя остър завой, който е непостижим за него!

За миг обърна глава наляво, видя димния шлейф и светкавично прецени, че изстребителят е директно зад нея, вероятно на разстояние седем-осем километра — най-удобното за стрелба.

Гневът ѝ даде неподозирани сили. Кракът ѝ легна с цялата си тежест на десния педал, малкият самолет почти подскочи и се люшна в същата посока, обръщайки се на пълни 180 градуса срещу връхлитащия изстребител.

Няма да ти се дам лесно, Абдул! — скръцна със зъби Сандра.

Но маневрата не промени положението ѝ на мишена. Тя бързо осъзна, че всичко извършено дотук не е нищо повече от изместване на мерника му с едно деление. Значи трябваше да го изчака да дойде още по-близо, за да предприеме следващото обръщане.

В този момент съзнанието ѝ най-сетне реагира на засечените преди малко показания на контролните уреди. Онзи, за който се предполагаше, че отчита налягането на маслото, беше почти на нулата. Докато другият — за температурата на маслото, вече навлизаше в червената зона. Дори единият от тях да беше верен, това означаваше опит за спешно приземяване в рамките на следващите няколко минути.

Земята беше на не повече от десет метра под нея. Сандра най-сетне хоризонтира машината, тъй като не смееше да слиза по-ниско. Моторът стана по-шумен — сигурен признак за скорошното му тотално замлъкване. Отнякъде течеше масло и това обуславяше принудителното ѝ кацане.

Изстребителят се приближи на около три километра, скоростта му намаля. Сандра напрегнато го следеше през челното си стъкло, очаквайки всеки миг да бъде засипана с куршуми. В един момент обаче изведнъж осъзна, че картечните и оръдията на МИГ-а са насочени вдясно от нея — сякаш пилотът изведнъж бе изгубил интерес към малкото и тромаво самолетче, което твърде дълго се беше люшкало в мерника му. Същевременно скоростта на изстребителя продължаваше да намалява и в един момент той се изравни с кабината ѝ. Сандра машинално погледна встрани и изведнъж замръзна от учудване. Това, което само допреди секунда беше възприемала като МИГ-25 съветско производство, внезапно се оказа американски Ф-15, който, в интерес на истината, доста приличаше на руския си събрат.

Пилотът побърза да се отмести на безопасно разстояние вдясно, поддържайки минималната за изстребител скорост от 180 възела в час, която обаче беше направо светкавица за учебната машина, управлявана от Сандра.

Дишането на младата жена беше напрегнато, сърцето ѝ блъскаше в гърдите. *Толкова бях сигурна, че е враг! — скръцна със зъби тя. Дори за секунда не ми мина през ума, че може да е от нашите!*

Направи нов десен завои, възползвайки се от факта, че моторът все още работи. Но стрелката за налягането на маслото падна почти до нулата в момента, в който взе курс на юг. Пилотът на „орела“ увеличи скоростта, направи няколко кръга вляво от маршрута ѝ, после отново върна оборотите.

Сандра натисна ръчката на газта и малкото самолетче бързо достигна максималната си скорост от около 120 възела. Беше леко изненадана от факта, че моторът продължаваше да ѝ се подчинява и почти очакваше усмивка и махане с ръка от страна на пилота на Ф-15, който отново я настигна с максимално спуснати задкрилки и скорост с около 60 възела по-голяма от нейната.

Вместо това обаче до слуха ѝ достигна характерният лай на мощните бордови картечници, двойната следа на трасиращите куршуми излетя изпод заобления нос на „орела“ и пресече пътя ѝ на юг.

Той стреля по мен! Той пусна предупредителна серия! Взема ме за враг!

„Орелът“ рязко увеличи скоростта и влезе в широк и плавен лъв завой. В полезрението на младата жена изведнъж изплува втори самолет, който побърза да се залепи за опашката ѝ. Патрулната двойка на американските ВВС играеше по правилата.

В малкото самолетче нямаше радиостанция. Сандра за пръв път отчете факта, че практически лети на иракска военна машина, насочвайки я към въздушното пространство на Саудитска Арабия и коалиционните сили. На всичкото отгоре летеше ниско и не отговаряше на радиосигналите! Трябваше бързо да измисли начин на сигнализация, да им съобщи по някакъв начин, че е американски боец...

Но как?

Този тип отново се приближава! Не, това е вторият, който приключва с маневрата си вляво. Да, това трябва да е партньорът...

Прие, че искат от нея да кацне — нещо, което и без това щеше да ѝ се наложи всеки момент. При последното си преминаване покрай нея, пилотът на втория самолет беше направил някакъв жест, но поради високата му скорост Сандра не успя да го разбере. При втория опит F-15 се доближи буквално на сантиметри, очите ѝ уловиха дори лекото потрепване на задкрилките, напрегнати до крайност да намалят скоростта. Сандра посегна към рамото си и с едно движение разпра американското знаменце от изкуствен велур, пришито към комбинезона. После дръпна лявото прозорче, извади ръката си с шареното парче плат, а след него показа и главата си с разрошена от вятъра руса коса.

Нямаше как да чуе репликите, които водачът на патрула отправи към ръководителя на полета си, скрит някъде далеч отвъд хоризонта. Той подаде газ, прибра задкрилките и бързо набра височина. После натисна бутона на предавателя и в ефира екна възбуден глас:

— Тук Ровър две-едно. Няма да повярвате, но тази иракска каруца се управлява от руса мадама в летателен комбинезон, която размахва американското знаме пред очите ми!

Реакцията от борда на Корона беше колкото бърза, толкова и смразяваща.

— Мери си шовинистичните приказки, Ровър две-едно! Вероятно става въпрос за боец от женски пол, който е на редовна служба в американските ВВС!

В момента в който дежурният контролор в един от самолетите АУАКС посегна към сателитния телефон, по който щеше да нареди вдигането на спасителния хеликоптер и насочването му към мястото на събитието, моторът пред Сандра Мъри издаде нещо като предсмъртна кашлица, после замлъкна.

Търси подходящ терен, заеми подходящ ъгъл за планиране...

В главата ѝ автоматично се появиха простите и кратки инструкции за аварийно приземяване на едномоторен самолет, последвани от носещото облекчение прозрение, че поне половината територия на Саудитска Арабия представлява „подходящ терен за аварийно кацане“, а височината на полета ѝ от тридесетина метра не позволява почти никакво безмоторно планиране.

Направи леко движение с кормилото, колкото да заобиколи леко пясъчно възвишение, после продължи да натиска щурвала. Малкият самолет бързо изгуби скорост, колелата му докоснаха повърхността със силен тласък. Сандра скочи на крачната спирачка с цялата тежест на тялото си, корпусът се люшна и спря. Изскочи навън и отново размаха ръце към двойката изтребители, които направиха последен кръг над главата ѝ и се стопиха в лазурното небе.

Едва тогава се сети за Бил и изтича да надникне в кабината. С облекчение установи, че гърдите му продължават да се надигат и отпускат.

Надежда все още имаше...

ЦЕНТКОМ, Риад, Саудитска Арабия

Събота, 9 март 1991 г., 8:30 ч. (05:30 по Гринуич)

— Сержант Филипс, елате да хвърлите едно око.

Полковник Ричард Кер изглеждаше неспокоен и уморен. Не му даваха мира снимките на сателитното разузнаване, направени един час преди изгрев-слънце. Офицерите рядко вършат досадната работа, свързана с анализирането на фотосите, но Кер беше всепризнат експерт в тази област. Освен това беше твърдо решен да открие Дъг и Уил — разбира се, ако все още са в състояние да бъдат открити.

— Сър?

Филипс вдигна снимката и се зае да разглежда отличителния белег върху покрива на кабината. Камионът, очевидно тежък и тромав, беше легнал на една страна в нещо като сухо дърво, намиращо се съвсем близо до изоставената сграда, където бяха засекли екипажа на С-141.

— Контролирайте логиката на това, което казвам — започна Кер. — Разполагаме с четири снимки на едно и също сухо дърво, намиращо се в близост до шосето, което наскоро проверихме. Едната е направена непосредствено преди РФ-4 да хване сградата с двама от нашите хора пред нея, втората — при старта на спасителната операция, третата — деветдесет минути по-късно, след неуспешния край на същата операция, а последната — в късния следобед. На първата снимка камионът липсва, на втората го има, на третата пак е изчезнал, а на четвъртата се появява отново... След полунощ сателитът не улавя никакви инфрачервени сигнали, а това означава, че камионът е потеглил веднага след като се е мръкнало. Според предварителните анализи, камионът в дърето е същият, който беше паркиран пред изоставената сграда с Уестърман. Какви са вашите заключения от всичко това?

Филипс го погледна внимателно, сякаш за да разбере дали въпросът е риторичен.

— А какви са вашите, сър? — контрира той.

Кер кимна, сякаш за да се убеди, че ключът към загатката е в ръцете му.

— Че те не са пленени! Не знам как са се сдобили с този иракски камион, но ако бяха пленени, нямаше да се крият в пустинята, а щяха да препускат с пълна скорост към Багдад или някой друг по-голям град, овързани здраво от иракчаните. Но ако вие сте на мястото на Уестърман или Харис, нали нямаше да проявите желание да пътувате през деня с камион, който по някакъв начин сте отмъкнали от врага? Не стига, че имат бледа кожа, но с тях е и една жена борден инженер, чиято руса коса си личи отдалеч!

— Разбира се, че не, сър. Щях да чакам спускането на мрака.

— Те са направили именно това! — извика Кер и заби пръст в снимката пред себе си.

Уил не беше го разочаровал. През цялото време беше убеден, че старият му боен другар ще намери начин да се измъкне от капана.

За съжаление това вече беше станало известно и на иракчаните.

Кер събра снимките и спомагателните материали, след което хукна по стълбите за втория етаж, където беше разположен централния команден пункт на генерал Блок.

— Сър, разполагам с доказателства, че до вчера сутринта нашите хора не са били пленени — внимателно започна той.

— Но сега вече са — сухо отвърна генералът.

— Не разбирам — объркано го погледна Кер. — Какво се е случило?

Блок набързо го запозна със спешната радиограма, която беше изпратена от щаба на спасителния екип. Сержант Сандра Мъри и тежко раненият сержант Бил Бакъс току-що са били спасени в Ирак и в момента летят към американската полева болница в Дахран.

Блок бръкна с пръст под очилата си и разтърка зачервените си клепачи.

— Полковниците Уестърман и Харис са били пленени от иракски войници, в момента в който е излетял самолетът с другите двама. Сержант Сандра Мъри дори се опасява, че са ги разстреляли.

Кер захвърли прозрачните сателитни снимки върху конзолата пред себе си.

— Мамка му!

— Я ми кажи — вдигна глава Блок. — Нали помниш, че настоявах да уведоим арабите, че знаем за пленените от тях наши хора? Това беше направено в десет вечерта. — Измъкна се от стола и механично приглади униформата си: — А сега познай какво стана днес на разсъмване. Благодарение на нашата „любезност“ да им съобщим за авариал американски екипаж, който би трябвало да е пленен от тях, иракчаните са се размърдали и най-сетне го правят.

— Генерале, това със сигурност е само съвпадение — тръсна глава Кер. — За толкова кратко време те не биха могли да организират издирването, особено пък в условията на гражданска война и липса на командни комуникации.

— Надявам се да си прав — отвърна с въздишка Блок, помълча за момент, после добави: — След около час ще знаем повече. Изпращаме нов спасителен отряд, който трябва да открие и огледа онзи хангар, ей така — за всеки случай.

*Щаб на Регионалното военно командване, Киркук, Ирак
Събота, 9 март 1991 г., 8:30 ч. (05:30 по Гринуич)*

— Доктор Дамержи, чувате ли ме?

Въпросът беше зададен на арабски, но неизвестно защо Шакир си го преведе на английски. Беше седнал гол в едно огромно легло, част от публичен дом в Аризона, или може би в Монтана. Със сигурност беше някъде в Дивия Запад. До него спеше една изключително сексапилна жена, а мъжки глас го викаше по име. Но това не беше неговото име, а името на съученика му — който изобщо не беше стигнал до титлата доктор. Беше доста озадачен от факта, че някой може да нарича Дамержи доктор още преди той да е станал такъв. Странно!

— Докторе, добре ли сте?

Очите му най-сетне се фокусираха и сънят се стопи, а заедно с него и момичето. Паметта му изрази протест и направи опит да задържи сладкото видение, но то се изплъзна като сух пясък между пръстите му.

Отново се озова в Ирак, седнал на пода в някаква киркутска къща, превърната в щаб на генерал Хашамади и неговите сътрудници. Един от тях се беше надвесил над него, в очите му имаше тревога.

— Ами... Добре съм... — изграчи със суха уста Шакир. Имаше чувството, че е дъвкал сух цимент.

— Искате ли чаша чай, докторе? Или пък вода?

Не забравяй кой си! — заповяда си той. — *Ти си Муамад Дамержи!*

Шакир вдигна глава и направи опит да се усмихне. Остра болка прониза схванатия му гръб.

— Благодаря ви. Бих искал чаша вода.

Сътрудникът кимна и се изправи. Прилича на иранец, помисли си Шакир. Увиснали мустаци, гарвановочерна коса, тъмни очи. Но „най-иранското“ у него бяха плоската барета и прекомерно широката военна куртка в защитен цвят. Разбира се и фактът, че беше на не повече от двадесет години.

Шакир разтърка очи и погледна часовника си, опитвайки се да не обръща внимание на неприятната телесна миризма, останала след момчето.

Осем и половина. Спал съм най-малко пет часа.

Генерал Хашамади все още го нямаше, очакваха го да се върне в по-късните предобедни часове. На север се водеха тежки сражения, в които, неясно как, кюрдите бяха получили трайно надмощие. Докато чакаше, Шакир бе дочул откъслечни разговори между военните, обитаващи сградата, но нищо повече.

Сътрудникът се върна с керамична чаша, в която имаше вода от неизвестен произход. Вместо да я изследва, Шакир предпочете да я изпие до дъно.

Офицерът от тайните служби, който го беше спасил, не се виждаше никъде. Но Шакир не можеше да се отърве от подозрението, че се крие някъде зад ъгъла и го дебне да изпусне нещо. Беше го придружил не само до сградата на военното комендантство, но и вътре в нея, настоявайки — за огромен ужас на Шакир — да чака завръщането на генерала заедно с него. Но някъде около полунощ се умори да чака и си тръгна, или поне така каза.

Никога до този момент Шакир не бе прибегвал до прикритието на чуждо име и това доста го изнервяше.

Муамад — истинският Муамад, го беше уверил, че поне няколко дни няма да мърда от дома си, за да избегне опасността да бъде видян едновременно на две различни места. И двамата съзнаваха, че има опасност Шакир да се натъкне на човек, който познава него или Дамержи лично. Или пък на човек, който е виждал техни снимки — като например онзи офицер от тайните служби.

Вдигна глава и се огледа. Намираше се в полуразрушен хол, през отворената врата нахлуваше неприятната миризма на открита канализация. Военните явно бяха изритали от къщата някакво бедно семейство, за да могат да я използват за целите си. Войниците бяха нахвърляли личните им вещи направо на земята отвън, счупвайки всичко, което може да се чупи. В боклука се търкаляха диадеми и шноли за коса, които изглеждаха така, сякаш никога не са били използвани от човешко същество.

Вероятно са ги обявили за врагове на родината, като мен, помисли си Шакир. И животът им едва ли е струвал повече от личните вещи, изхвърлени на боклука.

Отляво се чуваха части от оживен разговор, воден между един от униформените сътрудници на щаба и човек, който Шакир не можеше

да види. Той почти не му обръщаше внимание, но внезапно наостри уши, доловил позната дума, или по-скоро фраза. Ставаше въпрос да изпратят спешни уверения до Багдад, в смисъл че лоялните на Саддам бойни подразделения в Киркук в никакъв случай не задържат лица, които са търсени от хората на Саддам в Багдад! В общи линии това беше смисълът на разговора и Шакир усети как кръвта в жилите му изстива. Напрегна слух да чуе нещо по-съществено, филтрирайки грохота на минаващите по улицата камиони, тропането на тежки ботуши по плочките на пода, монотонната гълчава на други гласове. Стремеше се да отдели познати имена — например Шакир, Абас, Дамержи или името на онзи колега, чието тяло бе изгорил в пустинята.

Ясно беше, че търсят някого. Не, всъщност, бяха хванали някого, но Багдад не знаеше къде е станало това. След няколко минути напрегнат размисъл Шакир стигна до заключението, че просто не е разбрал тази част от разговора.

Затвори очи и се концентрира, опитвайки се да възстанови логиката на всяка отделна фраза. Не след дълго установи, че това, което чува, не са фрази и не звучат на арабски.

Това бяха имена. Две познати имена, които звучаха като „Вестеремон“ и „Хайрис“.

Очите му рязко се отвориха. Започна да се изправя, игнорирайки болката в схванатия си гръб. Искаше да смени позицията си, за да чува по-добре.

*Пустинята Ал Хаджара, южната част на централен Ирак
Събота, 9 март 1991 г., 8:45 ч. (05:45 по Гринуич)*

Напускането на бомбардирания иракски хангар се оказа една от най-трудните задачи, които Уил Уестърман някога беше изпълнявал. Той знаеше, че американските спасителни екипи ще бъдат тук след броени часове — или поне се надяваше да е така, и именно по тази причина напускането на хангара му се струваше истинско безумие.

Но двамата иракски дезертьори се оказаха пилоти на малкия самолет, използван като средство за разузнаване. Те вече бяха съобщили по радиото за хангара — едно добро място за прикритие на отстъпващата колона от танкове и бронирани коли, която трябваше да

спре и да чака нови заповеди. Изпълнили мисията си, двамата бяха заспали в подземния бункер, който се намираше директно под просторните халета. Бяха се събудили едва когато четиримата американци задигнаха самолетчето им.

Моторизираната армейска част трябваше да е тук преди обед, следователно време за губене нямаше. Но това, което накара Уил да вземе окончателно решение, беше смразяващият кръвта факт, че Сандра бе излетяла със самолет, от който течеше масло! Двамината иракчани имали намерение да подминат хангара и да прекосят саудитската граница, но били принудени да кацнат именно заради този теч. Бяха поискали техническа помощ по радиото, надявайки се да я получат едновременно с появата на колоната бронирани машини. Ставало въпрос за елементарно притягане на маркучите, за което били необходими само един-два гаечни ключа и нищо повече. Планирали да повторят опита си бягство едва след отстраняването на повредата.

От всичко това следваше, че Сандра може и да не стигне до най-близката авиобаза на Съюзниците. Спасението можеше да се забави с дни, а не с часове. Докато пленът не им мърдаше, особено ако продължават да губят време.

Уил и Дъг с неудоволствие се натовариха в камиона и потеглиха на изток, направо през пустинята. Двамата араби се побраха в тясното пространство между тях. Оказа се, че са братя, казваха се Амал и Харун.

* * *

Дъг рязко натисна спирачката, тъй като пред тях отново се появи недокосната от човешки крак широка ивица мек пясък.

— Амал, сигурен ли си в това, което казваш?

— Да, да! Сигурен! Това е точен път за отиване до американска база!

Амал говореше развален английски, но Харун не. Затова от време на време прибъгваха до нещо, което приличаше на гротесков симултанен превод — Харун казваше нещо бързо на арабски, Амал се опитваше да го запомни с разширени от напрежение очи, като час по час удръшаше брат си по ръката, напомняйки му да говори по-бавно. А

когато говореха Уил или Дъг, същият Харун изгаряше от нетърпение да разбере за какво става въпрос и натискаше брат си да му превежда веднага. В момента течеше именно този процес.

— Какво казва той? — попита Дъг, опитвайки се да скрие усмивката си.

— Харун съгласен това вярно, сър — отвърна Амал и започна да кима с глава.

Дъг се принуди да вдигне ръка, за да го спре.

Свит в десния ъгъл на пренаселената кабина, Уил бе потънал в угрижено мълчание. От сваленото странично прозорче духаше горещ и сух вятър: температурата в пустинята вече надхвърляше тридесетте. Благодарение на Амал и Харун разполагаха с известни запаси от вода, движеха се в предполагаемо вярна посока. Но положението с бензина беше сериозно, резервоарите бяха почти празни и едва ли щяха да изкарат повече от час. *Май отново ще вървим пеша*, въздъхна в себе си той.

Вече бе направил опит да убеди иракчаните, че ще им се наложи да вървят пеш. Амал го разбра, но продължаваше да сочи с пръст и да повтаря: „Път ей там... още малко натам...“.

Имаха чувството, че бягството им продължава месеци, въпреки че от началото на злополучната мисия бяха изминали едва два дни и половина.

Уил облегна лакът на прозореца и отправи празен поглед към далечния хоризонт, докато Дъг продължаваше да се забавлява с братята.

Тоя човек би се сприятелил дори с хунския вожд Атила! — каза си с лека завист той. Това си е истинска дарба. Малко дразнеца, но все пак дарба...

Пред очите му изведнъж изплува лицето на Сандра. Предположи, че това е свързано с постоянната му тревога за нея, но имаше и още нещо.

Тя му липсваше.

Не! — побърза да се коригира той. — Липсва ми Джанис, там у дома. А за Сандра просто се тревожа.

Дрън-дрън! — обади се язвителен глас в главата му. — Липсва ти именно Сандра, приятелче, защото я харесваш! Я по-добре престани да се правиш на глупак!

Камионът рязко подскочи, моторът и трансмисията започнаха да вият в знак на протест. Дъг завъртя волана и успя да излезе от подвижните пясъци, след това отново се насочи към точката, към която сочеше потрепващия показалец на Амал.

— Там, там... Моля, карайте тази посока... Само ден преди идвате тук ние минали оттам. Има американска армия...

Харун веднага поиска подробен превод, кабината се огласи от забързана арабска реч.

Уил усети, че започва да харесва тези двама смешници, въпреки че по принцип изпитваше ненавист към всичко иракско. За това по всяка вероятност допринесе и фактът, че те все пак умеят да управляват самолет и са нещо като колеги.

Освен това не можеше да си представи, че могат да убият някого — независимо дали са в армията, или не.

* * *

Бензинът им свърши малко след второто затъване в подвижните пясъци, от което успяха да се освободят с цената на упорито ровене — почти изцяло с ръце. Слязоха да видят какво става и в същия миг видяха една огромна, жълто-кафява стена, която стремително се приближаваше от изток. Пясъчната буря ги връхлетя неочаквано, но с огромна сила. Потеглиха бавно на югоизток. Двамата иракчани вървяха напред, изпълнени с изненадваща енергия.

— Няма страшно — успокои ги Амал, докато им показваше как да си направят маски от парче плат, за да се спасят от микроскопичните песъчинки, достигащи чак до гърлото. — Път ей там, после веднага са американски войници... Знам това!

Вървяха в продължение на часове. Уил и Дъг употребиха доста усилия, за да не изостанат от двамата братя. Ръководеха са предимно от хрускащите звуци на стъпките им, просто защото визуални ориентири липсваха. Спряха едва когато се почувстваха напълно изтощени от урагания вятър в гърба и от пясъчния вкус в устата. Видимостта се беше смалила до някакви си два-три метра.

Уил и Дъг тежко се тръшнаха на земята, а Амал измъкна от раницата си няколко квадратни метра парашутна коприна и четири

сгъваеми пръта от алуминий. Действаше сръчно и след броени минути палатката беше готова. Малка, но напълно стабилна, особено след като основите ѝ бързо бяха затрупани от ситен пясък.

— По време на военната подготовка ли ви учиха на това? — любопитства Уил.

— Учиха?... Тази палатка?... — учудено го погледна Амал.

После лицето му се озари от широка, малко щърбава усмивка.

— О, не, не!... Аз арабин... Ние араби... Араби знаят да се оправят в пустинята... Тя наш дом, нали?

Оказа се, че са издънки на стара търговска фамилия от Багдад — съвсем млади момчета, едва навършили двадесетте. Бяха ги прибрали в армията преди повече от година и оттогава не бяха виждали нито приятелките си, нито роднините, братята и сестрите си.

— Нямахме избор — унило промърмори Амал. — Не тръгнем за армия, те ни арестуват и разстрелват за нищо. И в два случая — все лошо.

— От колко време сте тук, в пустинята? — попита Уил.

Амал погледна навън, по посока на пясъчния вихър, устните му започнаха да треперят. Изобщо не реагира на побутването на Харун, който искаше превод.

— Дойдохме, когато Саддам нахлу в Кувейт. От много месеци нямаме писма от наши близки.

Помълчаха известно време, после си разделиха малкото количество вода, което им беше останало. Братята споделиха с тях и оскъдната си храна — няколко сушени фурми и къшей твърд като камък хляб. Очакванията им бурята да затихне се сбъднаха чак в късния следобед.

Небето се проясни със светкавична бързина — сякаш някой бе щракнал електрическия ключ. Слънцето бързо нагря импровизирания заслон и те се принудиха да приберат платнището. Не след дълго отново поеха на югоизток. Амал водеше, предстоеше им да изкачат полегата пясъчна дюна. Дъг го видя как се просва по корем и им маха да сторят същото.

— Републиканска гвардия, там отпред! — съобщи с напрегнат шепот той. — Не наша част... — Жестът му обхвана и брат му. — Но аз знам тях...

На около четиристотин метра от дюната бяха спрели няколко танка и бронетранспортъори, подредени в отбранителен полукръг. Около тях се виждаха фигурите на войници, които лежах или седяха по машините. Никой не поглеждаше насам.

Харун беше доста притеснен. Обърнал се към брат си, той изстреля бърза серия от арабски думи.

— Харун казва тези войници стрелят по всеки иракчанин, който бяга — уплашено запелтечи Амал. — Те специални части! Не бива видят нас!

Уил се обърна да го чуе по-добре, брадичката му загреба пясък.

— Най-добре оставаме тук докато слънце го няма — все така объркано продължи арабинът.

Уил извърна поглед по посока на хоризонта, но Амал пропълзя до него и го дръпна за ръкава.

— Сър, гледай там! Виждаш хеликоптер? Там американски военни!

Уил проследи посоката, в която сочеше Амал, и бързо откри малката точица, която действително беше хеликоптер. Тя бързо се стопи в северна посока, но някъде под нея за миг се очертаха някакви неясни форми. Разстоянието до тях беше между дванадесет и петнадесет километра, независимо дали това бяха палатки или покрити с маскировъчни платнища бойни машини.

— Ако това са нашите... — започна Уил.

Хеликоптерът се връщаше. Този път се беше насочил почти директно към тях, но разстоянието все още беше голямо — поне седем-осем километра. Този път силуетът му се очерта съвсем ясно, позлатен от лъчите на залязващото слънце.

— Това наистина са нашите, Уил! — възбудено подвикна Дъг. — Машината е американски „Блекхоук“!

Уил мълчаливо се прекръсти, надявайки се този път наистина да сложат край на дългата си авантюра. Очите му с надежда проследиха хеликоптера, който бързо се скри зад хоризонта.

— Окей — промърмори той. — Ще припомним до обичайната си тактика. Чакаме да се мръкне, заобикаляме онзи иракски патрул и хукваме към нашите колкото ни държат краката. Дотам са най-много петнадесет километра, ще ги вземем за около два часа, нали?

Дъг кимна, на лицето му се появи широка усмивка.

Амал също беше възбуден. Възбуден, но и горд.

— Аз казал вас американски бойци точно там! — ухилено рече той. — Казал вас да ми се доверите! Казах те там, и ето ги — те там!

Уил се усмихна и го потупа по рамото — жест, който младият арабин прие с първоначално учудване.

— Добра работа, приятелю — похвали го той.

Лицето на Амал светна, чертите му някак изведнъж омекнаха и станаха съвсем детски. Той благодари със сдържано кимане, след което се обърна към брат си и възбудено започна да му превежда.

Дъг погледна часовника си. Наближаваше пет следобед, до настъпването на мрака имаше около два часа. Знаеше, че това е невъзможно, но въпреки това му се стори, че вижда националният флаг, който гордо се вее над лагера в пустинята. Бяха твърде далеч за подобно нещо, но илюзията беше наистина силна.

После си позволи да помисли за Кати и децата. Вероятно вече са им изпратили официално известие, че е изчезнал безследно, и Кати е в агония.

Но там, оттатък, със сигурност ще разполагат с полеви телефон. Ще го използва да им се обади в момента, в който прекосят фронтовата линия.

Два часа. Само два часа!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Генерален щаб на иракската армия, Багдад
Събота, 9 март 1991 г., 16:00 ч. (13:00 по Гринуич)*

Армейски генерал Хасун хвърли телекса на изподрасканата маса и намръщено се обърна към помощника си. Зъбът пак го заболя, но сега не беше време да мисли за него. Разтърка дясната си буза и му направи знак да седне. После извади цигара от сребърната си табакера и щракна със запалката. Не предложи на другия, просто защото цигарите му бяха кът.

— Кога пристигна това? — обърна се той към младшия офицер.

— Преди десетина минути, сър. Донесе го специален куриер от другия център за комуникации.

Генералът кимна. Наистина беше излишно да се наричат щаб. От четири-пет дни насам оцелелите членове на това, което някога се беше наричало Генерален щаб на Саддам, правеха всичко възможно да се измъкнат от бункерите и да се скрият в някой от жилищните квартали. Това беше единственият начин да се спасят от новите американски бомби с лазерно насочване, които проникваха през десет метра бетон и вече бяха унищожили един от най-важните командни пунктове на армията — заедно с неколцина приятели от детинство на Хасун, между които и един командир на армия. Бункерите вече не бяха сигурно място, независимо от дебелината на бетона. Но в жилищните квартали липсваха средства за комуникация и мнозина от висшите офицери имаха чувството, че водят война с помощта на пощенски картички.

А войната продължаваше, макар че вече беше предимно гражданска.

Хасун бе направил своите лични планове. Ако се случеше най-лошото и Буш реши да окупира Багдад, той щеше да избяга в Йордания. Семейството му вече беше там, макар че Саддам не го знаеше.

— Къде би трябвало да се намират тези американски полковници? — попита генералът.

Помощникът му разстла една поизтъркана карта върху масата и посочи с пръст област в централната част на Ирак.

— Тук е катастрофирал техният самолет, господин генерал. А тук... — Пръстът му се придвижи на разстояние, което отговаряше на сто и петдесет километра. — Тук трябва да са били пленени.

— Проверихте ли всички аванпостове?

— Само тези, с които имаме връзка, сър. Сам знаете колко много от тях са унищожени.

Хасун кимна, от устата му се откърти тежка въздишка.

— Ако американците са убедени, че тези полковници са наши пленници, те ще ни притискат и заплашват да ги освободим. Но ние не можем да ги освободим, преди да сме ги пленили, а едновременно с това не искаме да дадем на Буш нов повод да ни бомбардира. Ето защо трябва да открием въпросните полковници на всяка цена!

— Точно това се опитваме да направим, сър. Телексът...

— Телексът съобщава, че никой от нашите аванпостове не е арестувал американски военнослужещи, но в него не се споменава, че те не могат да бъдат открити. Ясно е, че те са някъде на наша територия и, в случай че не са пълни глупаци, вероятно се придвижват към най-близката граница. Не е трудно да очертаем районите за издирване. Незабавно да се изпрати заповед за издирване и арест на въпросните американски офицери, които трябва да ми бъдат доставени тук без косъм да падне от главите им! Онзи, който ги хване, ще получи парична награда или домашен отпуск!

— Слушам, сър.

Хасун изчака офицерът да напусне стаята, после стана и се приближи до прозореца. В едно от сателитните градчета в близост до Багдад, което беше изцяло под негов контрол, чакаха няколко готови за полет хеликоптера. По принцип той не се доверяваше на хеликоптери, но това бяха единствените летателни апарати, които американците допускаха във въздушното пространство на Ирак.

Последните новини от Киркук и твърдото намерение на американците да защитават кюрдите и шиитите правеха плановете му за бягство още по-актуални.

*Пустинята Ал Хаджара, южната част на централен Ирак
Събота, 9 март 1991 г., 18:05 ч. (15:05 ч. по Гринуич)*

Слънцето увисна ниско над хоризонта, температурата на въздуха започна да спада. Удължената сянка на малката пясъчна дюна покри Дъг Харис, Уил Уестърман и двамата иракски дезертъори.

Лежаха по корем, полузаровени в пясъка. Уил вляво от Дъг, двамата иракчани вляво от Уил. Лъчите на залязващото слънце рисуваха интересни фигури по пясъка.

Подобно на останалите, и Дъг лежеше с брадичка върху кръстосаните си длани. От няколко минути наблюдаваше двете малки бабуни в пясъка, намиращи се само на сантиметри от лицето му.

— Уил?

Гласът му беше тих, но натежал от напрежение.

— Какво?

— Питай Амал дали в Ирак се срещат рогати жаби.

Уил смаяно замълча. Явно приятелят му се готвеше за поредния плосък майтап в стил Дъг Харис, но на него съвсем не му беше до шеги.

— Какво да го питам?!

— Рогати жаби — онези с нещо като хоботи над очите, дето ги има във Форт Уърт. Питай го дали се срещат и тук.

Уил рязко извърна глава, в очите му имаше укор.

— Защо по дяволите трябва да...

— Моля те, попитай го!

Уил въздъхна, обърна се към Амал и му предаде въпроса, след което описа с няколко думи какво представлява рогатата жаба.

— Няма — съобщи отговорът на арабина той. — Но Амал иска да знае защо питаш.

— Защото пред мен има нещо, което прилича на рогата жаба.

— Пред теб ли?

— Аха.

— Къде?

— На около трийсет сантиметра от носа ми. Онези бабуни там, виждаш ли ги?

Уил се извърна към Амал, изслуша тревожните му реплики и отново извъртя глава към приятеля си. Заговори бавно и отчетливо, с напрегнат шепот:

— Сега ме слушай много внимателно, Дъг... И прави точно това, което ще ти кажа. Окей?

— Окей.

Уил внимателно прочисти гърлото си.

— Това, което виждаш пред себе си, не е рогата жаба, Дъг.

— Какво е тогава?...

— Чуй какво ще ти кажа! — прекъсна го Уил. — Като ти дам сигнал, искам да се извъртиш с цялото си тяло наляво, върху мен.

— Наляво?

— Да, наляво. Разбра ли ме?

— Разбрах те, но...

— Никакви въпроси! Просто го направи!

Гласът на Уил беше все така тих и напрегнат.

— Сега!

С бързо, но плавно движение Дъг се претърколи през неподвижното тяло на приятеля си и се приземи до Амал. В следващата секунда двамата араби и Уил скочиха на крака и хукнаха надолу по лекия склон, влачейки и Дъг след себе си. Тичаха приведени, с надеждата да не бъдат забелязани от врага. След десетина метра отново се проснаха по очи.

— Хей, какво, по дяволите, беше това?! — ядосано повиши тон Дъг.

— Това — задъхано отвърна Уил — тук го наричат пясъчна усойница. Тези влечуги имат навика да се заравят в пясъка, оставяйки отгоре само малките рогца, които си видял. А екземплярът насреща ти е бил достатъчно близо, за да те клъвне по носа!

— Отровни ли са?

Уил само изсумтя.

— Да си чувал израза „две крачки“? — попита той. — Ухапаният от такава змия прави две крачки и пада мъртъв. Отровата им е ужасно силна!

Чул последните думи на приятеля си, Дъг започна да се изправя.

— Хей, лягай долу! — извика Уил, но приятелят му изобщо не го чу.

— За нищо на света! — извика през рамо Дъг. — Мразя змии и няма да легна в пясъчна дюна, която е пълна с такива гадини!

— А иракски куршуми обичаш ли? — вбеси се Уил. — Лягай веднага!

Дъг неохотно се подчини и извърна глава по посока на патрула, който остана отатък полегатата дюна.

— Не могат да ни видят — промърмори той.

— Ако продължаваш да мърдаш със слънцето в гърба, като нищо ще те видят — предупредително отвърна Уил.

Амал предпазливо запълзя обратно към билото на пясъчната дюна, старателно заобикаляйки мястото, на което бяха засекли усойницата. Миг по-късно се плъзна обратно по посока на Уил, на лицето му беше изписана възбуда.

— Сър, онази наказателна част си тръгва!

— В смисъл, отдалечава се от нас? — пожела да узнае Уил.

Амал кимна и махна с ръка на север, откъдето наистина се долавяше приглушено боботене на тежки мотори. Иракската бойна част действително се изтегляше към вътрешността.

Уил изтърси пясъка от косата си и хвърли поглед на ръчния си часовник. До настъпването на тъмнината оставаха около тридесет минути. Кичур коса падна обратно на челото му и той нетърпеливо го отмести. Дъг се засмя на нервността му.

— Давам половината кралство за един душ и малко дезодорант — простена Уил.

— Амин — ухили се Дъг. — Трябва да призная, че миришем по-лошо дори от онова упражнение по оцеляване, което проведохме в тренировъчния център!

— В Спокейн, посред зима! — кимна Уил и с гримаса добави: — Не ми го припомняй, моля те! Никога няма да простя на ВВС за тази гавра!

Дъг извърна глава на запад в мига, в който слънцето започна да се потапя зад хоризонта, запалвайки огромен пожар. Замълчаха. Проследявайки посоката, в която гледаше Дъг, Харун дръпна ръкава на Амал, сякаш за да му покаже величествената красота на залеза.

— Е, добре — обади се след известно време Уил. — Време е да се подготвим за прехода. Ще тръгнем в момента в който онази колона

изчезне от погледа ни. Ще се движим с максималната скорост, на която сме способни.

ЦЕНТКОМ, Риад, Саудитска Арабия

Събота, 9 март 1991 г., 18:30 ч. (15:30 ч. по Гринуич)

Когато генерал Мартин се присъедини към генерал Бълок и щабните му офицери, радиограмата за краткия въоръжен сблъсък на територията на Ирак вече бе получена в Пентагона.

— Накратко? — очаквателно вдигна вежди Мартин.

Бълок кимна и се навъси.

— Както вече знаете, ние се оттеглихме временно, за да изчакаме пясъчната буря да стихне. Това стана някъде около шестнадесет нула нула местно време, но в момента в който първият „Уортхог“ прелетя над полуразрушения хангар, срещу него бе открит огън. Веднага вкарахме в действие „Апачите“, които отстреляха два танка. Хеликоптерите се завърнаха, но само за да видят белите знамена, с които беше осеян целият терен. Всичките ни противници без изключение пожелаха да бъдат взети в плен. Нашите хора провериха хангара, но не откриха следи от камиона, Уестърман или Харис. Не откриха и доказателства, че някой е бил разстрелян. Единственото нещо, на което се натъкнаха, бяха следи от тежък камион, водещи в посока югоизток.

— И какво означава това? — вметна Мартин.

— Никой не може да каже. Иракчаните твърдят, че не са виждали никакви американци, но потвърдиха, че двама от техните пилоти разузнавачи са изчезнали заедно със самолета си.

— Това вероятно е същият самолет, който...

— Точно така. Онзи, с който е излетяла сержант Мъри. Двамината войници, които е забелязала край хангара, по всяка вероятност са били въпросните пилоти. Но къде са те? Това е въпросът, на който нямаме отговор. В момента се провеждат допълнителни обходи с разузнавателен самолет RF-4, а един от хеликоптерите се опитва да проследи дирите от камиона. Тук възниква и другият въпрос: защо са тръгнали на югоизток с пленените американски летци?

— Онези иракски войници ги оставихме при хангара, нали? — пожела да узнае Мартин.

— Да, сър. Доколкото съм осведомен, те били силно разочаровани, но ние просто обезвредихме танковете им и си тръгнахме. Те не бяха членове на Републиканската гвардия, а обикновени войници.

* * *

В същата минута, но два етажа по-долу, двама военни полицаи с каменни лица вкараха в една малка заседателна зала изнервения до крайност доктор Сандар Алмейни — доскорошен научен асистент на Шакир Абас. След като преживя една самолетна катастрофа и лудо нощно препускане в невероятно друсаш бронетранспортър, той бе затворен в единична килия — въпреки официалното му искане за политическо убежище.

В залата го очакваха полковник Ричард Кер и трима други офицери. Настаниха се около масата и започнаха. Алмейни бе сбито осведомен за всичко, което американците вече знаеха за опасния вирус, разказаха му и за събитията, предхождащи бягството на Абас, което те дипломатично нарекоха „изчезване“. Иракчанинът ги изслуша с безстрастно лице, а после дълго мълча. Той прекрасно знаеше въпроса, който вълнуваше хората насреща му: какво е количеството на вируса в неизвестност и къде точно се намира то? Но той нямаше никакво намерение да дава уклончиви отговори — все пак беше взел решението да се обяви за беглец.

— Доктор Абас е мой колега от много години — започна най-сетне той. — В нощта на нападението и той ми зададе подобни въпроси. Отначало си помислих, че е пленен, но после разбрах, че е потърсил вашата помощ. Това... Това нещо, което разработихме в нашата лаборатория, е прекалено опасно, за да бъде предадено в ръцете на нашия лидер!

Думата лидер беше произнесена с презрение — нещо, за което в Багдад веднага биха го разстреляли. Но прецени, че в Риад може да си го позволи.

Огледа смълчаните около масата офицери, после разказа всичко, което знае за двата липсващи контейнера, който ги беше взел, накъде възнамеряваше да ги пренесе.

— Защо доктор Абас напусна специализирания отряд, който изпратихме?

— Мога само да подозирам отговора — отвърна Сандар. — От въпросите, които ми зададе, стигам до заключението, че е тръгнал след Ансала и контейнерите. Когато си науми да свърши нещо, Шакир е решителен човек.

После говориха за шосета и черни пътища, за семейството на Абас, за местоположението на генерал Хашамади, за това, което може да направи Шакир по време на една толкова важна мисия. Ричард Кер се нуждаеше от нещо съществено, от твърдо доказателство, за да поиска реконструирането на голяма серия сателитни снимки и други разузнавателни средства, които биха могли да очертаят евентуалния маршрут и местопребиваване на беглеца, а също така и да му дадат допълнителна информация за контейнерите.

Натискът върху Кер бързо се усилваше. От Вашингтон вече бяха тръгнали други двама висши офицери от военното разузнаване, търсенето на иглата в купата сено придобиваше френетични размери. Къде е Абас, къде са липсващите контейнери? Не друг, а самият президент на САЩ бе настоял да се направи всичко възможно за откриването на арабския учен и неговото смъртоносно откритие, без значение на каква цена ще стане това!

Ричард Кер нахвърля няколко последни бележки, благодари на Алмейни и излетя от стаята. Целта му беше оперативната зала в приземието, където вече се беше натрупала внушителна купчина сателитни снимки на разрушената пустинна лаборатория. Сред тях трябваше да открие миниатюрното изображение на зелен микробус тойота, а после, както сам обясни с натежал от горчива ирония глас, „да проследи въпросния микробус и неговия водач на територията на Ирак, дни след реалното му придвижване, а след това и да установи сегашното местонахождение на шофьора“... Въпреки бързо нарастващия брой на сътрудниците си, той не можеше да се отърве от чувството, че отдавна бяха изчерпали възможностите на електронното наблюдение.

Зад гърба му, седнал в дъното на заседателната зала, доктор Уолтър Хайек от екипа за биохимически анализи търпеливо чакаше да му дойде редът. И когато това най-сетне се случи, той започна със спокойния тон на професор, който има делова и духовна връзка с изследователите и е запознат с всички подробности по откриването и създаването на вируса.

Но умът му беше другаде, очите му се извъръщаха към часовника със смущаваща честота. След приблизително два часа във Военновъздушната база Андрюс щеше да пристигне малка стъклена епруветка, която щеше да бъде подложена на спешен анализ в една от най-добре оборудваните биохимически лаборатории на страната.

Хайек не знаеше нито кодовото име, нито мястото на този секретен обект, но така му беше по-спокойно. Знаеше обаче друго: вратите на Ада щяха да се отключат в момента, в който направят опит да тестват въпросната мостра...

Военнополева болница на армията на САЩ, Дахран, Саудитска Арабия

Събота, 9 март 1991 г., 18:50 ч. (15:50 по Гринуич)

Изправена в стаята на сестрите, сержант Сандра Мъри остави слушалката върху вилката. Очите ѝ бяха заковани върху вратата, зад която продължаваше операцията на Бил Бакъс. Но мислите ѝ бяха далеч оттук и се рееха из безкрайната пустиня, търсейки Уил и Дъг.

— Добре ли сте, скъпа?

В първия момент изобщо не чу загрижения глас на сестрата, която седеше зад бюрото, после съзнанието ѝ все пак регистрира думите и тя вдигна глава.

— О, да... Аз съм... Добре. Но все още очаквам новини, нали разбирате?

Дясната ѝ ръка с телефонния кабел ритмично се поклащаше, в движението имаше нещо успокояващо.

— Звъняхте да научите новини за останалите двама членове на екипажа, нали? — попита сестрата. — За вашите двама полковници.

Моите двама полковници?!

Очите ѝ се спряха на жената зад бюрото. Беше поне с десет години по-възрастна от нея, носеше униформа на майор от запаса. Как ѝ беше името? А, да, Сара... Това беше третото име, което забравяше в продължение на няколко часа, смущението ѝ нарастваше.

— Да — кимна тя и изпусна въздуха от дробовите си. — Спасителният екип е открил камиона, с който пътувахме. Бил е на около сто и двайсет километра от мястото, на което ги напуснах, с източено докрай гориво. Това е странно, но същевременно и обнадеждаващо. Бях убедена, че са пленени, но явно са продължили пътя си към най-близката база на Коалицията.

— Но това е чудесна новина!

— Да — бавно кимна Сандра, съзнавайки, че изражението на лицето ѝ влиза в остро противоречие с думите. Но нещо решително не беше наред, или пък тя беше силно изтощена. Лекарят, който преди около час категорично отказа да я пусне от болницата, обяви, че страда именно от изтощение, на което тя спокойно го погледна в очите и отвърна:

— Това са пълни глупости, сър!

Махна неопределено с ръка, в носа я удари острата миризма на антисептични средства, идваща от шишенца с неизвестно съдържание, подредени върху една количка.

— Сега трябва да съм на борда на някой от спасителните хеликоптери и да помагам при търсенето. Няма ми абсолютно нищо, защо не ме пускат, по дяволите?

Въпросът ѝ потъна във внезапното плъзгане на матираната врата на операционната. На прага застана хирургът, който смъкна гумените ръкавици и маската, а на лицето му се появи уморена усмивка. Усетил, че Сандра се готви да го засипе с въпроси, той намигна и вдигна ръка.

— Инфекцията е в доста напреднала фаза, но вече реагира на лечение. Междувременно успяхме да отстраним вътрешните наранявания и да върнем в нормално състояние обезвъздушения бял дроб.

— Но защо се бавихте толкова, сър? — попита Сандра. — Операцията продължи няколко часа!

— Знам това — кимна хирургът и намести зеленото кепе на главата си. — Но едно от ребрата му беше лошо счупено и острият му

край беше нанесъл немалки поражения — въпреки усилията ви да не го местите много-много... Наложил се да възстановяваме разни неща...

— Мислите ли, че ще се оправи?

— Той е яко момче — кимна докторът. — Според мен съвсем скоро ще бъде извън опасност.

Сандра му благодари и отново посегна към телефона. Съпругата на Бил чакаше на нокти у дома, в Южна Каролина, трябваше час по-скоро да ѝ съобщи добрата новина.

Започна да натиска бутоните, а в главата ѝ отново екнаха думите на сестрата.

Вашият двама полковници...

*Пустинята Ал Хаджара, южната част на централен Ирак
Събота, 9 март 1991 г., 20:00 ч. (17:00 по Гринуич)*

Сиянието на хоризонта вече е близо, рече си Уил. Най-много на пет километра, като по-голямата част от тях бяха равен пясък. Никакви препятствия по пътя към свободата. Зад гърба им бяха останали десетки километри иракска територия, в която патрулираха бойците на Републиканската гвардия.

Базата беше американска. Преди броени минути станаха свидетели на излитането на един хеликоптер „Блекхоук“, съмненията им най-сетне се разсеяха.

Единственото, което трябваше да направят, беше да се доберат дотам.

Изправен с лице срещу нощния ветрец, Уил оглеждаше източния хоризонт. Сиянието на звездите беше бледо, вероятно поради оранжевото зарево на пожарите от запалените петролни кладенци. Но те бяха далеч, докато светлините на базата мамеха със своята близост.

Обърна се и погледна тъмната структура, покрай която бяха минали преди десетина минути. Беше туловището на опожарен танк, внезапно изскочило от мрака. На двеста-триста метра по-нататък се виждаха останките от малък камион, призрачно проблясващи на светлината на далечните петромаксови фенери. До изгряването на луната имаше още няколко часа, а без да включат електрическите си

фенерчета, бегълците не можеха да видят и оценят това, което ги чака в пустинята пред тях.

Какво ли е станало тук? — запита се Уил. *Въздушно нападение? Сухопътна битка?* Освен че беше опожарен, танкът бе изгубил и веригите си. Камионетката изглеждаше така, сякаш е взривена отстрани.

Много странно! Разбира се, че има обяснение за разрушената техника, но за момента то му убягваше, вероятно защото любопитството му отстъпваше място на смъртната умора.

Харун беше на тридесетина метра пред останалите и нетърпеливо крачеше напред, силуетът му периодически се очертаваше на фона на сиянието, което идваше откъм базата. В продължение на десетки крачки той изчезваше и не беше нищо повече от тъмна сянка, после фигурата му изведнъж пресичаше осветена зона, след което бързо изчезваше. Уил го наблюдаваше с интерес, търсейки периодичността в появите му. Ето го, отново се появи. Но този път рязко се спря и започна да се обръща.

Какво ли е намислил?

Видя как тялото на Харун рязко се навежда, сякаш е видял нещо интересно в краката си. В същия миг съзнанието му най-сетне свърза картината на опожарените бойни машини с факта, че навлизат в гранична зона, която доскоро е била и бойно поле. Заключение то беше колкото очевидно, толкова и смразяващо.

О, господи!

Неизказаното съмнение, което се появи в главата му, бе последвано от оглушителна експлозия. На мястото, на което допреди миг се намираше фигурата на Харун, блесна ослепително огнено кълбо, последвано от трясъка на ударната вълна.

Миг по-късно ушите му писнаха от отчаян вик. Издаде го не Харун, а Амал, който току-що бе видял как краката на брат му буквално се изпаряват във въздуха от експлозията на противопехотната мина.

— Минно поле! — изкрещя Дъг. — Господи, Уил! Навлезли сме в минно поле!

Гласът му беше с една октава по-висок, вероятно от усилията да задържи Амал на място. В далечината се долавяше някакво движение

— Харун се опитваше да се надигне, от устата му излитаха приглушени стенания.

Амал се бореше с Дъг с такава ярост, че Уил побърза да се намеси. Хвана ръцете му, прилепи ги към тялото му и извика:

— Хей, чуй ме добре! Няма да му помогнем, ако стъпим на друга мина, разбираш ли? Не можеш да отидеш там!

Стенанията на Харун бяха на арабски и Дъг се извърна към Амал.

— Какво казва? Бързо!

— Казва да не ходя, но аз искам да помогне! — проплака Амал.

— Уил, какво ще правим? — попита Дъг. — Имаш ли опит в такава ситуация? Дали не сме навлезли дълбоко в минното поле?

Очите на Уил останаха заковани върху тялото на смъртно ранения брат, съзнанието му механично се опитваше да дублира стъпките, които го бяха отвели до фаталния край. Светлината беше прекалено слаба, всяка крачка встрани можеше да се окаже фатална.

Гласът на Харун отново разцепи въздуха — настоятелен, въпреки агонизиращата болка.

Амал извика нещо в отговор, после рязко се извъртя, откъсна се от ръцете на Дъг и хукна към брат си. Беше изминал едва три-четири метра, когато гласът на Харун го принуди да спре. Дори и без преводач беше ясно, че заповядва на Амал да не прави нито крачка повече. Амал понечи да протестира, но Харун повтори заповедта си с висок и нетърпящ възражение тон, а ръката му направи повелителен жест, сочейки в обратна посока.

Въпреки това Амал продължи напред, взирайки се в пясъка с надеждата, че ще дублира стъпките на брат си. Уил и Дъг бяха замръзнали по местата си, безсилни да направят каквото и да било. Едва сега започнаха да си дават сметка, че връщането им обратно беше точно толкова опасно, колкото и движението напред.

Харун бързо разбра какво става. Брат му щеше да се опита да го спаси, независимо какви ще бъдат последиците. Осъзна, че няма да го спре с думи и вероятността да повтори собствената му грешка е голяма.

Но все пак имаше нещо, което можеше да направи.

Разкъсаното му тяло пулсираше от непоносими болки, стана му ясно, че умира. Оцъклените му очи доловиха поредната предпазлива

крачка на Амал, решението беше взето. Изведнъж го обзе странно спокойствие.

На фона на осветлението в далечната база Уил ясно видя как Харун вдига автомата и го насочва към главата си.

В следващия момент тресна къс откос, тялото на Харун се люшна и изчезна. На мястото му останаха единствено далечните светлини на петромаксовите фенери.

Амал простена и се отпусна на колене, осъзнал с безпощадна яснота какво е направил брат му. Уил закричи към него, стараяйки се да стъпва в следите му. Хвана го за рамото и бавно го помъкна обратно към мястото, където ги чакаше Дъг.

— Съжалявам, Амал — мърмореше полугласно той. — Съжалявам!

Дъг хвана другото рамо на арабина и съчувствено го стисна.

* * *

Неколцина американски войници се бяха събрали в края на периметъра, който се охраняваше от въоръжен с автоматична пушка М-16 техен колега.

— Там, в минното поле, сър! — размахаха ръце те към командира си, който се приближаваше с бърза стъпка. — На фона на експлозията различихме една или две фигури. Някой вероятно е попаднал на противопехотна мина.

Майорът пое бинокъла за нощно виждане и започна да изследва района. След минута го отдалечи от очите си и кимна с глава.

— Продължавайте наблюдението — разпореди се след кратък размисъл той. — А аз ще се опитам да изпратя един „Апачи“ да огледа района от въздуха.

* * *

Експлозията бе чута и от патрула на иракската Републиканска гвардия, който пътуваше на север. Получили по радиото заповед за издирване на двама американски пилоти, които вероятно ще се опитат

да прекосят пеша линията на фронта, те бяха осъществили контрол над един широк граничен периметър, който бяха минирали със собствените си ръце няколко дни по-рано. Уморен и ядосан от безплодното търсене, командирът на патрула — лейтенант от Републиканската гвардия, току-що бе заповядал на колоната от четири бронирани автомобили да спре и да изгаси двигателите за нощна почивка. Вдигна бинокъла към очите си и с неудовлетворение го насочи към сиянието на пет-шест километра в южна посока, което бе доказателство за присъствието на врага. Обзе го дълбоко съжаление, че не бе успял да пипне противните американски полковници.

Тъпият звук на експлозията беше твърде отчетлив, за да бъде пренебрегнат. Още повече, че идваше точно от тяхното минно поле.

Водещата бронирана машина направи обратен завой и се понесе към периметъра, бързо последвана от останалите. Паякът се връщаше към жертвата, оплела се в невидимата му мрежа.

Придвижваха се с изключени светлини, но това не попречи на точността им. Водачът на първата кола видя туловището на опожарения танк, намали скоростта и предпазливо се насочи към минирания периметър.

* * *

Дъг видя фаровете, които внезапно се включиха на няколкостотин метра от тях, в душата му нахлу облекчение. Трябваше му точно пет секунди да осъзнае чии всъщност са тези фарове.

Нямаше накъде да бягат, тъй като всяко движение означаваше да играят на руска рулетка. По някакъв начин бяха успели да се набутат доста навътре в минното поле, но оттук нататък мърдане нямаше — независимо дали се намират под прикритието на мрака, или под ярките лъчи на пустинното слънце...

Размениха набързо няколко реплики, опитвайки се да намерят изход. Но нещата бяха ясни — чакат да се съмне, след което внимателно се връщат по собствените си стъпки.

Но сега изведнъж стана ясно, че са лишени и от този единствено възможен ход.

— Може би и нашите са дочули експлозията — промълви с надежда Уил, но в гласа му липсваше убеждението.

Иракският патрул — очевидно същият, от който се бяха скрили преди няколко часа — изведнъж изскочи на малкия хълм зад тях и ги освети с фаровете си. Разстоянието беше нищожно малко — не повече от стотина метра.

Дъг се обърна към Амал и тикна автомата в ръцете му. Осветено от фаровете, лицето на арабина беше мокро от сълзи.

— Слушай внимателно, Амал — прошепна Дъг, а Уил механично застана между тях и светлината, очевидно отгатнал какво е намислил приятеля му. — Насочи автомата към нас — все едно, че си ни взел в плен!

Амал направи рязко движение и автоматът се върна в ръцете на Дъг.

— Не! Вие били добри... Вие повярвали Амал...

Шепотът на Дъг се превърна в заплашително ръмжене.

— Ако решат, че си дезертьор, те ще те ликвидират на място, Амал! Но ние те искаме жив, за да ни помогнеш. Искаме да се измъкнеш от това минно поле и да стигнеш до базата насреща. Ще им разкажеш как и къде сме били пленени, разбираш ли? А ако си мъртъв, никой нищо няма да разбере! Направи го заради нас, Амал!

Арабинът бавно кимна с глава, след това го направи отново, този път по-енергично. Очевидно му помогнаха виковете, които долетяха откъм фаровете, които го заслепяваха.

— И още нещо, Амал... — промърмори Дъг и започна да тършува из джобовите на летателния си комбинезон. За негово щастие химикалката и няколко измачкани листчета хартия все още бяха там. Надраска имената на Сандра Мъри и Бил Бакъс, прибави няколко думи отдолу, а след това сгъна листчето и го тикна в ръцете на арабина: — Дай това на американския офицер! Сега ни вземи на мушка и извикай войниците. Кажи им, че си отнел автомата от нашите ръце!

Амал се подчини, пронизителните му викове принудиха приближаващите се бойци от патрула да се заковат на място и да приберат картата, с чиято помощ се придвижваха през минното поле.

Дъг и Уил бяха отведени под дулата на няколко автомата, а разказът на Амал бе приет, макар и с видима неохота. Но лейтенантът

беше твърдо решен да получи обявената за полковниците награда и вече мислеше как да се отърве от тоя раздърпан нещастник.

Един от войниците блъсна Дъг в гърба и го насочи към задната част на бронетранспортъра. Лейтенантът забеляза това и му кресна да бъде по-внимателен. Американците трябваше да бъдат доставени в добро състояние, иначе награда едва ли щеше да има.

Дойде ред и на Уил да се покатери през отворения люк, но с вързани на гърба ръце това се оказа доста трудна работа. Войникът зад него му помогна, зае място до отворения люк и бронираната машина с поклащане се насочи към пътя. Бученето на мотора удави звуците на американския хеликоптер, който бързо се приближаваше от юг.

Самотната фигура на Амал се мерна за миг в светлината на фаровете. Бяха го зарязали там, на ръба на минното поле. Изглеждаше зле — с отпуснати рамене и висящ в ръката му автомат, отчаян, че не е успял да спаси американците, които бяха спасили него.

Не съм виждал по-тъжен човек, поклати глава Уил.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*По време на полет, северно от Киркук, Ирак
Неделя, 10 март 1991 г., 7:00 ч. (04:00 по Гринуич)*

Шакир Абас гледаше как земята се отдалечава, топката в стомаха му стремително нарастваше.

Лявата ръка го заболя от стискане на металния парапет до седалката, но вратите на хеликоптера останаха широко отворени. В лицето го блъскаше студеният утринен въздух, натежал от грохота на мотора и свистенето на витлата — една смес, от която се излъчваше опасност.

Кабината рязко се наклони и Шакир изпита чувството, че се намира в някакво влакче на ужасите. Веднъж се беше возил на такова влакче — беше в някакъв американски увеселителен парк. Все още помнеше празнотата в стомаха, появила се в момента в който вагонетката стига върха, поклаща се за миг и започва да пропада надолу. Сега изпитваше същото.

Когато отвори очи разбра, че хеликоптерът просто е набирав височина и скорост. Летяха на север, откъдето трябваше да вземат генерал Хашамади.

— Добре ли сте, докторе? — изкрещя на арабски единият от пилотите.

Шакир се усмихна и кимна с глава. Не беше кой знае колко убедителен, но все пак се държеше.

В продължение на едно пълно денонощие бе играл ролята на доктор Дамержи — беше пушил, беше крачил напред-назад, беше лежал и спал — и всичко това в очакване на генерала. Малко преди разсъмване в щаба отново се появи сътрудникът на тайната полиция, който му беше спасил живота. Изглеждаше много доволен от това, което беше успял да уреди за добрия чичо доктор — да го качи на един от хеликоптерите на генерала, който се готви да го прибере от неизвестното му местоположение в близост до сраженията. Шакир бе

опитал да демонстрира благодарност, но дълбоко в душата му продължаваше да тлее подозрението, че проклетия полицаи знае истинската му самоличност и просто си играе с него. Малко след като излетяха той си представи как го изритват през отворената врата от триста метра височина, сърцето му застина от ужас. После направи опит да прогони това ужасно видение, но то упорито се завръщаше.

Вчера следобед, след като охраната на временния щаб свикна с него и престана да му обръща внимание, той предприе няколко предпазливи разходки из многобройните помещения на реквизираната къща и в крайна сметка успя да се добере до кабинета на самия генерал Хашамади. На два пъти се промъкна вътре, като за всеки случай държеше ръцете си дълбоко в джобовете. Очите му се стараеха да запомнят всичко.

Но от малкия контейнер с характерна форма нямаше никаква следа, затова, след доста колебания, той се претраши и започна да отваря различните чекмеджета.

Отново се върнаха стомашните болки, които временно го бяха замаяли. Бяха болки от глад. Още при пристигането си тук беше забелязал колко оскъдни са дажбите на войниците от охраната и по тази причина не посмя да си поиска нещо за ядене. Но организъмът му се нуждаеше от храна и голямо количество течности, нуждаеше се от сън и почивка. Да не говорим за баня и комплект чисти дрехи... Но най-важното беше да говори с генерала насаме, далеч от чуждите уши.

Това беше единственото, но жизненоважно условие за реализацията на плановете му.

Хеликоптерът започна да се снижава, жълто-оранжевите лъчи на изгряващото слънце бързо се стопиха в плътния слой оловни облаци вдясно, въздухът стана видимо по-влажнен и по-студен. Шакир настръхна и неволно се сгуши в дрехата си. Не разбираше защо летят с отворени странични врати, но тричленният екипаж явно го приемаше за съвсем нормално.

Вече бяха над планината, или поне някъде в подножията ѝ. Сред редките, придобили зеленикав оттенък облаци, можеха да се видят отделни дървета, но после, когато облаците най-сетне се разкъсаха, отдолу блеснаха тучни зелени ливади. Бледо копие на Шотландия за всеки, който бе имал щастието да зърне тази прекрасна страна — както го беше сторил той по време на следването му в Оксфорд, но истински

рай за окото на иракчанина, свикнало с голото еднообразие на пустинята.

Пилотът направи един кръг и рязко се спусна надолу. Отдясно ги задмина друг хеликоптер — тежка бойна машина руско производство. Шакир погледна надолу и видя малка група превозни средства, около които мърдаха дребни човешки фигурки.

Техният хеликоптер, американско производство, продължаваше да губи височина, скоростта му видимо намаля. Грохотът на мотора се усили, свистенето на витлата също. Няколко секунди по-късно меко се приземи, кабината дори не се разклати.

В отвора на вратата се появиха някакви хора, които помогнаха на двама по-тромави мъже да влязат в кабината и да заемат места в дъното. Шакир механично им направи място и се огледа за предпазния колан, а през това време хеликоптерът отново се вдигна във въздуха.

— Генерале?

Един от пилотите беше застанал мирно пред човека, който седеше до Шакир.

— Да?

— Това е доктор Дамержи от Института за ядрени проучвания — каза пилотът и махна по посока на Шакир. — Той пожела да говори лично с вас и ние получихме разрешение да го доведем. — В очите му имаше тревога, явно не беше сигурен в реакцията на висшия офицер.

Генералът само кимна с глава, обърна се към Шакир и протегна ръка:

— Приятно ми е, докторе... С какво мога да ви бъда полезен?

Шакир очакваше този миг с трепета, с който неподготвеният студент се изправя пред навъсения си професор. Сърцето му се свиваше от страх при вида на този твърд като скала военен, спечелил си славата на безмилостен касапин. *Разбира се, че е такъв*, каза си мислено той. Саддам се е заобиколил само с хора, които са доказали своята жестокост. Иракската армия не е най-подходящото място за меки и състрадателни офицери, най-малкото пък генерали. Такива офицери обикновено завършват пред наказателния взвод, а понякога биват разстрелвани и лично от Саддам.

Но очите на Хашамади бяха топли и приятелски — нещо не по-малко изненадващо от кроткото докосване на огромната месеста лапа, която легна върху рамото на Шакир. Лицето на мъжа насреща му

издаваше продължителен живот на открито, но и по-добри дни. Дълбоките бръчки бяха свидетелство за преживени страдания, торбичките под очите издаваха наличието на житейска мъдрост. Посребрената му коса беше започнала да изтънява, а тънките, почти английски мустачки го караха да прилича по-скоро на корнуелски благородник, отколкото на генерал от иракската армия.

Шакир си даде сметка, че зяпа прекалено любопитно и смутено отклони поглед.

— Господин генерал, трябва да говоря с вас на четири очи — промърмори той.

— Тук сме достатъчно уединени — отвърна Хашамади и направи къс жест, обхващащ цялата кабина. — Ако се наведете и говорите на ухото ми, никой друг не може да ви чуе.

Шакир се поколеба само секунда, но генералът го усети и на устните му изплува лека усмивка.

— Въпросът май наистина е сериозен — добави той.

— Да, сър, много е сериозен — увери го Шакир, пое си дъх и направи опит да извика в съзнанието си всички предварително изградени фрази, които изведнъж се бяха изпарили.

— Миналата седмица ваш човек е посетил една секретна лаборатория в пустинята, носеща кодовото название „Саад-18“, сър — започна той. — Оттам си е тръгнал с малък контейнер, съдържащ ново оръжие. В последствие установихме, че това е ужасна грешка от наша страна и аз получих задачата да го прибера обратно. На по-късен етап лабораторията ще ви достави истинското оръжие.

— Разбирам — бавно кимна Хашамади. — Значи въпросното оръжие е неефективно на бойното поле, така ли?

— Ами... Това е един от начините да бъде характеризирано, сър...

— А известно ли ви е, че Саддам е заповядал това оръжие да бъде използвано утре сутринта?

Шакир изтръпна от ужас, но все пак успя да кимне с глава.

— Според информацията, с която разполагам, то ще предизвика едnodневно неразположение у вражеските войници — продължи генералът. — Температура, стомашни болки и обща отпадналост, които могат да продължат няколко дни. В такова състояние врагът не може да

се бие пълноценно и ние лесно ще потушим въстанието — каквато е нашата основна задача.

Стомахът на Шакир отново започна да прави странни неща — въпреки относително стабилното им положение във въздуха.

— И така, въпросният агент е неефективен и вие ще ни донесете нов. Кога?

Шакир направи неистово усилие да се отърси от вцепенението. Устата му неволно повтори една от фразите на генерала:

— Разболява, но не убива...

Господи, възможно ли е да не знае?!

Ясно усещаше втренчения поглед на Хашамади върху лицето си. Чертите на стария воин не помръдваха, устните му бяха здраво стиснати, а очите му дълбаеха като сонди.

— Докторе — проговори най-сетне той. Гласът му беше нисък, но напрегнат. — Мисля, че не ми казвате всичко...

Шакир преглътна и кимна с глава, после попита:

— Кой ви каза, че въпросният агент само разболява хората?

Хашамади игнорира въпроса, но не и смисъла му.

— Значи не ги разболява, а ги убива, така ли?

Търпеливо и подробно Шакир разказа за чумата, скрита в малкия контейнер, който му бяха доставили. Хашамади слушаше с нарастващо безпокойство, което премина в гняв в момента, в който чу, че вирусът няма да пожали нито него, нито войниците му и всички ще загинат в адски мъки.

— Казвате, че може да живее и във вода, така ли? — пожела да се осведоми той.

Шакир кимна.

— Колко дълго?

— Достатъчно, за да убие всичко живо, което пие от тази вода, сър — въздъхна Шакир. — Месеци, а може би и години...

Хашамади замълча. През останалото време на полета гледаше право пред себе си, лицето му беше неподвижно и напълно безизразно. Само лекото потрепване на мускулчетата встрани от челюстта издаваше чувствата, които го вълнуваха.

Приземиха се на стотина метра от сградата на щаба. Генералът направи знак на Шакир да го последва и с бърза крачка се отправи към кабинета си.

Шакир едва успя да го настигне, влезе и затвори вратата след себе си. Домакинът вече се беше насочил към малък, но изящен шкаф. Дръпна вратичката, във вътрешността му проблеснаха разноцветни етикети.

— Не съм прекалено стриктен при спазването на мюсюлманските обичаи — кратко обясни той. — Ако вие сте такъв, приемоте извиненията ми, че ще пия алкохол във ваше присъствие. А ако не сте, какво ще пиете?

— Малко минерална вода, ако може...

Хашамади извади бутилка вода, подаде му я заедно с чиста чаша, след което се насочи към бюрото и тежко седна. Очите му се извърнаха към прозореца, отвъд който се виждаше част от двора.

Мълчанието продължи дълго, изпълнено с напрежение.

— Разбира се, вие не сте доктор Дамержи... — подхвърли най-сетне генералът.

Сърцето на Шакир пропусна един такт, стаята се завъртя пред очите му. *Край на маскарада*, рече си той. Понечи да каже нещо, но Хашамади рязко вдигна ръка.

— Ще попитате как разбрах, нали? — подхвърли той.

Шакир преглътна и кимна с глава.

Другият опря лакти на бюрото, поклати глава и се усмихна.

— Чак сега разбрах, от реакцията ви — рече той. — Иначе само ви подозирах. Представиха ви като ядрен физик, но ядрените физици рядко имат понятие от биологически оръжия. Разделение на труда — както го иска Садам.

Шакир откри, че все още няма глас.

— И така, кой сте вие, докторе?

— Името ми... — Шакир замълча, прочисти гърлото си, след което с укрепнал глас добави: — Името ми е Шакир Абас. Работя като биохимик на обект Саад-18.

— Много интересно — изгледа го продължително генералът. — Знаете ли, че преди няколко дни американците атакуваха и унищожиха този обект?

— Да, знам — кимна Шакир. — Напуснах го малко преди атаката. В противен случай...

— В противен случай щяхте да сте в Саудитска Арабия, като гост на Буш и Фахд.

— Вероятно...

— И така... — Хашамади скочи на крака, заобиколи бюрото и закрепил чашата между сключените си пръсти. Очите му се заковаха в лицето на Шакир. — Аз получавам заповед да използвам биологически агент, който разболява хората и нищо повече. Но на практика той е смъртоносно оръжие, което ще отнеме живота на десетки хиляди и ще превърне Кюрдистан в пустиня за десетилетия напред. Правилно ли се изразих?

Шакир вдигна глава, трепнал при споменаването на това име — една мечта за милиони кюрди. Саддам бе забранил използването му, но в момента забраната бе нарушена от един от собствените му генерали.

— Вярно ли е това, което ми разказахте, доктор Абас?

— Да, генерале, вярно е.

Хашамади бавно кимна с глава, обърна се и изведнъж запрети в стената дебелата, наполовина пълна с коняк чаша. Разнесе се силен трясък, разлетяха се парченца стъкло, примесени със ситни капчици алкохол. Но всичко това беше заглушено от яростен вик.

— Какъв мръсник!

Едрото тяло на генерала потръпваше от гняв, лицето му стана червено, а дишането му наподобяваше парна машина под опасно високо налягане. С едно бързо, но същевременно плавно движение, той се наведе към барчето с напитките и отвори малка вратичка под него. Там имаше малък сейф, остроумно замаскиран като чекмедже. Нагласи комбинацията, дръпна ръчката и дебелата стоманена врата леко се отвори. Рязко измъкна малък металически контейнер, изправи се и го подаде на Шакир.

— Това ли е?

Шакир мълчаливо кимна, очите му се разшириха от смайване.

— Тук ли са затворени смъртоносните за човек микроби?

— По-скоро вируси — поправи го Шакир.

— Как могат да бъдат унищожени тези вируси?

— Необходимо е специално оборудване, сър... Ще трябва да ги обработят с висока температура, а след това...

Хашамади тикна контейнера в ръцете на Шакир и пристъпи към прозореца.

— Ще можете ли да намерите специалното оборудване? — попита той.

— Да, генерале. Ще...

Хашамади рязко се завъртя и Шакир млъкна.

— Ще ви снабдя със специални пропуски, ще ви дам подписана от мен заповед. Тя ще ви осигури свободен достъп до всяко място в страната, с изключение на генералния щаб в Багдад. Но трябва да побързате. Утре Саддам ще разбере, че оръжието не е използвано и със сигурност ще побеснее.

— А вие какво ще правите?

Хашамади изненадано вдигна глава, на устните му се появи усмивка.

— Защо ви е грижа за стария боен кон, който срещате за пръв път през живота си? — попита той, после поклати глава: — Вие сте прекалено мек, докторе... Едва ли сте подходящ за производството на това, което Буш нарича „оръжие за масово унищожение“... — Седна зад бюрото и започна да пише, продължавайки да говори: — Помните ли командващия военновъздушните сили, който бе екзекутиран от Саддам през януари? Той беше заместник-комендант на Багдад и направи опит да спаси най-добрите ни пилоти, вместо да ги изпрати срещу американците, обричайки ги на гибел.

— Мисля, че да — кимна Шакир.

— Саддам го застреля. Просто извади пистолета си и го гръмна в сърцето — направо там, в бункера. — Хашамади помълча, после бавно вдигна глава: — Това, което Саддам не знаеше, не знае и днес, е, че този човек ми беше като брат. Никога няма да му простя това убийство, но останах лоялен на режима... досега.

Очите му гледаха през Шакир, без да го виждат, устните му се превърнаха в тънка черта, очите му блестяха от омраза.

— Днес всичко свърши! Аз не мога да го застрелям, но мога да блокирам зловещите му заповеди! Би трябвало да го сторя много порано!

Тръсна глава, след което довърши това, което беше започнал да пише. Прегъна внимателно отделните листове, после ги връчи на Шакир.

— С това ще получите всичко, от което се нуждаете. Предлагам да потърсите убежище в чужбина веднага след като унищожите вирусите в този контейнер. Разполагате ли с автомобил?

— Да, генерале. Но аз имам семейство...

— Вземете и него. Побързайте, защото след двадесет и четири часа ще бъдете много търсен мъж. — Хашамади заобиколи писалището и стисна ръката на Шакир: — Ако споделите с някого това, което решихме, и двамата сме мъртви. Нали ме разбирате, докторе?

— Да — отвърна Шакир, после объркано добави: — Искам да ви благодаря, господин генерал. Дължа ви...

— Не — прекъсна го Хашамади. — Аз съм ви задължен, докторе. Защото без вас щях да се превърна в масов убиец, по подобие на Айхман или Химлер... Вземайте този проклет контейнер и тръгвайте, дано Аллах да ви помага!

Шакир понечи да се обърне към изхода, но в този момент очите му попаднаха върху жълтия лист хартия на бюрото, който бе наблюдавал от известно време насам, без съзнанието му да включва какво всъщност означава той. Ставаше въпрос за телекс, разпратен до всички армейски подразделения. Той съдържаеше заповед за издирването и арестуването на американските полковници Уестърман и Харис.

Преди няколко часа бе чул тези имена от устата на сътрудниците на Хашамади, сърцето му се беше свило от ужас. Дотогава беше твърдо убеден, че американските щурмоваци отдавна са се прибрали на саудитска територия. Явно бе станала някаква катастрофа, въпреки че офицерът, който беше споменал имената, наричаше двамата полковници шпиони и не знаеше за никаква самолетна катастрофа. На борда на онзи огромен транспортен самолет се бяха качили Сандар и останалите колеги, чиято съдба сега се оказваше неизвестна.

Но в същото време изпитваше и чувство за вина, тъй като ако не беше тръгнал на юг да търси помощ, двамата американски полковници едва ли щяха да бъдат изложени на такава огромна опасност.

В телекса се споменаваха единствено имената на двамата пилоти, заповедта беше те да бъдат открити и арестувани по най-бързия начин, след което да бъдат изпратени в Багдад. Беше ясно какво ги чака, тъй като Уил Уестърман и Дъг Харис бяха унищожили една от обещаващите биохимически лаборатории на Ирак — акт, който безспорно бе отключил най-кръвожадните инстинкти на Саддам. Ако не се вземат спешни мерки, Уестърман и Харис вероятно ще бъдат

подложени на инквизиции и умъртвени — нещо, което Шакир не можеше да позволи.

Аз ги набутах в тази бъркотия, аз трябва да ги избавя от нея!

Решението бе взето за частица от секундата. Трябваше да поеме този риск, въпреки всички опасности.

— Генерале, имам един въпрос — обърна се към Хашамади той. — Бихте ли ми казали дали тези двама полковници вече са заловени?

Хашамади замръзна от изненада, очите му се забиха в лицето на Шакир. После бавно се облегна назад, по устните му пробяга усмивка. Той знаеше всичко за двамата американски пилоти, които бяха превозили щурмовия отряд до мястото на нападението. В качеството си на един от главнокомандващите иракската армия, през него минаваха почти всички важни съобщения. Внезапната атака на американците срещу неизвестен обект в пустинята беше събудила любопитството му, в главата му се бяха оформили и конкретни въпроси. Един от тях си беше задал съвсем наскоро и той звучеше така: Възможно ли е такъв прецизен удар да се осъществи без помощ отвътре?

— Значи познавате полковниците, които разрушиха лабораторията ви, а? — подхвърли той. — Трябваше да се досетя... — Генералът наклони глава, очите му останаха заковани в лицето на Шакир: — Вие сте смел човек, докторе... Честно ще ви кажа, че ако бяхте ми задали този въпрос в хеликоптера, още преди да ми обясните какво всъщност съдържа контейнера, със сигурност щях да ви изхвърля през отворената врата с куршум в челото! — Стана от стола си и тежко закрачи напред-назад, главата му леко се поклащаше. — А след това, приятелю мой, и двамата щяхме да сме мъртви, заедно с още хиляди... — Хвърли разсеян поглед през полуспуснатите щори, после се извърна към Шакир: — Защо ви е грижа за тези американци? Ваши приятели ли са?

— Генерале, ако тези американци не бяха имали смелостта да осъществят своята мисия, сега Саддам щеше да разполага с много готови за употреба контейнери. Те направиха всичко възможно и преодоляха огромни трудности, за да ме... — Вече нямаше смисъл да крие каквото и да било. Двамата с генерала си бяха разменили достатъчно информация, за да бъдат ликвидирани в момента в който малка част от нея стигне до ушите на някой от правителствените

копои. — Всъщност, именно те ме върнаха в Саад-18, за да ликвидирам всички запаси от ужасния вирус. Но два контейнера вече липсваха. Аз успях да открия единия от тях, а този... — Металическият цилиндър в ръката му леко се поклати. — Този е вторият. Други няма.

Хашамади изпусна тежка въздишка и поклати глава.

— Късно снощи вашите полковници са били пленени в близост до южната граница. Заповедта е да бъдат откарани в Багдад за евентуална размяна.

Шакир нерешително замълча. Все още не беше сигурен докъде може да отиде с този човек.

Усетил колебанието му, Хашамади леко се приведе напред и заби очи в лицето му.

— Сериозно ли го мислите, докторе? — тихо попита той. — Наистина ли ще дръзнете да им помогнете?

Шакир само кимна.

— Уважавам лоялността ви — доволно каза генералът. — Тя е достойна за истински правоверен като вас, въпреки че е насочена към двама неверници.

Върна се зад бюрото и написа още две бележки. Старателно ги сгъна на четири, след което нарисува набързо скица на западните райони на Багдад.

— Ще бъдете изложен на смъртна опасност на всеки сантиметър от пътя си — предупреди го той. — Мога да ви дам само най-общите насоки, без гаранции, че няма да ви застрелят някъде в хода на бягството. Освен това, Саддам вероятно ще ги пусне. Помислете дали си струва да рискувате.

— Ще рискувам — твърдо отсече Шакир.

— Много добре — кимна генералът и отново се наведе над листа. — Откарали са ги тук. Не е затвор, а по-скоро нещо като временен аванпост. Появете се там през нощта, но преди това се отбийте в някоя от казармите и поискайте ескорт от поне двама униформени войници. Вече съм ви написал нужните пълномощия. А това... — към Шакир се плъзна поредният официален формуляр с печата на генералния щаб — ... това ще представите на охраната. Дръжте се твърдо и настоятелно, не им давайте време за проверки. В този аванпост не разполагат с телефони, имат само радиостанция.

Началникът на караула няма да може да се свърже с мен и по тази причина ще изпълни заповедта ви. Вземете вашите хора и моментално потегляйте към границата!

— И това ще ми свърши работа, така ли? — попита Шакир, вдигайки листа от бюрото.

— Няма съмнение, че след бягството ще бъде вдигнат шум до бога, от щаба ще ми загреят телефоните. Но аз ще им кажа, че съм ги преместил по лична заповед на Саддам. Едва ли някой ще дръзне да провери дали това е вярно. Или, ако все пак има такъв, той ще се колебае поне до обед.

Шакир понечи отново да благодари на генерала, но той му махна с ръка да тръгва.

— Вървете, доктор Абас! Някой ден ще се срещнем отново и тогава ще си припомним всичко! Може би ще бъдем в изгнание, може би в ада...

ЦЕНТКОМ, Риад, Саудитска Арабия

Неделя, 10 март 1991 г., 8:30 ч. (05:30 по Гринуич)

Уолтър Хайек сведе поглед към треперещите си ръце и направи опит да се успокои.

Нали знаеше, че реакцията ще е гневна? — напомни си той.

Оказа се обаче, че изобщо не е успял да предвиди видът и мащабите на тази реакция.

В момента на появата на тримата военни полицаи в хотелската стая, специалният му статут на граждански служител, известен с абревиатурата ГМ-15, изгуби всякакво значение. Любезно, но хладно, въоръжените мъже го натикаха на задната седалка на черна лимузина. Броени минути по-късно го свалиха в подземията на ЦЕНТКОМ и го затвориха в малката стаичка за разузнавателни анализи, която беше снабдена с цифрова ключалка. Хайек попита дали е арестуван, но военните полицаи не си направиха труда да му дават отговор — нещо, което го накара да потръпне от ужас.

Сега вратата на канцеларията рязко се отвори, тясното пространство изведнъж се оказа тясно за групата намръщени мъже. Част от тях бяха военни, а другите — агенти на ЦРУ.

— Доктор Хайек, аз съм Йън Макарти от Агенцията за национална сигурност — представи се един от тях, без да му подава ръка.

— Аз... Арестуван ли съм?

— Ако това стане наложително, ще ви бъдат прочетени правата и ще получите право на адвокат — хладно отвърна Макарти. — В момента сте обект на спешен разпит, поискан от правителството на Съединените щати, президентската канцелария и Съвета за национална сигурност.

Хайек изпусна дълбока въздишка и направи опит да изглежда изненадан.

— За какво става въпрос?

Макарти прочисти гърлото си и започна:

— Докторе, вярно ли е, че мострата от иракския биологически агент, която вие трябваше да изследвате и охранявате, е била изпратена във Вашингтон по нареждане на вашите преки началници?

— Да.

— Какво точно сложихте в контейнера преди да го запечатате и го предадете на специалния куриер?

Хайек описа съда за пренасяне на опасния биологически агент, предохранителните мерки при запечатване и разпечатване, начинът, по който този съд се вкарва в стъклен контейнер, който на свой ред се разполага в специална обвивка от висококачествена закалена стомана.

— Опаковката не ме интересува, докторе — прекъсна го Макарти. — Искам да чуя какво точно съдържаше централния контейнер. Какво имаше в него?

— Нищо — глухо отвърна Хайек. — Забравих последната операция, тоест поставянето на активна мостра от вируса. Контейнерът е празен, но това го открих доста по-късно.

— Значи твърдите, че сте изпратили във Вашингтон един празен контейнер, въпреки че разноските по транспортирането му възлизат на повече от шейсет хиляди долара? Защо беше празен този контейнер, докторе?

— Допуснах грешка.

Макарти извади бележника си и потъна в съдържанието му. Хайек мълчеше и се потеше в напразни напъни да отгатне какво предстои. Цялото му тяло трепереше.

Макарти най-сетне вдигна глава.

— Доктор Хайек, държа в ръцете си декларация от доктор Алън Бенедикт, правителствен консултант към Съвета за национална сигурност. Вярно ли е, че вчера сутринта, в пет и тридесет местно време, вие сте го потърсили по телефона и сте го помолили да поиска намесата на президента за спиране на доставката, за която говорихме досега?

Хайек кимна с глава.

— А след това случайно сте забравили да напълните епруветката със съответната мостра? Не мислите ли, че съвпаденията стават прекалено много?

Уолтър Хайек отново въздъхна, след което вдигна ръце с дланите напред.

— Добре, добре, няма смисъл от повече преструвки, господин Макарти. Аз умишлено не изпратих тази мостра, тъй като съм твърдо убеден, че хората, издали заповедта за връщането ѝ в родината, нямат никаква представа с какво си имаме работа и колко смъртоносна е тази субстанция. Опитах се да спечеля малко време и да убедя Вашингтон, че не бива да вкарваме подобно нещо на територията на страната.

Макарти слушаше безстрастно, очите му останаха заковани в лицето на учения — сякаш за да го накарат да се почувства неудобно. Проверена техника за водене на разпит, която не действаше само върху хора с патологически високо самочувствие.

Хайек очевидно не фигурираше сред тях, тъй като след известно време се размърда и промърмори:

— На практика не разбирам за какво си правите този труд... Защо просто не ме уволните и не изпратите лично проклетата мостра? Естествено, аз очаквах, че ще бъде разкрит.

— Но въпреки това започнахте с лъжи — моментално го засече агентът. — Точно преди минута обявихте, че сте допуснал грешка.

Хайек отново повдигна ръце, после безпомощно ги отпусна в скута си.

— Предполагам, че вече съм уволнен — вдигна поглед към Макарти той. — Значи можете да опаковате мострата и да я изпратите.

Безизразният поглед на агента го фиксира в продължение на тридесетина секунди, никой от присъстващите не помръдваше.

— Твърде вероятно е да бъдете уволнен, сър — проговори най-сетне той. — В момента вече сте отстранен, пропуските ви са обявени за невалидни. Но въпросната мостра няма да бъде изпратена от никой друг.

— Наистина ли? — проясни се лицето на Хайек. — Те промениха решението си? Слава богу! Вероятно президентът е успял да ги убеди...

— Не, сър. Мострите от биологическото оръжие на Ирак все още са тук, в лабораторията. Напомням ви, че те са единственият материал, на базата на който САЩ и техните коалиционни партньори могат да изработят противодействащи агенти, приложими от армията. За съжаление тези мостри са неутрализирани. Някой умишлено е подложил двете епруветки на нагряване под висока температура и е унищожил вирусите.

— Какво?! Не мислите, че...

Макарти се изправи и се обърна към един от униформените офицери:

— Прочетете му правата, полковник. Ще продължим разпита след като му бъде осигурен адвокат по наказателни дела!

Уолтър Хайек скочи на крака, очите му бяха разширени от ужас и шок.

— Господин Макарти! Аз не исках да... Аз не съм направил това!

Макарти се насочи към вратата и леко извърна глава.

— Това ще решат прокуратурата и съда, доктор Хайек!

Вратата се затръшна зад гърба му, а Хайек объркано млъкна. Очите му пробягаха по лицата на присъстващите, но у тях нямаше съчувствие.

— В какво ме обвинявате? — обърна се към полковника той, а в гласа му имаше отчаяние.

Вратата отново се отвори, мъжете започнаха да се изнизват навън. Един от тях забави ход и подхвърли през рамо:

— Не се безпокойте, докторе, все ще измислим нещо...

* * *

Два етажа по-горе генерал Хърм Бълок зареждаше куфарчето си с дебел адвокатски бележник и пакетирани сандвич, готвейки се за съвещанието, което трябваше да се проведе на другия край на града. На вратата се почука и на прага се изправи полковник Ричард Кер.

— На вашите заповеди, господин генерал — представи се той в отговор на спешното повикване.

— Ричард, вероятно вече сте чул за иракския пилот — изправи се Бълок.

— Да, сър. Вашият помощник ме осведоми за бележката на Дъг и всичко останало. Още не мога да повярвам, че са били толкова близо до измъкването!

Бълок щракна ключалките на полупразния самсонайт, изправи се и неволно изохка от болката, пронизала кръста му.

— За съжаление вече няма съмнение — те наистина са в ръцете на иракчаните — въздъхна той. — Откарали са ги някъде на север. Страхувам се, че изгубихме играта, Ричард...

Кер изпрати генерала до служебната кола, после се обърна с намерението да влезе обратно. Трябваше да възобнови търсенето на Шакир Абас, но времето беше толкова меко и приятно, че в душата му се появи колебание. И без това имаше малка надежда да открие Абас, още повече че не разполагаше с надежден агент от татък границата. По всяка вероятност докторът беше изчезнал някъде из подземията на иракските специални служби и никакви технически чудеса от космоса или на земята нямаше да помогнат да бъде открит. Също и последните останки от опасния вирус, които трябваше да бъдат унищожени! Това вече беше по силите само на Абас, стига да е жив и на свобода.

Кер знаеше, че трябва да се върне обратно в приземието и да организира ново сателитно издирване на бронетранспортьорите, с които бяха отведени Уил и Дъг, въпреки почти нулевите шансове за успех. За момента Уестърман и Харис бяха в същата неизвестност, която забулваше и местоположението на доктор Абас.

Мълчаливото признание на провала пробуди първите признаци на отпускане от два дни насам. Напълни дробовете си с въздух и изведнъж почувства желание да види с нови очи този странен град, разположен в центъра на пустинята, да се запознае с типичните му обичаи, с отношението на обитателите му към чужденците.

На около километър от щаба имаше един ресторант с масички на открито, а и той имаше нужда от малко движение.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Главно военно командване на иракската армия, Багдад
Неделя, 10 март 1991 г., 15:00 ч. (12:00 по Гринуич)*

— Това е лудост, Ихсан!

Генерал Хасун стоеше с гръб към висшия чиновник от Министерството на вътрешните работи и проучваше тактическата карта на рязко влошилите се бойни действия — едно почти неразгадаемо копие, заковано с кабари за стената на някогашната трапезария, превърната в ситуационна зала.

Ихсан Фетхи — дребен, но жилав мъж с кадифена кожа, която изглеждаше болезнено опъната върху несъразмерно едрите му кости, преди години беше професор по археология с международна известност, но това беше много, много отдавна — още преди да се присъедини към партията БААС и да се превърне в един от най-фанатизираните ѝ членове. Сега той по нищо не се различаваше от обикновено „момче за поръчки“, което разнасяше заповедите на Саддам до прекалено опасната сграда на Главното военно командване. Самият президент не си показваше носа на подобни места, тъй като изпитваше дълбок ужас от новите американски бомби, без да го интересува все по-нарастващото презрение на висшите офицери под неговото подчинение.

Разбира се, това презрение никога не се изказваше на глас, тъй като щабът гъмжеше от верни хора на Саддам, които душеха непрестанно, готови да докладват дори за една съмнителна дума. Фетхи беше един от тях.

Хасун се обърна да го погледне. Червеят очевидно беше уморен да мъкне необмислените заповеди на върховния главнокомандващ, а на връщане да се товари с кратките, но наситени с безпокойство отговори на висшите офицери. Генерал Хасун беше убеден, че много малка част от това безпокойство достигаше до ушите на Саддам.

— Е, Ихсан, какво ще кажеш? — подхвърли той.

— Саддам е бесен от унищожението на новото биологическо оръжие и вие прекрасно знаете това, генерале. Информирахме го за пленяването на двамата американски офицери, обяснихме му, че те са били пилотите на самолета, пренесъл щурмоваците до секретната лаборатория Саад-18. Когато чу това, той буквално полудя. Искане да ги разпитаме незабавно и да изтръгнем от тях цялата възможна информация. Искане да знае дали в тази работа са замесени наши хора, а дори и имената на онези, които не са оказали съпротива. Искане всичко — имена, време и място на събитията... Всичко! След което американците трябва да бъдат убити — но бавно и мъчително, като врагове на държавата!

Генералът въздъхна и с отвращение поклати глава.

— Нима никой не си е направил труда да му докладва, че войната свърши и ние сме загубили?

— Той знае това...

— Но нима не разбира, че ако измъчваме и убием въпросните офицери, ние няма да можем да ги пратим обратно у дома? А след като не можем да ги изпратим у дома, Буш ще има нов претекст да ни засипе с бомби и да не остави камък върху камък в тази нещастна и изстрадала страна? Нима не му е ясно, че след още един месец интензивни бомбардировки с Ирак е свършено? Нима не разбира, че именно това ще бъде повод американците да нахлуят в Багдад? Нима около него няма човек с достатъчно доблест да му разясни всичко това? Къде, по дяволите, изчезна Тарик Азис?

Отговорът на последния въпрос беше до болка ясен: Азис беше нещо като посредствен актьор, получил ролята на външен министър по благоволенieto на Саддам, от когото се страхуваше до смърт. Във вътрешния кръг на диктатора едва ли имаше човек, който би дръзнал да го запознае с истинското състояние на международното положение.

Фетхи дълго мълча, заковал поглед в носовете на обувките си.

— Той е издал заповедта, генерале — промърмори най-сетне той.
— Пред вражеското командване трябва да твърдим, че изобщо не сме пленявали американски офицери. Ако е имало такива, те вероятно са загинали някъде в пустинята. Ще кажем, че сме провели мащабно издирване, но не сме ги открили. По този начин няма да им дадем претекст за бомбардировки.

Хасун мрачно поклати глава, а Фетхи продължи:

— Генерале, без биологическия агент, цялата ни дългогодишна работа по използването на далекобойното оръдие се обезсмисля — просто защото няма какво да пренесем с него. Те могат да спрат ракетите ни, преди да ударят Тел Авив или Риад, но не могат да спрат артилерийски снаряд, който е зареден с болести и смърт! Ако Саад-18 не беше разрушена, ние бихме могли за няколко седмици да изтрием половината Израел от лицето на земята — точно както ни обеща Саддам. Но сега е останало съвсем малко количество от веществото и то ще бъде изстреляно срещу кюрдите. Един контейнер, само един контейнер! Нима не разбирате защо е толкова ядосан Саддам? А двамата пленени американци ще понесат пълна отговорност за това, което са извършили!

— Предполагам, че ще поиска да ги разстреля със собствените си ръце — подхвърли с мрачна ирония генералът, обърнал гръб на картата.

— Може би — кимна с напълно сериозен вид дребосъкът. — Но не преди ние да свършим с тях...

— Искаш да ги преместим на сигурно място под твой контрол, така ли?

— Точно така — кимна Фетхи. — Ние сме по-добре оборудвани.

Генерал Хасун се надвеси над дребосъка и го прониза със заплашителен поглед.

— Виждал съм неколцина от извратените садисти, които се използват от твоите тайни служби! — изръмжа той.

Фетхи умишлено подмина забележката. Но и армията с готовност използваше същите „майстори“ на разпита, стига това да й изнася.

— Кога ще стане предаването, за да информирам Саддам? — високомерно попита той.

— Не и преди мръкване — изръмжа Хасун и размаха дългите си ръце: — Иначе моментално ще бъдем засечени от проклетите им сателити! Дай координатите на заместника ми и чакай да ги доставим някъде след полунощ. О, и още нещо, Фетхи...

Ихсан Фетхи запази равнодушното си изражение, вероятно защото вече беше свикнал на постскриптурните забележки на генералите, които би трябвало да предава на техния върховен

командир. Никога не го правеше, разбира се, просто защото това би било равносилно на самоубийство.

— Предай на нашия високоуважаван лидер, че не препоръчвам този акт и не мога да отговарям за последиците.

— Разбира се, генерале — кимна дребният мъж. — Непременно ще му предам.

Западните предградия на Багдад

Неделя, 10 март 1991 г., 17:30 ч. (14:30 по Гринуич)

Дъг рязко се надигна и впери очи в непрогледния мрак. Сърцето му ускоряваше ритъма си едновременно с тежките стъпки по коридора, които се приближаваха към килията му.

В продължение на няколко часа поред беше слушал как измъкват невидими затворници от съседните клетки, как писъците им заглъхват по посока на близката стая за разпит, от която долитаха тъпи и тежки удари. Един беше върнат обратно, коридорът се изпълни с болезнените му стенания. Другите не се чува повече.

Успокоителното беше, че нито един от гласовете не принадлежеше на Уил. Засега. Беше абсолютно сигурен в това и изпитваше благодарност. Но хората, които иракчаните изтезваха, с положителност бяха англоговорещи, тъй като крещяха и викаха именно на този език.

Надзирателите се приближаваха, тежките им ботуши решително се насочваха към неговата врата.

Вече няколко часа стоеше затворен в пълен мрак и никой не го търсеше. Сякаш го бяха забравили. Беше изтощен, но не можеше да затвори очи от виковете и крясъците, придружени от непрестанния тропот по коридора.

Пред вратата на килията му се събраха поне трима души. Чувахе гърлените им гласове, които си разменяха фрази на арабски, нещо тежко блъскаше стената със зловеща ритмичност.

Невидима ръка хвана това, което би трябвало да е брава, вратата се разтърси. Задрънча тежка връзка ключове, един от тях започна да драска върху метала. Отваряха неговата врата!

Инстинктивно се дръпна към дъното на килията, в главата му се появиха откъслечни спомени от нещата, които трябваше да спазва, за да остане жив по време на вражеските разпити — такива, каквито си ги бяха представяли инструкторите в пилотската школа. Той не разполагаше с информацията, от която се нуждае врага — с изключение на едно-единствено име.

Вратата рязко се отвори, лъч ослепителна светлина нахлу в килията. Дъг инстинктивно скри очи в дланите си, за да ги предпази от режещата болка.

Притежателят на тежките ботуши направи крачка навътре и изведнъж спря, тъй като някой в дъното на коридора извика нещо на арабски.

Надзирателят се върна обратно, до слуха на Дъг долетя niskият му заплашителен глас, който просъска на развален английски:

— Първо твой приятел, после теб!

Вратата се затръшна с невероятна сила, светлината изчезна. Стъпките се отдалечиха в обратна посока, но бързо спряха пред някаква друга врата. Дъг дочу английската команда „Стани!“, последвана от изненадано възклицание. Човекът, който и да беше той, явно се опитваше да протестира, но гласът му потъна в гневните викове на арабите. Разнесе се тътенът на падащо тяло, виковете престанаха. До ушите му долетя звук от влачене на нещо тежко по циментовия под.

Последваха няколко минути тишина. След това, внезапно и неумолимо, в килията се промъкна смразяващото стенание на човек, който изпитва ужасна болка.

Сърцето на Дъг отново ускори ритма си. За пръв път чуваше толкова ужасни стонове. Вярно е, че и предишните нещастници ги биеха, но те крещяха по друг, някак по-обикновен начин.

Воят бавно заглъхна, в килията отново настъпи напрегната тишина. Минутите се нижеха непоносимо бавно, напрежението му растеше. След около половин час навън най-сетне се дочу характерния звук на отваряща се врата, последван от отчетливо стенание.

Някъде в съседство запърпори малък бензинов мотор, последван от характерното потракване на верижен трион. Двухактовият двигател увеличи обороти и миг по-късно сградата се разтърси от нечовешки рев.

После всичко утихна. Дъг не можеше да прецени колко време е изтекло, но осветлението в килията му изведнъж се включи, а вратата рязко се отвори. Този път изобщо не долови драскането на ключ в ключалката.

— Ставай, свиня! — изръмжа някакъв глас на безупречен английски.

Дъг отвори очи и започна да се надига, правейки неистови опити да запази самообладание.

— Аз... Аз настоявам да получа сведения за колегата ми полковник Уестърман! — успя да изрече със сравнително стабилен глас той.

Иракчанинът се усмихна. Очевидно беше очаквал този въпрос, раменете му се повдигнаха и отпуснаха с преднамерено равнодушие.

— Той не пожела да отговаря на нашите въпроси...

— Какво направихте с него?! — моментално изгуби самообладание Дъг. — Вие сте длъжни да спазвате Женевската конвенция за военнопленниците! Вие нямате право да ни изтезавате!

Мъжът се извърна към отворената врата. На прага се появи униформен надзирател с голям пластмасов леген в ръце. Той пристъпи към Дъг и вдигна легена на нивото на очите му, принуждавайки го да надникне вътре.

— Нали питаш какво сме направили с приятеля ти?

Коленете на Дъг внезапно омекнаха, тялото му политна към стената и започна да се свлича надолу.

— Вие!... Проклети животни!... Вие сте...

Усмивката на иракчанина се разшири.

— Имаме няколко въпроса към вас, полковник — заплашително подхвърли той. — След около час ще ви дадем шанс да им отговорите. Но шансът ще бъде само един...

Мъжът, известен като „комендант Ахмед“, затвори вратата на стаята, приспособена за килия, и преднамерено шумно я заключи. После се обърна и поведе подчинените си към малката канцелария в дъното на коридора. Влязоха вътре, заключиха се и едва тогава Ахмед хвърли поглед към ръчния си часовник.

Централен Багдад

Неделя, 10 март 1991 г., 18:30 ч. (15:30 по Гринуич)

Шакир се изправи пред доктора, с когото бе поискал среща. Беше възрастен човек с разрошена коса и уморено, набраздено от бръчки лице. Треперещите му ръце бяха натикани дълбоко в джобовете на мръсна бяла манта, но въпреки това предаваха движението си на стетоскопа, който висеше на врата му.

Болницата беше изключително мръсна. Не беше засегната от пряко попадение, но вече седмици наред спираха тока и водата. Личният състав беше травмиран от липсата на основни консумативи, но това не означаваше и липса на пациенти. В момента лекарите се бореха с множество случаи на дизентерия, имаше сериозни опасения и за избухване на епидемия от холера. По всичко личеше, че цял Багдад пие вода от силно замърсената река Тигър.

— Как се казвате? — попита на арабски докторът.

— Дамержи. Доктор Муамад Дамержи.

— И какво искате от нас?

— Искам да използвам малка пещ или друг уред, който може да произведе висока температура. Налага ми се да подложам на стерилизация известно количество специално военно оборудване.

Докторът го гледаше с безизразни очи и Шакир за момент си помисли, че е заспал прав.

— Невъзможно — най-сетне отвърна онзи. — Разполагаме само с един автоклав, който работи непрекъснато — стига да имаме ток.

— Имам заповед от...

— Пет пари не давам, дори да ви изпраща самият Пророк! — прекъсна го с висок глас лекарят. — Проклетите военни си въобразяват, че могат да сложат ръка на всичко!

След тези думи възрастният мъж внезапно се завъртя на токове, обърна гръб на зяпналия от изненада Шакир и бързо зави зад близкия ъгъл. Пълничката сестра, която през цялото време бе стояла на крачка зад него, поклати глава и го последва, хвърляйки многозначителен поглед по посока на Шакир. Авторитетът на военните в тази болница явно не беше на предишното ниво.

Шакир бавно излезе навън и се насочи към мръсния зелен микробус. Пътят от Киркук дотук беше ужасен. На няколко пъти му се

наложи да отбие направо през пустинята, а военните често го спираха за проверка на документите.

Беше се отбил в Самара да благодари още веднъж на истинския Муамад, а и за да го предупреди да казва, че не знае нищо за приятеля си, използващ неговото име. Накрая горещо го помоли да вземе семейството си и да тръгне към най-близката граница.

— Не мога, приятелю — бе отвърнал Муамад. — Тук ще бъдем в безопасност, но ще се моля на Аллах да бъде с теб и Салия, където и да сте...

След което се разделиха и Шакир продължи за Багдад.

Сега стоеше на тротоара до микробуса и безпомощно се оглеждаше. Времето беше топло и приятно, лекият ветрец носеше уханието на цветя и разцъфнали дървета, което за съжаление бързо отстъпваше пред вонята на гниещите, несъбирани със седмици отпадъци и откритата канализация. Градската инфраструктура на Багдад отдавна беше извън строя, за възстановяването ѝ вероятно ще са необходими години.

Шакир отвори задната врата на микробуса и провери плитката шахта за резервната гума, в която бе оставил контейнера. Болницата беше последната му надежда. В момента нямаше никаква представа какво трябва да прави. По принуда трябваше да задържи у себе си малката, но смъртоносна биологическа бомба, с надеждата да намери някаква фурна или пещ, в която да нагрее достатъчно силно нейното съдържание. Муамад бе предложил да го направят с помощта на обикновен огън, но никой не даваше гаранции, че такъв огън може да достигне нужните градуси. *Не, реши Шакир. По-добре да я задържа докато открия нещо по-надеждно.*

Хвърли поглед на часовника си, който показваше седем без четвърт. Генералът беше казал да изчака до полунощ.

Качи се в микробуса, запали мотора и тръгна да обикаля улиците, с надеждата да открие работеща бензиностанция. Това му се удаде сравнително бързо, но само за да открие, че не притежава нужното писмено разрешение за зареждане. Раздразнителният тип край колонките махна по посока на една временно работеща бензиностанция под полицейски контрол, пред която се виеше дълга опашка от ядосани граждани. Обзе го внезапното желание да извика на висок глас името на генерал Хашамади и да пререди тълпата, но

благоразумието му надделя. Сега съвсем не беше време да привлича вниманието върху себе си.

Когато му дойде реда стана ясно, че официалните документи и пропуски на генерала най-сетне ще свършат някаква работа. Полицаят зад импровизираното гише кимна и му подаде някакво подпечатано листче, но до истинското пълнене на резервоара изтече още един час.

Когато най-сетне беше готов, градът вече потъваше в нощния мрак.

Малко преди девет спря микробуса пред малко ресторантче, намиращо се на километър от хотел „Ал Рашид“, вдигна капака и предвидливо свали дистрибуторната капачка. Това беше задължителната предпазна мярка срещу евентуална кражба. Влезе в салона, избра си една маса в дъното и си поръча вечеря. Не му стана ясно как е възможно заведението да работи без електрически ток, но имаше пълно доверие в изобретателността на арабските търговци, които бяха способни на какви ли не номера, за да останат на пазара. А притежателите на заведения за обществено хранене бяха сред най-изобретателните от тях и винаги бяха в състояние да предложат нещо за хапване — дори и на светлината на свещи.

През целия ден беше прехвърлял в съзнанието си основните пунктове на плана. Ще вземе двама униформени войници, ще ги закара в онази безлична сграда в западния край на града, която бе пригодена за временно задържане на военнопленници, след което ще се изправи пред коменданта и ще му каже запомнените наизуст реплики.

По време на безплодното търсене на пещ за ликвидиране на вирусите, той на няколко пъти бе минал покрай тази сграда, запаметявайки пътищата за достъп и евентуално бягство.

В главата му изведнъж се появи образът на Салия, сърцето му се сви от мъка по близките. Те бяха на някакви си петдесетина километра оттук, но той нямаше право дори да мисли за тях, преди да сложи край на своята важна мисия.

Допи кафето си, плати сметката и предпазливо излезе на улицата. Микробусът беше там, където го остави. Колкото повече мислеше, толкова повече се плашеше от сложността на плана, който трябваше да изпълни. Щеше да си има работа с хора, които съвсем не са аматьори. Хора, които може би бяха разгадали играта му и вече го чакаха.

Не, това не може да стане! Генерал Хашамади не би си направил труда да му организира толкова сложни капани. Ако го беше заподозрял в лъжа, той можеше просто да го ликвидира още там, в Киркук.

Или пък имаше други, далеч по-сложни планове, за които Шакир дори не можеше да подозира?

Пое си дълбоко дъх и затвори очи, опитвайки се да отхвърли всички съмнения. Но как би могъл да го стори след всичко, което бе преживял?

Но следващите му стъпки при всички случаи изискваха здрави нерви и желязно самообладание.

Ушите му внезапно се изпълниха с грохота на реактивни двигатели. Невидимият самолет летеше ниско, но с висока, почти свръхзвукова скорост. Вероятно беше американски... Въпреки официалния край на бойните действия, американците продължаваха да летят ниско над града, демонстрирайки пълното си господство във въздуха. Грохотът беше колкото силен, толкова и внезапен, повдигайки рязко нивото на адреналин в кръвоносната система на Шакир.

Миг по-късно невидимият самолет изчезна в западна посока, тътенът започна да се стопява. В небето нямаше следи от трасиращи куршуми. Старомодните и нарядко разположени зенитни батареи вероятно отдавна бяха унищожени. Те и без това не помогнаха с нищо по време на шестседмичните масирани въздушни удари срещу столицата.

* * *

Докато шофираше към военния контролно-пропускателен пункт в северозападния край на града, в душата му се бореха противоречиви чувства, а сърцето му се свиваше от страх. Но веднъж престъпил прага на караулното, той беше стегнат и решителен, от цялото му поведение лъхаше хладно спокойствие.

Постовете се оказаха няколко, но пропуските на Хашамади бяха достатъчни за безпроблемното им преодоляване. Не след дълго се озова в главната сграда — едно огромно казармено помещение, насечено от безброй коридори. Получи трите пълнителя за пистолета

си без всякакви проблеми, със същата лекота предадоха под разпореждането му и двама редници с равнодушни физиономии и небрежно преметнати през раменете карабини.

Не след дълго малката групичка крачеше по обратния път. Бяха само на няколко крачки от микробуса и Шакир почти въздъхна от облекчение, когато зад тях внезапно се разнесоха високи, изпълнени с напрежение викове, придружени от тропот на бягащи нозе. Той се закова на място и усети хладните тръпки, които се плъзнаха по гърба му.

Обърна се и изчака приближаването на младшия офицер, който тичаше към тях под слабата светлина на единствената крушка, осветяваща паркинга.

— Какво има? — хладно попита той.

— Нали вие сте доктор Дамержи? — отвърна със запъхтян въпрос офицерът.

Шакир направи безуспешен опит да отгатне какво се крие зад тъмните му очи.

— Да, аз съм — отвърна с максимално отегчен и лишен от емоции глас той.

Офицерът — лейтенант от пехотата, изведнъж сграбчи дясната му ръка и започна да я разтърсва.

— Извинявайте, но не ви познах, докторе... Доста сте се променили...

Шакир изтръпна, но въпреки това направи опит да отвърне на усмивката му.

— Откъде се познаваме? — попита той, после побърза да добави: — Моля за извинение, но съм изгубил очилата си и не виждам добре. Със сигурност не бих познал дори собствения си син!

— Не ме ли помните? — извика с отчаяние в гласа младежът.

— Нека прекратим играта на криеница! — не издържаха нервите на Шакир. — На тази светлина не мога да видя лицето ви, но гласът ви ми се струва...

— Али Махмади! — извика лейтенантът и в очите му светна радостно очакване.

— Ами да, разбира се! — принуди се да отвърне Шакир.

— Баща ми ви беше помолил да помогнете за назначението ми в армията! — подсказа с усмивка онзи. — На вас дължа тези пагони!

Сега спомняте ли си?

— О, да, спомням си — отвърна Шакир, отчаяно опитвайки се да импровизира. — Много се радвам... За съжаление сега бързам и не мога да се отбия, тъй като изпълнявам спешна заповед.

— Разбирам, докторе — кимна младият офицер. — Доколкото разбрах, става въпрос за заповед от генерал Хашамади.

Шакир кимна в отговор, без да отговори на многозначителното му намигване. В следващия миг вниманието му беше привлечено от някаква суматоха вляво от тях. Обърна се и видя фаровете на няколко бързодвижещи се в тяхна посока автомобили. В душата му се надигна паника, обзе го непреодолимо желание да хукне да бяга.

Тръсна глава да го прогони и с преднамерено приятелски тон попита:

— Беше ли на фронта, Али?

— Бях — кимна младежът. — Но ни заповядаха да отстъпим още преди да...

— Ясно — прекъсна го Шакир, сложи ръка на рамото му и добави: — Друг път ще поговорим за това, сега бързам. Може би ще се видим след края на тази бъркотия.

С усилие се въздържа да не зададе обичайните за подобни случаи въпроси, от сорта на „Как е баща ти“, или „Къде е баща ти“. Може би бащата на момчето е мъртъв, или пък — още по-лошо — Шакир би трябвало да знае къде е.

Всъщност, не Шакир, а Муамад, поправи се мислено той.

Фаровете свърнаха по посока на паркинга и осветиха фигурите на Шакир, младия лейтенант и двамата редници, които подпираха една от страничните врати на микробуса.

— Ценя високо съболезнованията ви за смъртта на баща ми, докторе — подхвърли с поверителен тон младежът. — Знам, че сте бил с него до последния му миг и бих искал да ви поразпитам, но... Знам, че сега не е време за това...

Покрай тях се плъзнаха два малки военни джипа, следвани от сива лимузина без отличителни белези. Шакир забеляза как двамата редници изведнъж застанаха мирно и леко се извърна вляво, за да провери какво е предизвикало подобна реакция. Междувременно лейтенантът също се изпъна като струна, а по лицето му пробягаха изненада, възбуда и страх.

— Аллах е велик! — прошепна с благоговение той.

Сивата лимузина спря почти до тях. От първия джип изскочи боец в униформа на Националната гвардия и изтича да отвори вратата на сивата кола. В ръцете му имаше внушително на вид автоматично оръжие.

От лимузината излезе един висок мъж, който леко придърпа униформата си и се усмихна. Шакир се облеци, без да вярва на очите си.

Не, това не може да е истина!

Разбира се, той щеше да се държи така, сякаш е истина, но все пак...

Нима е възможно?! От всичките няколко милиарда на планетата да срещна точно този човек, при това точно в този момент?!

Саддам Хюсеин измина бавно няколкото крачки, които го делиха от тях, отвърна на козируващия млад офицер и се приближи да му стисне ръката.

Лейтенант Махмади просто щеше да се пръсне от гордост.

— Господин президент — извика той. — Позволете ми да ви представя един от вашите най-лоялни и най-способни учени, доктор Муамад Дамержи, за когото положително сте чували!

Той ще ме познае! — простена някакъв непознат глас вътре в Шакир. — *Той ще разбере измамата и ще заповяда да ме убият!*

Всичко това премина през съзнанието му като някаква неясна вихрушка, коленете му започнаха да омекват. Но въпреки това съумя да сложи на лицето си някакво подобие на усмивка и да протегне ръка: А Саддам разчете погрешно ужаса в очите му, вземайки го за обичайното възхищение, което всички поданици демонстрираха в негово присъствие.

Възхищението, което искаше да вижда...

— Какъв късмет, докторе — каза със звучния си бас той. — Вероятно искате да ми разкажете за напредъка в работата по нашата нова бомба?

— Съвсем не... — започна Шакир, но беше принуден да спре поради внезапно изтънелия си глас. Побърза да прочисти гърлото си и добави: — Нека не бъде тази вечер, господин президент... С ваше позволение... След два дни ще бъда готов с официалната презентация...

— По план трябваше да се видим след четири дни — отбеляза Саддам. — Вие и всички останали, които работят по програмата. Да не би нещо да не е наред?

— Не, сър — поклати глава Шакир. — Това съвещание ще се проведе по план. Но аз бих искал да ми отделите няколко минути преди него, ако е възможно, разбира се...

Явно загубил интерес, Саддам кимна с глава и започна да се обръща. После се сети за нещо и отново се обърна.

Шакир се беше срещал с диктатора на няколко пъти и винаги беше изпитвал силна нервност. Не можеше да се отърве от представата, че този човек всеки момент може да извади пистолета си и да му пръсне черепа — ей така, заради купона.

Заковал се на място, Саддам бавно фокусира поглед върху лицето му. Шакир изпита чувството, че сънува ужасен кошмар и всичките му лоши предчувствия ще се сбъднат. Гледаше диктатора без да помръдне, сърцето му почти спря от ужас.

Накрая Саддам се раздвижи, сложи ръка на рамото му и промърмори:

— Изглеждате много уморен, докторе. Всички сме уморени, но още утре сутринта ще вземем трайно надмощие. Само почакайте и ще видите какво ще стане!

В следващата секунда вече го нямаше — изчезнал по посока на затъмнената сграда, плътно заобиколен от охраната.

— Какъв късмет, докторе! — прошепна с възхищение младият лейтенант. — Колко добре стана, че успях да ви настигна!

Погрешен израз, Али — възрази на ум Шакир. — *Много погрешен израз!*

— И аз се радвам — каза на глас той. — Но вече е крайно време да тръгвам. Скоро пак ще си поговорим...

Лейтенантът вдигна ръка за сбогом и побърза да се върне обратно в голямата постройка на казармата. Шакир направи знак на войниците да заемат свободна стойка, след това махна по посока на микробуса. Запали мотора и направи голямо усилие да напусне паркинга с нормална скорост. Заели местата до него, двамата войници все още бяха оокорени от неочакваната среща. Беше съвсем очевидно, че дори да бяха имали някакви съмнения в мисията на непознатия граждан зад волана, те напълно се бяха изпарили.

Този човек се познаваше със самия Саддам!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Западните предградия на Багдад

Неделя, 10 март 1991 г., 23:00 ч. (20:00 по Гринуич)

Ахмед огледа малката канцелария на импровизирания затвор, от устата му излетя въздишка. Сградата беше общинска, но благодарение на упоритата им работа бе успяла да се превърне в напълно задоволителен център за разпити и задържане. Много труд хвърлиха за инсталирането на магнетофоните и озвучителната система — поръчани специално от САЩ още преди войната. Иронията на този факт винаги го караше да се усмихва.

Един куриер от щаба на армията чакаше във външните помещения на сградата. Ахмед даде знак да го доведат, но не и преди един от хората му да прибере в хладилника пластмасовия леген, с който за пореден път бе успял да изкара ангелите на врага. Поддържането на приятелски отношения с един от военните патолози се оказа гениален ход. От него можеше да получи всякакви човешки части за поддържане на ужаса у затворниците — с цвят и размери по поръчка, след което да ги замрази и да ги има на свое разположение при нужда. Това беше ужасно, разбира се, но вършеше добра работа в подкрепа на въображаемите инквизиции.

Ахмед си даваше сметка, че само след още няколко часа и двамата американци ще бъдат парализирани от ужас — дори и да прекратят качествените магнетофонни записи с писъци и включени резачки, обогатени с кръвожадните викове на хората му и добре съставена подборка от други звуци.

Ахмед прие куриера и се разписа в журнала за приемане на секретни материали от генералния щаб, която се намираше на противоположния край на града. После разкъса плика, изчете няколкото реда на посланието, лицето му се сбърчи от отвращение.

— Асид — подвикна той към един от надзирателите, които се мотаеха наблизо. — Заповядват ни да предадем американците на

някакъв пратеник от Министерството на вътрешните работи, който ще се появи около полунощ. Това означава, че пак ще останем без работа.

Сгъна заповедта, подаде я на един от хората си и разочаровано въздъхна. Отнемаха му и последните затворници. Въпреки че искаше две денонощия, само две денонощия. Беше дълбоко убеден, че в рамките на четиридесет и осем часа щеше да изтръгне от тях всичко, което знаят. А след това вече можеха да ги използват за размяна на пленници, или за каквото се сетят. Но сега му заповядваха да забрави, че американците изобщо са съществували и да ги предаде в ръцете на истинските садисти.

Което означаваше, че вече са мъртви.

— Саддам май е по-ядосан, отколкото си мислехме, а? — подхвърли Асид, а началникът му само кимна с глава.

Представяйки си какво ги чака онези двамата в единичните килии, Ахмед неволно потръпна. Той и неговите надзиратели бяха тренирани да изглеждат като кръвожадни убийци.

Но не и хората, на които щяха да предадат американците в полунощ. Те си бяха истински главорези!

* * *

Шакир Абас спря пред временния затвор точно в двадесет и три и четиридесет, изключи фаровете и се зае с последния инструктаж на двамата редници. Те трябваше да държат пушките си на предпазител, да ги държат насочени към пленниците и да не отговарят на никакви въпроси, най-вече от страна на надзирателите. Трябваше да изпълняват заповедите на Шакир и на никой друг.

Благодарение на знаменателната среща отпреди час, войниците бяха далеч от мисълта да противоречат на този цивилен и покорно кимаха с глава.

Вратата на ниската и с нищо незабележима сграда от сиви тухлени блокчета се отвори и Шакир бе пропуснат вътре с изненадваща бързина, след съвсем бегъл поглед върху документите, приготвени от генерал Хашамади.

— Тук съм, за да взема двамата американци, в съответствие със заповедта на...

Едрият мъж с цивилни дрехи махна на надзирателя да затвори вратата и го допълни:

— Министерството на вътрешните работи... Зная това. — После протегна ръка и се представи: — Аз съм Ахмед Анбара, комендант на обекта. — След тези думи се обърна и тръгна към вътрешността на сградата, продължавайки да говори през рамо: — Длъжен съм да ви кажа, че това преместване е излишно, тъй като ние сме в състояние да изтръгнем от тези двамата всичко, което е нужно. Знам, че хора като вас не ни вярват, но... — Замълча, сви рамене, после смени темата: — Искате ли белезници и превръзки за очи?

— Моля? — стреснато го изгледа Шакир. Изтекоха няколко безкрайно дълги секунди преди да осъзнае, че комендантът говори за пленените американци. — О, разбира се... Истински белезници само в случай, че разполагате с резервен ключ. Иначе са достатъчни и пластмасови. Не ми се иска отново да се връщам на този въпрос.

Много добре, похвали се мислено той. Ето ползата от една предварително репетирана реплика.

— Превръзките за очи не са необходими — добави на глас той. — Знаете, че там, където отиват... — Нарочно остави фразата си недовършена и със задоволство отбеляза разбирането, с което го погледна Ахмед.

— Ясно — кимна комендантът. — Почакайте тук, ако обичате.

В следващия миг вече го нямаше, оставяйки Шакир в напрегнато очакване.

От къде на къде ме очакват?! — изведнъж се запита той. И защо споменаха Вътрешното министерство? Нали именно това министерство контролира най-кръвожадните копои на Саддам — тези от тайната полиция?! Възможно ли е Хашамади да ги е предупредил? Не, това е изключено! Той не би го направил без да го предупреди, без да...

Ходът на мислите му беше прекъснат от затръшването на врата, последвано от тежки стъпки. Шакир излезе от канцеларията точно навреме, за да види появилият се иззад ъгъла Уил Уестърман. Ръцете му бяха оковани на гърба, а един от пазачите рязко го блъсна и му изкрещя да се движи по-живо.

Изглежда ужасно! Но аз не трябва да обръщам внимание...

Небръснат от четири дни, със сплъстена коса и неузнаваемо мръсен летателен комбинезон, Уестърман наистина изглеждаше зле.

— Няма ли обувки? — попита с преднамерено спокойствие Шакир, забелязал с вътрешен ужас босите крака на полковника.

Ахмед кимна, но в погледа му се долови леко объркване — сякаш му беше необходимо допълнително разяснение.

— Това е според нашите правила! — изгледа го многозначително Шакир.

Ахмед сви рамене и изчезна в посоката, от която се беше появил Уестърман. А самият американец бе изблъскан на два-три метра от Шакир. Той все още не беше вдигнал глава. Направи го едва когато слухът му долови раздвижването в противоположната част на дългия коридор, откъдето докараха Дъг Харис. В очите и на двамата се появи изненада, примесена с ужас.

— Дъг... — започна Уил.

— Млък! — изрева внезапно появилият се Ахмед и очите му застрашително пробягаха по лицата на двамата пленници.

Уил се обърна с гръб към колегата си, очите му се спряха върху Шакир, веждите му изненадано помръднаха — сигурен знак, че го е познал.

Шакир побърза да запълни натежалата от напрежение пауза като заповяда на своите войници да заемат позиция зад Уил и Дъг, с ръце върху готовото оръжие. Съществуваше известна опасност някой от полковниците да каже нещо, в случай че паузата се проточи. Шакир ясно видя, че те приемат играта за чиста монета и започват да се питат каква е неговата роля в нея.

Но в никакъв случай не биваше да им дава възможност за погрешни заключения.

С преднамерена небрежност премина на нарочно развален английски, приемайки, че и други от присъстващите разбират този език.

— Вие две американски свини държите уста затворена! — излая той. — Изпълнявате точно мои заповеди, иначе аз заповядам разстрелят вас тук и сега! Ясно?

Гласът му беше тих, но натежал от презрение и гняв. С удовлетворение забеляза одобрителното кимане на Ахмед, който се

появи иззад ъгъла с ботите на американците в ръце. Представлението се беше оказало не само навременно, но и съвсем точно.

— Вземайте ги и тръгвайте! — изръмжа все така гневно той и направи знак на коменданта да хвърли ботите на цимента пред двамата пленници. — Веднага!

После премина на арабски и заповяда на двамата редници да изведат пленниците.

— Заключете ги в микробуса и останете да ги пазите!

Само не правите опити да ми кажете нещо, докато минавате покрай мен! — помоли се мислено Шакир, докато тялото му се обръщаше с гръб към американците. Озовал се очи в очи с Ахмед, той взе от ръцете му ключа за белезниците, които, между другото, се оказаха съвсем обикновени.

— Времето ми е силно ограничено — простичко рече той. — Благодаря за гладкото предаване...

Ахмед беше шокиран. Досега никой от тайната полиция или Вътрешното министерство не му беше благодарил за нищо! Тези хора демонстрираха открито презрение към военните, занимаващи се със задържането и разпитите на заподозрените. Какъв е всъщност този доктор Дамержи?

Шакир видя изражението на лицето му и разбра, че е преиграл. Би трябвало да се държи далеч по-просто и грубо. Тайната полиция не би проявила приятелско отношение към никого, най-малкото пък някакъв си „доктор“, обявил се за неин представител.

Но, стореното — сторено. Нямаше начин да поправи грешката си, без да я задълбочи.

Обърна се към отворената врата и последва войниците си по посока на микробуса. През цялото време усещаше подозрителния поглед на Ахмед, забит в гърба му. Одобрително кимна на двамата войници, които натовариха затворниците в задната част на микробуса и се качиха при тях. После се насочи към шофьорското място и изведнъж усети как ръцете му треперят. Все пак успя да ги овладее достатъчно, за да завърти стартерния ключ.

Ахмед се беше изправил в рамката на вратата, фигурата му ясно се виждаше в огледалото за обратно виждане. Към него се присъединиха двама от надзирателите и започнаха оживен разговор.

Взех ли си пропуските и пълномощията?! — внезапно изтръпна той. — Какво ще стане, ако съм ги забравил?

Бръкна в джоба на ризата си и с облекчение напипа документите, носещи подписа на генерал Хашамади. Но комендантът на затвора несъмнено е запомнил името на човека, който ги беше подписал, а това име би трябвало да му прозвучи съмнително — особено след като очаква хора от Вътрешното министерство. От къде на къде един армейски генерал ще подписва документи, издадени от Вътрешното министерство?

Микробусът мина през отворения портал. Шакир се взря в огледалцето и с тревога установи, че Ахмед е излязъл на средата на асфалтираната алея и вика нещо по посока на униформените си подчинени. Около портала не се виждаха никакви коли и той се помоли на Аллаха положението отвъд бариерата да е същото.

Стига! — заповяда си той. — Държиш се като пълен параноик, без да имаш никакви основания за това.

После пред очите му изведнъж изплуваха контролните номера на микробуса. Беше забравил да ги свали! Камионетките, използвани от тайната полиция, обикновено нямаха номера. Възможно ли е Ахмед да не е обърнал внимание на този факт?

Вече съм на една пресечка разстояние от него!

Беше благодарен на Уил и Дъг, които мълчаха в тъмното товарно пространство зад гърба му. В момента нямаше никакво време за обяснения.

Направи десен завой и червените стопове на микробуса се скриха от погледа на Ахмед, който продължаваше да гледа след тях. Уверил се, че никой не ги следи, той свърна в първата пряка, направи още един ляв завой и пое на изток, избягвайки по-оживените улици. Изведнъж вдясно от тях проблеснаха фарове и той предпазливо натисна спирачките. На пътя му изскочиха джиповете, между които плавно се полюшваше вече познатата сива лимузина. Без да намалява скоростта си, малкият конвой прекоси кръстовището и пое в посоката, от която самите те току-що бяха дошли. Почти веднага след него от обратната страна на пресечката се появила черна кола без регистрационни номера и камион със затворена метална каросерия. Шакир ги изчака да се отдалечат и предпазливо навлезе в кръстовището. Кратък поглед през дясното странично стъкло го увери,

че червените стоп светлини на кавалкадата проблясват точно пред портала, през който току-що беше минал самият той.

Вероятно карат още някой нещастник, рече си той, а прозрението го озари няколко секунди по-късно.

Нищо подобно! При пристигането ми споменаха, че очакват някакъв трансфер. Значи просто съм се появил пръв! А сега ще стане страшно, тъй като ще разберат какво е станало.

Ледената хватка на страха беше толкова внезапна, че кракът му механично натисна до дъно педала на газта и микробусът се понесе с опасно поклащане по тесните обиколни улички на предварително избрания маршрут.

До изоставения военен склад в околностите на града, където възнамеряваше да остави войниците, имаше поне десетина километра. Дотогава той не можеше да демонстрира никаква паника, не можеше и да разговаря с Уестърман и Харис.

Непрекъснато поглеждаше в огледалцето, очаквайки всеки миг отзад да се появяват фаровете на преследвачите. Пет секунди със сигурност щяха да бъдат достатъчни на Ахмед, за да разбере, че е бил измамен. Просто защото не би могъл да сбърка истинските представители на тайната полиция.

В далечината зад тях изведнъж се появиха светлини, сърцето му пропусна един такт. Но минута по-късно неизвестната кола свърна в някоя от пресечките и изчезна.

Може би е по-добре да отбия някъде, да изключа светлините и да чакам, рече си той. После поклати глава. Не, трябваше да се придържа към предварително начертания план... Багдад е голям град, а разстоянието между тях и затвора непрекъснато се увеличаваше.

Най-накрая в светлината на фаровете се очерта високия портал на изоставения склад. Шакир натисна спирачките и изключи светлините, но остави мотора да работи. Дойде време за последен инструктаж на двамата редници. Преди да започне, той придърпа калашника на коленете си — просто за да им покаже, че оръжието му е подръка.

— Слизате тук — започна на арабски той. — Намирате си добро прикритие в близост до този вход и го охранявате до изгрев-слънце. След това можете да се приберете в казармата, но тъй като там ще ви очакват едва вдругиден, можете да използвате времето дотогава както

ви е удобно. При никакви обстоятелства не трябва да говорите за това, което видяхте тази нощ. То изобщо не се е случвало. Ако държите на кожата си, ще трябва да изпълните точно моите заповеди. А с тези двамата ще се оправя сам.

Приключил с кратката реч, той скочи на земята, заобиколи микробуса и отвори задната врата. Войниците слязоха и с ококорени очи проследиха как Шакир демонстративно щрака белезниците на пленниците около металната пръчка на облегалката. После затръшна вратата и я заключи отвън, а двамата бойци побързаха да заемат позицията отатък портала и му махнаха за сбогом, безкрайно доволни от двата дни отпуск след една толкова лесна за изпълнение нощна мисия.

По-рано през деня Шакир си беше направил труда да открие и резервен изход от просторния парцел, върху който се помещаваше склада. Подкара натам, но някъде към средата на големия колкото футболно игрище терен угаси фаровете и зави не към сградата, а към телената мрежа, в която зееше огромна дупка.

Спря едва след като се отдалечи на около три километра от склада. Пак изгаси светлините, но този път спря и мотора. Когато отвори задната врата, на лицето му грееше широка и някак глупава усмивка, която Дъг и Уил ясно видяха на сиянието на далечните светлини на града.

— Можем ли вече да говорим? — попита Дъг.

— Да, но тихо — кимна Шакир. — Наоколо има жилищни сгради.

Дъг свали незаклучените си белезници, помогна на Уил да стори същото и скочи на земята. В следващия миг ръцете му се увиха около раменете на Шакир.

— Още като ви видях в онзи зандан бях сигурен, че не сте на страната на врага! — прошепна възбудено той. — Благодаря ви, докторе! Нямам думи да изразя какво... какво... — Огромната буца в гърдите му попречи да изкаже това, което го беше вълнувало само допреди няколко часа.

Уил също слезе, сграбчи с две ръце десницата на Шакир и здраво я разтърси.

— Откъде по дяволите изскочихте, докторе? Как успяхте да ни откриете?

В очите му се появи внезапна влага. Никога през живота си не беше изпитвал такава радост при вида на позната физиономия. Едновременно с това изпита угризение на съвестта, тъй като поведението му спрямо Шакир по време на мисията трудно би могло да се нарече приятелско.

Опрял лявата си ръка в бицепса на Дъг, арабинът направи безплоден опит да измъкне дясната от мечешките лапи на Уестърман. Двамата американци бяха полудели от радост и явно не си даваха сметка, че бягството им едва беше започнало.

— Моля ви, чуйте ме! — каза с висок шепот той. — Намираме се в голяма опасност! Да тръгваме, а пък аз мога да ви обясня някои неща и в движение. Трябва да побързаме, разбирате ли? Вече със сигурност ни търсят!

Полковниците най-сетне се овладяха, пуснаха го и покорно се насочиха към кабината.

Шакир излезе от квартала без да включва фаровете и почти без да подава газ. Продължи по тесните улици на южните квартали, като се опитваше да не се отклонява много от предварително избраната посока на движение.

В продължение на следващите няколко километра си разменяха разпокъсани късчета информация. Шакир им разказа как е тръгнал да търси липсващите контейнери и е получил неочаквана подкрепа от генерал Хашамади, те на свой ред му описаха премеждията си до катастрофата и след нея — по време на трудния преход към границата. В един момент и тримата замълчаха, усетили ясно, че нещо им се изплъзва — нещо много важно.

— А какъв е сегашният план? — попита Уил. — И изобщо имаме ли план?

— Честно казано, не съм сигурен — поклати глава Шакир. — Предполагам, че трябва да ви превода през границата.

— Много добре, значи и вие ще дойдете с нас — кимна Дъг.

— Не — отвърна арабинът и двамата американци изненадано се спогледаха. До този момент Шакир им беше спестил подробности по това, което би могло да се случи впоследствие. Всъщност не — по това, което непременно щеше да се случи. Генерал Хашамади беше прав като му каза: вземи семейството си и изчезвай! Но сега имаше по-важна задача — да прекара през границата двамата американци и

последния контейнер. Можеше да им се довери, че при пръв удобен случай ще унищожат опасното му съдържание. А той щеше да се върне обратно за Салия и децата и... ако е рекъл Аллах, ще успее да ги изведе навреме... Надяваше се, че ще минат поне един-два дена преди да свържат името Шакир Абас с цялата среднощна операция, която вече беше на път да приключи.

Дано...

— След като ви прехвърля оттатък, аз ще се върна да прибера жена си и децата си — каза той, опитвайки се да придаде твърдост на гласа си.

— Къде живеете, докторе? Къде е семейството ви?

— Моля ви, наричайте ме Шакир — размахна ръце той и посочи към едно неясно сияние вдясно от микробуса, което беше далеч — почти на хоризонта. — На десетина километра оттук, в едно малко селце.

— В такъв случай не е ли по-добре да отидем и да ги приберем още сега? — вдигна вежди Уил. — Едва ли друг път ще бъде толкова близо.

— Моля? — изненадано заекна Шакир. — Страхувам се, че не разбрах добре.

— Обръщай надясно! — разпореди се с нетърпящ възражение тон Дъг. — Отиваме да приберем семейството ти, а след това всички заедно ще се пръждосаме оттук!

Шакир не беше мислил за подобен вариант. Очите му изненадано се плъзнаха по лицата на Уил и Дъг, които излъчваха непоколебима решителност. Това беше най-слабата част от плана му. Разбира се, че би било най-добре, ако прибере семейството си още сега, но това означаваше да изложи американците на нова смъртна заплаха.

— Благодаря ви — въздъхна най-сетне той. — Но това ще ни отнеме поне един час и опасността за вас ще стане огромна!

— Ще поемем този риск! — тръсна глава Уил.

Странно, помисли си Шакир. Абсолютно същите думи употребих и аз пред генерал Хашамади!

После усети тежката ръка на Уил върху дясното си рамо, в ушите му бръмна звучния глас на Дъг:

— Вътре сме накуп, приятелю... И накуп ще се измъкнем!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Югоизточно от Багдад

Понеделник, 11 март 1991 г., 12:45 ч. (21:45 по Гринуич)

Успяха да видят пътната бариера навреме, въпреки че това им костваше немалко усилия. Шакир беше планирал да пресекат главния път от изток на запад и да стигнат до селото му, но се притесни от воя на сирените и мигащите червени светлини. По тази причина предпочете обиколните пътища, повечето от които вървяха паралелно с главния. В един момент обаче пред тях се появиха няколко военни превозни средства, които плътно блокираха пътя към Кувейт.

Бързо изгаси фаровете и направи обратен завой, надявайки се да не са ги забелязали.

Но второстепенните пътища бързо бяха блокирани. Шакир правеше отчаяни опити да остане извън опасно разширяващата се мрежа, но в един момент видя как военен автомобил от непозната марка изскача и заема позиция на последния свободен път, водещ на юг.

Блокиран от юг и запад от военните, а на изток от реката Тигър, той нямаше друг избор, освен да поеме на север. Безпокоеше се, че дори да успеят да достигнат малкото селце, то също ще се окаже окупирано, а семейството му — арестувано.

В рамките на един час се озоваха обратно в Багдад, кръстосвайки улиците на стария град с чувството на подгонена лисица, която хрътките нарочно насочват към заредените пушки на господарите си.

Но не всички възможности бяха напълно изчерпани. Една от тях внезапно се появи пред тях под формата на черен микробус, паркиран на една пуста улица. Фактът, че отдавна бяха свалили и изхвърлили номерата на тойотата изобщо не им помагаше, тъй като преследвачите им положително бяха уведомени да търсят зелен микробус от същата марка, който броди в нощния мрак. Още повече, че поне половината от тези преследвачи се явяваха служители на тайната полиция на Саддам.

Шакир спря до тротоара, а Уил махна с ръка към дългата редица от фарове, които прекосяваха далечния кръстопът и поемаха в тяхна посока.

— Стоп! Угаси фаровете, лягай долу!

Гласът му беше висок и напрегнат шепот.

Шакир побърза да се подчини и тримата се прегънаха на седалките.

— Мисля, че са военни — промърмори арабинът. — Поне на такива ми приличат контролните им светлини.

Грохотът на автомобилните мотори се усили почти до кресчендо, малкият конвой се плъзна покрай тях и отмина, без да се чуят характерните звуци на натиснати спирачки.

Тримата бегълци останаха неподвижни в продължение на близо четири минути, след което Уил предпазливо надигна глава и хвърли поглед над арматурното табло.

— Сами сме, а черният микробус още си е там — съобщи той.

— Надявам се, че ще го откраднеш с лекотата, с която открадна онзи камион — обади се Дъг.

Уил се промъкна до паркирания автомобил и откряхна незаклучената врата. С облекчение установи, че осветлението в купето не работи. Извади кутийка кибрит и на светлината на запалената клечка бързо откри кабелите, които му трябваха. Свърза ги по определен начин и няколко минути по-късно тъмният микробус плавно се отлепи от тротоара и пое надолу по улицата. Смъртоносният контейнер беше внимателно поставен при резервната гума.

Шакир реши да се насочи обратно на запад и не след дълго откри една тиха странична улица, която ги отведе право под главния път. Непрекъснато гледаха в огледалата за обратно виждане, но тревожни светлини зад гърба им нямаше.

Шакир продължи да кара на запад, като от време на време правеше леки отклонения в северна посока — просто за да провери дали ги следят. Уверил се, че са сами в нощта, той най-сетне обърна на юг и пое по разровените пътища към дома си. Сиянието на Багдад остана вляво и той го използваше като ориентир.

Приближаваха селцето бавно и внимателно, отдавна примирили се с факта, че дневната светлина ще ги завари все още далеч от границата. Мълчаха, но всеки поотделно съзнаваше, че положението

им е трагично: блокираните пътища свеждаха шансовете им да напуснат страната почти до нулата.

Някъде около три сутринта пред тях най-сетне се появиха светлините на селцето. Очите на Дъг първи се нагодиха към обстановката, веждите му се сбърчиха при очертанията на някакви познати силуети, които бавно изплуваха встрани от пътя.

— Хей, това не са ли хеликоптери? — попита с недоверие той.

— Да — спокойно отвърна Шакир. — Но не знам защо армията ги държи тук.

— Има ли някакви казарми наблизо? — попита Уил.

— Имаше — кимна Шакир. — Тук бяха повечето от мобилизираните младежи от селото, но на даден етап ги прехвърлиха в Кувейт.

Очите на Дъг останаха заковани в хеликоптерите.

— Съветски МИ-24, Уил — обяви миг по-късно той. — Бойни хеликоптери, въоръжени с картечници и леки оръдия.

Уил беше нащрек, тъй като знаеше, че там където има скъпа бойна техника, обикновено има и охрана.

Шакир изгаси фаровете и отби на банкета, а двамата пилоти се заеха да обсъждат обстановката. Моторът остана да работи, частично сваленото странично стъкло позволяваше на изгорелите газове да проникват в кабината.

— Нищо не помръдва — обади се след известно време Уил. — Ти виждаш ли нещо различно?

— Разбира се — напълно спокойно отговори Дъг.

— Какво?! — стресна се Уил и очите му се втренчиха в тъмнината пред тях.

— Виждам нашето средство за бягство, приятелю — отвърна все така самоуверено Дъг.

Настъпи временна тишина. Уил отчаяно търсеше някакъв скрит смисъл в думите на Дъг.

Но такъв нямаше.

— Нашето средство за бягство?! Нали не мислиш сериозно, че... Че можем да излетим с някой от хеликоптерите насреца?

— Ако поне една от тези птички е заредена с достатъчно гориво и има читав акумулатор, значи господ е отговорил на молитвите ни! —

отсече Дъг. Гласът му беше тих, но в него безпогрешно се долавяше вълнението.

— Дъг...

— Търсят ни навсякъде, нали така? Това означава, че или трябва да се заровим в земята за неопределено време, или рискуваме да попаднем в нов плен, но при много по-тежки условия... — Замълча, неспособен да опише на глас дори една от ужасните картини на преживяното в ареста. — ... Или да излетим!

— Добре, разбрах — въоръжи се с търпение Уил. — Но не ми каза дали можеш да летиш на подобни машини.

— Ако стартирам двигателите, със сигурност ще мога — твърдо отговори Дъг.

— Но това са руски хеликоптери, за бога! — избухна Уил. — Всичките им указателни табелки са написани на арабски!

Дъг бавно поклати глава, после вдигна ръка, за да спре потока от възражения.

— Процедурите са стандартни — започна той. — Турбините се завъртат с помощта на стартера, подава се гориво и запалителна искра. Ръчно се регулират оборотите на витлото и готово. Всичко останало е като при другите хеликоптери. Не се безпокой, ще се справим.

Уил втренчено го гледаше, тихото боботене на мотора му се струваше оглушително като гръмотевичен тътен. Шакир местеше очи от единия на другия, нервността му растеше.

— Знам, че си луд за връзване, Дъг — промърмори най-сетне Уил, а в очите му имаше одобрение, примесено с ужас. — Но...

— Нима имаме избор? — моментално го натисна приятелят му. — Някакъв реален шанс? Нямаме, Уил, и ти прекрасно го знаеш!

— Така е — мрачно кимна Уил.

— Или ще излетим с някоя от тези птички, или е свършено с нас! Тук се намеси Шакир, който очевидно не издържаше повече.

— Нима обсъждате пътуване до Саудитска Арабия с някоя от тези машини?! — разтревожено подвикна той.

— Май точно това правим — все още колебливо отвърна Уил.

— Няма ли да бъдем свалени от изстребителите?

— Не, защото Саддам няма право да разполага с изстребители. Той отдавна е предупреден, че всеки иракски изстребител във въздуха

ще бъде незабавно свален. Но това не важи за хеликоптерите. Нашите със сигурност не стрелят срещу хеликоптери.

Дъг замълча за момент, после се извърна с лице към арабина:

— Охраняват ли се тези машини, Шакир?

Онзи само кимна.

— А дали ще обърнат внимание на микробус като нашия, който минава покрай тях в три часа сутринта?

— Съмнявам се. По този път има денонощен трафик.

Планът се очерта сравнително бързо. Шакир ще кара бавно по посока на селото, минавайки съвсем близо до хеликоптерите. Двеста-триста метра по-нататък — разбира се, ако около машините всичко е спокойно, Дъг и Уил ще скочат в движение от страничната плъзгаща се врата и тихо ще се прокраднат обратно, за да изненадат охраната (ако има такава).

Шакир трябва да продължи до дома си, да събуди жената и децата си и да ги натовари в микробуса — желателно без да привлича вниманието на съседите.

— Колко време ще ти отнеме това? — попита Уил.

— Трудно е да се каже — колебливо отвърна Шакир. — Ако жена ми нещо се забави...

— Колко е часът? — обади се Дъг. — В ареста ни взеха часовниците.

— Три и двадесет — отвърна Шакир след кратка справка с дигиталния си хронометър. После откачи верижката и го подаде на американеца. — Вземи го, аз имам друг у дома. Нека се разберем, че ще се върна точно в четири и десет. Това означава вие да стартирате двигателите в четири нула-нула. В случай че някой започне да стреля по вас, или пък аз се забавя — излитайте!

— Ти ела, независимо колко ще се забавиш — поклати глава Уил.

— Ние ще чакаме до последния възможен момент.

Дъг се премести отзад и дръпна страничната врата. Шакир включи светлините и бавно потегли. Микробусът се плъзна покрай набързо подравнената стоянка на хеликоптерите и пое на юг. Когато стигнаха до предварително избраното място, кракът му се вдигна от педала на газта, скоростта падна до петнадесет километра в час.

— Сега!

Въпреки ниската скорост Дъг се оказа прекалено скован, за да запази равновесие. Тялото му се претърколи напред, в момента в който краката му докоснаха земята, кожата му влезе в болезнено съприкосновение с невидими, ситни камъчета.

За разлика от него Уил успя да се задържи прав, вероятно благодарение на дългите си крака. Секунда по-късно двамата вече се промъкваха в обратна посока, а очите им бързо свикваха с нощния мрак.

И двата хеликоптера бяха обърнати към пътя, а големите плъзгащи се врати странично на издължените им туловища гледаха на север — точно в противоположната посока на тази, от която се приближаваха Уил и Дъг. Далечният тътен на автомобилни мотори се сливаше с едва доловимия грохот на високо летящ самолет. Единствената светлина пред тях идваше от слаба електрическа крушка, окачена над вратата на малка сграда, намираща се оттатък хеликоптерите.

Дъг направи знак на приятеля си да залегне, след което внимателно запълзя по посока на огромните съветски бойни машини. Когато стигна до по-близката от тях, той предпазливо се надигна и залепи нос към хладното странично стъкло.

Плъзгащата се врата от другата страна на фюзелажа беше отворена, светлината на крушката беше достатъчна, за да се види, че вътрешността е празна.

Двамата безшумно се плъзнаха под опашката и се скриха в сянката, хвърлена от двете мощни турбини на втория хеликоптер. Целта им беше да огледат и пилотската кабина.

Скорпион с размерите на детски юмрук внезапно пресече пътя на Уил, който се готвеше да се гмурне под корема на машината. Той стреснато отскочи назад, тропотът на ботите му прозвуча като гръмотевица в ушите на Дъг, който панически се извърна и притисна пръст до устните си. Уил се отмести още малко встрани — просто за да увеличи разстоянието между себе си и бягащия скорпион, после вдигна палец, за да покаже на Дъг, че кризата е преодоляна.

Дъг предпазливо се надигна, очите му се изравниха с прозорчето. Това, което се разкри отвъд стъклото, беше твърде хубаво, за да е истина — на седалките хъркаха две съвсем млади войничета, а

пушките им лежаха забравени на пода, доста далеч, за да бъдат достигнати с едно посягане.

Направи знак на Уил да се увери със собствените си очи, после се наведе над ухото му и напрегнато зашепна.

Заобиколиха късите стабилизиращи криле в задната част на фюзелажа, пъхнаха се и под опашката. Със задоволство установиха, че друга охрана нямаше. Обърнаха се обратно и предпазливо се насочиха към отворената плъзгаща се врата, предназначена за товаренето на жива сила. Дъг остана на пост, а Уил ловко се качи вътре, взе едната пушка от пода и я подаде на колегата си. Дъг внимателно я остави на земята, последва приятеля си във вътрешността и смаяно вдигна вежди при звучното хъркане на младежите. За миг се зачуди какви трябва да бъдат следващите му действия.

Уил измъкна белезниците, отключени преди известно време от Шакир. Едно-единствено движение — бързо и ловко, беше достатъчно за изщракването им около китката на по-близкия боец. Втората гривна бе заключена далеч по-безшумно, като преди това бе прекарана под една стърчаща от пода стоманена кука.

Най-странното беше, че двамата войници продължаваха да спят, без дори да се помръднат.

Предпазливо насочвайки се към далечната страна на кабината, Уил повтори упражнението и с втория войник. На пода в краката му също имаше подходяща стоманена кука, но този път белезниците издадоха остър щракащ звук.

Войникът изведнъж се събуди, от устата му излетя вик на изненада, а лакътят му потъна в ребрата на хъркащия до него младеж.

Уил отскочи назад, ръцете му трескаво потърсиха втората пушка на пода, а Дъг насочи своето оръжие в главата на първия войник, който току-що бе открил, че ръката му е окована в пода и все още не можеше да разбере какво става.

— Никой да не мърда! — заплашително изръмжа Дъг. Думите му бяха неразбираеми за двамата иракчани, но смисълът им беше съвсем ясен — още повече, че го подчертаваше мътно проблясващото дуло на един „Калашников“.

— Аз ще ги държа на мушка, а ти виж какво е положението с управлението — каза с висок шепот Уил.

Дъг седна на отделеното пилотско място и измъкна от джоба си кутийка кибрит. Оказа се, че всички табели и надписи на арматурното табло са на руски и арабски — точно както беше предположил Уил. Подреждането на ключовете и индикаторите също му беше непознато.

След кратък размисъл стигна до заключението, че някъде все пак трябва да има главен прекъсвач, който има предназначението да разпределя токовете, идващи от акумулаторите или съответното наземно стартиращо устройство. Включително и бушоните, от които зависеше осветлението в пилотската кабина. Вече беше установил присъствието на кабели, които се проточваха от двата хеликоптера по посока на малкия навес в съседство — в единия дори се беше спянал.

Драсна клечка кибрит, но светлината го заслепи и той не успя да види почти нищо. Опитва повторно, като този път изчака клечката да се разгори, а очите му да свикнат с пламъчето.

Таблото се оказа отрупано с лостчета и ключове — подобни на тези, които присъстваха и на пулта на бордния инженер, който се намираше точно зад мястото на пилота. Но тук имаше и няколко ключа с метални предпазители срещу случайна употреба — един факт, който издаваше важното им значение.

Точно така трябва да изглежда и главният прекъсвач, рече си Дъг.

Втората клечка угасна, но той вече бе успял да запамети положението на ключа, който може би щеше да свърши работа.

Пръстите му го напипаха, поколебаха се само миг, после вдигнаха металния предпазител.

Таблото светна, забучаха вентилатори и жироскопи, над челното стъкло започнаха да мигат червени сигнални лампички.

— Пипнах те! — тържествуващо прошепна той.

Сега трябваше да открие системата за стартиране — най-вече последователността на нейното активиране.

Вниманието му беше привлечено от някаква осветена скала в левия ъгъл на арматурното табло. Всъщност, лампичката беше обща за две стрелки, показващи нивото на горивото в двата отделни резервоара.

И двете бяха заковани близо до нулата.

Очите му отново пробягаха по таблото, търсейки допълнителни указания.

Такива обаче нямаше. Това несъмнено бяха индикаторите за нивото на горивото, които сочеха безнадеждно празни резервоари.

Дъг изключи главния прекъсвач и напусна пилотското място. Обясни с две думи какво е открил, после скочи на земята и с разтуптяно сърце се насочи към втория хеликоптер. Вече познаваше разположението на уредите по таблото, плъзна се на пилотската седалка и без да губи време щракна главния прекъсвач. Без да поглежда към червените лампички на тавана и без да обръща вниманието на включените вентилатори и жироскопи, той напрегнато се наведе наляво, където бяха индикаторите за горивото.

Иглите се поколебаха в лявата част на съответните скали, после бавно започнаха да се изправят надясно. Всеки отхвърлен милиметър върху скалата означаваше десетки допълнителни литри гориво.

Тридесет секунди по-късно Дъг отново се изправи до Уил.

— Онзи е зареден! — възбудено прошепна той. — И двата резервоара са пълни догоре! Нямам представа колко литра побират те, но съм сигурен, че ще ни стигнат да прехвърлим границата!

Уил се засмя, после лицето му се разкриви в гримаса.

— Започваме да говорим като контрабандисти — промърмори той. — Разбира се, че ще „прехвърлим“ границата!

— Ние сме контрабандисти — напомни му Дъг и кимна по посока на войниците: — Какво ще правим с тях? Ще ги вземем с нас, или ще ги оставим тук?

От дъното на хеликоптера ги гледаха два чифта разширени от уплаха очи.

— По-добре да ги вземем с нас — рече след кратък размисъл Уил. — Пуснем ли ги, това ще означава врагът да получи лично описание на всеки един от нас, метод на бягство, вероятните ни планове... А ако ги вземем, ще спечелим известно време, тъй като ще се правят най-различни догадки.

— Едва ли ще ги затрудним кой знае колко, Уил — отбеляза угрижено колегата му.

— Така е, но нима трябва да ги улесняваме?

Прехвърлиха войниците един по един в съседния хеликоптер, Уил отново ги закопча за стоманените куки в пода, а Дъг зае мястото на пилота.

Миг по-късно предстартовите процедури започнаха. Ключовете щракаха един по един, същото правеха и контролните плъзгачи. Скоро стана ясно с кои от тях се стартират двата турбовитлови двигателя. Първата му работа беше да изключи главния прекъсвач, за да спести ток. През това време Уил зае място вдясно от единичната пилотска седалка — непосредствено под прозрачния пластмасов купол на челния кокпит. И двамата мълчаха.

От време на време Дъг поглеждаше ръчния часовник на Шакир. До времето за стартиране на моторите оставаха малко повече от десет минути.

Остро проскърцване на кожа върху метал ги накара едновременно да се обърнат назад. Единият от войниците беше преместил краката си по алуминиевия под. Дъг отново огледа кабината, тъй като искаше да бъде сигурен, че са прибрали всички оръжия.

После настъпи тишина.

Плътно увити в пелената на мълчанието, те чуваха приглушените крясъци на далечна нощна птица и жуженето на някакво насекомо в близост до челното стъкло. Бяха в центъра на една картина, която при други обстоятелства вероятно би им се сторила идилична.

Дъг гледаше към звездния килим над главите им и се опитваше да запази самообладание. Но действителността откровено го плашеше, тъй като не можеше да забрави ужасите, които бе преживял в онази килия.

Мисли за предстоящия полет, мисли за дома! — заповяда си той. — Мисли за всичко друго, но не и за онова...

Хвърли кос поглед към Уил, който също се беше умислил. Ръцете му бяха скръстени в скута, очите му бяха отправени някъде надалеч в нощта. Неволно проследи посоката, после проговори. Приятелят му очевидно беше потънал в себе си, тъй като почти подскочи от изненада.

— Можем да го направим...

— Какво? — объркано го погледна Уил.

— Можем да се измъкнем оттук!

Дъг видя как Уил извърна глава към страничното стъкло на кабината.

— Трябва да го направим! — промълви той.

Последваха няколко секунди тежко мълчание, запълнени от ужасните спомени на близкото минало.

После палецът на Уил се стрелна назад.

— Там, в онзи затвор... Накараха ме да повярвам, че те режат с моторен трион... — Дясната му ръка смутено се повдигна, после отново легна в скута му. — Казаха, че после ще направят същото и с мен... Изпаднах в истински ужас, Дъг...

— И с мен се случи същото, приятелю — поклати глава Дъг. — Сега вече започва да ми се струва, че всичко е било пиеса — и писъците, и триона, и всичко останало...

— Дяволски убедителна пиеса! — направи гримаса Уил. После, с неволно повишен от гняв и вълнение глас разказа на приятеля си за пластмасовия леген и неговото съдържание, с огромна изненада научи, че и той е бил подложен на същата обработка.

Рязко се обърна, на слабата светлина лицето му изглеждаше призрачно бледо.

— Когато ме накараха да повярвам, че... че са те убили, аз изведнъж си помислих за всичките тези изгубени години, през които не поддържахме контакт...

— Аз също — кимна Дъг.

Дъг вече беше отместил поглед, но гласът му отекна ясно под прозрачния купол:

— Не съм изпитвал подобен ужас никога през живота си! Дори не ме докоснаха с пръст, но въпреки това се чувствах така, както вероятно се чувства жертвата на изнасилване!

Дъг мълчаливо кимна с глава, но приятелят му не го забеляза, тъй като гледаше встрани.

— Цял живот съм се страхувал да не попадна в плен, Дъг — тихо призна той. — Предполагам, че съм страхливец, но след Виетнам просто не можех да мисля другояче...

— Говориш глупости, Уил Уестърман! — престорено му се сопна Дъг. — Ти никога не си бил страхливец! Дори и там, в ужаса на Виетнам, ти пак намери начин да оцелееш, не помниш ли?

— Но не и вътрешно, Дъг — въздъхна Уил. — Вътрешно умирах хиляди пъти!

— Какво друго си очаквал? — вдигна вежди приятелят му. — Особено след всичките ужаси, които е преживял баща ти по време на

неговата война!

— Това съвсем не е всичко — обърна се да го погледне Уил. — Ти винаги си бил достатъчно деликатен, за да ми го кажеш в очите, но аз съм бил страхливец по отношение на много неща... Да не ме пленят, да не рискувам военната служба в полза на гражданската авиация — както направи ти, да си гледам кефа и да се задоволявам с по-скромни награди — също по твой модел.

— Трябва ли да ти напомням, че и като студент бях средняк? — засмя се малко пресилено Дъг.

— Да, ама за сметка на това си живеееш живота по най-приятния начин! Ето в това е разликата — ти никога не си се страхувал да рискуваш и да си правиш кефа. Но това не те е направило безотговорен, а просто ти е позволило да живеееш добре. Докато аз винаги съм бил котвата, забита дълбоко в тинята, винаги съм се страхувал да поемам рискове, винаги съм дърпал теб и всички останали около мен обратно към отговорността и предпазливостта.

Отново замълчаха, но тишината беше изпълнена с напрежение. После Дъг тихо се обади:

— Ти никога не си бил страхливец, Уил.

— Тогава защо избягах? Защо и до ден-дневен се страхувам да обсъждам с теб отношенията си с Уенди?

Какво общо има Уенди? — учудено се запита Дъг, а на глас промърмори:

— Нещо не те разбирам...

Отговори му дълбока въздишка и скърцането на пружини. Тежкото тяло на Уил се беше извърнало към него.

— Аз я обичах, Дъг...

Думите се стовариха в краката на Дъг като товар тухли — една тежест, която твърде дълго бе лежала върху плещите на Уил.

— Случи ми се за пръв път, но май и за последен...

— Влюбил си се в Уенди?! — изгледа го с недоверие Дъг и това беше достатъчно. Последното късче от мозайката легна на мястото си.

Той никога не е подозирал, рече си Уил.

— И вие двамата бяхте гаджета?!

— Срецнахме се в тайландското градче У-Тапао, където тя работеше като медицинска сестра — поклати глава Уил. — А аз летях дотам поне един път на ден, превозвайки необходимите доставки за

ескадрилата. Все си търсех повод да взема тази дестинация, за да мога да я видя. А когато й дойде реда на въртележката и се върна в Щатите, аз вече бях сигурен, че тя е единственият човек на света, с когото искам да бъда. Вероятно помниш, че започна работа във Военната болница „Мадиган“ във Форт Луис, която беше съвсем близо до Маккорд. Единственият ми проблем беше, че не знаех как да ѝ го кажа, на теб също.

— Аз пък винаги съм си мислил, че си издейства прехвърляне в Маккорд, за да се събереш със старите колеги.

— Отчасти, да. Но основната причина беше Уенди.

— Господи, Уил! Нямах никаква представа... — Дясната ръка на Дъг направи някакви смутени движения. — Непрекъснато ви поднасях, че съм я отмъкнал от теб и това ми е било за пръв път, понеже обикновено ставаше обратното... Помниш, нали?

Уил кимна с глава.

— А сега ми заявяваш, че единственото момиче, което ти отмъкнах — момичето, с което ти ме запозна и за което аз се ожених, е било голямата любов на живота ти?!

Отговорът дойде след известно време — тих, но искрен.

— По тази причина се махнах веднага след сватбата. По тази причина не ти се обаждах през всичките тези години. Съжалявам, Дъг.

— Не ти, а аз трябва да съжалявам! — извика Дъг. — Господи Исусе!

— Знам...

— Всичките тези години!

— Знам...

Замълчаха. Дъг отново погледна циферблата на часовника си. Беше 4:00. *Стартирането на двигателите може да почака още няколко секунди*, реши той. От мозайката липсваше още едно парченце, но Уил дори не подозираше за неговото съществуване.

— Между вас нямаше да се получи, Уил — тихо промълви той.

— Сигурно — сви рамене приятелят му.

— Не е това, което си мислиш... Искам да кажа, че има нещо, което не знаеш. Уенди беше много болна, но на мен ми трябваша години, за да го разбера. Бях прекалено бавен.

— Какво искаш да кажеш с това „много болна“?

— Диагнозата ѝ беше маниакална депресия с шизоидни тенденции — промълви с леко колебание Дъг. — Или нещо подобно... Имаше кризи поне веднъж месечно...

— Но не можеш да кажеш, че...

Ръката на Дъг се вдигна да го спре.

— Тя се самоуби, Уил. Направи го точно три години след като се оженихме.

Приятелят му смаяно замълча, точно както беше очаквал.

— Как? — попита най-сетне Уил, дълбоко разтърсен от наученото.

— Вече беше направила два неуспешни опита. При първия се беше надрусала яко, но аз я заварих навреме. Вторият беше в гаража, където се беше затворила при работещ двигател. На третия явно ѝ беше дошло до гуша, защото взе всички необходими мерки да не се провали и използва пушка дванадесети калибър.

— Съжалявам, Дъг.

— Когато я открих... Всъщност, това е друга история, не помалко мрачна и отвратителна...

Уил усети лек световъртеж. Вълнуваха го прекалено много и противоречиви чувства, за да може да ги систематизира. Затова взе единственото разумно решение — да ги изтика настрана.

— Колко е часът?

Дъг се наведе да включи главния прекъсвач и едва след това отговори:

— Четири и три минути. Време е да тръгваме.

Жироскопите и вентилаторите стабилизираха оборотите си. Дъг прещрака и другите два ключа пред себе си, надявайки се те да задействат горивнонагнетателните помпи. Миг по-късно до слуха му достигна лекото жужене на някакви помпи и той доволно кимна с глава. Провери дали роторното витло не е заключено, след което се зае да търси стартера. Не видя нищо, което да прилича на американската система и реши да рискува с един от мигащите бутони в центъра на таблото.

Десният двигател действително се завъртя, стрелката на оборотомера с арабски надписи бавно тръгна нагоре. Дъг изчисли на око достигането на 25 процента от работните обороти, после завъртя

ключовете, които според надеждите му трябваше да осигурят достъпа на горивото.

Но нищо не се получи. Двигателят продължаваше да се върти благодарение на токовете от наземното захранващо устройство, но без никакви признаци за стартиране.

Дъг се наведе над таблото, опитвайки се да разбере какво не е в ред. В гърдите му бързо наедря тежката буца на паниката.

— Сбъркал си мотора, приятелю — обади се Уил. — Въртиш на стартер десния, но пускаш горивото на левия.

— Исусе! — стресна се Дъг и побърза да се прехвърли на правилните ключове. Почти веднага чу характерното „дум“ на възпламенената смес в горивната камера, горещите газове започнаха да тласкат витлата на турбината с далеч по-голяма сила от акумулаторния ток, двигателят бързо стабилизира оборотите си.

— Всемогъщи боже, Уилард! — извика с преднамерено изкривен шотландски акцент Дъг. — Ние успяхме да запалим мотора на този тайнствен руски самолет!

— Добре се справи, Дъг — усмихна Уил. — Хайде, повтори го и с другия.

Дъг сръчно повтори операциите, завъртайки витлата на левия мотор и подавайки горивната смес в точно определения момент. Моторът бързо включи, перките на огромното витло на главите им помръднаха — отначало неохотно, а след това — все по-бързо и по-бързо... Дъг хвана ръчната газ, която приличаше на тази, която се използва при мотоциклетите и която синхронизираше оборотите на двете турбини.

— Откъм селото идва някаква кола — съобщи на висок глас Уил, тъй като трябваше да преодолее нарастващия грохот на моторите и силното „хвуп-хвуп“, което идваше откъм покрива — там, където се въртеше централното витло. После главата му се извърна надясно, очите му се разшириха. — Светлини от север! Няколко автомобили! Нали не си включил контролните лампички?

— Не съм. На какво разстояние са автомобилите?

— Почти двойно по-далеч от Шакир — ако това изобщо е той... Но се движат много бързо!

Дъг лекичко повдигна оборотите, преценявайки необходимото разстояние за излитане. Ръката му хвана лоста, който стърчеше от пода

между краката му и започна да извършва плавни кръгообразни движения. Голямата птичка покорно се накланяше в посоките, в които се навеждаше стоманения прът. Опипа с крака педалите за контрол на опасната турбина и отново усети незабавна реакция.

Светлините отляво препускаха с висока скорост по посока на площадката. Те очевидно принадлежаха на една-единствена кола, но все още бяха твърде далеч, за да бъдат идентифицирани. Тези отдясно постепенно се разделиха на двойки и стана ясно, че принадлежат на три леки превозни средства и едно по-тежко, най-вероятно камион. Уил едва ги виждаше, тъй като колоната беше почти скрита от ъгъла на ниската постройка. Това означаваше, че и хеликоптерът е извън полезрението на хората в тях, поне за още известно време. Но ако тази колона означаваше заплаха, то времето за нейното избягване беше застрашително малко.

Дъг се обърна в негова посока и махна по посока на челното стъкло.

— Дали бордовото оръдие в носа на този звяр е заредено и готово за стрелба?

— Искаш да кажеш, че трябва да слеза и да провера? — сбърчи вежди Уил.

— Нещо такова...

Уил се наведе напред и надолу, дългото му тяло с мъка се плъзна на малката седалка на стрелеца, над която плексигласовия купол правеше лека капковидна извивка. Дъг видя как главата му изчезна за миг, а след това отново се появи, очевидно приведена над контролното табло.

Самотната двойка фарове, която препускаше към тях откъм селото, най-после се превърна в неясните очертания на микробус.

Това е Шакир, слава богу! Или, слава на Аллаха — което е по-подходящо в случая.

Миг по-късно Уил се върна на предишното си място.

— Според мен оръдието е заредено, но проклет да съм, ако знам как се стреля с него! — сърдито промърмори той. — Но сега нямам време да го изучавам, защото е по-важно да приберем Шакир и семейството му!

Дъг кимна и леко повиши оборотите. Черният микробус се изравни с хеликоптера, поднесе от рязкото натискане на спирачките,

след което се изравни с отворената дясна врата.

Без да губи време, Уил отвори страничната врата на микробуса и грабна първото дете, което се изпречи пред него. Шакир стори същото с другите две, грабнал ги под мишница. Децата гледаха с ококорени очи как баща им и непознатия мъж ги носят към огромния хеликоптер.

Уил помогна на съпругата на арабския учен, скочи в кабината след нея и побърза да затръшне плъзгащата се врата.

— Чакайте! — изкрещя Шакир, за да надвика усиливащия се грохот на турбините. Ръката му дръпна ръчката, краката му пъргаво скочиха обратно и се понесоха към изоставения микробус. Вдигна вратата на багажника и се наведе. В същия миг Дъг обърна глава и изкрещя:

— Онези коли се приближават, трябва бързо да изчезваме оттук!

— Той ще се върне всеки момент! — изкрещя в отговор Уил, но Шакир продължаваше да се бави, приведен над багажника на микробуса.

Изгубил търпение, Уил скочи от хеликоптера и хукна към него.

— Побързай, трябва да тръгваме! — извика той.

Шакир не отговори, очите му останаха заковани в дъното на багажника.

— Заклешил се е — промърмори задъхано той. — Проклетият контейнер се е заклешил в нишата за резервната гума!

— Ще го измъкнем с щангата! — извика Уил и посегна към стоманената пръчка със закривен край.

— Не! — извика Шакир и с един скок му препречи пътя. — Пълен е със смъртоносни вируси!

Уил отстъпи крачка назад и насочи слисан поглед към сребристия контейнер. До този момент беше живял с мисълта, че всичките вируси са унищожени в пустинята. Внезапният сблъсък с първопричината за всичките им премеждия му дойде много.

Дъг дръпна страничното стъкло и долепи уста до малкия отвор.

— За бога, Уил! Идвайте веднага!

Гласът му едва се чуваше на фона на усиливащия се грохот. Уил вдигна глава, обърканият му поглед долови приближаващите се от север светлини, които ставаха все по-отчетливи.

— Сега или никога, Шакир! — изрева той. — Времето ни изтича!

Обединявайки усилията си, двамата хванаха цилиндъра в двата противоположни края и силно го дръпнаха. Той обаче изобщо не помръдна и Уил се наведе ниско над него. Откри причината веднага, въпреки почти пълното отсъствие на светлина. Част от дъното на нишата беше изгнило и продънено и контейнерът се беше заклешил в дупката. Не можеше да се извади просто защото бе попаднал в нещо като „китайски капан“ — назъбеният край на прогнилата ламарина действаше като контра на евентуалното движение нагоре...

— *Идвайте веднага, по дяволите!* — разнесе се зад гърба им яростният вик на Дъг, но никой от двамата не се обърна да го погледне. Грохотът на турбините стана толкова оглушителен, че в него потъна дори остроото свистене на витлата.

Уил сграбчи щангата и я натика в дупката, готов да извие ламарината в обратна посока. Шакир най-сетне го разбра и хвана контейнера с две ръце. До слуха им вече долиташе боботенето на мощен мотор, камионът не беше на повече от няколко метра. Уил механично отчете новото повишение в оборотите на турбините — Дъг ги беше задържал на ръба на излитането.

— *Уил, какво правите, да ви вземат мътните?!*

Високият мъж не му обърна внимание и продължи да работи. Даваше си ясна сметка, че това е единственият му шанс — изплъзне ли се лостът, нямаше да има време за втори опит.

— Готово!

Ламарината най-сетне поддаде и Шакир рязко дръпна. Металният цилиндър остана в ръцете му.

Уил заряза щангата в дупката и хукна подир арабина към откренатата врата на хеликоптера. Влетяха във вътрешността на кабината почти едновременно, инерцията ги принуди да се претърколят през глава. Уил се надигна да дръпне вратата зад гърба си, от устата му излетя дрезгав вик:

— Сега, Дъг!_ Вдигай!_

В същия момент пред тях изръмжаха няколко автомобилни мотора. Шофьорите явно се стреснаха от гледката и грохота на хеликоптера, който се готвеше да излети само на няколко метра встрани от пътя.

Камионите бяха два, следваше ги автомобил с формата на джип. Тежките машини продължиха по пътя, но по-малката кола с двойно

предаване изведнъж закова на място. Очевидно пътниците в нея бяха забелязали черния микробус с отворени врати и си задаваха въпроса защо подобно превозно средство е паркирано редом с личния хеликоптер на генерал Хасун.

Колата спря на седем-осем метра пред Дъг, блокирайки пътя му за излитане.

А да се опита вертикално набиране нагоре си беше чисто самоубийство, дори ако преследвачите им решат да не стрелят. Ситуацията се усложняваше и от твърде близката позиция на втория хеликоптер. Имаше опасност да се блъснат в него дори и при най-малката грешка.

Дъг светкавично прецени единствената възможност за измъкване — рязък старт напред, набира някаква скорост в рамките на десетина метра, после издърпва нагоре и се надява, че тежкия хеликоптер ще се вдигне във въздуха точно толкова, колкото е необходимо да „прескочи“ блиндираната кола. Но съвсем не беше ясно дали действително ще я прескочат, или ще я премажат и повлекат със себе си.

В момента в който хвана лостовете, от обратната страна на джипа изскочи някакъв офицер, заобиколи го тичешком и размаха ръце, заповядвайки на невидимия пилот да изключи моторите.

Но Дъг подаде още газ и хеликоптера политна напред. Изненаданият иракчанин направи неволна крачка назад и се оказа залепен за вратата на шофьора си. Трябваше да вземе решение за частица от секундата, тъй като хеликоптерът се ускоряваше право срещу него: или да стреля, или да бяга. За двете действия едновременно просто нямаше време.

Офицерът избра второто, изкрещя нещо на шофьора и се вкопчи в металната рамка на кабината. Лекият джип рязко потегли и се отмести вляво от пътя на огромния хеликоптер, който с грохот прелетя върху мястото, което колата бе заемала само допреди секунда.

Прекошиха пътя, но продължаваха да вървят по земята. Опашката се повдигна преди единственото колело под носа, а Дъг със свито сърце си помисли, че е изпуснал контрола върху машината.

Движжа се прекалено циклично! Ръката му внимателно изтегли командния лост и двете задни колела се върнаха обратно на земята, издавайки смразяващ кръвта тътен. В замаяна на това предното се отлепи и носът се люшна нагоре. Люшкането се усили, разпространи

се и в двете посоки, хората в кабината затаиха дъх и затвориха очи. После, подчинявайки се на неизвестни физически закони, хеликоптерът се разклати за последен път и се отлепи от земята. Иракският офицер, който бе извадил пистолета си и се прицелваше в тъмната грамада над главата му, отново бе принуден да побегне в страни, тъй като хеликоптерът опасно се люшна към него.

И това се оказа достатъчно. Офицерът изкрещя нещо, хукна към колата и направи знак на шофьора да потегля. Явно беше решил, че зад щурвала на съветския хеликоптер седи опасен луд.

Дъг отново тикна лоста напред, но този път по-нежно и по-внимателно. Машината покорно престана да се плъзга назад и се наклони наляво, а след това започна да набира височина, накланяйки се в обратна посока.

Дъг осъзна, че се бори с нея. Кракът му натисна педала на левия рудан, носът отново се извъртя напред. Ръцете му светкавично изтеглиха лоста и бутнаха плъзгача за оборотите в крайно горно положение.

Започнаха да набират височина, но едновременно с това отново се появи страничното плъзгане — този път в посока надясно. Допълнителната мощ на двигателите отиде главно за движението напред, а не за набирање на височина.

Дъг плавно върна лоста, внимателно коригирайки страничното плъзгане. Едновременно с това кракът му натисна левия педал на рудана и земята постепенно изчезна. Цифрите на уреда, който би трябвало да е висотомер, започнаха стремително да се въртят и не след дълго отчетоха височина от няколко десетки метра.

Скорост на полета! Къде по дяволите е скоростомерът?!

Надписите по таблото му бяха абсолютно непонятни, но очите не можеха да сбъркат стрелката на скоростомера, която отличи сред хаотично разположените уреди на арматурното табло. Постепенно се справи с най-важните от тях и това моментално се отрази на полета — машината започна да увеличава скоростта си, полетът ѝ стана далеч по-стабилен.

Най-сетне достигнаха 50–60 възела и скоростта им продължаваше да нараства. Това беше напълно достатъчно и пътниците в хеликоптера започнаха да се чувстват като в нормален самолет. Леко преместване на лоста наляво, придружено от още по-

леко докосване на левия педал, водеше до плавен ляв завой — обратните действия важаха за десния.

Дъг отново беше на позната територия — поне що се отнася до аеродинамиката.

Разбира се, ако не опитва рисковани операции като забавяне на скоростта или увисване на място...

Вече беше успял да открие компаса и в момента проверяваше дали действително се движат в югоизточна посока, към голата пустиня. До него изведнъж изникна преbledнялата физиономия на Уил.

— Защо останах с впечатлението, че знаеш да управляваш хеликоптер? — попита с висок шепот той, а очите му бяха станали огромни и кръгли от преживения ужас.

— Не съм казал такова нещо — отвърна с усмивка Дъг. — Никога не съм опитвал.

— Но ти каза, че...

Дъг вече се смееше на глас, но грохота в кабината поглъщаше абсолютно всички странични шумове.

— Казах, че ако успеем да стартираме двигателите на това чудо, то вероятно и ще полети... Но никога не съм казвал, че знам как да го управлявам!... Хо-хо-хо!

Внезапен порив на вятъра ги тласна вляво и Дъг бе принуден да компенсира с почти неуловимо движение на контролния лост.

— Та за какво говорехме? — попита миг по-късно той и на лицето му отново изплува широка усмивка.

Уил не можеше да си заповяда да откопчее пръсти от металната рамка на облегалката. През цялото време докато тялото му подскачаше като топка нагоре-надолу из товарния отсек, той си беше повтарял, че така излитат всички хеликоптери. Кое то, естествено, беше безкрайно далеч от истината.

— Казах ти, че то ще полети — продължи Дъг. — И, както виждаш — то прави точно това!

— Кое то едва ли става благодарение на твоите умения! — възвърна си дар слово Уил. — Надявам се, че ще ми позволиш един малък въпрос: в случай че все пак задържиш този сандък във въздуха достатъчно дълго, за да прекосим границата, как възнамеряваш да го приземиш?

Очите на Дъг останаха вперени напред, а гласът му прозвуча с преднамерено отегчение:

— Точно както правят любов бодливите свинчета — безкрайно внимателно!

— Ти наистина си луд за връзване, Харис!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

*Главна квартира на иракското военно командване, Багдад
Понеделник, 11 март 1991 г., 4:45 ч. (01:45 по Гринуич)*

Ихсан Фетхи побърза да слезе от колата и хукна към щаба да търси сътрудника на генерал Хасун. В ушите му още ехтеше гневния глас на лидера.

Тази сграда наподобява настъпен мравуняк, помисли си той. Това се дължеше не само на предстоящата контраофанзива срещу кюрдските сили на север и шиитските бунтовници на юг, но и заради проклетите американци, които бяха избягали.

Офицерът, когото търсеше, беше залепил по една слушалка на всяко от ушите си. Очите му се спряха на Фетхи, ръката му направи знак да почака. Комуникациите с повечето бойни части бяха почти несъществуващи, но няколко обезопасени линии и радиочестоти все още работеха. Крясъците в примитивните микрофони и слушалки беше неразделна част от картината в щаба още от самото начало на бомбардировките.

А сега ще трябва да зарежат всичко това и да използват наличните комуникации единствено за връзка с юга.

Сътрудникът и неговият генерал вероятно ще се облекчат, когато чуят последната заповед на Саддам, но след като президентът иска да сваля някакъв хеликоптер с помощта на изстребител, въпреки наложената от американците забрана за полети на иракските ВВС, ще се случи именно това.

*По време на полет, 300 километра югоизточно от Багдад
Понеделник, 11 март 1991 г., 6:05 ч. (03:05 по Гринуич)*

Шакир Абас седеше на страничната седалка в левия край на кабината, прегърнал жена си и трите си деца в опит да ги предпази от

студения въздух, нахлуващ през полуотворената врата.

Уил беше направил опит да я затвори и заключи, но руската система за застопоряване упорито отказваше да се подчини на американските усилия и вратата отново се плъзгаше върху релсите си, отваряйки петдесетсантиметров процеп в нощния мрак, през който нахлуваше ураганен вятър.

Двамата войници също мръзнеха — единият се беше превил на две, опитвайки се да съхрани топлината на тялото си, другият беше легнал на пода, свит на топка около стоманената кука, към която беше окован. Полетът продължаваше вече два часа и на хоризонта току-що се беше появило розово сияние — един добър знак според Уил, който се бе обърнал да им каже няколко окуражителни думи.

— Ще прекосим границата след по-малко от десет минути, затова проверете дали сте пристегнали добре предпазните колани — посъветва ги той.

— Наистина ли имаме шанс? — попита Шакир. — Очаквах да ни преследват и да се опитат да ни свалят.

— Дори и да знаят къде да ни търсят, те могат да ни преследват единствено с друг хеликоптер — сви рамене Уил. — Но досега не сме забелязали нищо такова.

След това се върна на мястото си, хвърляйки кос поглед към непокорната врата и преценявайки, че не си струва да я напъва.

Шакир държеше в краката си една от пушките на войниците, далеч от обсега на ръцете им. Но момчетата бяха напълно безопасни и не правеха никакви опити да се освободят.

Някакво рязко движение го накара да извърне глава надясно. Точно навреме, за да види как войникът, който доскоро беше лежал сгънат на пода, прави скок напред, грабва пушката и се приземява с гръб към предната лява преграда на товарния отсек.

В следващия миг Шакир се оказа очи в очи с дулото на автоматичната пушка, до слуха му достигна острото изщракване на зарядния механизъм, душата му се смрази.

Очите на младежа бяха решително присвити, около дясната му китка се поклащаше едната гривна на белезниците, а другата висеше свободно, с откачена стоманена брънка.

— Приземете машината, *веднага*! — изкрещя на арабски той.

Салия потисна вик на ужас и притегли децата по-плътно към себе си. Най-малкото проплака и се вкопчи в полите на майка си, прекалено ужасено, за да вдига повече шум.

Уил чу заповедта и се обърна. От мястото си вляво от креслото на пилота той виждаше единствено Шакир, който му направи знак да не мърда.

— Един от войниците е успял да се освободи и взе пушката ми — каза на английски той. — Искате да кацнем веднага.

Думите стигнаха и до ушите на Дъг, който стрелна с поглед приятеля си, прочете мислите му и кимна с глава. След което спокойно насочи вниманието си към полета.

— Късмет, стари друже — промърмори полугласно той.

— *Кацнете веднага!* — повтори войникът и натика дулото на пушката в гърдите на Шакир. Очите му непрекъснато се извъръщаха към отвора на пилотската кабина вляво, очаквайки нападение оттам.

Уил грабна един от автоматите, опрян на стената до пилотското място, провери предпазителя и направи опит да анализира ситуацията.

Не можеше дори да зърне войника, без да премине в задната част на кабината — нещо, което автоматически го излагаше на огъня и едва ли му даваше шанс да използва собственото си оръжие.

Следователно оставаше само едно решение — да го принуди да се премести.

Стоеше прав до пилотското място и гледаше назад. В един момент се наведе и прошепна в ухото на Дъг:

— Можеш ли да наклониш това нещо надясно, а след това да го изправиш на опашката му? Нали знаеш — онова, което наричаме изправяне на носа под прав ъгъл.

— Мога да опитам — кратко отвърна Дъг.

Уил срещна погледа на Шакир и направи опит да му обясни с жестове това, което предстоеше да се случи. За негово огромно облекчение Шакир само примигна два пъти, а лицето му запази неутралното си изражение.

Дъг направи рязко движение и лостът за управление зае крайнодясно положение. В същото време кракът му натисна левия педал на рудана. Хеликоптерът се люшна надясно, движението му се усили от земното притегляне. Войникът безцеремонно бе изтласкан към средата на кабината. В същия миг Дъг придърпа лоста обратно,

витлото над главите им изрази шумен протест, но носът рязко се вдигна. Ефектът, наречен „нос под прав ъгъл“ беше постигнат.

Войникът направи опит да се изправи, но подът отказа да му съдейства. С изключено напълно чувство за равновесие той размаха ръце, инстинктивно търсейки нещо, за което да се залови. В следващия момент политна назад, кракът му нанесе абсолютно случаен, но силен удар в китката на Шакир и той изпусна контейнера, който през цялото време беше държал у себе си.

В следващата частица от секундата младежът и контейнера се стовариха с цялата си тежест върху задната стена на товарния отсек, оказала се почти вертикално под тях заради ефекта „нос под прав ъгъл“. Уил се стрелна през отвора на вратата, насочил автомата пред себе си и свалил предпазителя. Хеликоптерът влезе в стръмен завой, Уил се плъзна по металната повърхност на пода и процепът на отворената врата изведнъж се превърна в пропаст, зейналата само на метър от краката му. Широка плъзгаща се врата беше на две трети отворена и той трескаво потърси нещо, за което да се хване. В същия момент до слуха му достигна пронизителния вик на Шакир:

— Не стреляй! Контейнерът е у него! Не можем да рискуваме, защото ако го улучим ще стане страшно!

Смисълът на думите изобщо не достигна до съзнанието му, но тонът свърши работа. Видял обърканото изражение на лицето му, Шакир изведнъж си даде сметка, че беше говорил на арабски.

За съжаление войникът разбра за какво става въпрос, при това светкавично. Съдържанието на този сребрист контейнер очевидно беше важно за тези проклети крадци. Той го взе в едната си ръка и бързо го опря в дулото, осъзнал, че държи и четирите аса.

— *Приземете се веднага, иначе стрелям!*

* * *

На двеста километра северно от Риад, Саудитска Арабия, радарите на един самолет АУАКС, които следяха кувейтската оперативна зона, потвърдиха присъствието на бързодвижеща се „неприятелска“ цел, изскочила преди броени секунди от мястото, на което се намираше напълно затворената иракска военновъздушна база

северозападно от Басра. Кодовете на транспондера бяха напълно погрешни, а скоростта беше прекалено висока, за да се допусне, че е хеликоптер.

Секторният диспечер изчисли времето за прехващане, нужно на четворката изстребители Ф-15, която патрулираше в зоната, след това бързо предаде данните на водача на ятото. Този, който управляваше иракския изстребител, би трябвало да знае, че в момента извършва самоубийствен акт — разбира се, ако не ставаше въпрос за бягство.

Диспечерът не пропусна да спомене за тази вероятност пред шефа си, който от своя страна я предаде на водача с помощта на един-единствен, но в замяна на това светкавичен телекомуникационен сигнал. Ятото Ф-15 вече се насочваше със свръхзвукова скорост към нарушителя, който в момента се намираше на около петдесет километра от най-предната база на Коалицията.

— Има и още нещо — подхвърли диспечерът и проследи с пръст посоката на движение на бавния хеликоптер, което беше обект на вниманието му повече от час. По всичко личеше, че и тази машина се е насочила към зоната на Коалиционните сили, а изстребителят летеше право към нея.

* * *

Тридесет и четири годишният командир на ескадрила, който управляваше иракския МИГ-21, провери положението си — позиция шест-нула-нула, после отново насочи вниманието си към целта. Бавният хеликоптер летеше с малко над сто възела в час, докато той самият го приближаваше с четиристотин. Ако разполагаше дори само с една ракета „въздух-въздух“, задачата би била детска игра, но заповедта за изкарването от подземния бункер беше дошла толкова внезапно, че успяха да заредят само бордовите му оръдия.

Разбира се, този МИГ изобщо не би трябвало да лети. Той беше един от малкото изстребители на иракска територия, които имаха твърде много технически проблеми, за да бъдат прехвърлени в Иран още в първите дни на въздушните удари. Друг, далеч по-сериозен проблем представляваха американските изстребители, които със сигурност щяха да се появят всеки момент. Иракският пилот разполагаше с не повече

от минута-две, за да надупчи крадения хеликоптер с оръдията си, да се обърне обратно и с пълна газ да се насочи към най-близката писта, или пък да катапултира преди да го улучи някоя американска ракета.

Радарът му оживя, върху екрана се появиха индикациите, от които най-много се страхуваше: някой бе включил уредите за засичане на бойни цели и всеки момент щеше да го прихване.

* * *

На хоризонта се появи гъста пелена черен дим, най-вероятно от кувейтските петролни кладенци, запалени преди оттеглянето на иракската армия. Дъг неспокойно обърна глава по посока на товарния отсек, където драмата продължаваше. Войникът си беше взел бележка от първото премеждие и бе избрал максимално безопасна позиция — в дъното на кабината, опрял гръб в стената и натикал крака под металните странични седалки. Дулото на пушката продължаваше да е насочено в контейнера, от устата му излитаха заплашителни викове, които Шакир превеждаше с нарастваща тревога.

— Според мен този наистина ще натисне спусъка! — извика към Уил той. — Трябва да се приземим!

Уил бе насочил мерника на автомата в челото на войника и се питаше дали един точен изстрел може да предизвика спазматично натискане на спусъка.

Не, рискът е твърде голям, поклати глава той.

Обърна се да сподели опасенията си с Дъг, но в същия миг нещо огромно и шумно пресече пътя на хеликоптера и светкавично се стрелна над главите им. Дъг инстинктивно тикна лоста напред, носът рязко се наклони и машината силно се разклати от въздушната струя, оставена от неизвестния обект. Ефектът беше като на кола, която връхлита в еднометрова дупка със сто километра в час. Всичко във вътрешността на хеликоптера подскочи рязко нагоре, след което с огромна сила се стовари обратно.

Уил усети как главата му удря тавана, а ръцете му изпускат оръжието. После хеликоптерът рязко се надигна срещу него, използвайки за съюзник и земното притегляне. Автоматът изтрака върху металния под и се плъзна към отворената врата. Там се закачи за

ръба, поклати се за миг, след което неохотно пое към тънещата в мрак пустиня.

Семейството на Шакир беше закопчано с коланите и това обуслови далеч по-доброто му състояние след въздушния катаклизъм. Но самият Шакир също удари тавана, след което се стовари с цялата си тежест в скута на жена си.

Войникът бе успял да застопори краката си броени секунди преди пропадането. Но тялото му изведнъж бе изстреляно към позиция, която краката му нямаше как да последват. Вследствие на огромния натиск глезените му се счупиха като сухи съчки, тялото му се плъзна към другаря му и отворената врата. Дясната му ръка изпусна пушката, но лявата продължаваше да е вкопчена в контейнера.

Светкавично преценил какво става, Шакир се стрелна напред, заковал очи в протегнатата ръка на войника. В този момент хеликоптерът се люшна вдясно, носът продължаваше да сочи надолу. За една малка, но критична частица от секундата, войникът насочи вниманието си към болката в глезените, пропускайки да отбележи, че тялото му се плъзга към бездната, зееща отвъд отворената врата.

Ръката на Шакир се стрелна към контейнера, но не улучи. Той прибра колене под тялото си и направи опит да се плъзне напред. В същия момент краката на войника изчезнаха в тъмната дупка, свободната му ръка се вкопчи в ръба с отчаяна сила. Блестящият цилиндър отново се оказа на сантиметри от Шакир, но за съжаление тези сантиметри бяха непреодолими.

В опит да анализира бързо влошаващата се ситуация, съзнанието на Шакир превключи на други, неподозирани бързи обороти. Ако направи скок по посока на контейнера, вероятно щеше да полети в бездната заедно с него. Което означаваше, че няма да постигне абсолютно нищо. Но ако не скочи, контейнерът щеше да падне и сам... Заобленият жлеб на плъзгащата се врата беше хлъзгав, пръстите на войника бавно го изпускаха. Ураганната въздушна струя бе вдигнала бедрата му в почти хоризонтално положение.

Избор нямаше.

Шакир подви левия си крак и се оттласна по посока на предния десен ъгъл на товарния отсек. Пръстите му се вкопчиха в ръката на войника в момента, в който тялото му изчезваше отвъд ръба. Бяха се забили в бицепса, малко над лакътя. Войникът нададе вик на изненада,

но тялото му не прекрати движението си. Пръстите на Шакир бавно, но неотстъпно изпускаха отделните части на ръката му, преминаха през лакътя и стигнаха до китката. В крайна сметка в тях не остана нищо друго, освен малкия, лъскав контейнер.

Но сега и тялото му се понесе към вратата с непреодолима сила. Някъде отдалеч до ушите му достигна ужасеният писък на Салия.

Машината все още беше силно наклонена надясно, въпреки че вече излизаше от правия носов ъгъл. Дъг бавно изтегляше лоста за хоризонтиране, опитвайки се да зърне силуетът на изстребителя, който беше причинил цялата бъркотия.

Краката на Шакир прехвърлиха ръба и увиснаха навън. Дясната му ръка стискаше контейнера, лявата се беше вкопчила в улея на вратата, а тялото му балансираше над тристаметровата пропаст, готово да политне към нея и при най-малкото поклатане.

Уил се беше възстановил достатъчно, за да застане на колене и да се вкопчи с лявата си ръка в една от спасителните ръкохватки на стената. Дясната протегна максимално напред, опитвайки се достигне рамото на Шакир и поне мъничко да го стабилизира. Но арабинът почти не помръдна, а с едно внезапно и бързо движение му прехвърли контейнера.

В следващата секунда се вкопчи с две ръце в улея, пръстите му се забиха във вътрешния ръб и бяха моментално разкъсани от острия метал.

— Дъг! — изкрещя без да обръща глава Уил. Имаше един малък шанс и той се надяваше единствено на реакцията на приятеля си.

— Какво? — обърна се Дъг.

— Хвърлям контейнера напред, в твоята посока!

С внимателно, но добре премерено движение, дясната му ръка подхвърли сребристия цилиндър към предната част на кабината. За миг той сякаш увисна във въздуха, после уцели входния отвор и изтропа на пода. Претърколи се няколко пъти към мястото на стрелеца, после бавно спря.

Уил се хвана за дръжката вдясно от себе си, премести тялото си по посока на вратата и отново изкрещя:

— Наклон наляво! Веднага почни наклон наляво!

В краткото време преди реакцията на Дъг краката на Шакир се плъзнаха отвъд жлеба, а плъзгащата се врата се отвори докрай. Уил

видя как тялото му се олюля от въздушната струя и увисна изцяло на върха на пръстите му, вкопчени с отчаяна сила в режещия ръб на улея. Протегна се максимално напред и успя да сграбчи лявата му ръка, малко под лакътя.

Тежестта беше огромна. Уил беше в сравнително добро физическо състояние, но удържаше Шакир с една ръка, предимно със силата на китката и пръстите си. И дума не можеше да става, че ще го изтегли навътре. Освен това усети, че хватката на Шакир бавно отслабва. Видя как китките му се обагрят в алено и разбра, че кръвта прави металния ръб още по-хлъзгав.

Първа се откачи лявата ръка на Шакир, а Уил използва цялата си сила, за да я продължава да я държи. Но пръстите му бавно се изплъзваха и скоро се увиха единствено върху китката — която за съжаление също започна да му се изплъзва.

Вдигнал глава Шакир правеше отчаяни опити да се надигне с помощта на дясната си ръка, но не успяваше. Уил ясно виждаше как пръстите му се плъзгат по заобления праг. Увисването му с цяла тежест на ръката на американеца беше въпрос на секунди.

Дърпай, мътните да те вземат! — изруга се Уил и направи последно неимоверно усилие. В същия миг Дъг извърна глава, направи светкавична оценка на ситуацията и рязко наведе хеликоптера наляво.

Тялото на Шакир катапултира обратно във вътрешността на кабината, блъсна Уил и го отхвърли по посока на товарния отсек.

— Завържи се! — изрева пилотът и Шакир светкавично се стрелна към свободната седалка до Салия. Ръцете му сръчно го овързаха в предпазните колани, ужасената му съпруга мълчаливо отвори прегръдката си, а очите ѝ бяха огромни и кръгли от ужас.

Уил се придърпа до лявото кресло, облегна се назад и щракна предпазния колан. Дъг насочи машината в северна посока, но очите му останаха заковани в димната следа, оставена от изстребителя. Умът му напрегнато обработваше наличните данни, няколко секунди му бяха достатъчни, за да стигне до смразяващото кръвта заключение.

— Исусе Христе, според мен това беше МИГ-21, Уил! — изръмжа през стиснати зъби той.

В далечината се видя как изстребителят направи лупинг и се понесе обратно, точно срещу тях. Черният дим след него недвусмислено сочеше, че скоростта му се увеличава.

— Ако има ракети, мъртви сме — обяви с равен глас Уил.

— Ако имаше, вече да ги е използвал — поклати глава Дъг. — Нямахме да си губи времето да ни преследва... Сега обаче става напечено!

Под крилата на МИГ-а блеснаха малки пламъчета, късият ред трасиращи куршуми мина малко под корпуса на хеликоптера. Дъг ясно видя как носът на изстребителя леко се помества, за да коригира мерника си.

— Дъг!...

— Знам! — изръмжа Дъг и ръцете му със светкавична бързина издърпаха хоризонтиращия лост и мотоциклетната ръчка на газта. Хеликоптерът рязко подскочи нагоре, скоростта му намалня. Пилотът на изстребителя направи нови корекции, но Дъг го следеше внимателно и веднага помести лоста, а кракът му рязко натисна десния педал на рудана. Хеликоптерът се стрелна надясно, след като започна да пада като камък.

Мерникът на изстребителя отново се оказа празен, но пилотът бързо го коригира. Разстоянието между двете машини вече беше само пет километра и бързо намаляваше.

Втори откос от трасиращи куршуми се стрелна вляво от тях и Дъг побърза да завие надясно, след което незабавно върна лоста в обратна посока и даде газ. Хеликоптерът започна да криволичи и да набира височина. Изстребителят очевидно започна да губи търпение, тъй като трасиращите му куршуми се стрелнаха твърде далеч от целта.

Дъг го изчака да се изравни с тях, после направи рязък завой и подкара след бързо отдалечаваща се бойна машина. Гледаше да не прекалява с газта, тъй като си даваше ясна сметка, че дори и при максимална скорост от 150 взела в час, хеликоптерът си оставаше твърде тромав за изстребителя.

— Къде, по дяволите, са нашите?! — изкрещя той.

— Намираме се в иракски хеликоптер, който е атакуван от иракски изстребител — изкрещя в отговор Уил. — Мислиш ли, че нашите изобщо ще се намесят? За тях това е вътрешна работа на иракчаните!

— В такъв случай скачай и отивай да видиш онова бордно оръдие! — заповяда с нетърпящ възражение тон Дъг. — Трябва да се защитаваме!

Но вътре в себе си далеч не беше толкова решителен. *Трябва да се въртя, трябва постоянно да въртя тоя сандък във въздуха и да му преча да се прицели*, напомни си със свито сърце той.

Уил се наведе и се плъзна към мястото на стрелеца. Секунда по-късно главата му се появи в прозрачната плексигласова бабуна, която се издигаше непосредствено пред носа.

МИГ-ът направи завой и отново се понесе към тях. Дъг придърпа лоста и увеличи общите обороти на двата двигателя, използвайки мощността им главно за подемна тяга. Скоростта на полета им спадна под петдесет възела, попадайки в диапазона, запазен единствено за хеликоптерите.

Пак нупам прекалено грубо! — укори се той и направи леки корекции с лоста.

Машината реагира като див звяр, който се мята във всички посоки с единственото желание да се освободи от контрол. Така отговаряше на опитите на Дъг да се върти в кръг или да увисне.

Прецени, че се намират на приблизително триста метра височина. Очите му не изпускаха изстребителя, който беше на около седем-осем километра разстояние и тъкмо започваше стръмен обратен завой. Чакаше подходящия момент да подаде максимална газ и буквално да „изпадне“ от полезрението на врага.

Изстребителят стабилизира и се понесе право към тях. Пилотът вероятно бе сложил пръст на спусъка и чакаше подходящия момент. Главата на Уил продължаваше да се скрива и показва в плексигласовата си „шапка“ — факт, който свидетелстваше, че приятелят му все още не беше разгадал как се стреля с бордовото оръдие.

Сега!

Лявата ръка на Дъг рязко върна газта, хеликоптерът започна да пропада като камък. Свиването на корема го накара да изпита неприятното усещане, че излизане от това пикиране няма. Линеината им скорост беше почти нула.

* * *

На шест километра в южна посока се намираше един американски лагер, в центъра на който бързо се събираше тълпа от възбудени хора. Гледката на дуела между хеликоптера и изстребителя съветско производство беше колкото странна, толкова и забавна. Докато войниците гледаха, по радиото полетяха заповеди за готовност на зенитните батареи, които охраняваха базата.

На борда на „Корона“ посрещнаха с недоверие съобщенията за двубоя, които пристигаха от наземните наблюдатели. Разбира се, те допускаха, че може би става въпрос за някакво бягство, но кой бягаше — хеликоптерът или изстребителят?

— Вероятно хеликоптера — изрази мнението си дежурният диспечер. — Вече един час следя движението му, което е неотклонно на юг. А изстребителят е вдигнат да го спре.

Замълчаха и проследиха на екрана светлите точки на Ф-15, които в момента бяха само на четири минути път от мястото на състълкновението и бързо го приближаваха.

* * *

Хеликоптерът беше стабилен като вързана патица мишена в мерника на иракския пилот изстребител. Той просто не можеше да повярва на очите си. Но собствения му радар показваше, че е взет на мушка от няколко американски изстребители, въоръжени с ракети с топлинно насочване. Изстрелване все още нямаше, но иракският пилот си даваше сметка, че му остава твърде малко време.

Но имаше и един жокер. Докато хеликоптерът е във въздуха, американците едва ли ще предприемат атака, преди да направят едно проучвателно облитане. Това може би щеше да му даде шанс за още един удар.

Пилотът стабилизира изстребителя и използва рудана, за да хване целта в кръстчето на мерника. Пръстът му се плъзна върху спусъка и зачака. Необходимо беше да се приближи още малко, още съвсем мъничко.

Той добре знаеше, че хеликоптерът е въоръжен с едно мощно бордово оръдие, но екипажът насреща явно не знаеше как се стреля с него.

На радара му се появи още една мигаща точка, което означаваше прихващане от нов противник. Планът бързо се оформи — тъй като няма да има време за бягство, ще изпълни заповедта за сваляне на хеликоптера, а след това моментално ще катапултира.

И без това този самолет вече никога нямаше да полети. Американците просто нямаше да му дадат време да достигне до някаква писта.

Пилотът отново насочи вниманието си към целта, която помръдваше в кръстчето на мерника.

Но изведнъж се оказа, че нея я няма!

* * *

Дъг отново върна газта, опитвайки се да прекрати рязкото пропадане. Имаше намерение да увисне още веднъж, но машината отказа да се подчини. Внезапно полетяха назад, люшнаха се встрани, завъртяха се около оста си и отново се понесоха напред. Испита чувството, че всеки момент ще изпусне контрола над управлението. Изстребителят все още се прицелваше в една точка на около двеста и петдесет метра по-нагоре, но Дъг ясно видя как пилотът му прави нужните корекции и пуска нов ред трасиращи куршуми. Един от тях улучи витлото с оглушителен трясък, други няколко продупчиха обшивката на товарния отсек и бръмнаха като разсърдени оси.

МИГ-ът рязко започна да набира височина, тъй като позицията му за стрелба стана твърде опасна. За да продължи с атаката, беше необходимо да започне снижение.

Дъг с усилие задържа движението по права линия, в същия миг очите му зърнаха нещо на земята, малко вляво от тях.

— Хей, Уил, долу има някаква база! — извика той.

Не получи отговор, но главата на Уил вече беше напълно неподвижна в капковидната купола. Изглеждаше така, сякаш тялото му е приведено над нещо.

Дъг продължаваше да гледа наляво, въпреки че натискаше педалите за десен завой. Дали така му се привиждаше, или върху покрива на една от палатките действително беше изрисуван американския флаг?

Може би, рече си с въздишка той. Може би...

Хеликоптерът най-сетне се подчини и започна да прави десен завой, очите му механично потърсиха изстребителя. Той не се виждаше никъде и това му се стори твърде заплашително.

Насочи машината на север, поддържайки кръговото движение. Само по този начин можеше да открие навреме димната следа на противника. Слънцето вече се показваше на хоризонта. *Ако изгрее преди поредната атака, ще се опитам да заема позиция между изстребителя и него,* рече си Дъг.

Обърна се и хвърли един поглед към товарния отсек. Шакир се беше вкопчил в жена си, а тя притискаше децата към себе си. Вторият войник кротуваше, от поведението му беше ясно, че единственото му желание е да оцелее.

Огледа внимателно арматурното табло, опитвайки се да отгатне какво означават надписите на арабски. Мигащи червени лампи липсваха, нищо не показваше, че са получили сериозни щети от куршумите, които ги улучиха преди малко.

Къде, по дяволите, изчезна този изстребител?!

Почти си позволи лукса да си представи, че МИГ-ът е бил принуден да прекрати атаката, когато над главата му, в позиция десет нула-нула, изведнъж се появи тънка димна следа.

Господи, Исусе Христе! Мръсникът се гмурка!

* * *

Последен заход, каза си иракският пилот. Този път нямаше да позволи на проклетия хеликоптер да се измъкне. Можеше да се върти в кръг колкото пожелае, но отвесното връхлитане от голяма височина и с голяма скорост щеше да осигури необходимата точност на стрелбата.

Усети рязкото ускорение и нагласи кръстчето на мерника, готов за всякакви действия от страна на мишената. Планът вече беше изкристализирал в главата му — стреля, обръща на север и рязко набира височина. Веднага, след което катапултира, просто за да изпревари ракетата, която вероятно ще бъде изстреляна след него. Решителният миг беше близо. Концентрира се, сбрал на топка целия си

опит и инстинкт за оцеляване. Последните изстрели не биваше да пропуснат целта.

* * *

Първите трасиращи куршуми профучаха вдясно, Дъг направи рязък завой в обратна посока и форсира моторите. Целта му беше да се отдалечи максимално от посоката, в която се гмуркаше МИГ-ът. Раздвижи лоста за управление напред-назад, машината рязко се разклати. Надяваше се, че витлата ще издържат на огромното натоварване. Ясно видя как смъртоносната струя трасиращи куршуми последва движенията му — сякаш немирнен хлапак искаше да облее приятеля си с градинския маркуч.

Уил беше все така неподвижен и Дъг започна да се тревожи. Но нали попаденията бяха там, отзад? Дано не са го улучили!

Отново лашна хеликоптера надясно, слухът му пак регистрира пронизителните звуци на пробиващи обшивката куршуми. Един от тях беше особено силен, като шрапнел.

МИГ-ът продължаваше да поддържа дистанция от около три километра. Той внезапно прекрати стрелбата, в следващата секунда откъм прозрачната купола на мерача екна възбуденият глас на Уил. Дъг беше толкова радостен да го чуе, че почти не обърна внимание на думите му.

— Вдигай! Кацна ми на мушката! Вдигай ти казвам!

МИГ-ът възобнови стрелбата, смъртоносната завеса на трасиращите куршуми тръгна отдолу нагоре и бързо ги приближаваше.

Внезапно тромавата структура на хеликоптера се разтърси от странни вибрации, придружени от оглушителен тътен. Дъг изтръпна при представата, че е експлодирал някой от двигателите или опашното витло.

Лостът за управление лудо се тресеше в ръцете му, вибрациите стигаха чак до гръбначния му стълб.

Какво беше това, по дяволите?!

В следващата секунда осъзна, че това бяха *те*... *Те* отвърщаха на огъня, за да се защитят! Вибрациите бяха причинени от носовото оръдие и тежката картечница под него!

Пилотът на изстребителя видя първите трасиращи редове, но реши, че те са част от неговия откос. След което осъзна, че е обект на обстрел. Очевидно онези на хеликоптера бяха открили как действа въоръжението.

Броени секунди го деляха от края на гмуркането, но хеликоптерът още беше във въздуха, видимо невредим. Изборът му беше доста стеснен: или да катапултира веднага, или да се забави с пет секунди и да опита последен автоматичен откос.

Този мисловен процес му отне точно две секунди. В този кратък срок перспективата да катапултира без да е изпълнил заповедта му се стори абсолютно неприемлива.

Трябваше да опита още веднъж, за последен път.

Куршумите на хеликоптера минаваха встрани. Пилотът тикна лоста за управление в крайно предно положение, изстребителят с лекота избягна широката завеса трасиращи куршуми, кръстчето на мерника се стабилизира върху издутото туловище под него. Мозъкът изпрати нужната команда, нервите я предадоха до върха на показалеца, който започна да обира луфта на спусъка. Но командата така и не успя да стигне до крайния получател.

Изстреляната на широк фронт смъртоносна завеса от летящо олово внезапно стигна до целта си. Десетки едрокалибрени куршуми потънаха в корпуса и мотора на изстребителя, възпламенявайки едновременно резервоарите за гориво и мунициите. В небето разцъфна ярко оранжево цвете.

— Улучи го! Улучи го! — изкрещя извън себе си Дъг.

После стисна лоста и започна серия от бързи маневри, тъй като това, което допреди миг беше вражески изстребител, изведнъж се беше превърнало в пламтящи отломки, които трябваше да бъдат избягнати.

Хеликоптерът рязко се наклони наляво. Внезапно осъзнал, че в мерника му вече няма мишена, Уил бавно отмести пръст от спусъка и замаяно се огледа. В следващия миг се обърна назад, срещна погледа на Дъг и на лицето му появи необичайно широка усмивка. Десният му палец се стрелна нагоре и почти опря в прозрачния купол.

Пилотът на водещия Ф-15 на въздушния патрул с недоумение вдигна глава. Преди малко радарът му бе фиксирал целта и ракетите въздух-въздух започнаха да приемат електронно подадената информация. Но сега заобиколената с червено кръгче точка на екрана изведнъж се стопи и на мястото ѝ започна да мига бавнодвижещ се обект — най-вероятно това, което АУАКС беше идентифицирал като хеликоптер.

— Добър изстрел, Рейнджър едно-нула-едно — прозвуча в шлемофона му гласът на дежурния диспечер.

Пръстът му механично натисна бутона на предавателя.

— Говори Рейнджър едно-нула-едно, изобщо не съм произвел изстрел — съобщи той. — Нямам представа кой го свали.

* * *

Уил се промъкна обратно в пилотската кабина и се изправи до Дъг. Широката му усмивка помръкна в момента, в който се обърна да погледне на север.

— О, господи! Още изстребители!

Дъг рязко се обърна, огледа димните следи и двойните опашки.

— Това са наши ийгъли — обяви той. — А ние летим във вражески хеликоптер. Намери нещо бяло и започвай да го размахваш така, сякаш от това зависи живота ти!

За негова изненада Уил спокойно кимна с глава, измъкна чифт дамски пликчета от бял найлон и му ги показва:

— Взех ги назаем от госпожа Абас...

Дъг се разсмя и започна завой по посока на лагера, който беше забелязал преди малко. Вече не му беше толкова трудно да поддържа ниската скорост на движение.

— Ще летя максимално бавно, за да не предизвикам натискането на спусъка от някой нервак там долу — обясни през рамо той.

— Не можеш да управляваш това нещо бавно — предупредително промърмори Уил. — Нали те видях какво щеше да направиш преди малко — когато се опита да увиснеш...

— Хей, аз просто се уча — подвижна Дъг. — За съжаление минавам доста съкратени курсове, но се справям... — После лицето

му отново стана сериозно: — А ти наистина трябва да размахаш това нещо, дето е в ръцете ти...

* * *

На пет километра разстояние от тях пилотът на водещия Ф-15 прецени, че не бива да стреля по хеликоптера, който се намираше твърде близо до базата. От няколко минути насам радарът и насочващото устройство на ракетата издаваха напълно синхронизиран сигнал — знак, че целта е стабилно прихваната.

Но пилотът се опасяваше, че останките на хеликоптера ще паднат върху лагера. Освен това, все още съществуваше известен шанс в него да се окажат бегълци, които по неизвестни причини не бяха чули многобройните радио предупреждения да не прелитат над лагера.

Пилотът реши да направи още един кръг и започна плавен десен завой. Предаде на партньора до него да стори същото, целта беше един по-обстоен оглед.

Уил изчака приближаването на двата изстребителя, дръпна страничното стъкло и бясно размахаше белите пликчета на Салия.

— Корона, имаме беглец с бяло знаме — обяви пилотът на водещия изстребител. Той нямаше възможност да види нищо във вътрешността на хеликоптера, но нападението на иракския изстребител доказваше предположението му.

* * *

Близо двеста американски военнослужещи, мъже и жени, се бяха събрали в северния край на лагера. Вече се беше разпространила мълвата, че пред очите им се разиграва трагичен опит за бягство на хората в неидентифицираната иракска бойна машина. Тълпата приветства с бурен рев точните изстрели на неизвестния бордови стрелец, които унищожиха изстребителя МИГ-21.

В момента двойка Ф-15 прелетяха в опасна близост до хеликоптера, но без да откриват стрелба. Това потвърждаваше първоначалните слухове.

Неизвестната машина се приближаваше към базата по доста странен начин — сякаш пилотът беше решил да направи някакво комедийно шоу. Пред очите на тълпата хеликоптерът предприе серия от резки подскоци и обръщания, които сякаш имаха за цел да бъдат показани под всички възможни ъгли, движението му във въздуха беше колкото комично, толкова и странно.

Нагоре-надолу, с въртене и поклащане, машината се приближаваше бавно, но неотклонно...

Когато до центъра на периметъра оставаха не повече от сто и петдесет метра, тя изведнъж се завъртя около себе си и тръгна на запад. Тълпата нададе одобрителен рев, за пръв път получила възможност да види белите пликчета, които се развяваха от прозорчето.

Ако не беше тревожно, силното люшкане и въртене би могло да се окачества и като комично.

— Дъг, не можеш ли да стабилизираш тоя сандък? — разтревожено вдигна глава Уил.

— Опитвам се — отвърна запъхтяно приятелят му, като усилията му бяха насочени да изправи носа по посока на централния плац. Но руската машина сякаш бе решила да прояви характер и почти не се подчиняваше на усилията му.

— Не мога да накарам проклетото нещо да лети направо! — оплака се минута по-късно той.

— Приземи го някъде на празно пространство, моля те! — извика Уил, продължавайки да размахва парчето бял плат, което заплашваше всеки миг да се скъса от вятъра.

Въпреки бясното люшкане на хеликоптера, и двамата бяха в състояние да зърнат тълпата, която се беше събрала под тях.

— Ей там, в центъра — извика Дъг и кимна по посока на нещо като оголена полоса в средата на лагера. — Ще се опитам да кацна, стига да мога...

— Много е тясно! — предупредително извика Уил. — Има опасност да се ударим в нещо!

— Няма, не бой се!

Лостът започваше да става послушен, тъй като Дъг най-сетне беше успял да подаде подходящата комбинация от мощност и наклон,

за да се задържат във въздуха. Постоянно си повтаряше, че трябва „да гали“ контролните уреди, но въпреки това действаше прекалено рязко.

— Дъг, бъди сигурен, че ще те накарат да надуваш балона, ако изобщо успеем да кацнем! — извика Уил. — Май небето ти е тясно!

Намираха се точно над тълпата, височината им не надвишаваше двадесетина метра. Дъг внезапно усети, че машината отново политва в страни и отказва да му се подчинява. Подаде малко газ, побутна лоста напред и надясно, но пак прекали и предизвика обратна реакция. В главата му внезапно изплува отчаяната забележка на някогашния му инструктор, който напразно се беше опитвал да научи непокорния Дъг Харис да лети във формация. „Не спирай да движиш лоста и се опитай да усетиш предварително корекциите, които трябва да направиш.“

Ръцете му разклатиха лоста, хеликоптерът се разтърси от вълнообразни движения, но все пак реагира.

Уил се хвана за облегалката на пилота и погледна назад. Забеляза неестествено преbledнялото лице на Шакир Абас, който продължаваше да е вкопчен в жена си, забеляза и разперените ръце на Салия, които сякаш искаха да предпазят уплашените деца.

Гледан от земята, хеликоптерът сякаш изпълняваше някакъв странен танц на победата. Това впечатление се усили още повече, когато неизвестен шегаджия включи касетофона си на максимум и машината сякаш заподскача в такт с живите ритми. Тълпата посрещна новата атракция с одобрителен рев.

— Май най-сетне я укротих, мамка му!...

Дъг не можеше да повярва, че лостът за управление му се подчинява. Туловището продължаваше да се люшка, но вече по друг, по-контролиран начин. Носът му най-сетне се подчини и тръгна към празното място между палатките, намиращо се на стотина метра по-нататък.

— Ох, Дъг, не зная...

Гласът на приятеля му беше натежал от съмнение, но Дъг не му обърна внимание. Всичките му усилия бяха насочени към овладяване на машината. Лявата му ръка върна ръчката на газта, дясната продължаваше да движи командния лост. Бавно и неохотно, но неотстъпно, съветската машина се насочваше към площадката за кацане.

Двадесет метра, петнадесет, десет... Дъг направи леко движение с лоста и машината най-сетне се докосна до повърхността.

— Хей, май започвам да й свиквам! — тържествуващо се ухили той.

В същия миг ръката му направи леко, напълно несъзнателно движение, лостът помръдна. Хеликоптерът реагира мигновено — колелата се отлепиха от земята, фюзелажът подскочи встрани, издигайки се на седем-осем метра над земята. Едно от колелата се заплете във въжетата на палатката баня, брезентът се изпъна. В следващия миг цялата конструкция подскочи във въздуха, политна на една страна и беше пометена от урагания вятър на главното витло.

Дъг направи опит да върне хеликоптера в нормално положение, застопори газта на празен ход и тикна лоста в гнездото за неутрално положение. В същия момент витлото захвапа част от брезента и започна да го цепи с оглушителен звук.

— Хей, отдолу имаше ли хора? — разтревожено подвижна той, докато очите му пробягваха по мястото, на което доскоро беше палатката. Пръстите му трескаво търсеха главния прекъсвач.

— Би могло да се каже — подсмихна се Уил.

В палатката баня имаше трима клиенти, които спокойно вземаха душ. В един момент свистенето на хеликоптерните витла стана по-силно от плющенето на водата и те започнаха да се оглеждат. В следващия се превърнаха в действащи лица на една гротескна картина: покривът над главите им отлетя неизвестно къде и те се оказаха както майка ги е родила в центъра на внезапно разчистената площадка, в непосредствена близост до огромен руски хеликоптер с иракски отличителни знаци, стиснали калъпчета сапун в ръце. На всичкото отгоре това се оказаха висши офицери — един бригаден генерал и двама щабни капитани, замръзнали от смайване пред скъсания маркуч, от който бликаше топла вода. Тълпата ги приветства с тържествуващ рев, смущението им нарасна.

Двамината щабни офицери хукнаха към далечния край на площадката, където вероятно се намираха дрехите им. Но генералът невъзмутимо остана на място и започна да оглежда кабината на неприятелската машина, появила се толкова внезапно пред него. В крайна сметка стигна до заключението, че вътре има поне един

американски военен, който участва в някаква неизвестна спасителна операция.

В следващия миг зърна износения пилотски комбинезон, върху раменете на който проблеснаха полковнически орли.

Тълпата се люшна напред и направи плътен кръг около хеликоптера. Едва сега хората видяха голия генерал и започнаха да дюдюкат и пляскат с ръце, препречвайки пътя на военните полицаи, които тичаха към мястото на инцидента.

Дъг зърна генерала, който макар и гол, изглеждаше цял и невредим. Ръката му се плъзна към страничното прозорче, на лицето му се появи широка усмивка на облекчение.

— Хей, ние сме американски бойци! — изкрещя той. — ВВС!

Тълпата стесни кръга, а генералът извади пурата от устата си, прокашля се и вдигна глава.

— Най-напред искам да хвърля едно око на пилотското ви разрешително, полковник!

* * *

Уил слезе пръв, следван на крачка от Дъг. На лицата им грееха щастливи усмивки. Започнаха да стискат протегнатите към тях ръце, без да изпитват нужда да се представят. На излизане забелязаха сгушените един в друг Шакир и Салия, а в краката им продължаваше да лежи окованият иракски боец. Това, което не забелязаха, беше отчаянието в очите на жената.

Тълпата се блъскаше около тях и шумно ги приветстваше, но те едновременно се обърнаха назад, дочули тихия вопъл откъм кабината.

— Помощ! Моля ви, помощ!...

Изречените със силен акцент думи принадлежаха на Салия Абас, която продължаваше да седи на страничната седалка. Беше прегърнала мъжа си и с ужас гледаше бавно уголемяващото се алено петно върху гърдите му. Главата му безсилно се беше опряла на рамото ѝ.

Стрелнаха се обратно и само след секунда коленичиха пред двамата. Дъг предпазливо разтвори ризата и пред очите им се разкри грозна входяща рана.

— Помощ, моля ви... — повтаряше жената, като явно това беше почти целият ѝ запас от английски думи.

Неколцина от присъстващите войници скочиха в кабината и я отделиха заедно с децата, докато Дъг на висок глас поиска лекар, а Уил помогна на Шакир да легне на сгъваемата седалка.

Очите му с недоумение пробягаха по многобройните пробойни в товарния отсек. Изобщо не беше предполагал, че пораженията са толкова големи. Болшинството дупки ясно показваха, че куршумите да влезли и излезли, слава богу далеч от семейството на Абас и окования войник. Но един от тях явно бе попаднал в рикошет, променяйки пътя си и попадайки в гърдите на Шакир.

Арабинът се изтръгна от унеса, надигна глава и се вкопчи в ръката на Уил с неподозирана сила.

— Прибра ли контейнера?

— Да, разбира се... Хей, Дъг, я го донеси тук.

Дъг кимна и влезе в пилотския отсек. Секунда по-късно отново се появи, в ръцете му проблясваше сребристия цилиндър.

— Обещавате ми, че ще бъде изгорен, нали? — попита с болезнено усилие Шакир. — Давате ми своята офицерска дума? — Очите му се заковаха в очите на Уил.

— Имаш думата ми, Шакир — отвърна с развълнуван глас той. — Но сега ти предлагам да лежиш спокойно, за да можеш да се увериш в това със собствените си очи.

— Аз... Аз съм замаян... Не си давах сметка, че... че раната е толкова тежка...

— Спокойно, докторе — направи опит да се усмихне Уил. — Помощта ще бъде тук всеки миг... — Обърна се в отвора на вратата и изкрещя да докарат линейка. С облекчение видя, че един от униформените, които се бяха струпали пред хеликоптера, кимна с глава и тичешком се отдалечи.

— Отпусни се и почивай — обърна се отново към Шакир той. — Ще се оправиш, обещавам ти...

Но хватката на Шакир се затегна, тялото му започна да се надига. По очите му личеше, че пренебрегна непоносимите болки с желанието да каже нещо много важно.

Дъг се обърна да го подкрепи, а Уил приклепна пред лицето му и натъртено каза:

— На теб дължим живота си, докторе. Ти направи всичко възможно, за да ни спасиш.

Звукът на далечна сирена оповести пристигането на линейката.

— И аз съм на същото мнение, Шакир — кимна Дъг, заковал поглед в изпотеното лице на ранения.

— Слушай ме внимателно, полковник... — напрегнато започна Шакир. — Има още един...

Очите му изведнъж се обърнаха с бялото нагоре, тялото му се вцепени. Уил хвана китката му и с облекчение установи лека, едва доловима пулсация. Човекът само беше припаднал. В следващия миг кабината се изпълни от членовете на парамедицинския екип, които моментално се заловиха за работа. Абас беше прехвърлен на носилка и понесен към линейката. Няколко секунди по-късно машината рязко потегли, сирените ѝ се включиха с пълна сила.

ЕПИЛОГ

ЦЕНТКОМ, Риад, Саудитска Арабия

Вторник, 12 март 1991 г., 16:00 ч. (13:00 по Гринуич)

Четиридесетте минути при температура хиляда градуса най-сетне изтекоха. Лаборантът изключи пещта и се обърна с лице към малката група офицери, които присъстваха на процедурата.

— Всичко е свършено, господа — обяви той. — Вероятно сте се уверили, че вътре беше цялото налично количество. Това означава край на един от най-смъртоносните вируси, създадени някога от човешка ръка. Лично аз бурно аплодирам това, което направихме току-що.

С тези думи човекът извади писалка от горното джобче на лабораторната си манта и се наведе да подпише протокола. След това отстъпи крачка назад и стисна десницата на полковник Ричард Кер.

— Наистина ли беше толкова ужасен? — пожела да узнае полковникът.

— Едва ли можете да си представите какви поражения би могъл да нанесе — кимна експертът. — Не можете дори да се опитате да си представите! Макар и кратки, тестовите, които проведохме на опитните животни, показаха ужасни резултати! Разредахме количеството до една петстотин хилядна от оригиналната му концентрация, но въпреки това то уби опитните маймуни в рамките на два часа!

Кер и Йън Макарти от Агенцията за национална сигурност бавно закрачиха към блиндираната врата, и двамата потънали в дълбок размисъл.

— Трябва да кажем на доктор Хайек, че сме свалили обвиненията срещу него, преди да се е самоубил — криво се усмихна Кер. — Как мислиш да се справиш с тази дребна, но неприятна мисия, Йън?

— Аз ли?! — попита с престорено смайване Макарти, въпреки че лично беше настоявал за ареста на доктор Хайек за умишленото

унищожение на ценно държавно имущество. Съвсем нормално беше пак той да поправи допуснатата грешка. Добре знаеше, че Хайек чака в хотелската си стая и вероятно агонизира в очакване на най-лошото.

— Точно ти — кимна Кер и по устните му се плъзна лека усмивка. — Бедният човечец! Някакъв лабораторен техник се опитва да изпълни заповедта на началника си за „пълна стерилизация“ и по погрешка влиза в контакт с живата проба. А ние веднага си правим заключението, че Хайек е виновен в умишлен саботаж.

— Той е виновен! — напомни му Макарти. — Ако не за друго, поне за саботирането на усилията ни да изпратим тези мостри у дома!

— Но в едно отношение все пак беше прав — напомни му Кер. — Аз също не бих искал у дома нещо толкова смъртоносно!

— Е, това вече няма никакво значение — сви рамене Макарти.

— Наистина ли? Искам да кажа — да, *този* вирус е история, но какво ще стане следващия път, когато някой изобрети ново биологическо оръжие, а ние решим да си вкараме в къщата троянския кон? Защото нещата започват да ми приличат точно на нещо такова...

— Не разбирам накъде биеш — сви рамене Макарти.

— Прекрасно разбираш, Йън — продължително го изгледа Кер. — Не ми е приятен начина, по който засекретяваме тази история! Разбирам защо, знам, че нямаме друг избор, но това е една дяволски опасна игра! Хората имат право да знаят какво е станало, а и какво би могло да стане!

— За какво говориш, Ричард? За това, което извърши доктор Абас, или за самия вирус?

— И за двете. Абас не би трябвало да излага нещата на толкова голям риск, но и със сигурност не е бил длъжен да спасява хората ни. Той е създал проклетия вирус, той направи възможно и унищожението му. Но той рискува всичко, за да ни предупреди, а как му отговорихме ние? Като го покриваме с похлупака на тайната. Срам ме е, че нашият президент постъпи така!

Макарти отново започна да се смее. Правеше го вече цял ден, особено след като получи от Кувейт пълния доклад по случая.

— Още не мога да повярвам, че тези двама откачени полковници са вдигнали шибания хеликоптер буквално под носа на Саддам! Като никой от тях не е летял преди това на подобно нещо! Ето това бих

искал да бъде публикувано и да види бял свят! Представям си каква ще бъде реакцията на хората от ВВС...

Ричард Кер махна на Макарти за сбогом и се насочи към авиобазата, откъдето възнамеряваше да хване някой полет за Дахран. Дъг Харис и Уил Уестърман лежаха в тамошната болница, но предстоеше да бъдат изписани и подложени на подробен разпит. Освен това искаше да направи необходимото за семейството на Абас.

Защото самият доктор Шакир Абас не се нуждаеше от нищо друго, освен от едно достойно погребение.

Трагичната му смърт бе тясно свързана с тайните, които така и останаха неразгадани. Никой не разбра как бе успял да си върне липсващите контейнери, къде точно бе скрил първия от тях...

Но опасността все пак беше отминала...

Западната иракска пустиня

Вторник, 12 март 1991 г., 17:45 ч. (14:45 по Гринуич)

Огромният кървавочервен диск на слънцето бавно се спускаше към хоризонта на запад. Зад фигурата на самотния бедуин, който извеждаше камилата си от едно плитко уади, се проточиха издължени сенки. Човекът крачеше бавно и внимателно подбираще мястото, на което щеше да спре за нощна почивка и неизбежното канче чай. То най-вероятно се намираше там насреща, в близост до полегатия пясъчен склон.

Няколко крачки преди да превали полегатото било на дюната, камилата му изведнъж се препъна, задните ѝ копита започнаха да буксуват в пясъка. Мъжът се обърна и рязко дръпна поводите, подкарвайки добичето с клетви, ругатни и помощта на собствените си мускули.

И когато камилата най-сетне прекоси билото, мъжът я подкара по посока на близкото шосе, без да обръща внимание на преминаващия тежък камион и обгорелия скелет на някакъв по-малък автомобил, който стърчеше на броени метри вдясно.

От стената на уади зад гърба му се стрелна тъничка струйка пясък — следствие от уморените усилия на камилата да се измъкне. Бавно и сигурно тя се превърна в стабилен пясъчен поток, който

продължи да се стича по наклона далеч след като бедуина и камилата му се бяха стопили на хоризонта. Потокът изтъня и спря едва когато на метър под върха лъсна нещо метално — нещо различно и чуждо на ритъма на пустинята и нейната вечна субстанция.

Малкият металически цилиндър се поклати, сякаш обзет от колебание, после изведнъж се търкулна по наклона, набра скорост, удари се в един по-голям камък и с подскок се приземи в центъра на плиткото сухо дърво. Лъчите на залязващото слънце се плъзнаха по никелираната му повърхност и тя ослепително заблестя...

Издание:

Джон Нанс

Ударът на Скорпиона

Американска. Първо издание

Редактор: Сергей Райков

ИК „Коала“, София, 2003

ISBN 954-530-087-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.